

இலங்கை அரசியல்

ஆக்கியோள் :-

கலாநிதி அம்பலவாணர் சிவராஜா

B. A. (Hons), M. A. Ph. D

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், அரசியல் துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதனை,

இலங்கை.

வெளியீடு :

உயர் கல்வி நிறுவனம்

239, திருகோணமலை வீதி,

கண்டி - இலங்கை

இலங்கை அரசியல்

ஆக்கியோன் :-

கலாநிதி அம்பலவாணர் சிவராஜா

B. A. (Hons), M. A, Ph. D

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், அரசறிவியல் துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

பேராதனை,

இலங்கை.

வெ னி யீ டு :

உயர் கல்வி நிறுவனம்

239, திருகோணமலை வீதி,

கண்டி - இலங்கை

— 1994 —

முதற்பதிப்பு : 1980

இரண்டாம் பதிப்பு : 1986

மூன்றாம் பதிப்பு : 1989

நான்காம் பதிப்பு : 1994

(பதிப்புரிமையுடையது)

தொடர்பு :-

ப. சிவசுப்பிரமணியம்

இல 239, திருகோணமலை வீதி,

கண்டி,

இலங்கை.

எழுப்பு எண்	2-320 5493
வரவுப் பதிவு எண்	29242
மறுமட்டை கட்டுதல்	மறுமட்டை கட்டுதல்

அச்சுப்பதிவு :-

செனித் அச்சகம்

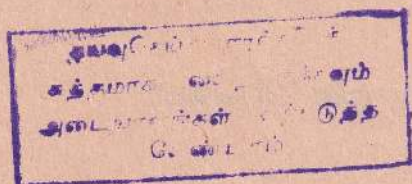
இல 192, கொட்டுகொடெல்ல வீதி,

கண்டி.

விலை ரூபா :- 120/-

52951

POLITICS IN SRI LANKA

By

AMBALAVANAR SIVARAJAH Ph. D

Senior Lecturer, Dept. of Political Science
UNIVERSITY of PERADENIYA,
PERADENIYA,
Sri Lanka.

PUBLISHERS

INSTITUTE OF HIGHER EDUCATION

239, TRINCOMALEE STREET,

KANDY,

Sri Lanka.

= 1994 —

First Print - 1980

Second Print - 1986

Third Print - 1989

Fourth Print - 1994

(Copyright Reserved)

For Information Please Contact:

P. SIVASUBRAMANIAM
239, Trincomalee Street,
KANDY - Sri Lanka

Typeset at:

ZENITH LINE
192, Kotugodella Vidiya,
KANDY.

Price :- **120/-**

பொருளடக்கம்

ஆசியுரை	i
முன்னுரை	ii
ஆசிரியர் உரை	iii
பதிப்புரை	iv

பகுதி I

இலங்கையின் அரசியல் திட்டங்கள்

அத்தியாயம்			பக்கம்
I	அரசியல் திட்டம்: இயல்பும் முக்கியத்துவமும் ஒரு விளக்கம்.	...	1
II.	இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தில் அரசியல் திட்டவாதிகளின் பங்கு.	...	15
III.	இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி (1833 - 1948)	...	28
	முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்திலிருந்து டொமீனியன் அந்தஸ்த்துவரை		
	1. கோல்புறாக் - கமெரன் சீர்திருத்தங்கள்	1833	
	2. குறு - மக்கலம் சீர்திருத்தங்கள்	1910	
	3. மானிங் அரசியல் திட்டம்		
	1. தற்காலிக மானிங் அரசியல் திட்டம்	1921	
	2. மானிங் அரசியல் திட்டம்	1924	
	3. டொனமூர் அரசியல் திட்டம்	1931	
	4. சோல்பரி அரசியல் திட்டம்	1947	
IV.	இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் திட்டம்	1972	59
V.	இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் அரசியல் திட்டம் - 1978	...	79

பகுதி II

இலங்கையின் நடைமுறை அரசியல்

அத்தியாயம்			பக்கம்
I.	இலங்கையர் சமூகமும் பொருளாதாரமும்	...	104
II.	இலங்கையின் கட்சிமுறை வளர்ச்சி	...	112
III.	இலங்கையின் பிரதிநிதித்துவமும் தேர்தல் தொகுதி அமைப்பு முறையும்	...	128
IV.	இலங்கையின் பாராளுமன்றமும் மந்திரிசபை ஆட்சி முறையும்	...	139
V.	இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்பும் மாகாண சபைகளும்	...	156
VI.	இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை தொடர்ச்சியும் மாற்றங்களும்	...	178
VII.	இலங்கையின் நீதிசேவையும் நீதிமன்ற படிமுறையும்	...	191
VIII.	பின்னிணைப்பு 1978ம் வருட 2ம் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள்	...	201

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சிறப்புப் பட்டதாரியான கலாநிதி சிவராஜா கனடாவிலுள்ள நியூ பிறண்ஸவிக் பல்கலைக் கழகத்திலும் இந்தியாவிலுள்ள ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்திலும் பட்டத்தின் பின் பயிற்சிகளை பெற்றவர். பல்கலைக் கழக மட்டத்தில் இருபது வருடகால கற்பித்தல் அனுபவம் கொண்டுள்ள இவர் அரசறிவியல் சம்பந்தமாக பெரும் எண்ணிக்கையான ஆய்வு பிரசுரங்கள் செய்தவர் என்ற பெருமைக்குரியவர். இத்தகைய பின்னணியினைக் கொண்ட கலாநிதி சிவராஜா அவர்கள் அவர் தெரிந்தெடுத்த விடயத்தில் நூல் ஒன்றினை எழுதுவதற்கான திறமையான தகுதியுடையவர் என்பதோடு இந்நூல் பல்கலைக் கழக புகழக வகுப்புகளில் அரசியலை ஒரு பாடமாக கற்கும் மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கும் பட்டதாரி மாணவர்களுக்கும் பெறுமதி மிக்கதாகவிருக்கும் என நான் நம்புகிறேன். எமது நாட்டின் அரசியல் முறையின் பின்னணியினை விளங்கிக் கொள்ள விரும்பும் குடிமக்களும் விரும்பி வாசிக்கத்தக்க பயனுள்ள நூலாக இது அமைகிறது. அரசறிவியல் என்ற விடயத்தக்கு அவர் வழங்கியுள்ள இப் பங்களிப்புக்காக அவரை நான் வாழ்த்துகிறேன்

அரசறிவியல் துறை

பேராதனை பல்கலைக் கழகம்

26 - 3 - 1994

ஆசிரியர் உரை

சுமார் நான்கு நூற்றாண்டு கால அந்நியர் ஆட்சியின் பின்னர் இலங்கை 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4 ஆம் திகதி சுதந்திரம் பெற்றது. பிரித்தானியர் கைகளில் இருந்து சமாதான முறையில் இலங்கையின் உயர்தோர் குழாமினருக்கு அதிகாரம் கைமாற்றப்பட்டமை, ஜனநாயக ரீதியிலான ஸ்தாபனங்கள் உருவாகி நடைமுறையிலிருந்தமை போட்டிமுறையிலமைந்த அரசியற் கட்சிகளின் செயற்பாடு என்பவை, ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளுள் இலங்கையினை அரசியல் யாப்பு வளர்ச்சியினைப் பொறுத்து ஒரு சிறப்பான மாதிரிக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளக்கூடியதாகியது: இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற திலிருந்து இதுவரையும் எட்டு சந்தர்ப்பங்களில் சுதந்திரமானதும் ஜனநாயக ரீதியிலும் அமைந்த தேர்தல்களில் மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஒரு கட்சியினதோ அல்லது கூட்டினதோ மாற்றுக் கட்சிக்கோ அல்லது கூட்டுக்கோ அதிகாரம் கைமாற்றப்பட்டுள்ளது. பிரித்தானியர் இந்நாட்டில் படிப்படியாக அறிமுகப்படுத்திய ஜனநாயக ஸ்தாபனங்களின் ஊடாகவும் சுதந்திரத்துக்கு முன்னரும் பின்னரும் இந்நாட்டில் தோற்றம் பெற்ற போட்டி ரீதியான கட்சியி முறையினாலும் இது சாத்தியமானதோடு இவை இலங்கை அரசியலில் ஓரளவு உறுதிப்பாட்டினையும் தொடர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தக் கூடியதாயிற்று. இருந்தபோதிலும் இலங்கையினை நாம் தொடர்ந்தும் புதிய அரசுகளுள் ஒரு முன்மாதிரியாகக் கொள்ள முடியாதுள்ளது: 1956, 1958, 1977, 1979, 1981, 1983 போன்ற ஆண்டுகளில் இலங்கையின் இரண்டு பிரதான சமுதாயங்களான சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையில் இன கலவரங்கள் இடம்பெற்றன. அது மாதிரமல்ல 1971 இலும் 1988 - 89 இலும் தென்னிலங்கையின் கல்வி சுற்ற சிங்கள இளைஞர்களுள் ஒரு பகுதியினர் வன்முறையினைப் பயன்படுத்தி அரசியல் அதிகாரத்தினை கைப்பற்ற முயன்றனர் மேலும் 1970 களில் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழ் இளைஞர்கள் ஒரு பகுதியினர் தனி நாடு ஒன்றுக்காக ஆயுதப் போராட்டத்தினை நடத்தி வருகின்றனர். இந்நிலையில் 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற திலிருந்தது இது வரையும் இலங்கை அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பிரச்சினைகளையும் பின்நோக்கிப் பார்த்து ஒரு மதிப்பீடு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகவுள்ளது.

அவ்வாறானதொரு மதிப்பீடு செய்யும் இந்நூல் இரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. முதலாவது பகுதி அரசியல் யாப்புகள் பற்றியதாக அமைய இரண்டாவது பகுதி நடைமுறை அரசியல் பற்றியதாகவுள்ளது. இவ்விரு பகுதிகளிலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள பல அத்தியாயங்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்த எனது நூல்களான 'அரசியல் திட்டவளர்ச்சியும் மாற்றங்களும், 1947 - 1978' "இலங்கையின் அரசியல் திட்டங்கள்," "இலங்கை அரசியல்" என்பவற்றில் வெளிவந்தவை. "நீதித்துறையும் நீதிமன்ற ஒழுங்கமைப்பும்" 1978 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் குடியரசு யாப்பில் செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள் (பின்னிணைப்பு) என்பன இந்நூலுக்கெனவே எழுதப்பட்டவை. இலங்கை அரசியல் பற்றிய எனது முன்னைய நூல்களுக்கு இலங்கையில் மிகவும் மதிப்பு இருந்ததோடு அவற்றின் பிரதிகள் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டன. இந்நிலையில் இந்த நூலை வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பி அப்பொறுப்பினை ஏற்றவர் எனது துணைவியாரின் மாணவரும் திரித்துவக் கல்லூரியில் இப்போது பட்டதாரி ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றும் திரு. ப. சிவசுப்பிரமணியம் ஆவார். இவருக்கு எனது மனமுவந்த நன்றிகள். இந்நூல் சிறப்பான முறையில் வெளிவருவதற்கு பல வழிகளிலும் உதவியவர் எனது மாணவரும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக அரசியல்துறை விரிவுரையாளருமான திரு வே. சிவயோகலிங்கம் ஆவார் இவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்நூலுக்கு சிறப்பானதொரு ஆசியுறையினை வழங்கிய பேராசிரியர் விஸ்வ வர்ணபாலா அவர்களுக்கும்; முன்னுரை ஒன்றினை வழங்கிய பேராசிரியர் றஞ்சித் அமரசிங்க அவர்களுக்கும் எனது மனமுவர்ந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக இந்நூலை அழகாகவும் விரைவாகவும் அச்சிட்ட செனித் அச்சக உரிமையாளர்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

முன்னைப் போலவே இந்நூலையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வாழ்த்தி வரவேற்கும் என மனசார நம்புகிறேன்.

அம்பலவாணர் சிவராஜா

அரசறிவியல்துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதனை

14 * 3 - 1994

55 ஒகஸ்தா இல்
பல்கலைக்கழகப் பூங்கா
பேரதானை

ப தி ப் பு ரை

யாழ் பரியோவன் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான கலாநிதி

அ. சிவராஜா அவர்கள் இலங்கையிலுள்ள அரசியலரய்வாளருள்ளே மிகச்சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரசறிவியலைச் சிறப்புப்பாடமாகப்பயின்று பட்டம் பெற்றதோடு கால் நூற்றாண்டு காலமாக பேராதனைப் பல்கலைக் கழக அரசறிவியற்றுறை விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிகின்றார். இவர் கண்டாவிலுள்ள நியூ பிறன்சவிக் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைமாண்ப்பட்டம் பெற்றதோடு கலாநிதிப்பட்டத்தை புது டெல்லியியுள்ள, ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்திலும் பயின்று பெற்றுக் கொண்டார். அரசறிவியற்றுறையில் இவர்காட்டிய ஆர்வம் புலமைகாரணமாக அண்மையில் அமெரிக்காவிலுள்ள ரெக்காஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் "புல்பிரையிற்" (Fulbright) புலமைப்பரிசின் மூலம் அமெரிக்க - இலங்கை தொடர்புகள் பற்றி ஆய்வினை மேற்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாய்வு விரைவில் நூலாக வெளிவர உள்ளது.

இலங்கையில் அரசறிவியற்றுறை சார்ந்த அறிவியல் நூல்கள் தமிழ்மொழியில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. இதனால் பல்கலைக்கழக புதுமுகவகுப்பு மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், ஆய்வு நிலை மாணவர்கள் எனப்பலரும் இடர்பாடு எதிர் நோக்கினர். இந்நிலையில் கலாநிதி அ. சிவராஜா அவர்களது தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்ட பலநூல்களதும் பெரும் வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்தன. இயல்பாகவே கலை, இலக்கியற்றுறையில் ஈடுபாடு கொண்ட கலாநிதி சிவராஜா "சம்புகுண்டத்தான்" என்ற புனைபெயரில் ஆக்க இலக்கியத் துறையிலும் அறிமுகமானவர். சிறந்த விமர்சகரும், அறிஞரும் எழுத்தாளருமான கலாநிதி சிவராஜா இலக்கிய ஆய்வுகளோடு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவரது எழுத்து நடைபோன்றே பழகுவதற்கும் இனிய பண்பாளரான கலாநிதி சிவராஜாவின் இந்நூலை நான்காவது படைப்பாக வெளியிடுவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எமது உயர்கல்வி நிறுவனம் பல்வேறு அறிவியல் கலை, இலக்கிய, நூல்களை வெளியிட்டு வாசகர்களிடம் பேராதனைப் பெற்றுள்ளது. இந்நூல், உயர்தரவகுப்பு மாணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி, அறிஞர்களும், பொதுமக்களும் போற்றிப்பாதுகாக்க வேண்டிய சிறப்புக் கொண்டதாகும். இந்நூலை வெளியிட அனுமதியளித்த எனதன்புகும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய கலாநிதி அ. சிவராஜா அவர்களுக்கும், நூலை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுதலிய செனித் அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள்.

ப. சிவசுப்பிரமணியம்

உயர் கல்வி நிறுவனம்,

239, திருகோணமலை வீதி,

கண்டி - இலங்கை.

இலங்கையின் சனத்தொகை (இன, மத ரீதியில் 1981)

இனக்குழு	எண்ணிக்கை	வீதம்	மதக்குழு	எண்ணிக்கை	வீதம்
மொத்தச் சனத்தொகை	14, 846, 750	100.0	எல்லா மதகுழுவினரும்	14, 846, 750	100.0
சிங்களவர்	10, 979, 561	74.0	பௌத்தர்கள்	10, 288, 325	69.3
இலங்கைத் தமிழர்	1, 886, 872	12.7	இந்துக்கள்	2, 297, 806	15.5
இந்தியத் தமிழர்	818, 656	5.5	முஸ்லீம்கள்	1, 121, 717	7.5
இலங்கை முஸ்லீம்கள்	1, 046, 926	7.0	நோமன் கத்தோலிக்கர்	1, 023, 713	6.9
பறங்கியர்	39, 374	0.3	மற்றைய கிறிஸ்தவர்	106, 855	0.7
மலே	46, 963	0.2	மற்றையோர்	8, 334	0.1
மற்றையோர்	28, 398	0.2			

SOURCE:- Sri Lanka Census of Population and Housing 1981 General Report Vol. 3 (Colombo Department of Census and Statistics, 1986) p. 111 & p. 122

அரசியல் திட்டம்: இயல்பும் முக்கியத்துவமும் ஒரு விளக்கம்

அரசியல் திட்டங்கள் பற்றிய ஆய்வு அரசறிவியலின் ஒரு பகுதியாகும். அல்லது அரசுபற்றிய விஞ்ஞானத்தின் ஒரு பகுதியாகும். அரசியல் திட்டம் என்பதை அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், ஆளப்படுவோரின் உரிமைகள், இவ்விரு பகுதியினருக்குமிடையேயான தொடர்புகள் என்பவற்றை வழிப்படுத்தும் தத்துவங்களின் தொகுப்பு எனலாம். அரிஸ்ரோற்றல் பொலிற்றியா¹ (Politeia) என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தும்போது ஒரு தெளிவான அரசியல் ஒழுங்கினையும் இவ்வரசியலின் கலப்பான அரசியல் திட்டத்தையுமே கருக்திற் கொண்டிருந்தார். டைசி என்பவர் “நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒரு அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதனையோ பங்கிடுவதனையோ அரசியல் திட்டம் எனக் குறிப்பிடலாம்”² என்றார். ஜேம்ஸ் பிறைஸ்³ சட்டத்தினூடாகவும் சட்டத்தினாலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டம், ஒரு அரசியல் சமுதாயத்தின் புறவரைவு என்று குறிப்பிட்டு, அங்கீகரிக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளும், திட்டவட்டமான உரிமைகளும் கொண்ட நிரந்தர ஸ்தாபனங்களை அத்தகைய சட்டம் உருவாக்கும் என்றார், எவ்வாறாயினும் ஒரு அரசியல் திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருத்தல் வேண்டும்.

- 1: பல்வேறுபட்ட ஸ்தாபனங்கள் அல்லது முகவர் நிலையங்கள் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன?
2. இவற்றுக்கு எத்தகைய அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன?
- 3: அந்த அதிகாரங்கள் எந்த வகையிற் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்?

ஒரு அரசியல் திட்டத்தின் முழுமுதல் நோக்கம் அரசியல் சமுதாயத்தில் தனிப்பட்ட அங்கத்தவரின் சுதந்திரத்தில் எவ்வித தலையீடு

1. Carl, J Friedrich, Constitutions and Constitutionalism in International Encyclopedia of the Social Sciences ed. by David L, Gills, (U. S. A, Macmillan Company & The Free Press, Vol 3, 1969) P. 318
2. A. V. Dicey Law of the Constitution (London: Macmillan and Co, Ltd 1920) P. 22
3. James Bryce, Constitutions (New Yorks Oxford University Press. 1905) P. 15

களும் இல்லாது பாதுகாப்பதாகும். ஏனெனில், ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் பாதுகாக்கப் படுவதையே விரும்புகிறான் என சீ. யெபிறிட்டு⁴ என்பவர் குறிப்பிடுகிறார், இந்த நோக்கத்தை அடைந்து கொள்ளுவதற்கு ஸ்தாபன ரீதியில் அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பிரித்தல் வேண்டும். இதுவே ஒரு அரசியல் திட்டத்தின் இரண்டாவது நோக்கம் எனவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. சுருக்கமாக அரசியல்திட்டம் ஒன்றின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. அரசாங்கத்தின் தான்தோன்றித்தனமான நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தல்.
2. ஆளப்படுவோரின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தல்
3. இறைமை அதிகாரத்தின் செயற்பாட்டினை வரையறை செய்தல்.

அரசியல் விடயங்கள்பற்றி சாதாரண உரையாடல்களின் போது அரசியல் திட்டம் என்னும் சொல் பொதுவாக இரண்டு கருத்துக்களிற் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. முதலாவதாகப் பரந்தமுறையில் ஒரு நாட்டின் முழு அரசாங்க முறையையும் விபரிக்க அது பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது, ஒரு அரசாங்கத்தை ஆட்சி செய்யவும் அல்லது ஒழுங்குபடுத்தவும் உள்ள விதிகளின் தொகுப்பு. இவ்விதிகளின் ஒருபகுதி சட்டத்தன்மை வாய்ந்தது அவ்வாறு கூறுகையில் நீதிமன்றங்கள் இவற்றை அங்கீகரிப்பதோடு, அதனைப் பிரயோகிக்கும், மற்றைய பகுதி சட்டத்தன்மையற்றது அவை வழக்காறுகள் விளக்கங்கள், மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பனவாகும். இவற்றை நீதிமன்றங்கள் அங்கீகரிக்காவிடினும் இவை நீதிமன்றச் சட்டங்களை விட எந்தளவும் தாக்கம் குறைந்தவையல்ல.

உலகின் பெரும்பான்மையான நாடுகளின் அரசாங்க முறைகள் இவ்வாறு சட்ட, சட்டத்தன்மையற்ற இரண்டும் கலந்த விதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான விதிகளின் தொகுப்பினை நாம் "அரசியல் திட்டம்" எனக் கொள்ளலாம். உண்மையில் பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம் பற்றிப் பேசும்போது மேற்கூறிய கருத்திலேயே அதன் பொருள் உணரப்படுகின்றது. பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம் சட்ட, சட்டத்தன்மையற்ற இரண்டினதும் தொகுப்பாகும். இவை இரண்டும் அங்கு அரசாங்கத்தினை வழிநடத்துகின்றன.

ஒப்பந்தச் சட்டம் (Act Settlement) என்பது அரசரிமை வாரிசு முறையை ஒழுங்குபடுத்தியது. 1832 வரையும் கொண்டுவரப்பட்ட

Carl, J Friedrich, opp. Cit, P. 319.

மக்கள் சட்டங்கள், 1911, 1949 ஆண்டுகளின் பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் (பிரபுக்கள் சபையின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்து பவை) போன்ற சட்டத்தன்மை கொண்ட விதிகள் பட்டயங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவைகள் கட்டளைச்சட்டங்கள், உபவிதிகள் போன்றவற்றிலும் நீதிமன்ற முடிவுகளிலும் இடம் பெற்றிருப்பவை சட்டத்தன்மையற்ற விதிகள், 'அரசன் ஒருபோதும் சரியாக நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா எதற்கும் சம்மதம் அளிக்காது விடமாட்டான்' என்பதைப் போன்ற மரபுகள் அல்லது சம்பிரதாயங்களின் ஊடாகவே வெளிப்படும். இவையெல்லாம் பிரித்தானிய அரசியல் திட்டத்தின் பகுதிகளாகும்.

பிரித்தானியா தவிர்ந்த உலகின் கிட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் 'அரசியல் திட்டம்' என்ற சொல் ஒரு குறுகிய பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது சட்ட, சட்டத்தன்மையற்ற எல்லா விதிகளையும் விபரிக்க அது பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் அவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விதிகள் ஒரு பத்திரத்தில் அல்லது ஒருசில தொடர்புபட்ட பத்திரங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தவகைக்கு மிகவும் பிரபல்யமான உதாரணமாயமைவது ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அரசியல் திட்டமாகும். இந்த அர்த்தத்திற் பார்த்தால் பிரித்தானியா ஒரு அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம். ஆனால் பொதுநல அமைப்பின் மற்றைய அங்கத்துவ நாடுகள் எல்லாம், இவ்வாறு குறுகிய பொருளிற் பயன்படுத்தப்படும் அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வாறு குறுகிய கருத்தில் பயன்படுத்தப்படும் அரசியல் திட்டமே பொதுவானதாகும். ஆனால் பரந்த கருத்தில் விளங்கப்படும் சொல்லே பழமையானதாகும், உதாரணமாக பொலிங் புறாக் என்பவர்,

சிலவகையான நிலையான சிந்தனைகளின் தத்துவங்களிலிருந்து பெற்ற சட்டங்களின் தொகுப்பு, ஸ்தாபனங்கள், மரபுகள் பற்றிப் பொருத்தமாகவும் - சரியாகவும் பேசுவதையே நாம் அரசியல் திட்டம் எனக் கொள்கின்றோம்..... அது ஒரு பொதுவான முறையைக் கொண்டதாகவும் அதன் அடிப்படையிலேயே தாம் ஆளப்பட வேண்டும் எனச் சமூகம் ஒப்புக்கொண்டுமிருக்கும்.

மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே மக்கள் எந்தத் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் தமது அரசாங்கம் எதிர்காலத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டும் அல்லது நடத்தப்பட வேண்டும். என்பதை ஒரு பத்திரத்தில் எழுதி வைப்பது முறையானதும் அவசியமானதுமெனச் சிந்தித்துள்ளனர். நவீன ஐரோப்பிய வரலாற்றில் 1579 இல் எழுதப்பட்ட 5, K. C, Wheare Modern Constitutions, (London Oxford University Press 1956) P. 3.

நெதர்லாந்தின் ஐக்கிய மாகாணங்களின் கூட்டமைப்புச் சட்டம் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இத்தகைய அடிப்படைத் தத்துவங்களின் தொகுப்பு அல்லது தெரிவுகள் பிரான்சிய, அமெரிக்கப் புரட்சிகள் இடம்பெறும்வரை அரசியல் திட்டங்களாகக் கொள்ளப்படவில்லை 1878-இல் அமெரிக்கர்கள்

ஐக்கிய அமெரிக்க மக்களாகிய நாம்.....

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளுக்கு இந்த அரசியல்

திட்டத்தினை இயற்றி உருவாக்கிறோம்⁶

எனப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள் இந்தக் காலத்திலிருந்து அரசாங்க ஒழுங்கமைப்புகளது தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய எழுதப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தை வைத்திருக்கும் முறை பழக்கத்திற்கு வந்தது. இந்தக் காலத்திலிருந்து அரசியல் திட்டம் என்பது மேற்சொன்ன கருத்தினைப் பெறத் தொடங்கியது.

ஒரு அரசியல் திட்டம் அரசாங்கத்தின் பிரதான ஸ்தாபனங்களான சட்டசபை, நிர்வாகத்துறை, உயர் நீதிமன்றம் போன்றவற்றை உருவாக்கினாலும் பெரும்பாலும் இந்த ஸ்தாபனங்களின் அமைப்பு அவற்றுக்கு அங்கத்தவர்கள் எவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்படல் வேண்டும் என்ற விடயங்களை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பைச் சாதாரண சட்டங்களின் கைகளிலேயே விட்டுவிடும். அரசியல் சட்ட திட்டத்தின் முக்கிய பிரிவுகளான தேர்தல் தொகுதி முறையின் ஒழுங்குபாடுகள், ஆகனங்களைப் பங்கிடுதல், அரசாங்கத் திணைக்களங்களை உருவாக்குதல், நீதித்துறை ஒழுங்கமைப்புப் போன்றவை பெரும்பாலான நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களில் இடம்பெறுவதில்லை. அப்படி இடம்பெற்றிருந்தாலும் பொதுவான தத்துவங்களாகவே அவை இருக்கும். இவைகள் வழக்கமாகச் சாதாரண சட்டங்கள் மூலமே ஒழுங்குபடுத்தப்படும் சில நாடுகளில் இவற்றைச் சேதன உறுப்புச் சட்டங்கள் என அழைப்பர். அதாவது அரசியல் திட்டம் உருவாக்கியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகள், ஆகவே, ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கி அதற்கான பரந்த தத்துவங்களைக் கோடி காட்டும் அரசியல் திட்டத்திற்கும், அத்தாபனங்களின் விரிந்த அமைப்பினையும், நடைமுறையையும் ஒழுங்குபடுத்தும் சேதன உறுப்புச் சட்டங்களுக்குமிடையே செயற்பாடுகளையிட்டு ஒரு வேறுபாடு தோன்றுவதைக் காண்கின்றோம். சேதன உறுப்புச் சட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறதோ இல்லையோ பல நாடுகளில் சட்டசபையால் இயற்றப்படும் சட்ட விதிகள் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்படும் விதிகளை மாற்றுவனவாகவும் புதியனவற்றைச் சேர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுவது

6. Ibid. P. 3

ஒன்றாயிருக்க நடைமுறையில் வேறொன்று செயற்படுவதுமுண்டு. கிட்டத்தட்ட உலகின் எல்லா நாடுகளும் அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருந்தாலும் பலநாடுகளில் அரசியல் திட்டத்திற்கு உரிய இடம் அளிக்கப்படுவதில்லை. உண்மையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியபகுதிகளில் அரசாங்கத்துக்கு, குறிப்பாக அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்துறைக்கு அளிக்கும் மதிப்பினை மக்கள் அரசியல் திட்டத்துக்கு அளிக்காத ஒருநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒரு நாட்டின் முழு அரசாங்க முறையையும் பொறுத்து அரசியல் திட்டம் அதன் ஒரு பகுதியாக மாத்திரம் காணப்படுவதால், ஒருநாடு அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருக்கிறதா? இல்லையா? என்பது முக்கியமானதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. பெரும்பாலான நாடுகளைப் பொறுத்தவரை அவை அரசியல் திட்டம் ஒன்றினைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஒரு வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்துகிறது. ஒரு அரசாங்க முறையின் மற்றைய சட்ட விதிகளை விட வழமையாக அரசியல் திட்டத்தை மாற்றுவதற்கு, சாதாரண சட்டங்களைப் போலன்றிச் சிலவிசேட நடைமுறைகள் தேவை என்ற வகையிலாவது இவ்வந்தஸ்து அதற்கு வழங்கப்படுகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்காவினைப் போன்று சில நாடுகளில் தனியே சட்டசபை மாத்திரம் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்ய முடியாது அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களின் ஒத்துழைப்பும் அவசியம். மேலும், காங்கிரசின் நடவடிக்கைகளோ, சம அரசு சட்டசபையின் விதிகளோ அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானது எனக் கண்டால் அவை செல்லுபடியாகா. இது கண்டா, அவஸ்திரேலியா இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கும் பொருந்தும்?

மிகச்சொற்ப நாடுகளிலேயே, சாதாரண சட்டத்தைத் திருத்துவது போல் அரசியல் திட்டத்தையும் திருத்த முடியும். உதும் நியூசிலாந்து, தென் ஆபிரிக்கா, (இந்நாடுகளுக்கும் பிரித்தானியாவுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகளுண்டா? இந்நாடுகளிலும் பிரித்தானியாவிலும் சட்டசபையே அரசியல் திட்ட விதிகளைவிடப் பலம்வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது) நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் உண்மையில் அரசியல் திட்டம் என்று ஒன்றில்லை எனச் சிலர் வாதிடலாம். இவர்களது நோக்கில் அரசியல் திட்டம் என்பது சட்டசபையைவிட அதிகாரம் மிக்கதாய் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது அது சாதாரண சட்டங்களைவிட உயர்ந்ததாய் இருத்தல் வேண்டும்.

தாம் உருவாக்கிய ஸ்தாபனங்களைவிட அரசியல் திட்டம் குறைந்த அதிகாரம் உடையதாய் இருக்கிறது என்பதால் அதனை அரசியல் திட்டம் எனக் கொள்ளாதுவிட முடியாது. ஆகவே —

1. நாடுகள் ஏன் அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன?
2. நாடுகள் ஏன் சாதாரணச் சட்டங்களை விட அரசியல் திட்டத்தை உயர்ந்ததாக ஆக்குகின்றன?
3. பிரித்தானியா ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை?

என்ற கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

நவீன அரசியல் திட்டங்களின் தோற்றுவாயினைப் பரிசீலனை செய்யும்போது, புறநடைகள் எதுவுமின்றி, அலையெல்லாம் மக்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்கடுத்தவேண்டுமென்று விரும்பியபோதே தோற்றம் பெற்றன எனலாம். இவ்வாறான புதிய ஆரம்பம் ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்று அண்மையில் வாழ்ந்த சமுதாயங்கள் பல சேர்ந்து புதியதொரு அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபடவேண்டும் என்று விரும்பியபோதோ, அல்லது சாம்ராச்சியங்களிலிந்து போர் காரணமாக விடுபடவேண்டுமென்று விரும்பியபோதோ ஏற்பட்ட தெனலாம். அல்லது 1789இல் பிரான்சில் அல்லது 1917இல் ருஸ்யாவில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டுக் கடந்த காலங்களில் இருந்து விடுபட்டு புதிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய முறையான அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதியபோதோ, அல்லது 1918இல் ஜெர்மனி—1875இலும் 1946இல் பிரான்ஸ் என்பன போரில் கண்ட தோல்வி அரசாங்கத்தின் தொடர்ச்சியை உடைத்து ஒரு புதிய ஆரம்பம் அங்கு தேவைப்பட்டபோதோ ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். நவீன காலத்தில் மேற்கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலே புதிய அரசியல் திட்டங்களை நாடுகள் இயற்றியுள்ளன. இதுவே 1787இல் அமெரிக்க அரசியல் திட்டம் எழுதப்பட்டதிலிருந்து நடைமுறையாக வந்துள்ளது. பகட்டு விளைவும்—உதாரணமும் மற்றைய நாடுகளைப் பொறுத்து ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கான தேவையை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

ஆனால் இந்த விளக்கம், ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கு மற்றைய சட்டங்களைவிட பல நாடுகள் உயர்ந்த அந்தஸ்தை அளிக்க விரும்புகின்றன என்பதை விளக்கவில்லை, அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசியல் திட்டம் ஒரு கருவியாக அமையும் என்ப பல நாடுகள் நம்புகின்றன. வரையறைகளுக்குட்பட்ட அல்லது கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்ட அரசாங்கம் என்ற நம்பிக்கையிலிருந்தே அரசியல் திட்டம் என்பது எழுகின்றது எந்தளவு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் நாடுகள் வேறுபடுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அது நிர்வாகத்தினை அல்லது சட்டத்துறையை அல்லது அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துதல் என்பவற்றோடு சம்பந்தப் படுகிறது. ஆனால் இவற்றுள் பொதுநம்பிக்கை ஒன்று ஊடுருவுகிறது. அது மேற்கூறிய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க அரசியல் திட்டம் பயன்படுகிறது என்பதேயாகும்.

ஒரு அரசாங்கத்தினின்று ஏற்படுத்தவேண்டிய கட்டுப்பாடுகளின் தன்மை, அரசியல் திட்டம் எந்தளவு உயர்வானது என்பதெல்லாம்—அரசியல் திட்டத்தை வரைபவர்கள் எதனைக்காக விரும்புகிறார்கள் என்பதிலேயே தங்கியிருக்கும். முதலில் அதனை வரைபவர்கள் அரசியல் திட்டம் அடிக்கடி (கவனமில்லாது) திருத்தப்படாதிருப்பதை விரும்பலாம். மறுபுறம் அது தான்தோன்றித்தனமாக மாற்றப்படாது தேவையான கால அவகாசத்துக்குப் பின்பு கலந்து பேசி உணர்வுபூர்வமாக மாற்றப்பட வதை விரும்பலாம். அரசியல் திட்டத்தை வரைவோர்—சட்டசபைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்கும் இடையே குறிப்பிட்ட சிலவகையான தொடர்புகள் நிலவுவது

முக்கியம் எனக் கருதலாம்; அல்லது நீதித்துறை - சட்ட, நிர்வாகத் துறைகளிலிருந்து விலகிச் சில வகையான சுதந்திரங்களையுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பலாம். பிரசைசுக்குச் சில வகையான உரிமைகள் உண்டெனவும், அதில் சட்டநிர்வாகத்துறைகள் தலையிடக் கூடாதெனவும் கருதலாம். மேலும் தெளிவாக வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்கள் பொதுவான அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றுபடவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற அதேவேளையில் சில உரிமைகளைத் தொடர்ந்து பெற்றிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி அதற்கான பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் இடம் பெறவேண்டுமென விரும்பலாம் குறிப்பாக மொழி, இனம், மதம் என்பவற்றில் வேறுபடுகின்ற சமுதாயங்களாயிருப்பின் தமது தேசிய மரபுகளைக் காப்பாற்றப் பாதுகாப்புகள் அரசியல் திட்டத்தில் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருக்கவேண்டும் என விரும்பலாம். சுவீற்சலாந்து, கனடா, தென்னாபிரிக்கா போன்ற நாடுகளது அரசியல் திட்டங்களை வரைந்தோர் மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களைக் கவனத்துடன் கொண்டிருந்தனர் இவற்றினை அடைந்து கொள்வதற்கு மத்திய அரசுக்கும் மாகாண அரசுக்குமிடையே அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படுவது மாத்திரமல்ல அரசாங்கங்களுக்குக்கிடையே அதிகாரப் பிரிவினை என்பது இடம் பெறுவதை அரசியல் திட்டம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். சில நாடுகளில் மேற்சொன்னவற்றில் ஏதாவதொன்று மாத்திரம் இயக்கத்திலிருக்கும். மற்றவற்றில் இவற்றிற் சிலவும் சில நாடுகளில் இவையெல்லாம் இயக்கத்திலிருக்கும். அரசியல் திட்டங்களை வரைவோர் பல்வேறு காரணங்களுக்காக அரசாங்கத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பர். எந்தளவு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படவேண்டுமென்பது இடத்துக்கிடம் வேறுபடுகிறது.

பிரித்தானியா ஏன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தை வரையவில்லை, இதற்கு விடையளிப்பதிலும் பார்க்க இவ்வாறு கேள்விகேட்பது கல்பமானது. பிரித்தானியாவின்து அரசியல் திட்ட வரலாற்றின் புறவரைவினைக் காண்பதன் மூலமே இதற்கு விடையளிக்க முடியும். ஆனால் அது நீண்டு செல்லும் அதனால் பின்வருமாறு ஒரு குறுகிய பதிலளிக்க முடியும். ஏன் நாடுகள் அரசியல் திட்டங்களை வரைகின்றன என்பதற்கான காரணங்களை முதலிற் கவனத்துடன் எடுப்போம். ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்தும் விருப்பம் அவற்றுள் ஒன்றாகும். இங்கிலாந்து இத்தகைய அனுபவத்தைக் கொண்டிருந்ததா? இங்கிலாந்துக்கு அவ்வாறான ஒரு நிலை எழவில்லை என்றே பலர் கருதுவர். மிக ஆரம்ப காலம் தொட்டே பிரித்தானியா ஒரு முறியாத தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தியைக் கொண்டதாக அதன் மூலம் தொடக்ககால ஸ்தாபனங்கள் மாற்றப்பட்டும், புதியன சேர்க்கப்பட்டும் அது பரவலாக்கப்பட்டும் ஜனநாயக மயப்படுத்தப்பட்டும் முழுமையான முடியாட்சி, பாராளுமன்ற ஜனநாயகமாக மாறியது எனக் கூறுவர். ஆனால் ஆங்கில வரலாற்றிலும் ஒரு முறிவு ஏற்பட்டது. அவ்வாறானதொரு முறிவு ஏற்பட்டபோது புதிய ஆரம்பம் ஒன்றினை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு அரசியல் திட்டம் ஒன்றில் அரசாங்கம் பற்றிய புதிய

தத்துவங்களைப் பொறிப்பதற்கும் முயற்சிக்கப்பட்டது. 1642 இல் ஏற்பட்ட சிவில் யுத்தம் அல்லது உள்நாட்டுப் போரின் போதும் 1649இல் 1 ஆம் சாள்ஸ் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டபோதும் அந்த முறிவு ஏற்பட்டது. பிரித்தானிய தீவுகளுக்கான ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்க 1649க்கும் 1660க்கும் இடையில் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுள் மிகவும் பிரபலமானது 1653ஆம் ஆண்டின் அரசாங்கத்தின் கருவி (Instrument of Government) என்ற சட்டமாகும். இன்று நாம் அரசியல் திட்டம் எனப் பொருள் கொள்ளும் ஒன்றினை சகல அம்சங்களையும் அது வெளிப்படுத்தியது. அத்தகைய அமைப்பு ஒன்று தொடர்ந்து செயற்பட்டிருக்குமாயின் உள்நாட்டுப் போரின் முரண்பாடுகளின் ஊடாக அரசாங்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய பிரித்தானிய அரசியல் திட்டமொன்று இருந்திருக்கும் அப்போது ஆங்கில மக்கள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்திற்குத் தயாராகவிருந்தனர். அவர்கள் அரசாங்கத்துக்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கவும், நிர்வாகத்திற்கும் சட்டசபைக்கு மிடையிலான பொருத்தமான தொடர்புகள், மக்கள் உரிமைகள் பற்றியும் சிலவகையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். இக்கருத்துக்களை அரசியல் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான பல்வேறு முயற்சிகளிலும் பொறிக்க விரும்பினர் ஆனால் இத்தகைய கருத்துக்களை உடையோர் தமது அரசியல் திட்டத்தையிட்டு ஒருமைப்பாடுடையவர்களாகவோ அதற்குத் தேவையான ஆதரவையோ பெறமுடியவில்லை. ஆகவே 11-வது சாள்ஸ் திரும்பவும் பட்டத்துக்கு வந்தார். அதனால் புனரமைப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது. இது ஏன் 1660இல் கூட ஒரு அரசியல் திட்டம் வரையப்படவில்லை என்பதை விளக்குகிறது. 11-வது சாள்ஸ் அரசரிமைக்குத் திரும்பவும் வந்தமை ஒரு புதிய ஆரம்பம் போலத் தெரிந்தாலும் அது அவ்வாறு அமையவில்லை. அது பழைய முறையான அரசாங்கத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றமையையே குறித்து நின்றது. பழையமுறையின் புனரமைப்பாகவே இருந்தது. ஆங்கில அரசாங்கத்தின் வரலாறு முறிவுபடாத ஒரு அபிவிருத்தினைக் கொண்டுள்ளது என்று சொல்பவர்களின் கருத்தில் நியாயமானளவு உண்மை இருக்கின்றது. அதில் ஒரு முறிவு ஏற்பட்டது. அரசியல் திட்டத்துடன் கூடிய ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆனால் அது தோல்விகண்டது. அதனால் பழைய அமைப்பே திரும்பவும் ஏற்பட்டது.

1688 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியும், உரிமைகள் பட்டயமும் எத்தகையவை என்ற கேள்வி எழுகிறது. அவற்றை ஒரு முறிவாகவும் புதிய ஆரம்பமாகவும் கொள்ளமுடியாதா? இச்சந்தர்ப்பத்திலும் இங்கிலாந்து ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்கியிருக்கலாம் ஆனால் அவ்வாறு நடைபெறவில்லை. உரிமைகள் பட்டயம் நிச்சயமாக அரசியல் திட்டவிடயங்களோடு தொடர்புபட்டதே. அது அரசின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதோடும் மக்களின் சில உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதோடும் சம்பந்தப்பட்டது. இது அரசியல் திட்டத்துக்கு அண்மித்ததாக இருந்தது. ஆனால் இதுவும் அரசியல் திட்டத்தின் மிகக்குறைந்த அம்சங்களையே உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. முக்கியமாக அது பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்

படுத்த முயற்சிக்கவில்லை. உண்மையில் 1688 ஆம் ஆண்டுப்புரட்சியின் ஒரு விளைவு ஆங்கில முறையான அரசாங்கத்தில் பாராளுமன்றத்தில் முழுமையான உயர் அதிகாரத்தின் அல்லது இறைமையின் வளர்ச்சியாகும். பாராளுமன்றம் இறைமைபடைத்த சட்டம் செய்யும் அங்கமாக மாறியதால் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கடப்படுத்துத்தும் எந்தவொரு அரசியல் திட்டத்தினையும் வரைய முடியவில்லை.

நாடுகளுக்கு அரசியல் திட்டமொன்று ஏன் அவசியமென்று நோக்கியபோது சில சமூகங்கள் ஒற்றுமையடையும் போது அதில் சேர்கின்ற சில தேசிய இனங்கள் சில வகையான அதிகாரங்களைத் தாம் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதும் ஒரு காரணம் எனக்கண்டோம். 1770 இல் ஸ்கொட்லாந்தும் 1801 இல் அயர்லாந்தும் இங்கிலாந்துடன் சேர்ந்தன. அப்படியாயின் ஏன் இந்த ஐக்கியம் ஒரு அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கவில்லை என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. முதலாவதாக அது ஒரு சமஷ்டி கட்டமைப்பாகவில்லை. மற்றையது, அவை ஒரே பாராளுமன்றத்தின் கீழ் ஒரு முழுமையான சட்டசபையின் கீழ் ஐக்கியமாயின் எனவே ஸ்கொட்லாந்து அயலார்ந்து பாராளுமன்றங்கள் எந்த விதமான சட்டசபை அதிகாரங்களையும் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கவில்லை. அதே வேளையில் இவ் ஐக்கியத்தின்போது அவற்றுக்குச் சில வகையான உத்தரவாதங்கள் அளிக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே மற்றைய நாடுகள் அரசியல் திட்டங்களை உருவாக்கிக்கொள்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகள் இங்கிலாந்துக்குப் பொருத்தமாக இருக்கவில்லை; அல்லது காலம் தாழ்ந்து தான் ஏற்பட்டன; அல்லது பலமான எதிர்ச் செல்வாக்குகள் அவற்றை மறைத்து விட்டன எனலாம்.

பிரித்தானிய அரசியல் அமைப்பு அந்த நாட்டு வரலாற்றோடு பின்னிப் பிணைந்ததொன்று. வரலாற்றின் போக்கையொட்டியே ஆட்சிமுறையும் உருவாகியுள்ளது. நாட்டுமக்கள் தம் தேவைக்கும் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களுக்கு மேற்ப அரசியல் முறையில் தேவையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கூடியதாயிற்று. மன்னராட்சி அல்லது வரம்புடை முடியாட்சியே இங்கு தொடர்ந்தும் நடைபெறுகின்றது. ஆனால் ஆட்சியில் மன்னர் தாமதம் செய்வது ஒன்றுமில்லை. அதேவேளையில் சடங்குகளிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் அவருக்கு முதன்மையான இடமுண்டு. பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களைவிட ஆட்சித்துறையிலே பல நூற்றாண்டுகளாக நடைமுறையிலிருந்துவரும் மரபுகள் பிரித்தானிய நாட்டிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. பழமை பேணும் மனப்பான்மை பிரித்தானியரிடம் பெரிதும் உண்டு. அத்துடன் அவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் மரபுகள் நாட்டின் உறுதியான ஆட்சியைப் பேணுவதற்கு அவசியம் என அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

அரசியல் திட்டப் பாகுபாடுகள்:

எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள்:

அரசியல் திட்டங்களை எழுதிய, எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் எனப் பகுப்பது ஒருமரபாக இருந்து வருவதோடு பின்னைய பிரிவுக்குப் பிரித்தானியாவை உதாரணமாகவும் காட்டுவர். இங்கு அரசியல் திட்டம் என்ற சொல், அரசாங்கத்தை வழிப்படுத்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட மிக முக்கியமான சட்டத்தின் விதிகளை ஒரு சில பத்திரங்களில் எழுதி வைப்பதனையும், அத்தகைய பத்திரங்களின் தொகுப்பு என்றே பொருள் தருகிறது. இந்தக் கருத்தில் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகள் எழுதிய அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன. பிரித்தானியா ஒரு எழுதாத அரசியல் திட்டத்தினை கொண்டிருக்கின்றது. என்று சொல்வதிலும் பார்க்க அது எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றிக் கூறுபவர்கள் மனதில் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டைச் சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் விதிகளை — பெரும்பாலும் சட்டத்தின் ஆட்சி — ஒரு அரசியல் திட்டத்தில் அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டத்தில் அல்லது சட்டரீதியான பத்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்டவற்றுக்கும், மற்றைய சட்டங்கள், பிரதானமாக — மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், வழக்காறுகள் — பெரும்பாலும் இறுக்கமாக எழுதப்படாதவற்றுக்கும் — உள்ள வேறுபாட்டையே சிந்திக்கிறார்கள். இவ்வேறுபாட்டையே எழுதிய எழுதாத சட்டங்களைக் கொண்ட அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான வித்தியாசங்கள் என விபரிப்பதில் ஒரு விதமான மேலேழுந்த பொருத்தம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. சில சட்டப்படியமைந்த விதிகள் எழுதப்பட்டமை: இவ்வாறு கூறுகையில் அவை அரசியல் திட்டத்திலோ அல்லது பிரகடனத்திலோ பொறிக்கப்படவில்லை என்றே பொருள்படும். சில மரபுகள் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே எழுதிய எழுதாத அரசியல் திட்டங்கள் என்ற பாகுபாட்டைக் கைவிடுதல் நன்று. எழுதிய அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்ட நாடுகள், எழுதிய அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டிராத நாடுகள் என்பதே சிறப்பான பாகுபாடாயிருக்கும், அல்லது அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள், அரசியல் திட்டத்தினைக் கொண்டிராத நாடுகள் எனப் பிரிக்கலாம்.

நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள்:

அரசியல் திட்டங்களை எந்த முறைகளினூடாகத் திருத்தலாம் என்ற அடிப்படையிலும் அவற்றைப் பாகுபடுத்தலாம். மற்றைய சாதாரண சட்டங்களைத் திருத்தும் அதே முறையில் மாற்றப்படுகின்ற அல்லது திருத்தப்படுகின்ற அரசியல் திட்டங்களை ஒரு பகுதியாகவும், விசேட வழிமுறைகளின் மூலம் திருத்தப்படும் அரசியல் திட்டங்களை இன்னொரு பகுதியாகவும் பிரிக்கலாம். முதலாவது பிரிவில் மிகவும் குறைவான நாடுகளே உள். நியூ சி

லாந்து அரசியல்திட்டத்தினை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மற்றைய பிரிவில் உலகின் பெரும்பாலான அரசியல் திட்டங்கள் அடங்கும். சோவியத் ருஷ்யாவின் அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு சுப்பிரீம் சோவியத்தின் இரு சபைகளிலும் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பெறுதல் வேண்டும். ஐக்கிய அமெரிக்கா, சுவீற்சலாந்து, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் பாராளுமன்றம் மட்டும் தனிய அரசியல் திட்டத்தினை மாற்ற முடியாது. அதற்கு மற்றைய ஸ்தாபனங்களினதோ அல்லது மக்களினதோ ஒத்துழைப்பும் அனுமதியும் அவசியமாயிருக்கும். இந்த முறையிலமைந்த பாகுபாடு வழக்கமாக நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள் என விபரிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய முறையை பிதைஸ் பிரபு தனது வரலாறும் நீதிவழங்குதலும் பற்றிய ஆய்வு (Studies in History and Jurisprudence) என்ற நூலில் முதலில் எடுத்துரைத்தார். ஒரு அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்த விசேட வழிமுறைகள் தேவையில்லாதவிடத்து அது "நெகிழும்" அரசியல் திட்டம் எனவும் விசேட வழிமுறைகள் தேவைப்படுமிடத்து அது "நெகிழா" அரசியல் திட்டம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

உயர்ந்த அதிகாரமுடைய குறைந்த அதிகாரமுடைய அரசியல் திட்டங்கள்:

அரசியல் திட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்வதற்கு இன்னொரு முறையும் உண்டு. அது நெகிழும், நெகிழா அரசியல் திட்டப் பாகுபாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புபட்டது. சட்டசபையினை விட உயர்ந்த அதிகாரம் உடையவை எனவும் அதாவது சட்டசபையினால் திருத்தப் படமுடியாதவை, சட்டசபையால் திருத்தப் பிடக்கூடியவை - எனவும் பிரிக்க முடியும். இத்தகைய பாகுபாடு "நெகிழா" என்ற பிரிவினைச் சேர்ந்த பகுதியினை மேலும் உப பிரிவாக்குவதோடு சம்பந்தப்படுகிறது. அவ்வாறு கூறுகையில் - விசேட வழிமுறைகள் மூலமே திருத்தப்படக்கூடிய அரசியல் திட்டங்களை எடுத்து அவற்றைத் தனியே சட்டசபையினால் மாத்திரம் திருத்தக்கூடியவை என்றும் திருத்தமுடியாதவை என்றும் பிரிக்கமுடியும். இத்தகைய அரசியல் திட்டங்கள் சட்டசபையை விட உயர்ந்தவை உடும் ஐக்கிய அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, சுவீற்சலாந்து, டென்மார்க்.

சமஷ்டி ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டங்கள்

ஒரு அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எந்த முறையில் முழுநாட்டுக்குமான அரசாங்கத்துக்கும் நாட்டின் சில பகுதிகளில் அதிகாரஞ் செலுத்தும் உள்ளூர் சம அரசு அரசாங்கங்கள் இருந்தால் அவற்றுக்குமிடையே பங்கிட்டுப்படுகின்றது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பாகுபடுத்தலாம். இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டங்கள் சமஷ்டி - ஒற்றையாட்சி எனப் பகுக்கப்படுகின்றன. ஒரு சமஷ்டி அரசியல் திட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாநில அல்லது சம அரசு அரசாங்கத்துக்குமிடையே, ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய

விடயங்களிலே சுதந்திரமாக இருக்கத்தக்கவாறு பிரிக்கப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம் தனக்கெனச் சொந்தமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். அவற்றை அது நாட்டின் மற்றையபகுதி அரசாங்கங்களின் தலையீட்டின்றிச் செயற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். மறுபுறம், மற்றைய சம அரசு அரசாங்கங்களும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டின்றித் தமது அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்த முடியும். குறிப்பாக, மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்ட சபை வரையறைக்குட்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். சம அரசுச் சட்ட சபைகளும் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையே கொண்டிருக்கும். இவற்றில் எது ஒன்றும் மற்றையதை விட அதிகாரத்திற் குறைந்த வையல்ல மாறாக ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கச் சட்டசபையே நாட்டுக்கான மிக உயர்ந்த சட்டங்களை இயற்றும் அங்கமாகும். ஒரு அரசியல் திட்டம் சமஷ்டி அமைப்புடையதாயின் அது அதி உயர் அதிகாரமுடையதாகவும் நெகிழாத தன்மையுடையதாகவும் இருக்கும் என்று ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டம் அவ்வாறிராது எனவும் கொள்ளப்படுவதுமுண்டு. ஆனால் இது கட்டாயமாக அவ்வாறிருக்கும் எனக் கொள்ளமுடியாது. ஒரு அரசியல் திட்டம் அதி உயர் தன்மையைக் கொண்டது எனக்கூறும் போது அதனை நாம் அந்த நாட்டுச் சட்டசபையுடன் தொடர்புபடுத்தியே விபரிக்கிறோம். அங்கு அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தும் அதிகாரம் சட்டசபைக்கு இல்லை. அல்லது மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்றே பொருள்படும். ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் திட்டம் எனும் போது இங்கு சட்ட சபைக்கும் அரசியல் திட்டத்திற் குமுள்ள தொடர்பு வலியுறுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் சட்ட சபைக்கும் நாட்டிலுள்ள மற்றைய சட்டமியற்றும் அமைப்புகளுக்கு மிடையே உள்ள தொடர்புகளே கவனத்துள் எடுக்கப்படுகிறது. இங்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டசபையே உயர்வானது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சமஷ்டி அமைப்பு என்பதைப் பல தனிப்பட்ட அரசுகள் ஒரு தனிப்பட்ட பெரிய கூட்டின் கீழ் ஒன்று சேர்தல் என விளக்கலாம். கமில்டன் தன் "சமஷ்டி அறிக்கைகள்" என்ற நூலில் புதிய அரசு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான பல அரசுகளின் இணைப்பு என அதனை விளக்கினார். டைசி சமஷ்டி ஏற்படுவதற்கு இரு முக்கிய அடிப்படைகள் இருக்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். (1) புவி யல், வரலாறு, இனம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நாட்டு மக்களிடையே நாமெல்லோரும் ஒரே தேசிய இனம் என்றதோர் மனப்பான்மை. (2) ஒற்றுமைக்கன்றி ஒன்றுபடுதற்கான நாட்டு மக்களிடையே உள்ள விருப்பம். கே. டி. வியர் என்பவர் சமஷ்டி ஆட்சி தோன்றக்கூடிய அல்லது நிலவும் சூழ்நிலையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். அரசுகள், சமூகங்கள் ஒரு சுதந்திர அரசாங்கத்தின் கீழ்ச் சில நோக்கங்களுக்காக ஒன்று சேர்ந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதுமாத்திரம் போதாது. சமூகங்கள் சுதந்திர பிரதேச அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்தவும், வைத்துக்கொள்ளவும் விரும்ப வேண்டும். இச் சூழ்நிலை இல்லாவிடின் சமுதாயத்தின் பண்புகள்

இழக்கப்பட்டு அது ஒரு ஒற்றையாட்சி நிலைக்கு வழிவகுத்துவிடும் சமஷ்டி அமைப்பொன்று உருவாக்குதற்கான துணைக் காரணிகள் பின்வருமாறு:

- (1) இராணுவப் பாதுகாப்பின்மை அதனால் பொதுப் பாதுகாப்புத் தேவை.
- (2) அந்நிய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படலாம் என்ற பயம்.
- (3) கூட்டின் மூலமே தமது சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படலாம் என்ற நம்பிக்கை.
- (4) பொருளாதார நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு.
- (5) புலியியல் ரீதியில் அண்மையில் அமைந்திருக்கும் பிரதேசங்களுக்கிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பு.
- (6) ஒரே தன்மையான அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் நடைமுறையில் இருத்தல்.

அதிகாரம் பிரிக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டங்களும்
அதிகாரப் பிரிவினையற்ற அரசியல் திட்டங்களும்;

ஒரு குறிப்பிட்ட அரசாங்கத்தினுள் அதன் பல்வேறு அங்கங்களுக்கிடையில் அல்லது ஸ்தாபனங்களுக்கிடையில் எவ்வாறு அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்டுள்ளன என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அரசியல் திட்டங்களைப் பகுக்கமுடியும். இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் திட்டம் எந்தளவுக்கு அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்டினை உள்ளடக்கியுள்ளன; அல்லது முழுமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை: என்ற அடிப்படையிலும் ஜனாதிபத்திய நிர்வாகம், பாராளுமன்ற நிர்வாகம் என்ற அடிப்படையிலும் பகுக்க முடியும் அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்பாடு என்பது—அரசாங்க வழிமுறைகளான சட்டத்துறை, நிர்வாகம், நீதித்துறை என்பன வெவ்வேறான அமைப்புகளாகப் பிரிந்து காணப்படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. அதாவது ஒன்றில் ஒன்று தலையிடாமையே குறிக்கின்றது. ஐக்கிய அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தில் அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்பாடு இடம் பெற்றிருப்பதாக உதாரணம் காட்டப்படுவது வழக்கம்.

ஜனாதிபதி நிர்வாகத்தினைத் தரும் அரசியல் திட்டங்களையும், பகராளுமன்ற நிர்வாகத்தினை உள்ளடக்கும் அரசியல் திட்டங்களையும் வேறுபடுத்தும்போது அந்த வேறுபாட்டினைத் தீவிரமாகக் கொள்வதில்லை என்பது முக்கியமானதாகும். இந்த வேறுபாடு ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஜனாதிபதியும் அவரது உத்தியோகஸ்தரீகளும் காங்கிரஸ் நிகழ்ச்சிகளின் கலந்து கொள்வதில்லை என்றோ பாராளுமன்ற நிர்வாகத்தில் பிரதமமந்திரியும் நிர்வாகத்துறை சார்ந்த எல்லோரும் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெறுகிறார்கள் என்றோ கருத்தினைத் தரவில்லை. மாறாக, பாராளுமன்ற முறை நிர்வாகத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையோர் — நிர்வாக சேவை உத்தியோகஸ்தரீகள், நிரந்தரக் காரியதரிசிகள் — என்போர் பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம்பானவர்களே, உண்மையில் ஜனாதிபதி நிர்வாக முறை போன்ற நெகிழ்ச்சியற்ற ஸ்தாபன ரீதியான பிரிவினை

பாராளுமன்றமுறை நிர்வாகத்திலும் கீழ்மட்ட நிலைகளில் காணப் படுகின்றது. ஆனால் மேல் மட்டத்துக்கு வரும்போதே வேறுபாடுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்த வேறுபாடு மிகவும் முக்கியமானது.

முடியாட்சி அரசியல் திட்டங்களும்
குடியாட்சி அரசியல் திட்டங்களும்

முன்னர் ஒருகாலத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த இன்னொரு பாகுபாட்டினையும் இங்கு நாம் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டும். அது முடியாட்சி குடியாட்சி அரசியல் திட்டங்கள் என்ற வேறுபாடேயாகும். சமகாலத்தில் இதன் முக்கியத்துவம் குறைந்து விட்டது. அரசின் தலைவர் ஒரு ஜனாதிபதியாக இருந்தால் அந்த அரசு ஒரு குடியரசாகும். அதே போன்று அரசின் தலைவர் ஒரு அரசனாக இருந்தால் அவ்வரசு ஒரு முடியாட்சியாகும். அல்லது இராட்சியம் ஆகும். ஆனால் குடியரசு அரசியல் திட்டங்களுள் ளேயும் ஜனாதிபதியின் அந்தஸ்து, அதிகாரங்கள் என்பன வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. முடியாட்சியிலும் அரசர்களது அதிகாரங்கள் வேறுபடுகின்றன. உ+ம்: வரம்புடை முடியாட்சி.

இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தில் அரசியல் திட்ட வாதிகளின் பங்கு

1. பின்னணி

தனிப்பட்டவர்களின் மிக உயர்ந்த பணிவினைத் தேசிய அரசுக்கு வழங்குதல் வேண்டும் என்ற உணர்வினைத் தரும். அந்த மனநிலையே தேசிய உணர்வு என காண்ஸ் கொன் (Hans Kohn) என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹

ஆசியாவிலும் மற்றைய பிரதேசங்களைப்போலவே தேசிய வாதம் அதன் பல்வேறு உருவங்களிலும் வெளிப்பட்டது. இந்தியாவில் அது காலனித்துவ ஆட்சிக்கெதிரான ஒரு இலட்சிய உந்துதலினை வெளிப்படுத்தியது. இந்தோனேசியாவில் டச்சு ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான கூடியளவு உணர்ச்சிவயமான கோரிக்கையாகியது. சீனாவில் தீவிரமான கொம்யூனிசத் தலைமைத்துவத்தின் கருவியாகி ஆசியா முழுவதும் தனது செல்வாக்கினைப் பரப்ப முயற்சித்தது. இத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கு மத்தியிலும் ஆசிய தேசியவாதம் சில பொதுவான இயல்புகளையும் கொண்டதாயிருந்தது. அவை:

- (i) ஆசிய தேசியவாதம் விரைவாக உணர்ச்சிவசப்படுத்தும் தன்மையினைக் கொண்டிருந்தது.
- (ii) ஆசிய தேசியவாதம் வகுப்புலாத மோதல்களினாலும் பகையுணர்வினாலும் குழப்பட்டதாக இருந்தது.
- (iii) ஆசிய தேசியவாதம் மொழிவாரியாக முரண்படும் இயல்புகளைக் கொண்டதாயிருந்தது.
- (iv) இந்தியா, இலங்கை போன்ற சில புறநடைகள் தவிர ஆசிய தேசியவாதம் ஜனநாயகத் தன்மையற்றதாக இருந்தது என லூயிஸ் எல். சினிடர் (Louis L. Snyder) அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²

ஆசியாவில், முதலில் தேசியத்துவ கலகங்கள் மேலைத்தேச உற்பத்திப் பொருட்களைப் பொருளாதார ரீதியில் பகிஷ்கரித்தல் என்ற உருவத்தையே பெற்றது. பின்னர் அரசியல் நோக்கங்களைக்

1. Hans Kohn, *Nationalism: Its Meaning and History* (rev. ed. Princeton, 1969) P. 9.
2. Louis L. Snyder, *The New Nationalism* (Ithaca, New York: Cornell University Press) PP, 143—147

கொண்டதாக மாறியது உடம்; விடுதலைக் கோரிக்கைகள், பிரசார இயக்கங்கள், கொரிவாப் போர்முறை, இதன் விளைவாக மற்ற இடங்ளைப் போலவே இங்கும் தேசியவாதம் ஒரு ஆக்கிரமிப்பு மிக்க பங்கினை வகித்தது. தேசிய அடையாளத்துக்கும், வெளிநாட்டார் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து க்தந்திரம் பெறவேண்டுமென்ற அவாவே கூடியளவு அமெரிக்க சனநாயகம் அல்லது சோவியத் அல்லது சீன கொம்யூனிசத்தினைவிட முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஆசிய தேசிய வாதத்திற்காணப்பட்ட பொது அம்சம் அது எப்போதும் ஏகாதிபத்திய வாதத்துக்கு எதிராக இருந்தமையேயாம்.

அண்மைக் காலத்தில் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியினை ஆய்வதற்கு மூன்று கட்டங்களாக அவற்றின் வளர்ச்சிமை நோக்குகின்றனர்:

- (i) ஆரம்ப எதிர்ப்பு இயக்கங்கள்
- (ii) இரண்டாந்தர எதிர்ப்பியக்கங்கள்
- (iii) நவீன தேசியவாதம்

இவற்றுள் முதலாவது மரபுரிதியான சமூகங்களினதும் குல மரபுக் குழுக்களதும் எதிர்ப்புக்களை உள்ளடக்கும், ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவின் பல பாகங்களிலும் வெளிநாட்டார் ஊடுருவலுக்கெதிரான நிரந்தரமான பகைமை உணர்வினை முதலாவதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தொழிற்சங்கங்கள், அரசியல் இயக்கங்கள் என்பனவற்றினூடாக ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட நவீன மா திரியான எதிர்ப்பினை இரண்டாந்தர எதிர்ப்பியக்கங்கள் உள்ளடக்கும் மூன்றாவது கட்டம் நவீன அரசியல் கட்சிகளினால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட (manipulated) தேசியவாதத்தினைக் குறிக்கும் என K.M.D. Silva³ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலகின் மற்றைய பிரதேசங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து ஆசியா தேசியவாதம் எவ்வாறு தனக்கேயுரிய சில பொதுவான இயல்புகளைக் கொண்டிருந்ததோ அவ்வாறே ஆசியாவின் மற்றைய நாடுகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து இலங்கை தனக்கேயுரிய பல வெளிப்படையான தனித்துவமான இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றுள், பரந்த அளவினதான தேசியத்து கிளர்ச்சிகள் என்ற போக்கினில் சீர்திருத்த இயக்கம் வகித்த பிரத்தியேகமான பங்கே மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. இச் சீர்திருத்த வாதிகளையும் அவர்களது அரசியற் போக்குகளையும் விபரிக்க, அரசியல் திட்டவாதிகள், மிதவாதிகள், பழைமைபேண் வாதிகள் எனப் பல பதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன அரசியல் வளர்ச்சி காண்பதற்கு அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தத்தையே பிரதான இலக்காக வலியுறுத்தியமை இச் சீர்திருத்த வாதிகளின் பொதுவான நோக்கமாகும். மேலும், அரசியல் திட்ட சீர்திருத்த

3. K. M. de Silva, History of Ceylon. Vol. III (Colombo: Apothecaries Company Ltd. 1973) pp. - 249, 250.

இயக்கத்தில் மக்களைப் பங்குபெற வைத்து கிளர்ச்சிகள் நடத்தும் முறைகளை நிராகரித்தமை, பிரித்தானியாவுக்கு அளிக்கும் பணிவுக்குப் பதிலாக இலங்கை மீது விசுவாசங் கொள்ளவைக்க வேண்டியதன் தேவையை வற்புறுத்தாமை என்பனவும் இவர்களது பண்புகளாயிருந்தன.

பிரித்தானியரின் கைகளிலிருந்து அரசில் அதிகாரத்தினை இலங்கையரின் கைகளுக்கு மாற்றுவதில் இவ்வரசியல்திட்டவாதிகள் பங்காற்றியுள்ள போதிலும் இவர்களுள் பலர் குடியேற்ற நாட்டாட்சியின் தொடர்பினை முற்றாக உடைத்தெறிய மனப்பூர்வமாக விரும்பி இயங்கவில்லை என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.⁴ இலங்கையின் நவீன தேசியவாதத்தின் தோற்றப்பாட்டினை Kingsly de Silva பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

ஆசியாவின் மற்றைய பகுதிகளைப் போலவே இலங்கையிலும் நவீன தேசியவாதத்தின் தோற்றப்பாட்டினை, மிசனரி நடவடிக்கைகளுக்கெதிரான மதப் புனருத்தாரண செயற்திட்டங்களிலேயே காணக்கூடியதாகவுள்ளது.....தேசியவாத எழுச்சியின் முதற் காலகட்டமானது 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி மூன்று தசாப்தங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவுள்ளது...

வெளிப் பார்வையிலும், உள்ளடக்கத்திலும் முதிராத தேசிய உணர்வினை மதமே, அடிப்படையில் ஏற்படுத்திய போதிலும் அது அமைந்த அரசியல் தொனி மிகவும் ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்ததோடு கலால் இயக்க வளர்ச்சியோடு அதாவது 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களிலும் அது மிகவும் துலாம்பரமாகத் தெரியத் தொடங்கியது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵

இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அதில் உயர்ந்தோர்குழாம் வகித்த பங்கினை அறிதல் மிக முக்கியமானதாகும்.

4. Kingsly M. de Silva. "Nationalism and its Impact" in The Ceylon Journal of Historical and Social Studies (New Series Vol. III, Nos. 1&2 January, December, 1974) P. 62

5. Ibid, P: 63

6. Ibid, P. 63

உயர்ந்தோர் குழாம்

2. தேசியவாதிகளும் அரசியல் திட்டவாதிகளும்

19ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் அரைப்பகுதியில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் உயர்ந்தோர் குழாமின் எண்ணிக்கையினை அதிகரிக்கச் செய்ததோடு அவர்களின் அரசியற் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கும் பலத்தினையும் அதிகரிக்கச் செய்தது. வெளிப்பார்வையளவில் இவர்களிடையே இரு பிரிவுகளை அவதானிக்க முடிந்தது. (i) தேசியவாதிகள், (ii) அரசியற் திட்ட வாதிகள். இவர்களுள் தேசியவாதிகள் நாட்டின் கலாசார மாதிரிகளுக்கும் மத பாரம்பரியங்களுக்கும் கூடிய முக்கியத்துவம் அளிப்பவர்களாகக் காணப்பட அரசியல் திட்டவாதிகள் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு கொள்கைத் திட்டத்தை உடையவர்களாகவும் பிரித்தானியர் அறிமுகப்படுத்திய ஒழுங்கமைப்புகளின் முக்கிய இயல்புகள் எதனையும் குலைத்துவிடாத அரசியல் நடைமுறைகள் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். தேசியவாதிகளுள் தீவிரத்தன்மை கொண்ட சிலர் "சுய இராச்சியம்" என்பதைத் தமது இலக்காகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் இத்தகையோர் எண்ணிக்கையில் மிகச் சிலராகவும் பெர்துவான தேசியவாதிகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களாகவும் இருக்கவில்லை. தேசியவாதிகளையும் அரசியல் திட்ட வாதிகளையும் ஒன்றிணைந்த சில பொதுப் பிரச்சினைகளுமிருந்தன. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது கலால் இயக்கமாகும்.

பெளத்த புனருத்தாரணமும் அதன் சகபாடி இயக்கமான கலால் கிளர்ச்சிகள் இரண்டையும் ஒருவர் நோக்கின் அவை ஆசியாவின் பல பாகங்களிலும் காணப்பட்ட தேசியவாத எழுச்சியின் பிரிக்க முடியாத ஒருபகுதி என்பதை உணருவார். சார் மன்னன் ஆட்சியின் கிழிருந்த ருஷ்யாவை யப்பான் தோற்கடித்த அதே காலப்பகுதியிலேயே பரந்த ரீதியில் முதலில் கிளர்ச்சிகள் எழுந்தமை இவ்வண்மையை மேலும் தெளிவாக்குகின்றது. ஆசியாவின் மற்றைய பகுதிகளைப்போல இலங்கையிலும் இவ்வெற்றி மிகவும் குதூகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் இருதசாப்தங்களின் போது இலங்கையின் கலால் கிளர்ச்சிகளில் இரு உச்சக் கட்டங்களைக் காணமுடிகின்றது. அவை முறையே (i) 1903-5, (ii) 1911-14 என்பனவாம். கலால் இயக்கம், பட்டணங்களிலும், கிராமங்களிலும் ஒரு உணர்ச்சியிடு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. இது உயர்ந்தோர் குழாமினரையும் பொது மக்களையும் ஒன்று சேர்க்க உதவியது. இவ்வியக்கம், அடிப்படையில் மதத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அது ஒருபோதும் அரசியற் பின்னணி அற்றதாக இருக்கவில்லை. குறிப்பாக அது கிறிஸ்தவ சய்யத்துக்கும், கிறிஸ்தவ அரசாங்கத்துக்கும் எதிரானதாக அமைந்து காணப்பட்டது.

3. அரசியல் திட்ட வாதிகள்

20ஆம் நூற்றாண்டின் முதலாவது தசாப்தத்தின்போது இலங்

கையின் அரசியல் பிரச்சனைகளில் கூடியளவு ஆக்க பூர்வமாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் தேசியவாதிகள் இயங்கியபோதிலும் இப்பிரச்சனைகளுக்கான நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்துவைப்பதினை அரசியல் திட்டவாதிகள் தமதாக்கிக்கொண்டனர்.

இவ்வரசியல் திட்டவாதிகள் பழைமை பேண் போக்குடைய வர்களாகவும், தூய்மையான அரசியல் திட்டநடவடிக்கைகளிலேயே நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகவும் காட்சியளித்தனர். இவர்களின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குப் பின்னணியில் உந்து விசையாக இருந்தோர் கரவா (Karawa) சாதியினராவர். அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தம் பற்றிய பிரச்சாரத்தில் எவ்வித போட்டியுமின்றிச் சுதந்திரமாகவிடப்பட்ட இவர்கள் அக்காலக்கட்டத்தின் முக்கியமான அபிவிருத்திகளைக் கவனத்திற் கொள்ளாதும், அக்காலக்கட்டத்துப் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதும் குடியேற்ற நாட்டு நிர்வாகத்தோடு பேச்சுவார்த்தைகளை மேற்கொள்வதையே பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

கல்விகற்ற உயர்ந்தோர் குழாம் இலங்கையின் நிர்வாகத்தில் பங்குபெற வேண்டுமென்பதே இவர்களது அரசியல் கோரிக்கையாக விருந்தது. 1907 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய அரசியல் திட்டவாதிகளுள் மிகவும் செயற்பாடு மிக்கவரான E. W. பெரேரா அவர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்கான தமது பிரேரணையை முன்வைத்தார். இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் மிகவும் பழமைபேண் வாதிகளுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு, காலத்தால் மிகவும் பழைமை மிக்கதாக இருக்கக்கூடிய இந்தப் பிரேரணைகள் முன்வைத்துப் பேசும்போது அவர் "இந்தப் பிரேரணைகள் இலங்கையில் நூறு வருடகால பிரித்தானிய ஆட்சி உருவாகிவிட்ட நிர்வாகத்துக்கு முடி சூடுவதாக அமையும்" என உரிமை கொண்டாடினார். ஆனால் பிரித்தானிய நிர்வாகம் சீர்திருத்தத்துக்கான இந்தப் பிரேரணையை மிக மூர்க்கமாக எதிர்த்தது. அப்போதைய அரசியல் திட்டத்தில் எத்தகைய அடிப்படை மாற்றங்களும் அவசியமில்லை என்று கூறியதோடு மக்களின் சார்பாக கல்விகற்ற உயர்ந்தோர் குழாம் பேசுகின்ற உரிமையையும் ஏற்க மறுத்தது. இந்த விடையத்தில் கல்விகற்ற ஒருசிலருக்கும் கல்வி அறிவற்ற மிகப் பெரும்பான்மையினருக்கு மிடையேயுள்ள இடைவெளியினைப் பிரித்தானிய நிர்வாகிகள் கண்டனரே தவிர அவர்களை இணைப்பதற்கு நிலவிய தனிப்பட்ட சமூக நெருக்கங்களை அவதானிக்கத் தவறினர். இந்நிர்வாகிகள், இவ்வயர்ந்தோர் குழாம் மக்களின் சார்பாகப் பேசுவதை நிராகரித்தது மாத்திரமன்றி நிர்வாகத்தையும் மக்களையும் இணக்கப்படுத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கக்கூடிய உயர்ந்தோர் குழாமினரை ஆக்கபூர்வமாகப் பயன்படுத்தவும் தவறியது.

7. K. M. de Silva, "The Reform and Nationalist Movement in the Early Twentieth Ceylon" in History of Ceylon. Vol III ed. by K. M. de Silva Colombo: The Colombo Apothecaries Company Ltd., 1973 P, 385

1915 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தேசிய இயக்க வளர்ச்சியில் குறிப்பிடக் கூடியதொரு ஆண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில்,

(i) இவ்வாண்டு கண்டி கைப்பற்றப்பட்ட நூற்றாண்டினைக் குறிப்பதாக அமைந்ததோடு பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற இலங்கையரின் தேசியத்துவ உணர்வுகளுக்கு எழுச்சியையும், புத்துணர்ச்சியையும் அளிப்பதாகவும் அமைந்தது.

(ii) இவ்வாண்டிலேயே இலங்கைக்குத் தேசிய சுதந்திரத்தைப் பெறுதல் என்பதை வாக்குறுதி எடுத்த — இளைஞர்களைக் கொண்ட தீவிரதேசியவாத இயக்கமான இளம் இலங்கையர் கழகம் என்ற குழு தோற்றம் பெற்றது. இதற்கு A. E. குணசிங்காவும், விக்ரம் கொரேயாவும் தலைமை தாங்கினர்.

1915 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் தீவுபூராவும் கொண்டாடப்பட்ட தேசிய தினக் கொண்டாட்டம் மக்களின் உணர்வினைத் தட்டியெழுப்பும் ஒன்றாகவும் அரசியல் சூழ்நிலையில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. பல இன மக்கள் வாழ்கின்ற இலங்கை போன்றதொரு நாட்டில் இத்தகையதொரு தேசியத்துவ புத்துணர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதவாறு வகுப்புவாத — பலாத்கார இன கலவரம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தியது. அதுவே 1915இல் இடம் பெற்ற சிங்கள - முஸ்லீம் இனக்கலவரம் ஆகும்.

1915 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தை அடக்க பிரித்தானியர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் இயல்பாகவே இலங்கையின் உயர்ந்தோர் குழுவினரை — தேசியவாதிகளையும் அரசியல் திட்டவாதிகளையும் — ஒன்றிணைத்தது. அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்காக ஒரு நவீனமான கருவியைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியதின் அவசியத்தை இவ்விருபகுதியினரும் உணர்ந்தனர். இந்தத் தேவையை நிறைவுசெய்யும் விதத்தில் 1919 ஆம் ஆண்டு தோற்றம் பெற்றதே இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ஆகும். சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் இதன் முதலாவது தலைவராக்கப்பட்டார். அருணாசலத்துக்கும் அவரது கருத்தை ஒத்த கருத்தை கொண்டிருந்தவர்களுக்கும், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், தேசிய ஒற்றுமையினதும் இன ஒற்றுமையினதும் அடையாளமாக அமைந்தது.⁸

காங்கிரசில் இடம் பெற்றிருந்த முற்போக்கு எண்ணங்கள் கொண்ட அங்கத்தவர்களின் முயற்சிகளுக்கு மத்தியிலும் காங்கிரஸ் முழுமையாகப் பழைமைபேண் உயர்ந்தோர் குழுவினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதொன்றாகவே காணப்பட்டது. தேசிய காங்கிரசினுள் இளம் இலங்கையர் கழகமே தீவிரத் தன்மை கொண்ட குழுவாக இயங்கியது. இச்சிறிய குழு காந்தியின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட இந்திய தேசிய காங்கிரசின் வழியில் உண்மையான தேசிய இயக்கத்தின் ஒரு வாகனமான இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசை ஆக்கும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்ற காலத்தி

லேயே இரு கூர்மையாக வேறுபடும் போக்குகள் அதனுள் காணப் பட்டன. இவ்விரு பிரிவினருக்கும் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றோர் அரசியல் திட்டவாதிகளே. இவர்கள் பேச்சு வார்த்தைகளிலேயே நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். விஞ்ஞாபனம், தூதுக்குழுக்கள் அனுப்புதலே இவர்களது போராட்டவழிகள், இவர்கள் இலங்கை மக்களுக்குப் பொறுப்பாட்சி பெற்றுக்கொடுத்து, பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்துள் சுய ஆட்சி செலுத்தும் ஒரு அங்கத்துவ நாடு என்ற அந்தஸ்தை இலங்கைக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதையுமே நோக்காகக் கொண்டவர்கள். அரசியல் திட்டமுறைகளினூடாகவும் அரசாங்க நிர்வாக முறையைச் சீர்த்திருத்துவதினூடாகவும் இவற்றை அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணங் கொண்டவர்கள்.

தீவிரவாத பிரிவினர் அல்லது தேசியவாதிகளின் நோக்கம் தேசிய விடுதலையாக இருந்ததோடு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் போன்று பிரித்தானிய நிர்வாகத்துக்கு எதிராகக் கூடியனவு பலாத்கார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கமுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களே வெகுசன அரசியல் என்ற நுட்பத்தையும், கொழும்பிலுள்ள தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அரசியல் மயப்படுத்திக் கிளர்ச்சிகள் செய்யும் தந்திரத்தையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இந்தக் காலகட்டத்திலிருந்து இலங்கை அரசியல்வாதிகளைப் பழைமைபேண் வாதிகள், தீவிரவாதிகள் எனப் பிரித்து நோக்கக் கூடியதாயிற்று.

பழைமைபேண் வாதிகள் அல்லது அரசியல் திட்ட வாக்தினின் இயல்புகள் பின்வருமாறு:

- (i) பொதுமக்களை அரசியல் மயப்படுத்தப் பின்நின்றமை
- (ii) மக்களைப் பாதித்த பொருளாதார பிரச்சினைகளைப் பராமுகப் படுத்தியமை
- (iii) அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தத்தையே வலியுறுத்தியமை
- (iv) பிரித்தானிய நிர்வாகத்தோடு சமாதான முறையில் பேச்சுவார்த்தைகள், தூதுக்குழுக்கள், விஞ்ஞாபனங்கள் அனுப்புதல் என்பவற்றினூடாக அரசியல் சீர்திருத்தம் காணுதல்.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசை அமைத்தபோது அருணாசலம் போன்ற தலைவர்கள் அது இலங்கை அரசியலில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என நம்பினர். ஆனால் இந்த நம்பிக்கை ஒரு போதும் பூர்த்தியாகவில்லை. இதற்கு இரு பிரதான காரணங்கள் இருந்தன அவை:

- (I) காங்கிரசில் ஆதிக்கம் பெற்ற அரசியல் திட்ட வாதிகளின் தலைமைத்துவம் எடுத்த நடவடிக்கைகள் மிகவும் குறுகியதும், சிந்தனைத் திறமற்றதும், இறுக்கமாக அரசியல் திட்ட நடவடிக்கைகளுமாகவே அமைந்ததோடு அவை மரபு ரீதியானதாகவும் இருந்தமை. மக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் கட்சியொன்றின் பங்கினை இவர்கள் விரும்பவில்லை.

காலக்கிரமத்தில் காங்கிரசின் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்த இளம் தீவிரவாதிகளை விலக்குவதிலும் வெற்றிகண்டனர்.

- (2) 1919 இல் இலங்கைக்குத் தேசாதிபதியாக வந்த வில்லியம் மானிங், இலங்கையில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்கு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு சகிக்கமுடியாத சவாலாக இருப்பதை உணர்ந்து பல்வினமக்கள் வாழ்கின்ற இலங்கையில் இன வேற்றுமைகளையும், நெருக்கடிகளையும் ஏற்படுத்துவதில் வெற்றிகண்டார். இவரது ஆட்சி பிரித்தானும் தந்திரத்துக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

மனிதர்களையும் அரசியற் சக்திகளையும் மானிங் புத்திசாலித் தனமாக எடைபோட்டு இலங்கைத்தேசிய காங்கிரசின் பலவீனம் அதன் இளம் தீவிர வாதிகள் அடங்கிய இடதுசாரிக் குழுக்களிடம் அல்ல, பழைமைபேண் தன்மை கொண்ட வலதுசாரிக் குழுக்களிடமே உள்ளதென்பதை அறிந்து கொண்டார். இலங்கை அரசியலில் ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்துவதற்குக் காங்கிரசை ஒரு கருவியாகக் கீழ் நாட்டுச் சிங்களவர்கள் பயன்படுத்த முயல்கின்றனர் என்ற ஐயுறவு (பயம்) கொண்ட பகுதியினரிடம் தான் அந்தப் பலவீனம் உண்டென்பதை அறிந்தார். இந்தப் பயத்தினைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி முதலில் கண்டியர்களையும் பின்னர் தமிழர்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டார். அரசியல் திட்டவாதிகள் முன்வைக்கும் கோரிக்கைகளை எதிர்ப்பவர்களாக, கண்டியர்களையும், தமிழர்களையும் ஆக்கிக் கொண்டார். பிரதேசவாரியான தேர்தல்தொகுதி என்ற பிரச்சினையையே மானிங் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இத்தகைய கோரிக்கை அரசியல் திட்ட வாதிகளால் முன் வைக்கப்பட்டது. இதற்கெதிராக, இனவாரியான தேர்தல் தொகுதி என்பதைச் சிறுபான்மையினருக்குச் சாதகமாகக் கொண்டுவந்து கண்டியர்களைத் தன் வசமாக்கினார்.

1920இல் இன்றைய அரசியலும் கண்டியர்களின் உரிமைகளும் என்ற துண்டுப் பிரசாரம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. இது கண்டிய மாகாணங்களுக்கு உள்ளூர் நிர்வாகங்களுடன் கூடிய தனியான நிர்வாக அமைப்பினைக் கோருவதாக இருந்தது. இது அரசியல் திட்டவாதிகளைப் பயமுறுத்துவதாக இருந்தது. அரசியலமைப்பை தடைகளும் சமன்பாடுகளும் நிறைந்ததாக ஆக்கி, கண்டியர்கள் சிறுபான்மையோர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கே கண்டியர்களுக்கு இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது.

பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவப் பிரச்சினையே சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையிலான தப்பிப்பிராயங்களுக்கு வழிகோலியது. 1920ல் வழங்கப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்கீழ் சட்டசபையில் 13 சிங்களப் பிரதிநிதிகள் இடம்பெற தமிழ் பிரதிநிதிகள் 3 பேர்களே இடம்பெற்றிருந்தனர். இதனால் புதிய சட்டசபை கூடிய போது செல்வாக்கு மிக்க தமிழ்த்தலைவர்கள் 1920க்கு முன்பிருந்த பிரதிநிதித்துவ விகிதாசாரம் பேணப்பட வேண்டும் எனப் பிரசாரம்

செய்தனர். இத்தகைய கோரிக்கையின் போதே மேல் மாகாணத்தில் தமிழருக்கெனத் தனியானதொரு தேர்தல் தொகுதி அமைத்துத் தருவதென்ற உறுதி மொழி இலங்கை தேசிய சங்கத்தினாலும், இலங்கைச் சீர்த்திருத்தக் கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணச் சங்கத்துக்கு (1918இல்) அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்வாறு உறுதி அளித்து ஒப்பமிட்ட தலைவர்களான ஜேம்ஸ் பிரிசும், E. J. சமரவிக் கிரமாவும் பின்னர் இதனை எதிர்த்தனர். ஏற்கனவே 1920இல் இருந்து காங்கிரஸ் தலைமைத்துவத்தோடு முரண்பாடுகள் கொண்டிருந்த சேர் P. அருணாசலம் இப்பிரச்சினையோடு தேசிய கரங்கிரசிலிருந்து விலகினார்.

1920 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்திற் சிறுபான்மைச் சமூகத் தவரின் கோரிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தமிழர் மாக சனசபை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இத்தகைய அரசியல் மாற்றங்களினால் நன்மை பெற்றவர் தேசாதிபதி மானிங்கே ஆவார்.

1921ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் சிங்கள தமிழ்த்தலைவர்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தத் திரும்பவும் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. மேல்மாகாணத்தில் தமிழருக்கு விசேட தேர்தல் தொகுதி என்பதை தமிழ்த் தலைவர்கள் விட்டுக்கொடுக்க மறுத்தனர். இப்பிரச்சினையே சிங்கள தமிழ்த் தலைவர்களை வேறுபடுத்தியது. இப்பிரச்சினையில் மானிங் தமிழர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கியதன் மூலம் அவர்களது ஆதரவினை இலகுவாகப் பெற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு காங்கிரசின் அரசியல் திட்ட தலைமைத்துவம் தனிமையாக்கப்பட்டது.

திவிர அரசியல் வாதிகளாயிருந்த A. E. குணசிங்கா போன்றோரின் கோரிக்கைகளைக் காங்கிரசின் அரசியல் திட்ட தலைமைத்துவம் நிராகரித்து வந்தது. 1920ஆம் 1924ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தங்கள் காங்கிரஸ் முன் வைத்த கோரிக்கைகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து மிகவும் குறைவாக இருந்தபோதிலும் அரசியல் திட்ட வாதிகள் அவற்றை ஏற்று ஒத்தழைக்கத் தயாராகவிருந்தனர். 1924ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் பின்பு காங்கிரசின் பிரபல்யமான கண்டிய சிங்கள அங்கத்தவர்கள் அதிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்து 1925இல் கண்டிய தேசிய அசெம்பிளி என்ற இனரீதியான அமைப்பினை உருவாக்கினர். இதன் பின்னர் இலங்கைத்தேசிய காங்கிரஸ் கீழ் நாட்டுச் சிங்களவரின் இயக்கமாகவே மாறியது. இலங்கையில் ஒரு சமஷ்டி அரசு உருவாக்கப்பட்டு அதில் கண்டியர்களுக்குப் பிரதேச சுயாட்சி வழங்கப்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை 1927 நவம்பர் மாதத்தில் கண்டிய தேசிய அசெம்பிளி முன்வைத்தது. அதன் பின்னருள்ள ஒரு பத்து வருடகாலத்தில் கண்டிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு சமஷ்டியே என்ற கொள்கை அவர்களிடமிருந்து வந்தது. மானிங்கும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த தேசாதிபதி கியூ கிளி போட்டும் அரசியல் கிளர்ச்சிகளிலும், சீர்த்திருத்த நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்ட சக்திகளுக்கெதிராக கண்டியர்களை ஒரு இடைத்தடுக்கும் கருவியாகப் பயன்படுத்தினார். சமஷ்டி அமைப்புக்கு ஆதரவளித்த மற்றுமொருவர் காங்கிரஸ்வாதியாக இருந்த S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா

ஆவார். ஆனால் அக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சிங்களத் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் அதற்கு ஆதரவளிக்கவில்லை.

தேசிய காங்கிரசின் அரசியல் திட்ட வாதத் தலைமைத்துவம் இனரீதியான முறையிற் பிளவுபட்டுக் கொண்டிருக்கையில் தமிழர்களும், கண்டியர்களும் தம் சொந்த இனரீதியான இயக்கங்களுள் விலகிச் செல்லத் தொடங்கினர். இலங்கையின் அரசியல்வாதிகளிடையே நிலவிய இத்தகைய பிரிவினைகளைக் குடியேற்ற நாட்டு அதிகாரிகள் பயன்படுத்தி அரசியல் சீர்த்திருத்தங்களை வழங்குவதைப் பின்பற்றினர்; அல்லது மறுத்தனர். A. E. குணசிங்காவை ஆதரித்த மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையுடைய ஒரு சிறு குழுவே இலங்கை அரசியலில் புதிய உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய முயற்சியாளராகக் காணப்பட்டனர். கொழும்பு நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம் அரசியலிற் காலடி எடுத்துவைத்ததோடு இலங்கை அரசியல் ஒரு புதிய வளர்ச்சியை அவதானிக்க முடிந்தது.

இலங்கையின் அரசியலில் ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்திய பழைமை பேண்வாதிகளுக்கெதிராக எழுச்சியடைந்த தீவிரவாத குழுக்களின் சவால்களே 1920ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் அவதானிக்கக்கூடிய அபிவிருத்தியாக இருந்தது. சமூகத்தின் படிமுறையாக்கலில் உயர்ந்த இடங்களில் உள்ளவர்கள் தமது சொந்த நலன்களுக்கு உகந்தவாறு அரசியல் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்தும் நடத்த முடியாது போயிற்று.

கூடியளவு தீவிரத்தன்மை கொண்ட குணசிங்காவின் குழுவுக்கும் காங்கிரஸ் தலைமைத்துவத்திற்குமிடையே ஏற்பட்ட கூட்டு (நட்புறவு) ஒருபோதும் சுமுகமானதாக இருக்கவில்லை. மேலும் வாக்குரிமை பற்றிக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கொண்டிருந்த கொள்கையும் குணசிங்காவுக்கும் அவர்களது ஆதரவாளர்களிடையேயும் அவநம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்தியது. 1928இல் அரசியல் சீர்த்திருத்தம் பற்றி ஆராய வந்த டொனமூர் குழுவினர் முன் சாட்சியங்கள் அளிக்கும் போது குணசிங்கா குழுவினர் தவிர மற்றைய எல்லாத்தலைவர்களும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதை ஆதரிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1928ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபரில் குணசிங்கா இலங்கைத் தொழிற்கட்சியையும் அகில இலங்கைத் தொழிற்சங்கக் காங்கிரசையும் ஸ்தாபித்தார். இருந்தபோதிலும் 1929 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பம் வரை காங்கிரசின் நிர்வாகக் குழுக் கூட்டங்களுக்குச் சமுகமளித்து வந்தார். 1929ஆம் ஆண்டிலேயே அவர் காங்கிரசிலிருந்து விலகினார்.

இதேவேளையில் கிட்டத்தட்ட எல்லா அரசியல் குழுக்களும் டொனமூர் குழுவின் சிபார்சுகளைக் கண்டித்தன. வெஸ்ட்மினிஸ்டர் மாதிரியிலான பாராளுமன்ற அரசாங்கமே அவர்களது நோக்காக இருந்தது. மற்ற எதனையும் சந்தேகித்தனர். குறிப்பாக, தேசாதிபதிகளிக்கப்பட்ட ஒதுக்கு அதிகாரங்களையும் நிர்வாகக் குழுமுறை அரசாங்கமுறையையும் எதிர்த்தனர். ஆனால் காலனித்துவ காரியாலயமோ, டொனமூர் அரசியலமைப்பில் எவ்விதமான பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தத் தயாராக இருக்கவில்லை. ஆகவே தமது

அந்தல்தை விட்டுக் கொடுப்பதா? டொனமூர் சிபார்சுகளை ஏற்பதா? என்ற தெரிவினையே அரசியல் தலைவர்கள் செய்யவேண்டியிருந்தது. இத்தகைய தெரிவு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசில் பிரிவினையை ஏற்படுத்திவிட்டது. தேசிய காங்கிரஸ் நிர்வாகக் குழுக்கூட்டத்தில் டொனமூர்க் குழுவினரின் சிபார்சுகளை ஏற்பதில்லை என்று தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டபோதும் பொதுச்சபை இத்தீர்மானத்துக்கு மாறாக இரண்டு மேலதிக வாக்குகளால் அவற்றை ஏற்பது என்று முடிவு செய்தது. இதனால் E. W. பெரேரா, R. L. பெரேரா போன்றோர் காங்கிரசில் இருந்து விலகி அகில இலங்கைத் தாராண்மைக் கழகம் ஒன்றை உருவாக்கினர்.

1931ஆம் ஆண்டளவில் அரசியல் ரீதியான பிளவுபடுதல் என்பது உக்கிரமடைந்ததால் சீர்திருத்த தேசியவாதம் அல்லது மிதமான = அரசியல் திட்டவாதம் பல்வேறு அரசியல் சக்திகளால் அல்லது குழுக்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது. அவை முறையே இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசும் அதன் கூட்டுக்களும், அகில இலங்கைத் தாராண்மைக் கழகம், கண்டிய தேசிய அசெம்பிளி, யாழ்ப்பாணச் சங்கம் என்பனவாகும். இதே கட்டத்தில் கூடியளவு தீவிரமான தேசியவாதத்தை இலங்கைத் தொழிற்கட்சி, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண இளைஞர் கழகம், கொழும்பில் இருந்த இளைஞர் கழகங்கள், இந்த இளைஞர் சங்கங்களை உள்ளடக்கிய இளைஞர் காங்கிரஸ் என்பன பிரதிநிதித்துவப்படுத்தின என சுலாநிதி மைக்கல் ரோபேர்ட்ஸ்⁹ அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

1931ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையும், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளுக்குக் குறிப்பிடத்தக்களவு சட்டத்துறை அதிகாரம் வழங்கப்பட்டமையும் இலங்கையின் அரசியல் நிலையில் தீவிரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அதில் ஒன்று, அரசியல் குழுக்கள் பொதுமக்களின் தேவைகளையிட்டுக் கூடிய கவனம் செலுத்தவும் ஏதோ ஒரு வகை சமூக-பொருளியல் திட்டத்தினை உருவாக்கவும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமையாகும். இலங்கை உயர்ந்தோர் குழாமிடையே பரவலாக நிலை பெற்றிருந்த அரசியல் திட்டவாத கிளர்ச்சி மீதான நம்பிக்கையை பலப்படுத்தியமை இவ்வரசியல் திட்ட விளைவுகளில் இன்னொன்றாகும். புத்தி ஜீவிகளின் மீதான இளைஞர் கழகங்களதும் இலங்கை சமசமூகக் கட்சியினதும் வேண்டுகோள்கள் எவ்வாறிருந்த போதிலும் அடுத்த இரு தசாப்தங்களின் போதும் மிதமான அரசியல் திட்டவாதிகளே அரசியலில் முன்னணி வகித்தனர் என்பதும், புதிய தீவிர சங்கங்களை விட கூடியளவு ஆதரவினைப் பெறக்கூடிய தாயிருந்தது என்பது பற்றிச் சிறிதளவு கூடச் சந்தேகம் இல்லை. மேலும் பாராளுமன்ற முறை குறிப்பிடக் கூடியளவு கவர்ச்சியை கொண்டதோடு பல புதிய அரசியல் போக்குகளையும் உருவாக்கி

9. Michael Roberts, "Documents of the Ceylon National Congress and Nationalist Politics in Ceylon" 1929 — 50; Vol 1 Department of National Archives, 1977) P xi

யது. இதுபற்றி மைக்கல் றோபேர்ட்ஸ் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

.....டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கை தேசிய காங்கிரசைப் பலவீனம்படுத்தியது. அது அரசியல் அதிகாரத்தின் இன்னொரு மத்திய நிலையமான அமைச்சர்கள் சபையை உருவாக்கியது. அமைச்சர்கள் சபையும் இலங்கை தேசிய காங்கிரசும் ஒரே தன்மையானவர்களைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவை ஒரு போதும் ஒத்தனவாயிருக்கவில்லை என்பதோடு காங்கிரஸ் அல்ல அமைச்சர்கள் சபையே 1948வரைக்கும் மிதமான அரசியல் திட்ட தேசிய இயக்கத்தின் கட்டளையிடும் நிலையமாகவும் முன்னணி அமைப்பாகவும் இருந்தது.¹⁰

1931ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட கால சீர்திருத்தவாத, தேசியவாத அரசியல் கூடியளவு சிக்கலானதாக இருந்தது என்றும் 1948 இன் அரசியல் கூடியளவு சுதந்திரத்தை நோக்கிய அரசியல் திட்டவளர்ச்சிபற்றிய கதை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்பட்ட போதும், சிலவற்றில் அந்த வழிமுறையிற் பங்குபற்றியவர்களினூடாகச் சொல்லப்பட்டபோதும் பெரும்பாலும் இந்தக்காலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய வெளியுருவமே எமக்குக் கிடைத்துள்ளது என்றும் மைக்கல் றோபேர்ட்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.¹¹

இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் அரசியல் அரங்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. புதிய தலைமுறையினருடன் புதிய சக்திகளும் அரசியல் அரங்கில் தென்படத் தொடங்கின. கிடைக்கின்ற ஆதரவ்களைக் கொண்டு மைக்கல் றோபேர்ட்ஸ் அவர்கள் இக்காலப் பகுதியின் முக்கியமான பிரச்சினைகளையும், போக்குகளையும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்;

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் தீவிரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உள்நூர் அரசியல் வாதிகளின் தொடர்ச்சியான முயற்சிகளுக்கு அமைச்சர்கள் சபையும் அரசாங்க சபையும் ஸ்தாபன ரீதியான தொடங்கி வைக்கும் அமைப்புக்களாகவும், புதினத்தாள்கள் கோரம் பாடுவனவாகவும் இருந்தன. நிர்வாகக் குழுமுறையின் நன்மை தீமைகள், சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்குக் (இனங்கள்) கொடுக்கப்படவேண்டிய பிரதிநிதித்துவம் தாம் கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட இலக்குகள் என்ற பிரச்சனைகளில் உள்ளார்ந்த பிளவுகள் ஏற்பட்டதோடு, இதுபற்றிய விவாதங்களிலும் ஈடுபட்டனர்.¹²

இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அரசியல் அபிவிருத்திகள் வருமாறு;

(i) காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட அரசியல் திட்ட பிரச்சினைகள் தோஷபதியின் அதிகாரப் பிரயோகம் டொனமூர்

10. Ibid, P. cxii

11. Ibid, P. cxxiv

12. Ibid, P. cxxv

அரசியல் திட்டம் பற்றிய முரண்பாடும் விளக்கங்கள் போன்ற பிரச்சினைகளிலிருந்து ஏற்பட்ட வாதப்பிரதிவாதங்கள்.

- (ii) பிறிஸ்கேடல் விவகாரம்
- (iii) பிரித்தானிய அரசுகட்டளை (1937 நவம்பர் 10ஆம் திகதி)
- (iv) கல்பிகற் சீர்திருத்த அறிக்கைகள் (1938 - 39)
- (v) முல்லோயா சம்பவங்கள் — 1940
- (iv) பிரித்தானியாவின் சீர்திருத்தப் பிரகடனம் (1943 மே மாதம்)
- (vii) 1644 ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்த ஆணைக்குழு
- (viii) இடது சாரி இயக்கத்தின் வளர்ச்சி

இக்காலப் பகுதியில் அரசியல் திட்ட வாதிகளும் தேசியவாதிகளும் முன்வைத்த இலக்குகளில் ஒருவகை இணக்கப்பாடு காணப்பட்டது. “முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கம்” “டொமீனியன் அந்தஸ்து” என்ற கோரிக்கைகளே அவையாகும். ஒருபுறம் தேசியவாதிகளால் “சுயராட்சியம்” “சுயாட்சி” “அரசியல் சுதந்திரம்” “அரசியல் விடுதலை” “முழுமையான சுயாட்சி” அரசாங்கம் என்ற கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட மறுபுறம் அரசியல் திட்டவாதிகளால் “முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கம்” என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. தாராண்மைக் கழகம் (ஈ. டபிள்யூ. பெரேரா), இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், அமைச்சர்கள் சபை என்பவற்றின் அறிக்கைகளிலும் இதுவே வலியுறுத்தப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பொதுநலவாய நாடுகள் அமைப்பினுள் தொடர்ந்து அங்கம் வகிக்க உள்ள லீருப்பத்தையும் இவை வெளிப்படுத்தியன.

இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி (1833 - 1948)

முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்திலிருந்து
டொமீனியன் அந்தஸ்துவரை

அறிமுகம்:

சுதந்திரமும் தன்னாதிக்கமும் பெற்ற குடியரசு நாடாகிய இலங்கை இன்று பாராளுமன்ற முறைசார்ந்த ஒரு ஜனாதிபத்திய ஆட்சிமுறையை அனுபவித்து வருகிறது. எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தையும், அதனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சி முறைக் கேற்ற அங்கங்களையும் பெற்றிருக்கும் இந்த ஆட்சியில் முழுமையான அரசியல்திகாரம் இலங்கை மக்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த அதிகாரத்தினை 1948 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு இலங்கையர் பெற்றிருக்கவில்லை. சுமார் ஐநூறு வருடகாலமாக இலங்கை அன்னியரின் ஆட்சியின்கீழ் கட்டுண்டிருந்தது. முதலில் போர்த்துக்கேயரும் பின்னர் டச்சுக்காரரும் இறுதியாகப் பிரித்தானியரும் இலங்கையை கைப் பற்றி ஆண்டனர் போர்த்துக்கேயரோ டச்சுக்காரரோ இலங்கை முழுவதனையும் தம் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வர முடியவில்லை. பிரித்தானியரே அதில் வெற்றிக்கண்டனர்.

பிரித்தானியரும் முதலில் (1796இல்) இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களையே கைப்பற்றினர். 1798இல் இலங்கையின் சிவில் இராணுவ விடயங்களை நிர்வகிக்கத் தேசாதிபதி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். எனினும், வருமானம் வர்த்தகம் போன்ற விடயங்களுக்கு பிரித்தானியாவின் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியே பொறுப்பாகவிருந்தது. கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியின் சிப்பாய்களே இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் போரிட்டனர். அதனால் 1798 — 1802க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியினை இரட்டை ஆட்சிக்காலம் எனக் குறிப்பிடுவர். 1802இல் ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தத்தின்படி இலங்கை பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாகியது. ஆகவே இலங்கை ஒரு முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாகியது. ஆதனால் இலங்கையின் நிர்வாகம் ஒரு தேசாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவருக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கு ஒரு சபையும் இருந்தது. அதில் இராணுவத் தளபதியும், குடியேற்ற நாட்டுக்காரியதரிசியும் பிரதம நீதிபதியும் இடம்பெற்றிருந்தனர். முடியின் அறிவுறுத்தல் தேசாதிபதிக்கே தீவின் நிர்வாகம்பற்றிய முழுமையான பொறுப்பினை வழங்கிய போதிலும் மேற்சொன்ன சபையிடம் ஆலோசனை பெறுமாறும் அவர் எதிர்பார்க்கப்பட்டார்.

1815ஆம் ஆண்டில் சுதந்திர ராச்சியமாகத் திகழ்ந்த கண்டி கைப்பற்றப்பட்டதோடு இலங்கை முழுவதும் பிரித்தானியர் கைவசமாகியது. எனினும் கண்டிய நிர்வாகம் 1833 வரை தனிப்பட்ட

முறையிலேயே நிர்வகிக்கப்பட்டது.

“ஒரு முடிக்குரிய நாட்டில் தேசாதிபதியே அரசாங்கமாகும்” என்பதற்கிணங்க அவர் ஒரு சர்வாதிகாரி என்ற நிலையிலேயே கடமையாற்றினார். இவ்வாறு தனியொரு மனிதனிடம் குவிந்திருந்த அரசியல் அதிகாரம் படிப்படியாக இலங்கை மக்களின் கையை வந்தடைந்தது. ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளைப் போன்று இலங்கையும் இவ்வதிகாரத்தினை இலங்கை எந்தளவுக்கு எவ்வாறு பெற்றுக் கொண்டது? என்பதன் கூட்டே இலங்கையின் அரசியல் திட்டவளர்ச்சி எனலாம்.

1. கோல்புறாக் — கமெரன் சீர்த்திருத்தங்கள் — 1833

1829ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் நிலையினை ஆராய்ந்து அறிக்கையொன்று சமர்ப்பிக்குமாறு முடியின் அறிவுறுத்தலின் கீழ் ஆணைக்குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் திருப்தியற்ற நிதி நிலையே இவ்வாணக்குழு நியமிக்கப்பட்டமைக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது. இலங்கையின் நிர்வாகம், நிதி என்பனபற்றிப் பூரணமாகப் பரிசீலனை ஒன்றை மேற்கொள்ளுமாறு வில்லியம் கோல்புறாக் அவர்கள் பணிக்கப்பட்டார்கள். நீதி முறையினை விசாரணை செய்வதற்கென சாள்ஸ் கமெரன் என்பவரும் நியமிக்கப்பட்டார்.

கோல்புறாக் ஆணைக்குழு இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களையும் கண்டிய மாகாணங்களையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டுமென்று விதந்துரைத்ததோடு சட்டசபை ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்றும் சிபார்சு செய்தது. கண்டிய, கரையோர மாகாணங்கள் இணைக்கப்பட வேண்டுமென்ற சிபாரிசுக்கு, முழு இலங்கையினதும் மூலவளங்களைப் பயன்படுத்தி வருமானம் பெறுவது ஒரு பாதிக்காரணமாகவும் இன்னொருமுறை கண்டியில் குழப்பம் ஏற்படாதவாறு தடுக்கும் நோக்கம் இன்னொரு பாதிக்காரணமாகவும் இருந்திருக்கலாம் எனக் கலாநிதி ஐ. டி. எஸ். வீரவர்த்தனா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.¹

கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசுகள் இலங்கையின் சமூக பொருளாதார, அரசியல் கட்டமைவுகளில் பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின், அவற்றுள் அரசியல் ரீதியில் அவை ஏற்படுத்திய மாற்றங்களே இங்கு கவனத்துள் கொள்ளப்படவேண்டும் குறிப்பாக அரசியல் திட்டவளர்ச்சிப் போக்கில் இது முக்கியமானதொரு அபிவிருத்தியினைக் குறித்து நின்றது. இச் சிபார்சுகளின் அடிப்படையில் 6 உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொண்ட ஒரு சட்ட நிர்வாக சபையும் 15 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு சட்ட நிருபன சபையும் அமைக்கப்பட்டன, சட்ட நிருபன சபை, சட்ட நிர்வாக சபையில் இடம்பெற்ற 6 உத்தியோகத்தவர்கள் உட்பட 9 உத்தியோகத்தவர்களையும் 6 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களையும் கொண்டதாக அமைந்தது, பின்வருவோர் சட்ட நிர்வாக சபையின்

1. I. D. S. Weerawardana, Government and Politics in Ceylon (Colombo: Ceylon Economics Research Association, 1951, P. 2

உத்தியோக அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்.

அரசாங்கக் காரியதரிசி
 தனாதிகாரி
 கணக்காளர் நாயகம்
 நிலஅளவை அதிகாரி
 வருமானவரி அதிகாரி
 (கொழும்பு) அரசாங்க அதிபர்

பின்வருவோர் சட்டநிருபண சபையில் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களாயிருந்தனர்:

ஐரோப்பியர்	3
சிங்களவர்	1
தமிழர்	1
பறங்கியர்	1

தேசாதிபதிக்கு அவரது நிர்வாகத்தில் உதவி புரிவதற்காகவே சட்டநிர்வாக, நிருபண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதில் சட்டநிர்வாகசபை வருமானம், செலவு என்பவற்றிலேயே கவனம் செலுத்தும் ஒரு சபையாகக் கிட்டத்தட்ட ஒரு நிதி நிர்வாகக் குழுவாகவே இயங்கியது. இதனால் தேசாதிபதிக்கு நிதியின் மீதிருந்த கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரம் சற்றுக் குறைக்கப்பட்டது. சட்டநிருபணசபை அமைக்கப்பட்டதால் முன்னர் சட்டமியற்றுவதில் தேசாதிபதி அனுபவித்துவந்த தனி அதிகாரமும் குறையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சட்டநிருபண சபை அங்கத்தவர்களுடன் அப்பொறுப்பினை அவர் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. இச்சபையில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு விடயமும் கவனமான பரிசீலனையின் பின்னரே சட்டமாக்கப்பட வேண்டுமென கோல்புறாக் எதிர்பார்த்தார். இதனால் இலங்கைக்குத் தீமை பயக்கக்கூடிய சட்டங்கள் எதுவும் கொண்டுவரப்படாது எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. கோல்புறாக் சீர்திருத்தங்களின் கீழ் இவ்விரு சபைகள் அமைக்கப்பட்ட போதிலும் அரசாங்கத்தோடு தொடர்புபடும் எல்லா விடயங்களையும் தொடங்கி வைக்கும் அதிகாரம் தேசாதிபதியிடமும் உத்தியோகத்தரிடமுமே தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. சட்டநிருபண சபைக்கு நிதி விடயங்களில் எந்தவித அதிகாரமும் இருக்கவில்லை.

கமெரன் இலங்கையின் நீதிபரிபாலன முறைபற்றிய தனது சிபாரிசுகளில் இரண்டு இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தார். முதலாவதாக—நீதிமன்றங்களினூடாக எந்த ஒரு மனிதனும் தனது உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளல். இரண்டாவதாக எந்த ஒரு பகுதியினரும் மற்றவர்கள் மீது தவறான வழிகளில் குற்றங்களைச் சுமத்துவதற்கு நீதிமன்றங்களைப் பயன்படுத்தாது தவிர்ப்பது. இத்தோடு நல்லரசாங்கத்துக்கு நீதித்துறையின் சுதந்திரம் காப்பாற்றப்படுவது அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்ந்த கமெரன் நிர்வாகத்துறை நீதிஸ்தாபனங்களிலும் அதன் நடவடிக்கைகளிலும் தலையிடுவதைத் தவிர்க்கும் சிபாரிசுகளையும் முன்வைத்தார்.

இவ்வாறு கோல்புறாக்—கமெரன் ஆணைக்குழுவினர் முன்

வைத்த சீர்திருத்தங்கள் இலங்கையின் அரசியலில் நீண்டகாலப் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறை என்ற அம்சத்தினை இது ஆரம்பித்து வைத்தது. இனரீதியான பிரதிநிதித்துவம் என்ற அம்சம் பிற்கால அரசியலில் சில தீமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்திய போதிலும் பிரதிநிதித்துவம் என்ற வகையில் இது இலங்கை அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியமான சீர்திருத்தம் எனலாம்.

2. குரு — மக்கலம் சீர்திருத்தங்கள் — 1910

இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் 1833 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1910ஆம் ஆண்டு வரை அதாவது எழுபத்தேழு ஆண்டுகளாக எந்த விதமான பாரதூரமான மாற்றங்களும் இன்றித் தொடர்ந்து ஒரேமாதிரியாகவே இருந்து வந்தது. 1848 ஆம் ஆண்டில் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி சட்ட நிருபண சபையின் அனுமதியின்றி பொதுநிதியைச் செலவழிக்க முடியாது என்ற ஒரு சலுகையை வழங்கினார். 1859 ஆம் ஆண்டில் மேலும் ஒரு சலுகை வழங்கப்பட்டது. அது உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் மசோதாக்களைக் கொண்டுவர உரிமை வழங்கியது. தொடர்ந்து 1889 ஆம் ஆண்டில் சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை ஆறில் இருந்து எட்டாக உயர்த்தப்பட்டது. இவ்விரு ஆசனங்களில் ஒன்று கண்டிய சிங்களவர்களுக்கும் மற்றையது முஸ்லீம்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய சிறிய மாற்றங்கள் தவிர அரசியல் திட்டமானது கோல்புறாக் சிபாரிசுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருந்தது.³

இதற்குக் காரணங்களாக இருந்தன, இக்காலப்பகுதியில் (1833—1910) நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் அமைப்பு முறைக் கெதிரான அதிருப்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டதோடு அதனைத் திருத்தவேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள் தொடர்ந்து முன்வைக்கப்பட்டன. ஆனால் அத்தகைய கோரிக்கைகள் முழுமையாக ஐரோப்பியத் தோட்டத் துரைமார், வர்த்தகர்கள், பறங்கியர் என்போராலேயே முன்வைக்கப்பட்டன. இவர்களது கோரிக்கைகள்—அதாவது உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் பெரும்பான்மை பெறவேண்டுமென்ற கோரிக்கை—இத்தீவின் மக்களுள் மிகவும் சிறிய சிறுபான்மையினர்களின் கையில் அதிகாரத்தை வழங்குவதாக அமையும் என்ற அடிப்படையில்—நிராகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தோடு இன்னிலைமையில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியது: 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் பெருந்தோட்டப்பயிர்ச் செய்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையும், கல்வி கற்றல் குறிப்பாக, ஆங்கிலக் கல்வியின் பரம்பல் ஏற்பட்டமையும் இலங்கையருள் ஒரு புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தினரை உருவாக்கியது. தோட்டத் துரைமார், வர்த்தகர்கள் சட்டவல்லுனர்கள், ஆங்கில ஆசிரியர்கள், ஆங்கில வைத்தியர்கள் என்போரை உள்ளடக்கிய சுதேசிய மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று எழுச்சியடைந்தது. இதன்பயனாக உடனடியாக இலங்கை அரசியலமைப்பில் சீர்திருத்தங்கள்,

வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி உருவாயிற்று. இதுவரை காலமும் அரசியல் திட்ட கிளர்ச்சிகளில் முன்னணி வகித்த ஐரோப்பியர் பின்னடைய இலங்கையரை உள்ளடக்கிய இப்புதிய மத்தியதர வர்க்கம் இப்போது இக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபாடு கொள்ளலாயிற்று. கூட்டங்கள், சங்கங்கள் என்பன எங்கும் தொடங்கப்பட்டதோடு விஞ்ஞாபனங்கள், மனுக்கள், வேண்டுகோள்கள் என்பன சீர்திருத்தம் கோரி குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசிக்கு அடிக்கடி அனுப்பிவைக்கப்பட்டன.

இப்புதிய மத்தியதர வகுப்பினரின் கிளர்ச்சிகள் காரணமாக முடியின் புதிய அறிவுறுத்தலின் பிரகாரம் 1910 இல் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இதுவே குறூ—மக்கலம் அரசியல் திட்டம் என அழைக்கப்படுகின்றது. சட்டநிருபண சபை 21 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இதில் 11 உத்தியோகத்தர்களும் 10 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுக்கீடம் பெற்றனர். இப்பத்து உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுள் நால்வர் தெரிவு செய்யப்பட மற்றையோர் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்நாலுபேர்களுள் ஒருவர் நகர்ப்புற ஐரோப்பியரையும் மற்றையவர் கிராமப்புற ஐரோப்பியரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர். பறங்கியர் தமக்கென ஒருவரைத் தெரிவு செய்ய முடிந்தது. படித்த இலங்கையர் தமக்குப் பிரதிநிதியாக ஒருவரை தெரிவுசெய்யக் கூடியதாயிற்று. மிகுதி ஆறு பேரும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

இந்த அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நியமன அங்கத்தவர்கள் தொகை அதிகரித்தது. கரைநாட்டுச் சிங்களவரின் சார்பில் ஒருவரும் தமிழரின் சார்பில் இன்னுமொருவரும் மேலதிகமாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டநிருபண சபையே முக்கிய அங்கமாகவும் அரசியல் வாக்குவாதங்களின் மையமாகவும் திகழ்ந்தது. இச் சபையில் தேசாதிபதி உட்பட 12 உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் 10 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் இடம் பெற்றனர். தேசாதிபதி இச்சபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றியதோடு இவருக்கு உரிய வாக்களிக்கும் உரிமையோடு தீர்மானிக்கும் மேலதிக வாக்கும் உரியவராகக் கடமையாற்றினார்.

சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோக அங்கத்தவர்கள் பின் வருவோர்;

இலங்கையின் இராணுவத் தளபதி
 குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசி
 அரசாங்க சட்ட அதிபதி
 வருமானவரி அதிகாரி
 குடியேற்றநாட்டுத் தளபதி
 மேல் மாகாண அதிபர்
 மத்திய மாகாண அதிபர்

தென் மாகாண அதிபர்
பிரதான சிவில் வைத்தியர்

தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுபவர்கள் இருவர்

இச் சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் பின் வருவோராவர்:

நகர்ப்புற ஐரோப்பியர்	-1	} 4 தெரிவு செய்ய பட்டவர்கள்
கிராமப்புற ஐரோப்பியர்	-1	
பறங்கியர்	-1	
படித்த இலங்கையர்	-1	
கண்டிச் சிங்களவர்	-1	
முஸ்லீம்	-1	
கரைநாட்டுச் சிங்களவர்	-2	} 6 நியமனம் செய்யப்பட்டவர்கள்
இலங்கைத் தமிழர்	-1	
தமிழர்	-1	

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சட்டநிருபண சபையின் அதிகாரத்தில் எதுவித பாரதூரமான மாற்றங்களும் இடம் பெறவில்லை. இதிற் காணப்பட்ட விசேட அம்சம் அதில் சிலர்தெரிவு செய்யப்பட்டனர் என்பதேயாகும். எனினும், பிரதேசவாரியாக அத்தெரிவு நடத்தப்படவில்லை என்பது இலங்கைத் தேசிய வாதிக்களுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. தொடர்ந்தும் இலங்கையின் நல்லாட்சிக்கு தேசாதிபதியே பொறுப்பாக இருந்தபோதிலும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுக்கு ஒரு முக்கிய சலுகை அளிக்கப்பட்டது. அது உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் ஏகமதமாக தீர்மானிப்பவற்றை அதாவது அவ்வகைத் தீர்மானங்கள் ஏகாதிபத்திய கொள்கைகளைப் பாதிக்காமல் இந்நாட்டின் உத்தம பரிபாலனத்துக்கு அத்தியாவசியம் என அரசாங்கம் அபிப்பிராயப்பட்டால் அதனை அரசாங்கம் தடைசெய்யலாகாது என்பது குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசியினால் அனுமதிக்கப்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் கடமையாற்றிய தேசாதிபதிகள் பயன் நிரம்பிய இரண்டு மேலதிக வாக்குகளுடன் சட்ட நிருபணசபையிற் கடமையாற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களைச் சாந்தப்படுத்திக் கருமங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருந்தனர்.

முக்கியமான சட்ட நிருவாகக் கடமைகளைப் பொறுத்து தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் சட்ட நிர்வாக சபையின் உதவியினைப் பெற்றவந்தார். சட்டநிர்வாகசபையே அரசாங்கத்தின் பிரதானமான அங்கமாக இருந்துவந்தது. இச்சபையில் அரசின் முக்கியமான திணைக்களங்களுக்குப் பொறுப்பாகவிரும்பும் (சிரேஷ்ட) பிரித்தானிய உத்தியோகத்தர்களே அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். இருந்தபோதிலும் தேசாதிபதி தனது விருப்பப்படி நடந்த சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அவர் அதற்கான காரணங்களைச் சபைக்கு அறிவிப்பார்:

சட்ட நிர்வாகசபை ஆலோசனை வழங்கும் ஒரு சபையாகவே கடமையாற்றியது. ஆனால் அதன் அங்கத்தவர்கள் எல்லோரது ஆதரவும் தேசாதிபதிக்கு அவசியமாயிருந்தது. ஏனெனில் சட்ட நிருபண சபையில் ஒருமேலதிக வாக்குடனேயே அவர் கடமையாற்ற வேண்டியவராயிருந்தார்.

ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் உத்தியோகப்பற்றற்ற வர்களின் குரல் முன்னணவிட அதிகம் செல்வாக்குப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இலங்கையின் தேசிய இயக்கம் தீவிரமாகச் செயற்படத் தொடங்கியதோடு அரசியல் திட்ட விடயங்களிலும் அதிக அக்கறை கொண்டது. அது தமது கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் எடுத்துரைத்தது. சட்ட நிருபணசபை தேர்தல் அடிப்படையில் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களைக் கொண்டிருந்தமையினால் தம்மைத் தெரிவுசெய்த மக்களின் நலனில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தனர். இந்த மாற்றங்களின் பயனாக மக்களும் தாம் மாற்ற மடைந்துவரும் ஒரு காலப்பகுதியில் வாழ்ந்துவருவதை உணர தலைப்பட்டனர். இதனிலும் மேலாக இக்காலப் பகுதியில் தேசாதிபதிகள் தங்கள் கொள்கைகளை உருவாக்கும்போது, நாட்டு மக்களின் மனப்போக்கு அபிப்பிராயம் இவற்றைத் தெரியாது நடந்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுவராது காத்து நடக்கவேண்டியவர்களானார்கள். போரசிரியர் வில்சனின் கருத்துப்படி:

...இந்த அளவில் 1912ஆம் ஆண்டு குறா - மக்கலம் சீர்த்திருத்தம் அதன்பின்னர் உள்ள காலங்களில் நடந்த பல சீர்திருத்தங்களுக்கும் சுடைசியாக இலங்கை பெற்ற சுயராச்சியத்துக்கும், முன்னோடியாக இருந்ததென்று சொல்வதிற் பிழையில்லை எனலாம். எனவேதான் இந்த நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு அபிவிருத்தி வரலாற்றில் இந்தக் குறா - மக்கலம் சீர்திருத்தம் குறிப்பிடத்தக்கதோர் படியென்று கொள்ளப்படலாயிற்று.

3. மானிங் அரசியல் திட்டம்

தற்காலிக மானிங் அரசியல் திட்டம் — 1921

இலங்கைத் தேசிய வாதிகளினது சீர்த்திருத்தக் கோரிக்கைகளினாலும், நாட்டு மக்கள் தொடர்ந்து அரசியல் அமைப்புச் சீர்திருத்தங்களில் காட்டிய அக்கறை காரணமாகவும் 1921இல் அப்போது தேசாதிபதியாகவிருந்த திரு. வில்லியம் மானிங் அவர்களது கைவண்ணத்தில் தற்காலிக அரசியல் திட்டம் ஒன்று இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இத்திட்டத்திற்கு இலங்கைத் தேசிய வாதிகள் தீவிர எதிர்ப்புக்காட்டினர். இதனால் தேசாதிபதி மானிங் அவர்கள் தேசியவாதிகளுடன் கலந்து பேசி அவர்களை ஒரு ஒழுங்குக்கு உட்பட வைத்தார். இவ்வொழுங்குபாட்டின்படி ஒரு

2. A. Jeyaratnam Wilson Iankai Arasiyalum Porulatharamum. (Colombo Sri Lanka Publishing House, 1965), P. 64.

குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு இவ்வரசியல் திட்டம் நடைமுறையில் இருக்க வேண்டுமெனவும், அதன் செயல்முறையில் ஏதாவது திருப்தியற்ற அம்சங்கள் காணப்பட்டுக் குறைகள் உண்டாயின் அவற்றைத் திருத்துவதற்குரிய சிபார்சுகளை இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்கள் செய்யவேண்டும். ஒரு பரீட்சார்த்தமான காலப்பகுதியின் பின் இவ்வரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் கொண்டுவரும் பிரேரணைகளுக்குத் தாம் ஆதரவுதருவதாகத் தேசாதிபதி உறுதியளித்தார். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் முதன் முறையாக 1921ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் புதிய சபை கூடியது 1924ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இறுதியாக இது கூடியதோடு இவ்வரசியல் திட்டம் கைவிடப்பட்டுப் புதியதோர் அரசியல் திட்டம் புகுத்தப்பட்டது.

இத்தற்காலிக அரசியல் திட்டத்தில் தொகுதிவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் கணிசமான அளவு இடம் பெற்றிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடக்கூடியதொரு அம்சமாகும். சட்ட சபையில் அரசாங்கம் முதன்முறையாகச் சிறுபான்மை அங்கத்தவர்களைக், கொண்டிருந்தமை பிரதானமானதொரு அம்சமாகும். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டசபை 37 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருந்தது. அதில் 14 பேர் உத்தியோக அங்கத்தவர்கள், 23 பேர் உத்தியோகப்பற்றற்றவர்கள். இந்த 23 பேர்களுள் 16 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களாவர் 16 பேரில் 11 பேர் பிரதேச வாரியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட 5 பேர் ஸ்சேட தொகுதிகளின் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டனர். மேலும் சட்ட நிர்வாக சபையில் முதன்முறையாக 3 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் இடம் பெறக்கூடியதாயிற்று. இவ்வாறிருந்தபோதிலும் தேசாதிபதியின் கையிலேயே அரசியலதிகாரம் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. ஒரு மசோதா மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்று கூறி உத்தியோக அங்கத்தவர்களின் வாக்குகளுடன் மாத்திரம் அவர் அதனை நிறைவேற்றக்கூடிய அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.

சட்ட நிருபண சபையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர் பின்வருவோராவர்:

ஐரோப்பியர்	— 3
பறங்கியர்	— 2
இந்தியர்	— 1
முஸ்லீம்	— 2
இலங்கைத்தமிழர்	— 1
கரைநாட்டுச்சிங்களவர்	— 2
கண்டிச் சிங்களவர்	— 2

சட்ட நிர்வாகசபையில் இடம் பெற்ற உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர் பின்வருமாறு:

ஐரோப்பியர்	— 1
சிங்களவர்	— 1
இலங்கைத்தமிழர்	— 1
	<hr style="width: 50%; margin: auto;"/> 3

ஆனால் சட்டசபையில் அரசாங்க சார்பாயுள்ளோர் சிறுபான்மையினராக இருந்த காரணத்தால் உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களின் அரசியல் கொள்கைகளுக்கு விட்டுக்கொடுத்து தமது நிர்வாகத்தை நடைமுறைப்படுத்தவேண்டியதொரு நிலையில் தேசாதிபதி இருந்தார். அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளைத் துணிவாகவும், தீர்க்கமாகவும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்குச் சட்டசபையில் பெரும்பான்மை ஆதரவு இருப்பது அத்தியாவசியமாகும் ஆனால் இப்புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு முன்பு ஒவ்வொருமுறையும் சிந்திக்க வேண்டியிருந்தது. இருந்தும் இவ்வமைப்பின் கீழ், உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் எப்போதும் கண்டனத்துடனும், குரோத மனப்பான்மையுடனும் கடமையாற்றாது பல சந்தர்ப்பங்களில் நல்லெண்ணத்துடனும், பரஸ்பரம் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடனும் கடமையாற்ற முடிந்தது. இந்த அரசியல் திட்டத்துக்கு எதிர்ப்புகள் இருந்தமையால் இது மிகக் குறுகிய காலத்துக்கே நடைமுறையிலிருந்தது.

2. மானிங் அரசியல் திட்டம் — 1924

1921ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று பல கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 1921ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் திரு. ஜேம்ஸ் பீரிஸினால் முன்வைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தக் கோரிக்கையே முக்கியமானதாகும். இதனைத் தொடர்ந்து 1922 பெப்ரவரியில் இலங்கைச் சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் அங்கத்தவர்கள் இன்னொரு விண்ணப்பத்தினை முன்வைத்தனர். அதே வருடம் மார்ச் மாதம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் சட்டசபை திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியது. 1923ஆம் ஆண்டில் சிறுபான்மைச் சமூகத்தவர்கள் பிரதிநிதித்துவம் பற்றி மேலும் ஒரு விண்ணப்பத்தினைக் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசிக்கு அனுப்பினர்.

மேற்கூறப்பட்ட கோரிக்கைகள் அனைத்தும் இலங்கையின் பல திறப்பட்ட மக்களதும், இயக்கங்களதும் திருத்தம் வேண்டிய நிற்கின்ற உளப்பாங்கினைச் சுட்டிக்காட்டின. இதனால் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் இலங்கை மக்களது கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்க்க வேண்டியதொரு நிலைக்கு ஆளாகியது. ஆகவே 1924ஆம் ஆண்டு மீண்டும் ஒரு சீர்திருத்தம் வழங்கப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் 49 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாகச் சட்டசபை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இச்சபையில் 12 உத்தியோகத்தவர்களும் 37 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களும் இடம்பெற்றனர். இச்சபைக்குத் தேசாதிபதி மூன்று அங்கத்தவர்களை நியமனஞ் செய்தார். இச்சட்டசபையின் உத்தியோகத்தவர்கள்

பின்வருமாறு:

உயர் இராணுவ அதிகாரி
குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி
சட்டத்துறை நாயகம்
வரி கட்டுப்பாட்டாளர்
பொருளாளர்

தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 7 உத்தியோகத்தர்கள்.

தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் மூன்று உத்தியோகப்பற்றற்ற
றோர் தவிர மிகுதி 34 உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுள்
23 பேர் பிரதேசவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவராவர். மற்ற
றைய 11 பேர்களும் பின்வருமாறு:

நகர்ப்புற ஐரோப்பியர்	— 1
நாட்டுப்புற "	— 1
வர்த்தக "	— 1
பறங்கியர்	— 2
இந்தியர்	— 2
முஸ்லீம்	— 3
மேல் மாகாணத் தமிழர்	— 1

பிரதேசவாரியாக அமைந்த 23 தொகுதிகளும் மாகாண அடிப்
படையில் பின்வருமாறு:

மேற்கு மாகாணம்	— 5	வடமேற்கு மாகாணம்	— 2
தென் "	— 3	வட மத்திய "	— 1
வட "	— 3	ஊவா "	— 1
மத்திய "	— 2	சப்பிரகமுவ "	— 2
கிழக்கு "	— 2	கொழும்பு "	— 2

இச்சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள் 25 ஆண்டுகளுக்கு மேல்
இந்நாட்டில் வசித்தவர்களாகவும், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின்
பிரசைகளாகவும், ஆங்கில மொழியில் எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்த
வர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் அத்தகையோர் 1500
ரூபாவுக்குக் குறையாத வருடாந்த வருமானத்தை அல்லது 5000
ரூபாவுக்குக் குறையாத சொத்துடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்
டுமென விதிக்கப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் வாக்களிக்க
தகுதியுடையோர் 21 வயதுக்குக் குறையாதவர்களாகவும் பிரித்தா
னியப் பிரசைகளாகவும், ஆண்களாகவும் ஆங்கிலமோ, சிங்களமோ
தமிழோ எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்க வேண்
டுமென விதிக்கப்பட்டது. மேலும் இத்தகையோர் 600 ரூபாவுக்குக்
குறையாத வருடாந்த வருமானமுடையோராகவும் அல்லது 1500
ரூபாவுக்குக் குறையாத சொத்துடையவர்களாகவும் இருத்தல்
வேண்டும்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தொடர்ந்தும் தேசாதிபதி
சட்டசபையின் சம்மதத்துடனும், அறிவுரையுடனும் நாட்டின் நல்
லாட்சிக்கும், ஒழுங்குக்கும், அமைதிக்கும் அவசியமான சட்டங்களை

இயற்ற முடிந்தது. இவை தேசாதிபதியின் சம்மதம் பெற்றவுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் அல்லது மன்னனின் சம்மதம் பெறுவதற்காக ஒத்திவைக்கப்பட்டின் அவரின் சம்மதம் பெற்றபின் நடைமுறைக்கு வரும். மேலும் பொது நிதியிலிருந்து ஏதாவது ஒரு பகுதியை செலவு செய்ய அல்லது கட்டுவதற்குரிய சட்டமோ, வாக்கெடுப்போ தீர்மானமோ தேசாதிபதியின் முன் அறிவித்தவின்றி ஒருபோதும் சட்டசபையில் நடைமுறைப்படுத்த முடியாதிருந்தது. தேசாதிபதியே தொடர்ந்தும் சட்டசபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றுவார் என்றும் அவர் சமூகமளிக்காத நேரங்களில் சட்டசபை தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு உபதலைவர், கடமையாற்றலாம் என விதி கூறியபோதும் நடைமுறையில் தேசாதிபதி சட்டசபைக்குத் தலைமை தாங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டார். இதனால் உத்தியோகப்பற்றற்ற ஆங்கத்தவர்கள் பெரும்பான்மையோராய் உள்ளதொரு சட்டசபையில் அவர்களால் தெரிவு செய்யப்படும் ஒருவர் தலைவராகக் கடமையாற்றும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இருந்தும், ஏதாவதொரு மசோதாவை அல்லது சட்டவிதிகளை அது நாட்டின் பொதுநலனுக்கு இன்றியமையாதது என்று தேசாதிபதி கருதினால் அவர் அவ்வாறு உறுதி கூறலாம். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உத்தியோக உறுப்பினர்கள் நியமன உத்தியோக உறுப்பினர்களின் வாக்குகளை கணக்கிலெடுக்கப்படும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தேசாதிபதி அதுபற்றிக் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசிக்கு ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தேசாதிபதி சட்டசபையினை ஒத்தி வைக்கவோ, கலைக்கவோ அதிகாரம் கொண்டிருந்தார். மேற்கூறிய தேசாதிபதியின் அதிகாரங்களை நோக்கும்போது 1924ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டம், 1921ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தைவிட எந்த விதத்திலும் முன்னேற்ற கரமானதாக அமையவில்லை என்பது தெரிகின்றது.

இருந்தும், தேசாதிபதி சட்டசபைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை வகிக்காது உபதலைவரே தலைமை வகித்தமையால் தேசாதிபதிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொள்வதற்கு வாய்ப்பில்லாதிருந்தது இதனால் சபையின் நடவடிக்கைகள் பற்றிய தகவல்களைப் பிறிதொருவர் மூலமே அறியவேண்டியிருந்தது. இது இன்னொரு வகையில் அரசியல் முன்னேற்றத்தையே சுட்டிக்காட்டி நின்றது. இதனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தமது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக எடுத்துரைக்க முடிந்தது. சட்ட நிருபண சபையில் தேசாதிபதிக்குச் சார்பாக 12 அங்கத்தவரின் ஆதரவு எப்போதும் இருந்தது. அவரால் நியமிக்கப்படும் 3 அங்கத்தவர் மீதும் அவர் சிறிது செல்வாக்குச் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. மேலும் அவரால் நியமனம்பெறும் 5 (ஐரோப்பியர் - பறங்கியர்) உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் உட்பட 49 அங்கத்தவர்களுள் 20 அங்கத்தவர்களின் வாக்குகளை அனுசரணையாகக் கொண்டு தமது திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் தேசாதிபதி இருந்தார்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த சட்ட நிர்வாக சபை தேசாதிபதிக்கு சார்பானவர்களைக் கொண்ட அமைப்பன்று. முடியின் அறிவுறுத்தல்களின்படி தேசாதிபதிக்கு உரிய அதிகாரங்களை நடைமுறைக்கு கொண்டுவரும்போது அவர் சட்ட நிர்வாக சபையுடன் கலந்தாலோசனை செய்தல் வேண்டும்; ஆனால் தாமதிக்க முடியாத சிறுசிறு விடயங்களில் ஆலோசனை பெறவேண்டியதில்லை என்பதும் உண்மை, ஆனால் இவ்வித தீவிர நடவடிக்கை எடுத்த சந்தர்ப்பங்களில் அவ்வாறு எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளையும் அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும் சபைக்கு அவர் அறிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தார். தேசாதிபதியால் இச்சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் மிகவும் சுதந்திரமாகவும் தாராளமாகவும் விவாதிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக இச்சபைக்கு நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள், சுதந்திரமாகவும் பயமின்றியும் நிர்வாகத்தின் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சட்டநிருபண சபையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பொறுத்தே தேசாதிபதி தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்றவேண்டியவராயிருந்தார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களோ விழிப்புணர்ச்சியுடையவர்களாக தமது உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள தவறவில்லை. இத்திட்டத்தின் கீழ் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்குமிடையே நல்லெண்ணம் வளர்ந்தது. அதற்கு இதன் கீழ் அமைந்த நிதிக்குழுவும், தேசாதிபதி, (இராணி வீட்டில்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களை சந்தித்துப் பேசுதலும் உதவியாக அமைந்தது. முழுமையாகப் பார்க்கும் போது இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல் என்ற தத்துவம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததோடு அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோரின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. இவ் அங்கத்தவர்கள் மாகாண ரீதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மேலும் வாக்குரிமை தொடர்ந்தும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்த போதிலும் அது முன்னரிலும் அதிகமானவை விரிவடைந்தமை கண்கூடு ஆகவே இலங்கையில் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியில் இவ்வரசியல் திட்டம் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தைக் குறித்து நின்றது என்பது வெளிப்படையாகும்.

3 டொனமூர் அரசியல் திட்டம் — 1931

1924 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகளை உணர்ந்து கொண்ட அக்காலத்துத் தேசாதிபதியாகவிருந்த சேர் கியூ கிளிபோர்ட் நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து தேவையான சிபாரிசுகளைச் செய்வதற்கு ஒரு விசாரணைக் குழுவினை நியமிக்க வேண்டுமென பிரித்தானிய அரசாங்கத்தினை வேண்டிக்கொண்டார். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசும் மற்றைய தேசியத் தலைவர்களும் இத்தகைய கோரிக்கைகளைத் தொடர்ந்து கேட்டுவந்தனர். இதன் பயனாக 1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 13 ஆம் திகதி டொனமூர்க் குழுவினர் இலங்கையை வந்தடைந்தனர். இவர்கள் இலங்கையில் ஒருவருட

காலமலலில் தங்கியிருந்து பல மக்கள் குழுவினரையும், தேசிய சங்கங்களையும் பேட்டிகண்டு நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் திட்டத்தின் நடவடிக்கைகளையும் அதிற் பங்கு கொண்டிருந்த அங்கத்தவர்களையும் கண்டு பேசி புதியதோர் அரசியல் திட்டத்தினைச் சிபாரிசு செய்தனர். அதுவே 1931 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த டொனமூர் அரசியல் திட்டமாகும்.

டொனமூர் குழுவினர் மக்கள் நோக்கங்களை அறிவதற்காக 34 இடங்களில் கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறார்கள். இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் பிரயாணம் செய்து கிராமிய, நகரமக்கள் எல்லோருடனும் கலந்துபேசி அவர்களின் தொழில் நோக்கங்கள் என்பனவற்றை அறிந்தனர். இலங்கையில் இருக்கும்போது இவர்கள் 141 சான்றுகளைப்பெற்றும், பிரதிநிதிக்குழுக்களையும் சந்தித்து விவாதித்திருக்கிறார்கள். பொதுவாக இப்பிரதிநிதிக் குழுக்கள் தங்கள் அரசியற் குழுக்கள் சார்பாகவும், சமய, வணிகக்குழுக்கள் சார்பாகவும் பேட்டிகண்டனர். இவர்களுக்கு இந்நாட்டில் அளிக்கப்பட்ட சான்றுத் தொகுதிகள் யாவற்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்தே புதியதோர் அரசியல் திட்டத்தினைச் சிபாரிசு செய்தனர்.

1924 ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த சட்டநிருபணசபையின் அடிப்படைக் குறைபாடு அதன் அங்கத்தவர்கள் பொறுப்பு இல்லாத அதிகாரம் பெற்றிருப்பதே என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்ட டொனமூர் குழுவினர் அதற்கேற்றவாறு தமது சிபாரிசுகளையும் செய்தனர். எனவே அதிகாரத்துடன் ஓரளவு பொறுப்பும் அவர்களுக்கு இருக்கத்தக்கவாறு ஓர் அரசியல் திட்டத்தினையே அவர்கள் சிபாரிசு செய்தனர். பிரதிநிதித்துவம் பெற்ற அங்கத்தவர்கள் நிர்வாகத்திலும் சட்டநிருபண விடயங்களிலும் அதிகாரம் பெறக்கூடியதாக ஒரு ஆட்சிமுறையினை வகுத்தனர். மேலும் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் நிர்வாகத்திற் பயிற்சி பெறுவதற்காகப் புதிய முறையான நிர்வாகக் குழு முறையையும் அறிமுகப்படுத்தினர். ஆனால் டொனமூர் குழுவினர் செய்த சிபாரிசுகளில் மிகவும் முன்னேற்றகரமானதெனக் கொள்ளப்படுவது: 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கியதேயாகும். இஃது இலங்கையில் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியிலும். அரசியலிலும் மிகவும் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்திய ஒரு சிபாரிசு எனப் பாராட்டப்பட்டது. முதன் முதலாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்த வயதுவந்த ஆண்களும் பெண்களும் அரசியலில் பங்குபெற வைக்கப்பட்டார்கள் இலங்கை மக்களுள் பெரும்பாலானோர் தாமும் அரசியலில் பங்குபற்றி தமது விருப்பு வெறுப்பு களுக்கிணங்க வாக்களித்து தாம் விரும்பியவர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்ளும் வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. டொனமூர் குழுவினர் செய்த இன்னொரு முக்கியமான சிபாரிசு இனரீதியான பிரதிநிதித்துத்தை ஒழித்து முழுமையான பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் புகுத்தியமையாகும். பல வருட காலமாக இலங்கைத் தேசியவாதிகளுள் பெரும்பான்மையோர் கோரிய இவ்வம்சம் டொனமூர் அரசியல்

திட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்டது.

(1) டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்கள்

(அ) அரசாங்கசபை: டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தினை புதுமையானதொன்று எனக்கூறலாம். ஏனெனில் இத்திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த ஒரு சபையில் சட்டம் இயற்றும், நிர்வாகம் செய்யும்

இரண்டு கடமைகளையும் ஆற்றியது. அரசாங்கசபை என அழைக்கப்பட்ட இச்சபை சட்டம் இயற்றுவதாகவும், அதேவேளை பின்னர் நிர்வாகத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டும் கூடியது. இவ்வரசாங்கசபை 61 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டது. இவர்களுள் 50 அங்கத்தவர்கள் சர்வசன வாக்குரிமை மூலம் தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 8 பேர்கள் சிறுபான்மையோரின் நல உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களுள் ஐரோப்பியர் நால்வராகவும், பறங்கியர் ஒருவராகவும், மலே ஒருவராகவும் இந்திய வர்த்தக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் ஒருவராகவும் இருந்தனர். இவர்களோடு மூன்று உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் அரசாங்க சபையில் இடம்பெற்றனர். மூன்று உத்தியோகத்தவர்களும் முறையே பிரதம காரியதரிசி, சட்டத்துறை நாயகம், நிதிக்காரியதரிசி என்போராவர் இம்மூன்று பேருக்கும் சபையில் வாக்களிக்கும் உரிமையிருக்கவில்லை.

அரசாங்கசபை சட்டவாக்கத்துடன் ஆட்சி பற்றிய அலுவல்களை மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்ததால் அது இரட்டை ஆட்சி அலுவல்களை மேற்கொண்டது. அதாவது நிர்வாகம் பற்றிய விடயங்களைச் செய்வதற்கு அது நிர்வாகக்குழுவிலும் சட்டவாக்கம் சம்பந்தமான விடயங்களைக் கவனிப்பதற்கு அரசாங்க சபையிலும் இருக்க வேண்டியிருந்தது. அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்கள் 7 நிர்வாகக் குழுக்களாகத் தம்மைத் தாமே பிரித்து பின்வரும் துறைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர்.

1. உள்நாட்டு அலுவல்கள்
2. கமத்தொழில் அல்லது விவசாயம்
3. உள்நூராட்சி
4. சுகாதாரம்
5. கல்வி
6. பொதுவேலை (தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம்)
7. போக்குவரத்து

மிகுதியாகவுள்ள மூன்று முக்கிய துறைகளும் மூன்று உத்தியோகத்தவரின் கீழும் இருந்தன. பகிரங்கசேவை, வெளிநாட்டு விடயங்கள், பாதுகாப்பு போன்றன பிரதம காரியதரிசியின் கீழும், சட்ட ஒழுங்குகள் சட்டக் காரியதரிசியின் கீழும், நிதி நிதிக்காரிய தரிசியின் கீழும் இருந்தன.

இந்த மூவருடன் ஏழு நிர்வாகக் குழுவின் தலைவர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களும் சேர்ந்து அமைச்சர்கள் சபையாக

இயங்கினர். பிரதம காரியதரிசி என்ற அதிகாரி தமது பதவி காரணமாக இவ்வமைச்சர்கள் சபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றினார். அரசாங்க சபையின் தலைவர் இவ்வமைச்சர்கள் சபையின் உப தலைவராகக் கடமையாற்றினார். ஏழு நிர்வாக சபைகளின் தலைவர்களும் சேர்ந்து தம்மிடையே ஒருவரைச் சபை முதல்வராகத் தெரிவு செய்வர். அமைச்சர்கள் சபை ஏதாவது ஒரு முடிவினைச் செய்யும் போது மூன்று அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும் தமது ஆலோசனைகளைத் தெரிவிப்பர்.

இத்திட்டத்தின் கீழ் அமைச்சர்கள் சபை ஒன்று இயங்கியமையால் உள்ளூரவர்கள் போதுமான அளவில் தம் அலுவல்களைத் தாமே நடத்துவதற்குரிய பொறுப்பினை இது வழங்கியது. இதனால் கட்சிமுறை நடைமுறையில்லாமையால் ஏற்பட்ட சில குறைபாடுகளையும் இது நீக்கவிட்டது அரசியல் முறையை, கொள்கைகளை அறிவு முறையால் ஆராய்கின்ற ஒரு நிலையிலிருந்து மாறி நாளுக்கு நாள் ஆட்சி முறையில் எழும் அலுவல்களை எவ்வாறு செயல்முறையில் கையாள வேண்டுமென்பதில் பயிற்சி பெற இம்முறை வாய்ப்பளித்தது. இத்திட்டம் பொறுப்புடன் அதிகாரத்தையும் வழங்கி ஆட்சிமுறை அறிவுடன் அரசியல் வளர்ச்சி ஒருங்கே வளர வாய்ப்பளிப்பதாக இருந்தது.

1924ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் வாக்களிக்க தகுதியானோர் தொகை 2, 04, 996 ஆக இருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அத்தொகை 18 50, 000 ஆக அதிகரித்தது. முதலாவது அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் வாக்களிக்கத் தகுதியானோர் தொகை 15, 57, 850 ஆக இருந்தது. வாக்காளர் 50 தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அத்தொகுதிகள் பின்வருமாறு பிரிக்கப்பட்டுருந்தன:-

மேற்கு மாகாணம்	—	14
மத்திய	"	8
தெற்கு	"	7
வட	"	4
கிழக்கு	"	2
வடமேல்	"	6
வடமத்திய	"	1
ஊவா	"	3
சப்பிரகமுவா	"	5

50

(ஆ) நிர்வாகக்குழு முறை

டொனமூர் குழுவினரின் மிக முக்கிய சிபார்சுகளில் ஒன்று நிர்வாகக்குழு முறையாகும் இக்குழுக்கள் பெரும்பாலும் 8 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக இருந்தன. (குறைந்தது 6 கூடியது 9 அங்கத்தவர்கள்.) ஒரு நிர்வாகக் குழுவின் முக்கியமான கடமை

அதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளை மேற்பார்வை செய்வதும் அவற்றினைக் கட்டுப்படுத்துவதுமாகும். அத்தோடு அதன்கீழ் இயங்கும் துறையினது ஒரு ஆண்டுக்கான திட்டங்களை ஆரம்பித்து வைப்பதும் அதன் செலவுகளைச் செப்பிவிடுவதும் அத்துறைகளில் ஏற்படும் பதவி வெற்றிடங்களுக்கு ஆட்களை நியமிப்பதில் ஆலோசனை வழங்குவதும் இக்குழுக்களது கடமைகளாக இருந்தன. இக்குழுமுறை அறிமுகப்படுத்தியமைச்சுப் பின்வரும் காரணங்கள் காலாயமைந்திருக்கலாமென்று தெரிகிறது:-

1. இங்கிலாந்து உள்ளூராட்சி அமைப்பில் இத்தகையமுறை நடைமுறையிலிருந்தமை.
2. இந்நாட்டு அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களிடையே நிர்வாகத்திற் பங்குபற்றும் அவாவும் ஈடுபாடும் இருந்தமை; அதனைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஆணைக் குழுவினர் இதனை ஒரு வழியாகக் கொண்டமை.
3. சிறுபான்மையினருக்கும் ஆட்சியில் பங்குகொடுக்க இதனை ஒரு வழியாகப் தயன்படுத்தியமை.
4. ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக பிரித்தானியாவில் இயங்கிய மந்திரிசபை ஆட்சி முறையில் தனிப்பட்ட கட்சி அங்கத்தவர்களுக்கு எவ்வித முக்கியத்துவமும் அளிக்கப்படவில்லை கட்சிக்கொறாடாக்களின் தனியதிகாரத்தின் கீழ் அவர்கள் பேசாமடந்தைகளாக மாறியிருந்தனர். ஆகவே உருவாக்கப்படுகின்ற புதிய அரசியல் திட்டத்தில் தனி அங்கத்தவர்களுக்கு முக்கியத்துவமும், நிர்வாகத்தில் அதிக பங்கும் அளித்தமை.
5. இலங்கையில் அக்காலகட்டத்தில் வளர்ச்சியடைந்த ஒரு கட்சிமுறை நடைமுறையில் இல்லாமை.

இந்த நிர்வாகக் குழுமுறை பின்வரும் வழிகளில் இந்நாட்டின் அரசியல் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்தது.

1. இது மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையின் ஆரம்பத்தினைச் சுட்டிக் காட்டியது.
2. மசோதாக்கள் சட்டமாக்க ஆக்கப்படும் முன்பு நீண்டகால இடைவெளியில் விவாதிக்கப்பட்டதால் நிறைவான சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டது.
3. இது பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்ற அரசியல் கல்வியை ஊட்டும் ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலையாக அமைந்தது.
4. இக்குழுக்களில் இடம் பெற்ற இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்களுக்கு அரசியல் அனுபவமும், பயிற்சியும் பெறும் வாய்ப்பை அளித்தது.

இவ்வமைப்பு பல குறைபாடுகள் உடையதாகக் காணப்பட்ட போதும் சுமார் 17 வருடகாலம் எவ்வித தடைகளில்லாது இயங்கியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நிர்வாகத்தினைப் பொறுத்தது

இக்குழுக்கள் அவற்றின் கீழ் இயங்கிய திணைக்களங்களை உண்மையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தன. இவ்வரசியல் திட்ட நடைமுறையின் இறுதிக் காலப்பகுதியில் சிறுபான்மையோர் கூட திருப்தியடைந்தே காணப்பட்டனர். ஆகவே, இவ்வரசியல் திட்டத்தை இயற்றுபவர்கள் எதிர்பார்த்த நோக்கங்களில் ஒரு சிலவாவது நிறைவேறின என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இந்நிர்வாகக் குழுமுறைக்கு எதிராக எடுத்துக் கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் பின்வருவன:

1. ஒவ்வொரு விடயத்தையும் தீர்மானிக்கவும், நடைமுறைப்படுத்தவும் இக்குழுக்கள் எடுத்துக்கொண்ட நேரம் மிகவும் அதிகமாகும். பிரித்தானிய அரசியலில் ஒரு மந்திரியோ, உயர் அதிகாரியோ முடிவு செய்கின்ற விடயத்தை இலங்கையில் நிர்வாகக் குழுக்கள் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்ததால் காலதாமதம் ஏற்பட்டது.

2. இக்குழுக்களின் அங்கத்தவர்களிடையேயும், மந்திரிமார்களுடையேயும் கூட்டுப் பொறுப்பு நிலவவில்லை. ஒரு விடயத்தையிட்டு மந்திரிசபை முழுவதும் கண்டிக்கப்படும்போது அக்கண்டனத்தைக் கூட்டுப் பொறுப்புடன் ஏற்காது அல்லது மறுக்காது அதற்கு அந்தக் துறைக்குரிய மந்திரியே பொறுப்பு எனக்குற்றஞ் சாட்ட, அம்மந்திரியோ அக்குழுவில் அங்கம் வகிக்கும் உறுப்பினர்களோ அதற்குப் பொறுப்பு எனக்கூறும் நிலை இருந்தது. பிரித்தானியா மந்திரிசபையிற் காணப்பட்ட கூட்டுப்பொறுப்பு என்ற அம்சம் டொனல்டர் கால மந்திரிசபையிற் காணப்படவில்லை. இது இலங்கை அரசியலில் நீண்ட காலப் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது சுதந்திரத்துக்கு பின்னரும் நீண்ட காலத்துக்கு டொனல்டர் கால அனுபவங்களால் மந்திரிமார் கூட்டுப் பொறுப்பற்று நடந்தனர்.

3. ஒரு துறைக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகக் குழு வேறொரு துறைக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகக் குழுவில் தலையிடுகின்ற கட்டுப்படுத்துகின்ற நிலையும் காணப்பட்டது.

4. அரசாங்க சபை அங்கத்தவர்கள் தமது அரசியல் செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகத் தாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொகுதிலுள்ள ஒருவருக்கு அவர் தகுதியில்லாதிருந்தும் நியமனம் வழங்குமாறு வற்புறுத்தினர்.

5. தேசாதிபதியும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும் ஒரு குழுவாக இயங்க, தெரிவு செய்யப்பட்ட மற்றைய அங்கத்தவர்களும் மந்திரிமாரும் ஒரு குழுவாக இயங்கினர்.

6. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு மந்திரி தன்னுடைய குழுவில் சிறுபான்மையினரின் ஆதரவையே பெறமுடிந்தது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவர் தன்னுடைய குழுவுக்குக் கடமைப்பாடுடையவராக, தான் எடுத்த தீர்மானத்துக்கு மாறாகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் குழு வேறொரு தீர்மானத்தை எடுத்தது என அரசாங்க சபையிற் கூறவேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு விடயத்திலும் மந்திரி தனது குழுவின் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்ளக்

கூடியதாக இருக்க வேண்டும் அல்லது பதவி நீங்க வேண்டும். இது மந்திரிமார் அடுத்தடுத்துப் பதவி நீங்குவதற்கு வழி வகுக்கும் அல்லது மந்திரிமாரின் தனி அதிகாரத்துக்கு வழி வகுக்கும்:

ஆகவே, நிர்வாகக் குழுமுறை குறைபாடுகள் நிறைந்த தொன்றாக இயங்கிய போதிலும், அதுபற்றிக் கண்முடித்தனமாகக் கூறப்பட்ட கண்டனங்கள் அனைத்தும் சரியல்ல என்பது தெரிகிறது. குறிப்பாக இரண்டாம் உலக மகாயுத்த காலத்தில் உத்தியோகத்தர்களுக்கும், மற்றைய உறுப்பினர்களுக்கும் இடையே நெருக்கம் ஏற்பட்டதால் நிர்வாகக் குழுக்கள் சிறப்பாக இயங்கின.

(இ) சர்வசன வாக்குரிமை

டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் முன்வைத்த சிபார்சுகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது (வயது வந்தோர்களுக்கு) சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சிபார்சாகும். அக்காலத்தில் இலங்கை அரசியல் தலைமைத்துவத்தை ஆக்கிரமத்திருந்த உயர் மத்திய வகுப்பினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதனை ஆதரிக்கவில்லை. அப்போது இலங்கையில் இயக்கத்திலிருந்த அரசியல், இனக்குழுக்கள் எல்லாம் டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் முன்பு சாட்சியங்கள் அளித்தபோது சர்வசன 'வாக்குரிமை வழங்கப்படக் கூடாது என்பதற்குப் பல் வேறு காரணங்களையும் எடுத்துக்காட்டினர். சொத்துத் தகுதியற்றோருக்கு அதனை வழங்கின் அவர்கள் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொள்வர் எனவும், கல்வி அறிவற்றவர்களுக்கு அதனை வழங்கினால் அதனை அவர்கள் தவறான வழியில் பயன்படுத்துவர் எனவும் அரசியலில் ஊழல் அதிகரிக்கும் எனவும் எடுத்துக் கூறினர். ஆனால் ஏ. ஈ. குணசிங்காவும் அவர் தலைமை தாங்கிய தொழிற் சங்கமுமே பால், சாதி, இனம் என்ற பாரபட்சமின்றி இலங்கையர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வாதாடிய ஒரே ஒரு அரசியற் குழுவாக இருந்தது.

உதாரணமாக இலங்கை தேசிய காங்கிரசின் குழுவினர் சாட்சிமளித்தபோது வாக்குரிமை விடயத்தில் 50 ரூபா மாதந்தம் 'அல்லது 600 ரூபா வருடாந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கே, வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் அல்லாவிடின் வாக்குரிமை பெறுவோர் பொறுப்பற்ற முறையில் அதனைப் பயன்படுத்துவதோடு அவர்களின் வாக்கினை மற்றையோர் பணத்துக்கு வாங்கக் கூடிய நிலை ஏற்படுமென்றும் எடுத்துக் கூறினர்.

கிழைத்தேய நாடுகளில் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தலைவர் ஆட்சி முறையும் நிலப்பிரபுத்துவ முறையும் நிலவி வந்தது உண்மை குறிப்பாக இலங்கை போன்ற நாடுகளில் மக்கள் ஆட்சித் தாபனங்கள் மிக அண்மையிலேயே தோற்றம் பெற்றன. சமூகத்தின் பல்வேறு வகுப்புகளும் நீண்டகாலமாகப் பிரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தன. கீழ் வகுப்பிலிருந்து மேல் வகுப்புக்குச் செல்லுதல் நடைமுறையில் முடியாத காரியமாக இருந்தது. ஒரு நபரோ அல்லது ஒரு சிலரோ ஏனையவர்களைத் தம் கீழ் அடக்கி ஆள்வதற்கும் பெற்றி

ருந்த தனிப் பெரும் உரிமையை யாரும் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அந்த நிலை மெல்ல மெல்ல மாறுகின்றது என்று டொனமூர் குழுவினர் குறிப்பிட்டனர். இருந்தும் இங்கு அரசியல் சமத்துவம் முற்றாக உணரப்படவில்லை எனவும் மக்களில் பெரும்பகுதியினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்தாலன்றி அரசாங்கத்துக்கு மேலும் பொறுப்புரிமையை வழங்க முடியாது இருக்கும் என்றும் டொனமூர் குழுவினர் எண்ணி விரிந்த முறையிலமைந்த வாக்குரிமையினை இலங்கையருக்கு வழங்கினர்.

வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்கக் கூடாதென்பதற்குச் சார்பாக தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் பின்வருமாறு:

1. தேர்தல் தொகுதி விரிவடைய சூழ்ச்சியும் ஊழலும் அதிகரிக்கும்.
2. வாக்குரிமை 25 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கே வழங்க வேண்டும்.
3. சொத்துடைமை உள்ளவருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் அவர்களே நாட்டுப் பற்றுடையவர்களாக இருப்பர்.
4. கல்வி அறிவுடையவருக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.

மேற் குறிப்பிட்ட வாதங்களுக்கெதிராக டொனமூர் குழுவினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்குச் சார்பாக எடுத்துரைத்த கருத்துக்கள்:

1. பிரித்தானிய அரசியல் வரலாற்றில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஊழல் குறைந்து வந்து அருகி விட்டது மேலும் வாக்குரிமையை உபயோகிப்பதன் மூலம் அதனை உபயோகிக்க வேண்டியதன் அரசியல் அறிவு மக்களிடையே வளரும்.
2. 21 வயதே ஒருவர் முதிர்ச்சியடைந்து வாழ்க்கைக் கடமைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் வயது என்று உலகமெங்கும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மேலும் 21 வயதை அடைந்தவர்கள் இலங்கையில் ஏற்கனவே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தார்கள்.
3. சொத்தில்லாத ஒரு பிரசை அரசியல் அமைப்பு அமைந்த சீரினாலோ சீரின்மையாலோ பாதிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். சொத்தில்லாத ஒரு பிரசை சொத்துள்ள ஒரு பிரசையை விடக் கூடிய நாட்டுப் பற்றுள்ளவராகவும் இருக்கலாம்.
4. கல்வியறிவற்றவர்களுள் புத்திக்கூர்மை படைத்த பிரசைகளும் இருப்பர். இவர்களுக்கு கல்வியறிவு பெறுவதற்கு வாய்ப்பில்லாதது இவர்களின் பிழையல்ல.

வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவாக டொனமூர் குழுவினர் மேலும் இரண்டு விடயங்களைச் சுட்டிக் காட்டினர். அவை:

1. 70,000 தொடக்கம் 80,000 வரையுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் வாக்குரிமையை வழங்கினால் தம் துன்பங்களை ஈடு செய்யும் நிலையை அடைவதோடு குடிமக்கள் என்ற வகையில் ஒரு உயர் எரிமையையும் பெற்று வாழ்வார்.

2. பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை வழங்குவதன் மூலம் இலங்கையில் குழந்தை இறப்பு விகிதம், வீடமைப்பு, குழந்தைகள் நலம், மருத்துவம், கற்பிணிகளுக்கான உதவி போன்றவற்றில் வளர்ச்சி ஏற்படும் என்றும் கட்டிக்காட்டப்பட்டது.

சனநாயகத்தின் ஒரு அம்சம் சமத்துவமாகும். இச்சமத்துவத்தை சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கியது என்றும் வாதிடப்பட்டது. அரசியல் ரீதியில் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற சமத்துவம் நிலை நாட்டப்பட்டது.

டொனமூர் குழுவினர் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கியமை இலங்கையின் பிற்கால அரசியல் வளர்ச்சியில் பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி அதன் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது என்பது முக்கியமானதாகும். சாதாரண மக்கள் வாக்குரிமை பெற்றதால் தேர்தல் காலங்களில் அரசியல் தலைவர்கள் அவர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகப் பல்வேறு வாக்குறுதிகளை அளித்ததோடு அவற்றை நடைமுறைப் படுத்தவும் முயற்சித்தனர். இதனால் சமூக முன்னேற்றத்துக்கான பல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன கூடியளவு பணம் செலவு செய்யப்பட்டது. தொழிலாளர் நலன் சம்பந்தப்பட்ட பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

மேலும், தேர்தலில் போட்டியிடுவோர் சில வகையான கொள்கைகளை முன் வைக்கத் தொடங்கினர். டொனமூர் அரசியல் திட்டம் கட்சிகளற்ற சூழ்நிலைக்கெனவே தயாரிக்கப்பட்டதாக இருந்த போதும் சர்வசன வாக்குரிமை மறைமுகமாக இலங்கையின் கட்சி முறை வளர்ச்சிக்கு உதவியது என்றும் கட்டிக் காட்டப்பட்டது.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையால் இலங்கையில் வாழ்ந்த வயது வந்த ஆண் பெண் இருபாலரும் தாம் அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குபற்றுகின்றோம் என்ற உணர்வினைப் பெற்றனர். மேலும், அரசியல் தலைவர்களும் பிரதிநிதிகளும் மக்களின் தேவைகளையும், பிரச்சினைகளையும் அறிந்து அவற்றுக்கு உகந்த பரிசாரம் தேட, சட்டங்கள் இயற்றத் தலைப்பட்டனர்.

(ஈ) அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள்

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைந்த அரசாங்க சபைக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கென மூன்று அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முறையே நிதி, பிரதம சட்டக் காரியதரிசிகளாவர். நிர்வாக விடயங்கள் இவர்களுக்கு இரண்டாந்தரமானவையே. இவர்கள் பொறுப்பின் கீழ் இருந்த மூன்று துறைகளும் எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்தும் பிரதான துறைகளாக

இருந்தன. இவர்கள் பொறுப்பில் அமைந்த திணைக்களங்கள் முக்கியமும் பலம் வாய்ந்தவையுமாகும். இதனால் மற்றைய மந்திரிகள் இவர்களின் அனுசரணை இல்லாது தமது கருமங்களைக் கொண்டு நடத்த முடியாதவர்களாக இருந்தனர். அதேவேளையில் இவ்வுத்தியோகத்தர்கள் மக்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்லவேண்டிய நிலையில் இல்லாததால் இவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன் காப்பவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதனால்தான் இவர்களை "அரசியல் திட்டத்தின் காவல் நாய்கள்" என வர்ணித்தனர்.

டொனமூர் அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் இவ்வுத்தியோகத்தர்கள் ஒவ்வொரு நிர்வாகக் குழுக்கூட்டத்திலும் தாமே கலந்து கொண்டனர்; அல்லது தமது பிரதிநிதிகளை அனுப்பி வைத்தனர். ஆனால் காலக்கிரமத்தில் இவ்வுத்தியோகத்தரின் கடமைகள் அதிகரித்ததினாலும், நிர்வாகக் குழுக்களின் முக்கியத்துவம் குறைந்து வந்ததினாலும் இவ்வழக்கம் தொடரவில்லை, இருந்தும் இவ்வுத்தியோகத்தர்களிடமிருந்தே தொடர்ந்த தம் தேசாதிபதி ஆலோசனைகளைப் பெற்று வந்தார். தேசாதிபதி இந்நாட்டின் அரசியல் சம்பந்தமான ஆலோசனைகளுக்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களிலேயே தங்கியிருக்கவேண்டியிருந்தார். ஏனெனில் தேசாதிபதி நேரடியாக அரசாங்கசபை நிகழ்ச்சிகளிற் கலந்து கொள்வதில்லை. இதனால் உத்தியோகத்தர்கள் அரசாங்கசபையில் தனியொரு கட்சியாக இயங்கினர் ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன் காப்பதே இவர்களின் நோக்கமாகவும் இருந்தது.

11ஆவது உலக மாகபுத்தம் தொடங்கியதோடு இவ்வுத்தியோகத்தரின் போக்கிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது. மற்றைய அமைச்சர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் இவர்கள் விட்டுக் கொடுத்து நடக்கத் தலைப்பட்டனர். இதனால் இவர்களுக்கும் இதர அமைச்சர்களுக்குமிடையே நெருக்கம் அதிகரித்ததோடு அரசியல் திட்டமும் சுமுகமாக இயங்கியது. இக்காலப்பகுதியில் சேர் ஒலிவர் குணத்திலக்கா நிதிக்காரியதரிசி ஆக்கப்பட்டமை ஜிதைமேலும் வலியுறுத்துகிறது.

(உ) தேசாதிபதி

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டு அரசியல் திட்டத்தில் தேசாதிபதி ஒருவர் வகிக்கும் பிரத்தியேகமான நிலையை இலங்கைத் தேசாதிபதி வகிக்காவிடினும் அவருக்குக் குறிப்பிடக்கூடியளவு அதிகாரமும் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி தேசாதிபதி பொது இலச்சினையை வைத்திருக்கவும், முடியினால் சட்டப்படி நன்கொடையாக வழங்கப்படக்கூடிய காணி நன்கொடைகளை வழங்கவும் சட்டக்காரியதரிசியின் ஆலோசனை பெற்று மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரங்களையும் கொண்டிருந்தார். மேலும் தேசாதிபதியே படைகளின் தளபதியாக இருந்தபோதும் அவ்விடயங்கள் பற்றிய கட்டுப்பாடுகள் இராணுவ அதிகாரிகள் வசமே இருந்தது. மேலும்

பிரதம காரியதரிசியைக் கலந்தாலோசித்து நாட்டின் வெளிநாட்டு அலுவல்களையும் கவனித்து வந்தார். மேலும் சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விழாக்களிலும் சம்பிரதாய பூர்வமாகக் கலந்து கொண்டனர்.

நிர்வாகத்தினைப் பொறுத்து, கொள்கைகள், நிர்வாக நடவடிக்கை, பரிபாலனம் போன்றவற்றில் தேசாதிபதி பிரதான நிர்வாகியாக இருந்த நிலைமாறி டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் மிகக் குறைவான விடயங்களிலேயே நேரடிப் பொறுப்பு வகிக்கும் நிலைக்குத் தேசாதிபதி மாறிவிட்டார். இருந்தும் அரசாங்க அதிகாரிகள் பொறுப்பாக இருந்த துறைகளான பொதுச்சேவை, பாதுகாப்பு வெளிநாட்டு விடயங்கள், சட்டம், நிதி போன்றவற்றுக்கு உத்தியோகத்தர்கள் தேசாதிபதிக்கு நேரடியாகப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். மேலும், சட்டத்துறையைப் பொறுத்து அரசாங்க சபையின் ஆலோசனையுடனும் தேசாதிபதியே சட்டங்களை இயற்றுவார். தேசாதிபதி சம்மதம் வழங்கும் வரை எந்தச் சட்டங்களும் நடைமுறைக்கு வராது. தேசாதிபதி சில வகையான மசோதாக்களை மன்னர் பிரானின் அனுமதி பெறுவதற்கெனத் தடுத்து வைக்கும் அதிகாரத்தினையும் பெற்றிருந்தார்.

(ஊ) பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு

இலங்கை அரசாங்கத்தை நாள்தோறும் உறுத்துகின்ற பொது விடயங்களுள் மிகவும் சிரமத்தைத் தருவது பொதுச் சேவைப் பதவிகளுக்கு ஆட்சேர்ப்பதும் அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு அளிப்பதும் என்பதைக்கண்டு 'கொண்ட டொனமூர் குழுவினர் இவ்விடயங்களுக்காகப் பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு ஒன்றினை நிறுவவேண்டும் எனச் சிபார்சு செய்தனர். இது ஒரு நிலையான குழுவாகவும், மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களில் தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறுவதாகவும் அமையவேண்டும் என எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இக்குழுவுக்கு பிரதம காரியதரிசி தலைவராகவும் வேறு இரு முக்கியமான அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் அங்கத்தவர்களாகவும் கடமையாற்றினர். இவர்களைத் தேசாதிபதியே நியமிக்கவேண்டும்.

அமைச்சர்களுடைய தீர்மானங்களிலோ அல்லது திணைக்களத் தலைவர்களின் தீர்மானங்களிலோ தலையிடுவதற்காக இவ்வாணைக்குழு அமைக்கப்படவில்லை என்றும் மாறாக உத்தியோகத்தர் நியமனம், பதவி உயர்வு என்பவற்றில் ஒரு ஒழுங்குமுறை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காகவும் அமைச்சர்கள், தேசாதிபதி என்போருக்கு பொதுச் சேவை தொடர்பாக ஆலோசனை கூறுவதற்குமே இது டொனமூர் குழுவினரால் சிபார்சு செய்யப்பட்டது.

இவ்வாறு, டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையரை பொறுப்பாட்சியில் அனுபவம் பெறுவதற்குப் பயிற்றுவிக்கும் ஒரு இடைக்காலத் திட்டமாக அமைந்ததோடு அரசியல் திட்ட அபிவிருத்தியில் ஒரு முக்கியமான கட்டமாகவும் அமைந்தது. அதனாலேதான்

டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையருக்குப்பத்தில் ஏழு பங்கு பொறுப்பாட்சியை வழங்கிற்று என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் 1947

பின்னணி:

டொனமூர் அரசியல் திட்டம் நடைமுறையிலிருந்த காலப் பகுதி முழுவதிலும் தொடர்ந்து சீர்திருத்தத்திற்கான கோரிக்கைகள் முன் வைக்கப்பட்டன. 1938 இல் சேர் அன்றா கல்பிகற் குடியேற்ற நாட்டுக்காரியதரிசியின் வேண்டுகோளின் பேரில் இது பற்றிய ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்தார். ஆனால் இந்தப் பிரேரணைகள் அரசாங்க சபை விவாதங்களின் போது நிராகரிக்கப்பட்டன. அடுத்ததாக 1941 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது இப்பிரகடனம் இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் திருத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும், முக்கியத்துத்தையும் உணர்ந்துள்ளது என்றும் அதனைப் பரிசீலனை செய்ய, போர் முடிந்தவுடன் ஒரு ஆணைக்குழுவினை நியமிக்கும் அல்லது மகா நாட்டைக் கூட்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது. கிறிப்சு விசாரணைக்குழு 1942இல் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்த போது, அரசாங்க சபை, இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும், கிறிப்சு விசாரணைக்குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்றும் கோரியது. இந்த கோரிக்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன. ஆனால் 1943 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இன்னொரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. அப்பிரகடனம், போரை அடுத்து நடத்தப்படும் அரசியல் திட்டச் சீர்திருத்தப் பரிசீலனை இலங்கைக்கு முடியின் கீழான முழுமையான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கத்தை வழங்கும் எனவும். அப்பொறுப்பாட்சியானது உள்ளூர் சிவில் நிர்வாக அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் எனவும் குறிப்பிட்டது. இலங்கையின் பாதுகாப்பும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களும் பிரித்தானிய அரசின் அதிகாரத்தின் கீழ், அதன் ஆலோசனைப்படி நடத்த ஒழுங்குகள் செய்யப்படும். இடைக்காலத்தில் மந்திரிமார் முழுமையான ஒரு அரசியல் திட்டத்துக்கான பிரேரணைகள் முன் வைக்கலாம் எனவும் அத்தகைய அரசியல் திட்ட வரைவு மேற்சொன்ன பிரகடனத்தோடு ஒத்துப் போவதாயும் அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்களின் 3/4 பங்கினரின் சம்மதத்தைப் பெற்றதாயும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. இதன் அடிப்படையில் மந்திரிமார் அரசியற் சீர்திருத்த நகற் திட்டம் ஒன்றைத் தயார் செய்தனர். அத்திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.

1. நிர்வாகக்குழு ஆட்சியை நீக்கிவிட்டு 10 மந்திரிகளைக் கொண்ட ஒரு மந்திரிசபையை அமைத்தல், பிரதமமந்திரியினை மகாதேசாதிபதி நியமிக்க வேண்டும்.
2. 10 மந்திரிகளுக்கும் உதவியாக 10 உப மந்திரிகளை நியமிக்க வேண்டும்.

3. பிரதேசவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட 95 அங்கத்தவர் களையும் சிறுபான்மையோருக்கும் பிற்போக்கான பிரதேசங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதற்காக 6 நியமன அங்கத்தவர்களையும் கொண்ட ஒரு பாராளுமன்றத்தினை அமைத்தல். இரண்டாவது சபை ஒன்றினை அமைக்கும் விடயம் மத்திரிசபையினால் வருங்காலத்தில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறான தீர்மானம் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் அடிப்படையில் எடுக்கப்படும்.

4. 1943 ஆம் ஆண்டின் அரசியற் பிரகடனத்தின் பிரகாரம் உள்நாட்டு நிர்வாக விடயங்களில் மகாதேசாதிபதிக்கு அளிக்கப்பட்ட விசேட அதிகாரங்களைக் குறைத்தல். ஆனால் வெளிநாட்டு விவகாரங்களைப் பொறுத்து இது தொடர்ந்திருக்கும்.

5. அரசாங்க சேவையும் நீதிபரிபாலன சேவையும் முறையே அரசாங்க சேவைக் குழுவின் கீழும் நீதிச்சேவை ஆணைக் குழுவின் கீழும் இயங்கும்.

1944 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் முடிவாக்கப்பட்ட இதன் பிரதியொன்று குடியேற்றநாட்டு மந்திரிக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. இதே நேரத்தில் சிறுபான்மைக் குழுவினர் தமது நலவுரிமைகள் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படவில்லையென அதிருப்தி தெரிவித்தனர். மேலும் இலங்கையிலுள்ள இந்தியா மக்களின் நிலைபற்றியும் இந்திய அரசாங்கம் அச்சம் தெரிவித்தது. இவற்றினை ஆராய்ந்த பின்பு 1944 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி பின்வரும் கருத்தினைத் தெரிவித்தார்.

இலங்கை மந்திரிகள் தமது நகர்திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்து அதனை உடனே பரிசீலிக்குமாறு கேட்டுள்ளார்கள். அவர்களின் சிபார்சுகளை ஆலோசனை செய்வதற்கும் இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு சமூகத்தவர்களின் அரசியற் திட்டம் பற்றிய கருத்துக்களை ஆலோசிப்பதற்கும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு விசாரணைக் குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்துள்ளது. மேலும் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றை நடத்தினால் இலங்கையின் யுத்த முயற்சிகள் தடைப்படலாம். அவ்வாறு அது தடைப்படாதிருப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கசபையின் ஆயுள் மேலும் இரண்டு வருடங்களுக்கு நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.³

இந்த அறிக்கையினைத் தீவிரமாக மறுத்த மந்திரிமார் 1943 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின் படி மந்திரிகள் நகர்திட்டத்தினைப் பரிசீலனை செய்யக்குழு அனுப்பவேண்டுமெயொழிய சிறுபான்மையோர் விடயமாக ஆலோசனை செய்யக் குழு அனுப்பவேண்டிய

3. S. Namasivayam, The Legislatures of Ceylon, (London: Faber & Faber Ltd. 8950), P: 124.

தில்லை. என எடுத்துக் காட்டினர். தமது திட்டம் அரசாங்கசபையில் 3/4 பெரும் பான்மையை அங்கீகாரம் பெற்றதும் சிறுபான்மையோரைத் திருப்திப்படுத்தும் விடயம் தீர்ந்துவிடும் என்றும் அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி தன் அளித்த வாக்கை மீறி விட்டார் ஆகையால் தாம், தமது திட்டத்தினை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு விசாரணைக் குழுவைப் பகிஷ்கரிப்பதென்றும் மந்திரிகள் தீர்மானித்தனர். 1944 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் சட்டசபையில் டொமீனியன் அந்தஸ்துடன் கூடிய அரசியல் திட்டத்துக்கான மந்திரிகள் மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது. ஸ்ரீலங்கா மசோதா என அழைக்கப்பட்ட இம் மசோதா 1945 மார்ச் மாதத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

1944 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் அறிக்கைப்படி ஒரு குழு இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. அக்குழு சோல்பரி பிரபுவைத் கொண்டு 1944 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இலங்கைக்கு வந்தது. இது 1945 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் வரை தங்கியிருந்து இலங்கையின் பல்வேறுபட்ட குழுக்களையும் பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்துக் கருத்துக்களை அறிந்து தமது சிபாரிசுகளைச் செய்தது. மந்திரி மார்கள் ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து சோல்பரி குழுவின்முன் சாட்சியங்கள் கூறவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய நகர்திட்டம் குழுவுக்குத் தமது சிபாரிசுகளைச் செய்வதில் உதவியாக இருந்தது. மந்திரிகள் ஒரு குழுவாகச் சாட்சியமளிக்காத போதும் கௌரவ திருடி. எஸ். சேனநாயக்கா தனிப்பட்ட முறையில் இக்குழுவைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினார். இதர மந்திரிமார்கள் சம்பிரதாய முறைப்படி பல இடங்களுக்கும் அவர்களோடு கூடிச் சென்று உவலினார். இலங்கைத் தேசியக்காங்கிரசினதோ சிங்கள மகாசபையினதோ அல்லது இடது சாரிக் கட்சிகளினதோ அங்கத்தவர்கள் சாட்சியமளிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. டபிள்யூ. தகநாயக்கா, பி. எச். அலுவிகார, சைமன் அபேவிக்கிரம, எச். டபிள்யூ அமரகுரிய, எ. எப். மொலமூரேயும் சாட்சியமளித்தனர். ஆனால் சாட்சியமளிக்காத மற்றைய முக்கிய அங்கத்தவர்களின் கருத்துரைகள் பத்திரிகைச் செய்திகள் மூலமாகவும் இதர தொடர்புகள் மூலமாகவும் தமக்குக் சிடைத்தது எனக் குழுவினர் குறிப்பிட்டனர்.

சோல்பரி அரசியல் குழுவினருக்கிருந்த பிரச்சினை சிக்கலானதாகவிருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் இங்கு முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தோ, வராதோ அதனை அங்கீகரிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள் முன்மூன்று திட்டங்கள் இருந்தன.

1. அப்போது நடைமுறையிலிருந்த நாட்டின் எந்தவொரு பகுதியினரும் ஆதரிக்காத டொனமூர் அரசியல் திட்டம்.
2. மந்திரிகள் நகர்திட்டம் - இது சட்டசபையில் 2/3 பெரும்பான்மையினை கிட்டத்தட்ட பெற்றிருந்ததொரு திட்டம்.
3. அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரசினால் முன் வைக்கப்பட்டதொரு திட்டம்.

இம்முன்றினுள் முதலாவதனை எவரும் விரும்பவில்லை. மூன்றாவதோ சட்டசபையில் 12 வாக்குகளை மட்டும் பெறக்கூடியது. ஆகவே மந்திரிகள் நகற் திட்டமே நகற் திட்டத்தின் என்னென்ன திருத்தங்களைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்பதே சோல்பரிக் குழுவினரின் உண்மையான வேலையாக இருந்தது. ஆகவே சோல்பரிக் குழுவினர் சிபாரிசு செய்த அரசியல் திட்டம் மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்குழு பின்வரும் திருத்தங்களைச் செய்தது:

1. பர்மாவில் உள்ளது போல் ஒரு 2ஆவது சபையினைப் பிரேரித்தது.
2. தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழுவுக்குக் கூடிய அதிகாரங்கள் வழங்கியதோடு பல அங்கத்துவத் தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்படவேண்டும் எனவும் சிபாரிசு செய்தது.
3. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் அதிகாரங்களை அதிகரித்தது.
4. குறைக்கப்பட்ட தேசாதிபதியின் அதிகாரத்தில் சற்றுத்தகுதியான நிலையைச் சிபாரிசு செய்து அவரை எதிர்பார்த்துக் கருமமாற்ற வேண்டிய ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது.
5. அரசியல் திட்டத்தில் சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள்.

மந்திரிமாரும் அரசாங்கசபையும், சோல்பரிக் குழுவினர் - மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை இடைக்கால ஏற்பாடாக ஏற்றுக்கொண்டாலும் - அவர்களின் நோக்கம் டொமீனியன் அந்தஸ்து என்பதாகவே இருந்தது. 1947ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் டி. எஸ். சேனநாகக்கா அவர்கள் தேசாதிபதியினூடாக அரசுக் காரியதரிசிக்கு இது பற்றி ஒரு தனிப்பட்ட கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தார், தன்சார்பில் பிரித்தானியாவுக்குப் போகவிருந்த சேர் ஓவிவர் குணத்திலகாவை இது பற்றிய பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். இறுதியாக 1947 ஜூன் மாதத்தில் பிரித்தானிய பொதுமக்கள் சபையில் அரசுக் காரியதரிசி புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைக்கு முழுமையான அரசாங்கம் பதவியேற்றவுடன் முழுமையான பொறுப்பாட்சி அந்தஸ்தை அளிப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படும் என அறிவித்தார். இப் பேச்சு வார்த்தைகளின் பலனாக 1947இல் இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

சட்டப்படியும், அரசியல் திட்ட ரீதியிலும் பின்வரும் பத்திரங்களினூடாக இலங்கை டொமீனியன் அந்தஸ்து என்ற நிலையை அடைந்தது.

1. 1947ஆம் ஆண்டின் இலங்கைச் சுதந்திரச் (சாசனம்) சட்டம்
2. 1946ஆம் ஆண்டின் அரசு கட்டளையும் 1947ஆம் ஆண்டின் (அரசியல் திட்ட, சுதந்திர) அரசு கட்டளைகள்.
3. வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், பாதுகாப்பு, பொதுசேவை சம்

பந்தமாக இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் அவற்றின் பிரதிநிதிகளால் ஒப்பந்தமிடப்பட்ட மூன்று ஒப்பந்தங்கள்.

இவை, இலங்கையின் அரசியல் திட்ட அந்தஸ்தின் மீது எஞ்சியிருந்த கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி, இலங்கைக்கு மற்றைய டொமீனியன்களை ஒத்த அந்தஸ்தை வழங்கியது. இவை இலங்கையைப் பிரித்தானிய பொதுநலவாயாத்துள் அமைந்த ஒரு சுதந்திர நடாக்கியது.

1. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்கள்

(அ) மகாதேசாதிபதி

1947 ஆம் ஆண்டின் இலங்கை சுதந்திர அரசு கட்டளை ஏற்படுத்திய முக்கியமான மாற்றங்களுள் ஒன்று அரசியல் திட்டத்தில் தேசாதிபதியின் நிலையை மாற்றியமையாகும். தேசாதிபதியின் இடத்துக்குப் பதில் பிரிதானியாவின் மேன்மை தங்கிய மன்னர் கொண்டிருந்தவற்றை ஒத்த அதிகாரங்கள், முன்னுரிமைகள், செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றையுடைய ஒரு மகாதேசாதிபதி நியமிக்கப்பட்டார். பிரித்தானிய மன்னர் எவ்வாறு அரசியல் திட்ட சம்பிரதாயங்களுக்குக் கேற்ப தன் கடமையாற்ற வேண்டும் என எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டார், இப்பதவியை வகிப்பவர் மேன்மை தங்கிய மன்னர் பிரானால் இலங்கை அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் நியமிக்கப்படுவார். அது உண்மையில் இலங்கைப் பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்து நியமிக்கப்படுவார் என்பதையே குறித்து நின்றது அவருக்குரிய சம்பளம் 8000 பவுண்டுகளாகும். அது திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும்.

மகாதேசாதிபதிகளுக்குப் பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டும், நிறுத்தி வைக்கும், கலைக்கும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டதோடு சிலவகையான நியமனங்களைச் செய்யும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. அவற்றுள் முக்கியமானவை; செனட் உறுப்பினர்களை பிரதிநிதித்துவம் பெறாத நலன்களுக்கென 6 நியமன அங்கத்தவர்களைப் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு நியமித்தல், தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் அங்கத்தவர்களை நியமித்தல், தலைவர் தவிர்ந்த (பிரதம நீதியரசர்) நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் அங்கத்தவர்கள் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் அங்கத்தவர்களேன்போரை நியமித்தல் இந்த நியமனங்களை மகாகேசாதிபதி பிரதமரைக் கலந்தாலோசித்தே செய்வார். அரசியல் திட்டம் மத்திரிசபையினைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பை மகாதேசாதிபதிக்கு வழங்கியபோதும் பாராளுமன்றத்தில் அதிக பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவர் பிரதமராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு அவரின் ஆலோசனைப்படியே மகாதேசாதிபதி மந்திரியினைத் தெரிவு செய்வார். இதுவே பிரித்தானிய சம்பிரதாயமாகும்.

(ஆ) செனற் சபை

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இருந்த ஓரங்க சட்ட சபைக்குப் பதிலாக சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் ஒரு ஈரங்க சட்ட சபையினைச் சிபாரிசு செய்தனர். அவை முறையே சனப்பிரதி நிதிகள் சபை, செனற் சபை என்பனவாம்.

சோல்பரி குழுவினர் ஒரு செனற் சபையினைச் சிபார்சு செய்த மைக்கு பின்வருவன காலாயிருந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது.

1. தேர்தல் மூலம் பாராளுமன்றத்தைச் சென்றடையாத பிரபலமான துறை, பேந்த முதிர்ந்த அறிஞர்களின் சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வது.

2. ஒரு இரண்டாவது மன்றம், அவசரப்பட்டு இயற்றப்படும் சட்டங்களைத் தாமதப்படுத்தி ஆறுதலாக விவாதிக்கும் ஒரு மன்றமாகவும், சிறுப்பான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் மன்றமாகவும் இருக்கும்.

3. உலகின் பெரிய நாடுகளிலும், பிரித்தானியாவிடமிருந்து பொறுப்பாட்சியினைப் பெற்றுக்கொண்ட மற்றைய நாடுகளிலும் அத்தகையதொரு சபை இருப்பது:

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இலங்கையின் செனற்சபை 30 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. அதில் 15 பேரைப் பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவர்கள் தனிமாற்று வாக்குமுறை அடிப்படையிலும் தெரிவு செய்ய மற்றைய 15 பேரையும் மகாரேசாதிபதி நியமிப்பார் என்றும் குறிப்பிட்டது. மகாதேசாதிபதி தனது தெரிவினை, குறிப்பிடத்தக்கமுறையில் பொது சேவை ஆற்றியவர்களிடமிருந்து அல்லது வர்த்தகம், கைத்தொழில், வங்கியியல் என்பனவற்றில் துறைமோந்தவர்களிடமிருந்தே செய்தல் வேண்டும். அத்தோடு, செனற்சபை ஒரு நிரந்தர சபையாகக் கடமையாற்ற வேண்டுமெனவும் அரசியல் திட்டம் விதித்தது. இதன்படி ஒவ்வொரு 2 வருடங்களிலும் அதன் அங்கத்தவர்களில் 1/3 பகுதியினர் பதவி நீங்குவர். பிரித்தானிய பிரபுக்கள் சபையுடன் ஒப்பிடும் போது இலங்கைச் செனற் சபையின் அதிகாரங்கள் குறைவானதே. இலங்கையின் செனற்சபை நிதி மசோதாவினை 1 மாத காலத்துக்கு மேல் தாமதப்படுத்த முடியாது. மற்றைய மசோதாக்களை 1 வருடத்துக்குமேல் தாமதப்படுத்த முடியாதிருந்தது, ஒரு நிதி மசோதாவினை பிரதிநிதிகள் சபையில் மாத்திரமே கொண்டுவரமுடியும். அத்தகையதொரு மசோதா பிரதிநிதிகள் சபையில் ஏற்கப்பட்டு அக்கூட்டத் தொடர் முடிவடைவதற்கு 1 மாதத்துக்கு முன்னரே செனற் சபைக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும், அம்மசோதா அங்கு அனுப்பப்பட்டு 1 மாதத்திற்குள் ஏற்படாதுவிடின் 1 மாதத்தின் பின் இராணியின் சம்மதம் பெறுவதற்கு அனுப்பப்பட்டு, மகாதேசாதிபதியினதும் சம்மதம் பெற்றபின் செனற்றின் சம்மதம் இல்லாமவே ஒரு சட்டமாக முடியும்.

நிதிமசோதா அல்லாத மசோதாக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் ஏற்கப்பட்டு அக்கூட்டத்தொடர் முடிவதற்கு 1 மாதத்திற்கு முன்னரே செனற்சபைக்கு அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். அத்தகைய மசோதா செனற்றில் ஏற்படாதுவிடின் அடுத்த கூட்டத்தொடரின்போது பிரதிநிதிகள் சபையில் திரும்பவும் கொண்டுவரப்பட்டு பின் செனற்றுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு ஏற்கப்படாதுவிடின், அது இராணியின் சம்மதம் பெற்று மகாதேசாதிபதினால் ஏற்கப்பட்டால் அது செனற்றின் சம்மதம் இன்றியே 'சட்டமாகிவிடும்.

(இ) சனப்பிரதிநிதிகள் சபை

பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளையும் பற்றி எடுத்துரைக்கும் விதிகள் அவற்றுள் சனப்பிரதிநிதிகள் சபைதான் அதிமுக்கியமான அங்கம் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சட்டமியற்றுதல் என்ற விடயத்தில் செனற்சபை அதில் பங்குகொள்ளும் ஒரு பங்குதாரரே குறிப்பிட்டதொரு விடயத்தில் இவ்விரு சபைகளுக்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்படுமானால் செனற்றே விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில் பிரதிநிதிகள் சபை தனது அதிகாரத்தினை மக்களிடமிருந்தே பெறுகிறது. அரசியல் திட்டத்தின்படி மந்திரி சபையே நிர்வாகத்தினை வழிநடத்தும் அல்லது நிர்வாகத்தின் பொதுக் கொள்கையினை வழிநடத்துடும். அதாவது பிரதிநிதிகள் சபையே ஓரளவு நாட்டினதும் அல்லது நாட்டு மக்களினதும் குரலாக அமைந்து. செனற் அவ்விதம் உரிமை கொண்டாட முடியவில்லை. அதன் கடமை பிரதிநிதிகள் சபையைச் சிந்திக்கவைப்பதாகும். சுருக்கமாக ஒரு செனற்சபை ஒரு மேற்பார்வை அதிகாரி போன்றே செயற்படும். அரசியல் திட்டத்தின் 46 ஆம் பிரிவு, மந்திரிசபை கூட்டாகப் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாயிருக்கும் என்று குறிப்பிட்டது. இங்கு பாராளுமன்றம் என்பது பிரதிநிதிகள் சபையையே குறித்து நின்றது.

பிரதிநிதிகள்சபை எவ்வாறு இயங்க வேண்டும் என்று அரசியல் திட்டம் விசேடமாக எதனையும் குறிப்பிடவில்லை, அது ஒரு சபாநாயகர் உபசபாநாயகர், ஒரு குழுக்களின் தலைவர், குழுக்களின் உபதலைவர் என்போரைத் தெரிவு செய்யவேண்டுமெனக் கூறியது எல்லாத் தீர்மானங்களும் சபையில் பிரசன்னமாய் இருப்போரில் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் எடுக்கப்படவேண்டும். இச்சபையின் குறைந்தபட்ச அங்கத்தவர்கள் தொகை, மொத்த அங்கத்தவர்கள் தொகையில் 1/5 அல்லது 30 ஆகும். ஆனால் 30 அங்கத்தவர்கள் பிரசன்னமாகாது இருந்தால் அது சபை பின் நடவடிக்கைகளை பாதிக்காது, ஆனால் சபையில் அதற்கெதிராக யாரும் கேள்விகள் எழுப்பினால் அதன் நடவடிக்கைகள் தடைபடுத்தப்படும்.

பிரதிநிதிகள் சபை, அரசாங்கத்தினை ஓரளவுக்கு மாத்திரமே கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. ஏனெனில் அரசாங்கம் இராஜினாமாச் செய்யப்போவதாகவோ, அல்லது பிரதிநிதிகள் சபையைக் கலைக்கப் போவதாகவோ கூறி பிரதிநிதிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

புதிதாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை ஒன்றின் முதற் கடமை ஒரு சபாநாயகரைத் தெரிவு செய்வதாக இருந்தது. இங்கிலாந்தில் இவரைப் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யும் மரபு உண்டு. மாராளுமன்றம் காலத்துக்குக்காலமே கூடும். ஒரு கூட்டத்தொடர் சில கிழமைகளுக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறும். இவ்வாறு தொடர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளின் காலத்தினை ஒரு அமர்வு என அழைப்பர். மந்திரி சபையானது எவ்வெவ்வற்றைச் செய்ய, அல்லது விவாதிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒவ்வொரு விடயத்துக்கும் நேரம் பங்கீடு செய்யப்பட்டது. சபைத் தலைவரே ஆட்சி செய்கின்ற கட்சியின் சார்பாக சபையின் அலுவல்களைக் கவனிப்பார். பெரும்பாலும் அவரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் கலந்து பேசி அமர்வுகளின் நேரப் பங்கீட்டினைச் செய்து கொள்வார்கள்.

பிரதிநிதிகள் சபையில் அங்கத்துவம் பெற்ற அத்தனை அங்கத்தவர்களும் சேர்ந்து நிர்வாக அலுவல்களைக் கொண்டு நடத்துவது சிரமமானதாகும். அதனால் சபை சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து கருமமாற்றும் ஆனால் குறை நிறைகளை எடுத்துக்கூறி மக்களின் சார்பில் மன உழைச்சல்களைத் தீர்க்கவேண்டியது மக்களாட்சியில் அவசியமானதாகும். அல்லது மக்களாட்சி என்பதே ஆர்த்தமற்றதாகிவிடும். அதனால் இந்தக் கடமைக்குச் சிறு விவாத மன்றமாகவும் மற்றைய தேவைகளுக்குச் சிறு குழுக்களையும் அரசாங்கம் பயன்படுத்தியது. உண்மையில் மந்திரிசபை பாராளுமன்றத்தின் ஒரு நிர்வாகக் குழுவாகவே செயற்படும். இதனை விட வேறு குழுக்களும் செயற்படும். முழுச்சபைகுழு, தெரிவுக்குழு, நிலையியற்குழு, நிலையியற் கட்டளைக்குழு, அரசாங்கக் கணக்குக்குழு என்பன இவற்றுள் சிலவாகும்.

பிரதிநிதிகள் சபை, குழுக்கள் என்பனவற்றின் கூட்டங்களுக்கும் சட்டங்களுக்கும், ஒழுங்கு விதிகளுக்கும் சபாநாயகரும் குழுக்களின் தலைவர்களும் பொறுப்பாக இருப்பார்கள். இவர்கள் எடுக்கும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையிட்டு எந்தவித எதிர்ப்போ, விளக்கங்களோ கேட்க முடியாது. ஆனால் முன்னரே அறிவித்தல் கொடுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அத்தகைய விளக்கத்தினைச் சபையினர் கோர முடியும்.

(ஈ) மந்திரிசபை

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், பிரித்தானிய மந்திரிசபையினை ஒத்த ஒரு மந்திரிசபையினையே இலங்கைக்கும் சிபார்சு செய்தனர். அமைச்சர்களை (பிரதமமந்திரி உட்பட) மகாதேசாதிபதி தெரிவு செய்யவேண்டும் என்றும் அவர்களே இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்திற்கும், நாட்டின் பொதுவான வழிகாட்டலுக்கும் பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அரசியல் திட்டம் (46 ஆம் பிரிவு) பாராளுமன்றத்துக்கு மந்திரிசபை கூட்டாகப் பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. பிரதம மந்திரி மற்றைய கடமைகளோடு பாதுகாப்பு, வெளிவிவு

காரம் என்பவற்றிற்கும் பொறுப்பாயிருப்பார். பாராளுமன்றக் காரியதரிசிகளையும் மகாதேசாதிபதியே தெரிவு செய்வார். மேலும் இரண்டு மந்திரிகளுக்குச் குறையாமல் - அதில் ஒருவர் நீதிமந்திரி - செனற் அங்கத்தவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அரசியல் திட்டம் எடுத்துரைத்தது. பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரையே மகாதேசாதிபதி பிரதமராக நியமிப்பார். அவரின் ஆலோசனையின் பேரில் இதர மந்திரிகளை மகாதேசாதிபதி நியமிப்பார். பிரதமரே மந்திரி சபைக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் தலைமை தாங்கி நாட்டின் ஆட்சியை நடத்துவார்

(உ) நீதிசேவை ஆணைக்குழு

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தையும் பக்கச் சார்பின்மையையும் கருத்தில் கொண்டு செயலாற்றுவென மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு நீதிசேவை ஆணைக்குழுவினைச் சிபாரிசு செய்தனர். இதன் தலைவராக பிரதம நீதியரசர் கடமையாற்றுவார். மற்ற இருவரையும் மகாதேசாதிபதி நியமனம் செய்வார். இவர்களுள் ஒருவர் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாகவும் மற்றவர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ அல்லது முன்னர் அத்தகைய பதவியில் கடமையாற்றியவராகவோ இருத்தல் வேண்டும். இச்சபையினர் 5 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றுவார். இச்சபை அமைக்கப்பட்டமைக்கு இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் இருந்தன. (1) அரசியல் சார்பற்ற முறையில் நீதித்துறைப் பதவிகள் வழங்கப்படுதல். (2) சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்து நீதிசேவைப் பதவிகள் இனரீதியாக அமையாது என்பதை உறுதிப்படுத்துதல், நீதித்துறை உத்தியோகத்தவர்களது பதவி வழங்கள், பதவி மாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுங்கு நடவடிக்கை என்பவற்றிற்கு இச்சபையே பொறுப்பாக இருக்கும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

(ஊ) பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

சோல்பரி அரசியல் திட்டம் எத்தகைய அரசியற் தொடர்புகளற்றதாக 5 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவென 3 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட சுதந்திரமான பக்கச்சார்பற்ற ஒரு பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு தெரிவு செய்யப்படவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டது. இதன் அங்கத்தவர்களை மகாதேசாதிபதி தெரிவு செய்வார். இம்மூவரில் குறைந்தது ஒருவராவது இக்குழவுக்குத் தெரிவு செய்வதற்கு முன்னர் எந்தவொரு பொதுச்சேவைப் பதவியோ, நீதித்துறைப் பதவியோ வகித்தவராக இருக்கக்கூடாது. இம்மூவருள் ஒருவரை மகாதேசாதிபதி இக்குழுவின் தலைவராக நியமிப்பார். பிரதிநிதிகள் சபைப் பிரதிநிதிகளோ, செனட்டர்களோ இச்சபையில் அங்கத்தவர்களாகும் அருகதையற்றவர்கள். பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்களது. பதவி வழங்கள், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் என்பவற்றுக்குப் இச்சபை பொறுப்பாக இருக்கும்.

இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் திட்டம் - 1972

1 - 1ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்திற்கான பின்னணி

சுமார் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடகாலமாக முடியாட்சியின் கீழ் கட்டுண்டிருந்த இலங்கையை - இறுதி ஐந்நூறு வருடகாலமாக அந்நியராட்சியின்கீழ் சிக்குண்டிருந்த இந்நாட்டினை - ஒரு குடியாட்சி நாடாக ஆக்கும் நோக்குடன், 1970ஆம் ஆண்டு பதவி ஏற்ற ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் (ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இலங்கை சமசமாலிக் கட்சி, கொம்பூனிஸ்கட்சி கூட்டு) உருவாக்கிய அரசியல் திட்டம் 1972 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டபோதும், அது பூரண சுதந்திரமல்ல என்று அரசியலறிஞர்களும் அரசியல் வாதிகளும் வாதிட்டனர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் பிரித்தானிய மகாராணியாரே தொடர்ந்தும் இலங்கையின் இராணியாக இருந்தார். அவர் இந்நாட்டில் வசிக்காத காரணத்தால் அவரின் பிரதிநிதியாக மகாதேசாதிபதி இங்கு கடமையாற்றினார். பிரித்தானிய மகாராணியார் இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியைத் தெரிவு செய்யவும், இலங்கைக்காக யுத்தப் பிரகடனஞ் செய்யவும், சமாதான ஒப்பந்தம் செய்யவும் உரிமை பெற்றிருந்தார். எமது நாட்டுப் பிரஜைகள் இலங்கையில் தமக்குச் சரியாக நீதி வழங்கப்படவில்லை என்று எண்ணுமிடத்துப் பிரித்தானிய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு மேன்முறையீடு செய்துவந்தனர். இவைகள், இலங்கை பூரணமான இறைமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதற்கு உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்டன. மேலும் சுதந்திரம் என்பது தனியே அரசியல் சுதந்திரத்தினை மாத்திரம் கொண்டதல்ல. நாட்டு மக்கள் சமூக, பொருளாதார சுதந்திரங்களையும் பெற்றிருந்தால் தான் அம்மக்களை சுதந்திரம் பெற்றவர்களாக கொள்ளமுடியும் எனவும் வாதிடப்பட்டது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டம், டொனலூர் அரசியல் திட்ட அமைச்சர்களின் அரசியல்திட்ட புறவரைவினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாயிருந்தபோதிலும், முழுக்க முழுக்க உள்நாட்டவர்களாலேயே ஆக்கப்படுகின்ற அரசியல் திட்டம் என்ற கோட்பாடு சோல்பரி அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்பகாலத்திலேயே அரசியல் ஆதரவினைப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. திரு S. W. R. D, பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் 1945 ஜூலையில் பேசும்போது இந்நாட்டின் சட்டசபைக்கு, தமது தேவைகளுக்கு மிகவும் சிறப்பாகப் பொருந்தக்கூடிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை வரையும், விவாதிக்கும், தீர்மானிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என வாதிட்டார்.

இதே கருத்தினை இக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் இடதுசாரி, கட்சிகளும் கொண்டிருந்தன. கொம்னியூஸ் கட்சி, 1945ஆம் ஆண்டில் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை தனது சொந்தமான சுதந்திரமான அரசியல் திட்டம் உருவாக்கும் உரிமையை கோர இலங்கையர் ஒரு தேசிய முன்னணியில் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது. இலங்கை சமசமாலிக் கட்சி, சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இந்நாட்டின் சுதந்திரத்தின் மீது பிற்போக்குத்தனமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்தது. 1951ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு சுய ஆட்சிக்கான கோரிக்கை புதிய வேகத்தைப் பெற்றது. புதிய கட்சியை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசும்போது S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள், அரசியல் திட்ட அடிப்படையில் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்ற இரு கோட்பாடுகளும் முழு அர்த்தம் கொடுக்கும் மக்களின் ஆதரவுடன் ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை வரைவது அவசியம் என்று குறிப்பிட்டார்.

1956இல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா அதிகாரத்துக்கு வந்தபோது இலங்கை மக்களின் அபிலாசைகளுக்கேற்ப அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு ஒரு கூட்டுக்குழு ஒன்றினை அமைக்க வேண்டுமென்ற ஒரு பிரேரணையை அரசாங்கம் கொண்டு வந்தது. அத்தகைய திருத்தம் பின்வரும் நோக்கங்களைக் கொண்டதாயிருந்தது.

- 1 ஒரு குடியரசினை உருவாக்குதல்
- 2 அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தல்
- 3 செனற் சபையினை ஒழித்தல்
- 4 பிரதிநிதிகள் சபை நியமன அங்கத்தவர்களை ஒழித்தல்
- 5 பொது, நீதிசேவை ஆணைக்குழுக்களை ஒழித்தல்.

நாட்டின் பல இனத் தன்மையைக் கருத்திற்கொண்டு, வேறுபட்ட அரசியல் அபிப்பிராயங்கள் கொண்டவர்களுக்கும், எல்லாமத, இனக் குழுக்களும் இக்குழுவில் பிரதிநிதித்துவம் அளித்தார் பிரதமராக இருந்த S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா 1959ல் கொலையுண்டு இறந்தமையால் இந்த முயற்சி கைவிடப்பட்டது, திரும்பவும் 1960ல் இந்த நோக்கத்துக்காக ஒரு கூட்டுக்குழு அமைக்கப்பட்டபோதும் அது பின்னர் கூடி இதனை ஆராயவில்லை.

1965 - 70 ஆம் ஆண்டுகளில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் தேசிய அரசாங்கம் அமைந்த அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தக்குழுவும் அரசியல் அபிப்பிராயங்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. இக்காலப்பகுதியில் அரசியல் திட்டம் பற்றிய சிந்தனை கணிசமானளவு மாற்றத்துக்குட்பட்டது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, இலங்கைச் சமசமாலிக் கட்சி கொம்னியூஸ்ட் கட்சிகளின் கூட்டு முன்னணி, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் இறைமை பெற்றிருக்கவில்லை என வாதிட்டது. அதனால் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் திருத்தங்களை ஏற்படுத்த தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட

தேரீவுக் குழுவோடு ஒத்துழைக்க மறுத்தது. இதனை அடுத்து ஐக்கிய முன்னணி தலைவர்கள் அரசியல் திட்ட நடவடிக்கைகளுக்கென கலாநிதி கொல்வின் R. D. சில்வாவினைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு குழுவினை அமைத்தனர்.

1970 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத்தேர்தலின் போது ஐக்கிய முன்னணியினர் வெளியிட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் "நீங்கள் தேரீவுசெய்யும் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் அதேவேளை ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தினை வரையவும், அங்கீகரிக்கவும், செயற்படுத்தவும், அதிகாரமுள்ள அரசியல் நிர்ணய சபையாகவும் இயங்க உங்களின் அனுமதியை நாம் கோருகிறோம்" என்ற வாசகங்களையும் கொண்டிருந்தது. 1970-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய முன்னணி 151 ஆசனங்களில் 116 ஐப் பெற்று 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை பலத்துடன் ஆட்சியை அமைத்தது. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் பிரதமராயிருந்த திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா, எல்லா அரசியல் கட்சிகளையும் சேர்ந்த பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளையும் - தங்களைத்தாமே ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையாக அமைப்பதற்கு - நலவங்கல மண்டபத்தில் கூடுமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அந்த அங்காற்ப்பண வைபவத்தில் இலங்கையின் பிரதான அரசியல்கட்சிகள் யாவும் கலந்துகொண்டன. ஆனால், பின்னர் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் கட்சிகளின் பிரதான கட்சியாகிய சமஷ்டிக்கட்சி விலகிக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. சமஷ்டிக் கட்சியினால் முன்வைக்கப்பட்ட இலங்கையை ஒரு சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பாக ஆக்கவேண்டுமென்ற - கோரிக்கை அரசியல் திட்ட வரைவுக் குழுவினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அதேபோன்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி கொண்டுவந்த பிரேரணைகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டன.

ஐக்கிய முன்னணி அமைத்த அரசியல் திட்ட அசெம்பிளி தவறானது என எதிர்க்கட்சியினர் வாதிட்டனர். எதிர்க்கட்சியினரின் வாதங்களுள் முக்கியமானவை: 1: ஐக்கிய முன்னணியினர் 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின்போது புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை வரைவதற்கான அனுமதியினை மக்களிடமிருந்து தெளிவாகப் பெறவில்லை. ஐக்கிய முன்னணியினர் 50%க்கும் குறைவான வாக்காளர் ஆதரவையே பெற்றனர். (2) அரசியல் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்ட காலத்தில், அவசரகால நிலைமை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு, பேச்சு சுதந்திரம், பத்திரிகைக் சுதந்திரம் என்பன கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்ததனால் பொதுவான அபிப்பிராயம் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் ஐக்கிய முன்னணியினர் தரப்பில் பின்வருமாறு வாதிடப்பட்டது: (1) ஐக்கிய முன்னணியின் பொதுத்திட்டத்திலும், தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் புதிய அரசியல் திட்டம் உருவாக்கும் விடயம் இடம் பெற்று மக்களின் சம்மதம் கோரப்பட்டது. (2) நாட்டின் பொதுப் பாதுகாப்பிற்காகவே அவசரகாலநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் அரசியல் திட்ட அசெம்பிளிக்கு ஆலோசனைகள் கிடைத்ததோடு அவை பரிசீலனைக்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

கலாநிதி கொல்வின் R.D. சில்வாவைத் தலைவராகக் கொண்ட வரைவுக்குழு உருவாக்கிய புதிய அரசியல் திட்டத்தினை முற்றிலும் புதியது என்று கூறமுடியாது. அத்திட்டத்தின் சில அம்சங்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திற் காணப்பட்டவை, வேறுசில மேலை நாட்டு அரசியல் திட்டங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவை. இருந்த போதிலும்; குடியரசு ஜனாதிபதி, அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும், அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள், அரசு கரும மொழி, நீதிமன்ற மொழிபோன்ற அம்சங்களினால் முன்னைய அரசியல் திட்டத்திலிருந்து இது வேறுபடுகின்றது.

II - 1 ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் - 1972 பிரதான அம்சங்கள்

1) மக்கள், இறைமை

1972 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம் அதன் சுவாத்தியில் இலங்கை ஒரு சுதந்திரமும், இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட குடியரசு எனவும் அது சோசலிச சனநாயகம் என்ற குறிக்கோளினை அடைய உறுதிபூண்டுள்ளது எனவும் எடுத்துரைத்தது. அரசியல் திட்டத்தினை உருவாக்கும் அதிகாரத்தின் தோற்றுவாயாய் அமைந்த மக்களின் இறைமை பின்வரும் வாக்கியத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கை மக்களாகிய நாங்கள் இலங்கை மக்களிடமிருந்து அதன் முழு வலுவின்னையும், அதிகாரத்தினையும் பெறுவதும்...
..... இந் நாட்டு மக்களாகிய எமக்குள்ள சுதந்திரத்தையும், சுய ஆதிக்கத்தையும் கொண்டு..... இவ்வரசியலமைப்பை வகுத்தமைத்துச் சட்டமாக்கி எமக்களித்துக் கொள்கிறோம். 1 மேற்குறிப்பிட்ட வசனங்களிலிருந்து இலங்கையினை ஒரு இறைமையுடைய சுதந்திரக் குடியரசாக ஆக்குதல் வேண்டும் என்ற மக்களின் அநுமதி அல்லது தீர்மானம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் மக்களால் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு வெகுமதி என்பதும் அரசியல் திட்டம் உருவாக்கும் எல்லா ல் தாபனங்களும், எல்லா அதிகார சபைகளும், மக்களின் விருப்பம் எதிபதிவிருந்தே அவற்றுக்கான சட்டப்பெறுமதியையும், அதிகாரத்தினையும் பெறுகின்றன.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 4ஆவது அதிகாரம் 13ஆம் சரத்து இலங்கையின் அரசியும் ஏனைய இராச்சியங்கள் ஆள்புலங்கள் என்பனவற்றின் அரசியும் பொதுநல அரசுத் தலைவியுமான II வது எலிசபெத் பிரயோகித்து வந்த அல்லது பிரயோகிக்கக் கூடியனவாயிருந்த எவ்வகையான அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள், விடுபாட்டு ரிமைகள் இலங்கைக் குடியரசு உடையதாகவும், பிரயோகித்தலும் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. 14ஆம் சரத்து இதனை மேலும் வலியுறுத்தி அது எத்தகைய கடமைப்பாடுகள் ஆயினும் அரசியல

1. Sri Lanka, The Constitution of Sri Lanka (Ceylon), (Colombo) Department of Government Printers, 1972, P. L.

மைப்பின் கீழுள்ள இலங்கைக் குடியரசு அரசாங்கத்தின் உரிமைகளும் கடமைகளும் ஆதல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இச்சரத்துகள் பிரித்தானிய முடிக்கு இந்நாட்டின் மீதிருந்த சகல அதிகாரங்கள், உரிமைகள் என்பவற்றை இல்லாததாக்கி விடுகின்றன. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் மக்கள் இறைமை என்ற தத்துவத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது என்பது வெளிப்படை.

இவ்வரசியல் திட்டம், மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தேசிய அரசுப் பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட்டது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட ஓரங்க மன்றமான தேசிய அரசுப் பேரவையே அரச அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவியாகும். இதுவே (அ) மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம். (ஆ) மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம். (இ) மக்களின் நீதி அதிகாரம். என்பவற்றைச் செயற்படுத்தும். இவ்வாறு தேசிய அரசுப்பேரவையில் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டிருந்ததை இவ்வரசியல் திட்டத்தினை மிகவும் ஆபத்தான இயல்பு என அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டினை ஆதரிப்போர் கண்டித்தனர் ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர், தேசிய அரசுப் பேரவை, ஜனாதிபதி மந்திரிசபை என்பவற்றினூடாக நிர்வாக அதிகாரமும், நீதிமன்றங்கள் சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட மற்றைய ஸ்தாபனங்களாலும் நீதி அதிகாரமும் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என விரும்பினர் இஃது, அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டினை இறுக்கமாகப் பயன்படுத்தும் மற்றைய அரசியல் திட்டங்களில் எழும் தடைகளைத் தவிர்ப்பதற்காகவே செய்யப்பட்டது. எதிர் கட்சியினர் அரசியல் திட்டத்தில் ஓர் அரைகுறை அதிகாரப் பிரிவினையாவது இடம்பெற வேண்டும் எனக் கோரினர். இதனை ஏற்காத அரசியல் திட்ட அமைச்சர் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் என்பது நீதிமன்றங்கள். நீதித்துறை ஸ்தாபனங்கள் என்பவற்றை உருவாக்குவதனையும் உள்ளடக்குகிறது என வாதிட்டார். தேசிய அரசுப்பேரவையிடமிருந்து “மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரங்களை” அகற்ற முயற்சிப்பது வர்க்கநலன் பேணும் நடவடிக்கை என வாதிட்டு. அத்தகைய முயற்சிகள் நிராகரிக்கப்பட்டன.

(2) அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 5 ஆம் அத்தியாயம் 16ம் சரத்து அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் எவை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. இவை, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திலிருந்தும் இங்கிலாந்து மரபுகளிலிருந்தும் இவ்வரசியல் திட்டம் விலகிச் செல்கின்றமையைக் காட்டி நின்றன. 16ஆம் சரத்து 2ஆம் உப பிரிவு இலங்கையில் ஒரு சோசலிச ஜனநாயகத்தை உருவாக்குவதற்கு குடியரசு உறுதி பூண்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுப் பின்வருவன அதன் இலக்குகள் எனவும் குறிப்பிட்டது.

(அ) குழு உரிமைகள் உட்பட பிரசைகளின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அடைந்து கொள்ளல்.

- (ஆ) தொழில் செய்யும் வயதை அடைந்த எல்லா பிரசைகளுக்கும் முழுமையான வேலை வசதியை பெறுதல்.
- (இ) முழு நாட்டினதும் தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தி
- (ஈ) பிரசைகளிடையே சமூக உற்பத்தியினை சமமாக பங்கிடுதல்.
- (உ) உற்பத்திக் கருவிகள், பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்பவற்றில் அரசு சொத்து அல்லது கூட்டுறவுச் சொத்து போன்ற கூட்டுடைமை மாதிரிகளான சொத்தினை அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலம் மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல்.
- (ஊ) மக்களின் உள, கலாசார அந்தஸ்துகளை உயர்த்துதல்
- (எ) நல்வாழ்வை அடைவதற்கான தனிப்பட்ட முறையிலும் கூட்டாகவும் மனித இயலளவினை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதற்கு உகந்த முறையில் சமூகத்தை ஒழுங்கமைத்தல்.

இவை, சட்டங்களை இயற்றுவதிலும், நிர்வாக யந்திரத்தினைத் திருத்தியமைப்பதிலும் அரசு பின்பற்ற வேண்டிய தத்துவங்களையே குறிப்பிடுகின்றன. இவை அடிப்படை உரிமைகளினின்றும் வேறு படுவதோடு அரசு அடையவேண்டிய பொதுவான இலக்குகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதனால் முக்கியமானவையாகக் கொள்ளப்பட்டன. பிரசைகளது உரிமைகளில் அரசு தலையிட்டால் பிரசைகள் ஒரு நீதிமன்றத்தில் நிவாரணம் கோரமுடியும். ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட தத்துவங்களை அரசு பின்பற்றவில்லை என அரசின்மீது வழக்குத் தொடர முடியாது. இவை சோசலிச ஜனநாயகத்தின் நோக்கங்களையே காட்டி நின்றன. இவை, நல்லரசாங்கத்துக்கும், உறுதிப்பாட்டுக்கும் தேவையான மக்களின் சமூக, பொருளாதார, பொது நல சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதனையே குறிப்பிட்டு நின்றன.

மேலும், இவ்வத்தியாயம் பின்வரும் தத்துவங்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தது:

1. இலங்கையின் ஆள்புல மேன்மை, ஒற்றுமை, இறைமை தன்னாதிக்கம் என்பவற்றைப் பாதுகாத்தல்.
2. மத, இன, மற்றைய குழுக்கள் உட்பட இலங்கை மக்களின் பல்வேறு பகுதியினரிடையேயும் கூட்டுறவையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் ஊக்குவிப்பதன் மூலம் தேசிய ஒற்றுமையினைப் பலப்படுத்த முயற்சித்தல்.
3. பொருளாதார, சமூக முன்னுரிமைகள், சமமின்மை, சுரண்டல் என்பவற்றை நீக்கி, எல்லா பிரசைகளுக்கும் சம வாய்ப்புகளை வழங்க முயற்சிக்கும்.
4. நீதி நிர்வாகம், சிவில் நிர்வாகம் என்பன உட்பட தேசிய வாழ்வின் சகல மட்டங்களிலும் மக்கள் பங்குபற்றுவதற்கு எல்லா வாய்ப்புகளையும் வழங்குவதன் மூலம் மக்களின் ஜனநாயக

உரிமைகளையும், அரசாங்கத்தின் ஜனநாயக கட்டமைப்பினையும் பரவலாக்கிப் பலப்படுத்துதல்.

5. மக்களின் மொழிகள், கலாசாரங்கள் என்பனவற்றின் அபிவிருத்திக்கு உதவுதல்.

6. சமூகப் பாதுகாப்பு, பொதுநலன் என்பவற்றை உறுதிப்படுத்துதல்.

7. சகல மதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தமது மத தத்துவங்களின்படி நடைமுறையில் வாழ்வதற்கு அவசியமான பொருளாதார சமூக சூழ்நிலையினை உருவாக்குதல்.

8. சமாதானத்தையும் சர்வதேச கூட்டுறவினையும் ஊக்குவித்தல்.

இவ்வத்தியாயத்தின் 17ஆம் பிரிவு மேற்குறிப்பிட்ட அரசுகொள்கையின் தத்துவங்கள் எத்தகைய சட்டப் பெறுமதிகளும் அற்றவை என எடுத்துரைக்கின்றது. அதனால் அவை மீறப்பட்டால் எந்த நீதிமன்றத்திலும் வழக்குத் தொடரமுடியாது என்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே சட்டவலுவற்ற இத் தத்துவங்களினால் அதிக பலன் இராது எனவும் வாதிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

(3) அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்

மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் "அடிப்படை உரிமைகள்" பற்றிய சரத்துக்கள் உலகின் பெரும்பாலான எல்லா நாடுகளினதும் அரசியல் திட்டங்களிலும் பொறிக் கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இத் தகையதொரு அடிப்படை உரிமைகள் சரத்துக்கள் சேர்க்கப்படவில்லை என குறைகாணப்பட்டும் வந்தது. 1ம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் 18 ஆம்சரத்து (1)ஆம் பிரிவு பின்வரும் அடிப்படை உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

(அ) சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமையுடையவர்கள்.

(ஆ) சட்டப்படியன்றி ஆள் எவரும் உயிரையோ சுதந்திரத்தையோ, பாதுகாப்பையோ இழக்கமுடியாது.

(இ) சட்டப்படியன்றி பிரசைசுள் எவரும் காவலில் வைக்கப்படவோ, சிறையில் இடப்படவோ தடுத்து வைக்கப்படவோ முடியாது.

இம்மூன்று உப பிரிவுகளில் முதல் இரண்டும் ஆட்கள் எவருக்கும் உரியதாயிருக்க மூன்றாவது பிரசைசுளுக்குரிய அடிப்படை உரிமையாயிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

ஒவ்வொரு பிரசைசுளும்

(அ) சிந்தனைசெய்யும், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும், மத சுதந்திரம் என்பன உண்டு. இந்த உரிமை எந்த சம

யத்தையும் பின்பற்றவும், போதிக்கவும் உள்ள உரிமையையும் உள்ளடக்குகிறது,

- (ஆ) தமது சொந்தக் கலாசாரத்தை அநுசரிக்கவும் அபிவிருத்தி செய்யவும் உரிமை உண்டு.
- (இ) அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடும் உரிமை
- (ஈ) பேச்சு, கருத்து வெளிப்பாட்டு, வெளியீட்டு உரிமை
- (உ) அரசாங்க, உள்ளூர் ஆட்சி, கூட்டுத்தாபன சேவையில் பதவிபெறும் தகுதியானவர்களுக்கு, இனம், சாதி அல்லது பால் என்ற உரிமை காரணமாகப் பாரபட்சம் காட்டப்படலாகாது
- (ஊ) ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இலங்கை முழுவதிலும் தடையின்றிப் பிரயாணம் செய்யவும், தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்குமான சுதந்திரம்.

மேற்குறிப்பிட்ட உரிமைகள் பிரசைகள் எல்லோருக்கும் உண்டு இவற்றை மீறுபவர்கள் சட்டத்தின் முன் தண்டனைக்குரியவர்களாவர்

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் வேறு சில நாடுகளது அடிப்படை உரிமைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டினைச் சுட்டிக்காட்டலாம். சோவியத் ரூஷ்யாவின் அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

சோவியத்ரூஷ்ய பிரசைகள் தொழில் செய்வதற்கு உரிமை பெற்றவர்கள். அதாவது தொழில் உத்தரவாத உரிமை உண்டு. சோவியத் ரூஷ்ய பிரசைகளின் தேசியம், இனம் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொள்ளாது பொருளாதார அரசியல், கலாசார, அரசாங்க, மற்றைய பொது நடவடிக்கைகளில் சமமான உரிமை பெற்றவர்கள்.

ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டின் சுதந்திரப் பிரகடனம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

எல்லோரும் கடவுளால் சமமாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டனர் அவர்களுக்குக் கடவுள் சீவனமும், சுதந்திரமும், வேற்றுமையாக்க முடியாத சில உரிமைகளையும் சுகத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் உரிமையையும் அளித்துள்ளார்.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு நாடுகளதும் அடிப்படை உரிமைச் சாசனங்கள், பரந்து பட்டியல் முறையில் அமையாது இருந்தாலும் மிகவும் சிறிய வசனங்களினூடாக மக்களின் சகல அடிப்படை உரிமைகளையும் அங்கீகரிப்பதனைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்தின் 18 ஆம் சரத்து 2ஆம் பிரிவு தேசிய ஒற்றுமையும், மேன்மையும், தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம், பொதுப்பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு, பொது சுகாதாரத்தைப் பாதுகாத்தல், நன்நடத்தை மற்ற

2. A. Sivrajah "Kudiarasu Arasial Thiddamum Sirupanmayor Urimai Kalum" in Poorani 4 (Colombo; Shoe Road, 1973). P. 26.

வர்களுடைய உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாத்தல், அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களை நடைமுறைப்படுத்தல் என்பவற்றின் நலனை முன்னிட்டு அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் சுட்டுப்படுத்தப்படலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய சரத்து உண்மையில் "தப்புக்கின்ற சரத்து" எனக் கண்டிக்கப்பட்டது. பதவியில் இருக்கும் அரசாங்கம் இதனைச் சாட்டாகக் கொண்டு பிரசைகளின் சுதந்திரங்களில் தலையிடலாம் என வாதிடப்பட்டது. மேலும், சொத்தினைப் பெற்று வைத்திருப்பதற்கு அவ்வடிப்படை உரிமைகள் உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை எனவும் கண்டிக்கப்பட்டது. உதாரணமாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இதனை, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதாரக் கோட்பாட்டினை ஒரு அரசியல் திட்ட தத்துவமாக்கும் முயற்சி எனக் கண்டித்தது. ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் தனியார் சொத்துடைமையை ஆதரிக்க ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர் முயற்சிக்கின்றனர் எனக் குறிப்பிட்டு அதனை நிராகரித்தனர்.

4) அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

சோவ்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சாதாரண நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களை மறுசீராய்வு செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டத்தினை வரைந்தோர் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்களுக்கே வேறெந்த நிறுவனமும் தடையாக இருக்கக் கூடாதென்றும், அவ்வாறான தடைகள் வீணான காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற கருத்தினையும் கொண்டிருந்தனர். அதனால் தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானதா? இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கென அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் ஒன்றினைப் புதிய அரசியல் திட்டத்தில் உருவாக்கினர்.

இந்த நீதிமன்றம் ஜனாபதியால் நியமிக்கப்படும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டியங்கும் எனவும் இதன் உறுப்பினர்கள் 4 ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்து பதவி வகிப்பர் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. இவர்களின் ஊதியம் திரட்டு நிதியிலிருந்து வழங்கப்படுமெனவும், இவ்வுறுப்பினரின் ஊதியத்தை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் காலம் முடியும்வரை மாற்றமுடியாதென்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. இவை இந்நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்காகவே செய்யப்பட்டன.

தேசிய அரசுப் பேரவையில் விவாதிக்கப்படும் மசோதாக்கள் சட்டமாக முன்பு அது அரசியல் திட்ட விதிகளுக்குள் அமைந்தனவா என ஆலோசனை கூறும் கடமை இந்நீதிமன்றத்துக்கு உளது; இந்நீதிமன்றம் எவ்வாறு இயங்குதல் வேண்டுமென்பதையிட்டு இரண்டு விதமான ஏற்பாடுகள் இருந்தன.

(1) நாட்டு நலனுக்கு அவசரமானவை என அமைச்சரவை கருதும் மசோதாக்கள்.

(2) மற்றைய மசோதாக்கள் சாதாரண அல்லது அவசர மற்ற மசோதாக்கள் தேசிய அரசுப் பேரவை நிகழ்ச்சிநிரலில் இடம் பெறுவதற்கு 7 நாட்களுக்கு முன்பு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய ஒரு மசோதா அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானது என.

(i) அம்மசோதா பேரவை நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெற்ற 7 நாட்களுக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஓர் அரசியற் கட்சியின் தலைவர் அல்லது 20க்கு குறையாத பேரவை உறுப்பினர் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால், அல்லது

(ii) பிரசைகள் எவரும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முன் ஆட்சேபித்து அதனை அந்நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால் அல்லது

(iii) சட்டத்துறை நாயகம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால், அல்லது

(iv) சபாநாயகர் தாமாகவே அவ்வாறு கருதினாலும் அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டும்.

இவ்வறான சந்தர்ப்பங்களில் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் முடிவு தரும்வரை தேசிய அரசுப்பேரவை அதுபற்றி எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்க முடியாதிருக்கும். மேற்கூறிய ஏற்பாடுகளிலிருந்து அவசரமான மசோதாக்கள் விதிவிலக்குப்பெறும். அத்தகைய மசோதாக்களை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை பெறுவதற்காக சபாநாயகர் அனுப்பிவைப்பார். அத்தகைய அவசர மசோதாக்கள் அரசியல் திட்டத்துடன் ஒத்துப்போகின்றன அல்லது இல்லை என இயன்றளவு விரைவாக தீர்ப்புக்கள் அனுப்பப்படுதல் வேண்டும்; அவசரமற்ற மசோதாக்கள் பற்றிய தீர்ப்பை இரண்டு கிழமைக்குள் இந்நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

இவ்வரசியல் திட்டம் சபாநாயகருக்கு ஒரு விசேடமான நிலையினை அளித்தது இதனை நாம் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் என்ற தொடர்பிலேயே காணமுடிந்தது; அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம், ஒரு குறிப்பிட்ட மசோதா, அரசியல் திட்டத்தினை மீறவில்லை எனத் தெரிவிக்குமாயின் அம்மசோதாவினைச் சாதாரண முறையில் நிறைவேற்ற பேரவைக்கு சபாநாயகர் அனுமதி வழங்குவார். ஆனால் இந்நீதிமன்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட மசோதா அரசியல் திட்டத்துக்கு முரணானது என அறிவித்தால் அந்த மசோதா சட்டமாவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகள் அவசியம்; மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினை மீறக்கூடிய தன்மை தேசிய அரசுப் பேரவையின் உயர் அதிகாரத்தையே சுட்டிக்காட்டியது. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் பற்றிய சரத்துக்கள் சபாநாயகருடைய உறுதிப்படுத்தல் எல்லாவிடயங்களிலும் முடிவானவை என்றும் அவற்றை ஒருவரும் மீறமுடியாது எனவும் எடுத்துரைத்தன; இது சபாநாயக

ருக்கு ஒரு விசேட அந்தஸ்தை வழங்கியது. ஆகவே சபாநாயகர் விரும்பினால் ஒரு அரசாங்கத்தின் சட்ட ஆக்கமுயற்சிகளைச் சீர்குலைக்க இதனைப் பயன்படுத்த முடியும் எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

(5) தேசிய அரசப் பேரவை

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது மன்றத்தின் (செனற்சபை) இக் குடியரசு அரசியல் திட்டம் அகற்றி விட்டதால் இத்திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் ஓரங்க சட்டசபையைக் கொண்டதாகியது. இதுவே தேசிய அரசப் பேரவையாகும். இத்தேசிய அரசப் பேரவையில் ஆறு வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவேண்டிய அதன் உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப்படுவர் எனவும் பொதுத்தேர்தல் ஒன்றில் வாக்களிக்கும் தகுதி பெற்ற எவரும் தேசிய அரசப் பேரவையின் உறுப்பினர் ஆகும் தகுதியுடையவர் எனவும் இவ் அரசியல் திட்டம் எடுத்துரைத்தது. அரசியல் திட்டத்தின் 77ஆம் பிரிவின்படி அமைக்கப்படும் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு தீர்மானிக்கும் தொகையையுடைய தெரிவு செய்யப்பட்ட அத்தனை உறுப்பினர்களைத் தேசிய அரசப்பேரவை கொண்டியிங்கும் எனவும் இவ்வரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. இதனால் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெற்ற நியமன அங்கத்தவர்கள், தொடர்ந்து வரும் தேசிய அரசப் பேரவையில் இடம்பெறார் என்பது தெளிவாகியது. 1970 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலின் பின்பு 151 தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களும் 6 நியமன அங்கத்தவர்களும் மொத்தமாக 157 உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 1 ஆம் அத்தியாயம் 4 ஆம் சரத்து மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களுையுடைய ஒரு தேசிய அரசப் பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட 5 ஆம் சரத்து தேசிய அரசப் பேரவையே இலங்கைக் குடியரசின் அரச அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்றும் குறிப்பிட்டது. மேலும், அதுவே மக்களின் சட்ட ஆக்க, நிர்வாக, நீதிபரிபாலன அதிகாரங்களைக் கொண்டியங்கும் எனவும் எடுத்துரைத்தது.

ஒருபொதுத்தேர்தல் முடிந்தன்பின் கூடும் முதலாவது பேரவைக் கூட்டத்தில், தேசிய அரசப் பேரவைச் சபாநாயகர், உதவிச் சபாநாயகர், குழுக்களின் தலைவர் என்போரைத் தெரிவுதெய்தல் வேண்டுமென அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. தேசிய அரசப் பேரவையின் நிகழ்ச்சிகளின்மீதோ அல்லது அது செய்த அல்லது செய்ய இருக்கும் அல்லது செய்யாதுவிட்ட எதன்மீதும் எந்த நீதிமன்றே அல்லது நீதியைப் பரிபாலிக்கும் எந்த ஒரு நிறுவனமோ நீதிபரிபாலனம் செய்யமுடியாது எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது தேசிய அரசப் பேரவை கூட்டப்படவேண்டும் எனவும், ஜனாதிபதியின் பிர

கடனத்தின்மூலமே அது கூட்டப்படும் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. நாலு மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட காலத்துக்குப் பேரவையின் அமர்வு நிறுத்தப்படக்கூடாது. பேரவையின் அமர்வினை ஒத்திவைக்கும் பிரகடனம் அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியையும் குறுப்பிடவேண்டும். பேரவையின் அமர்வு ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் போது, பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதி, (1) பிரகடனம் ஒன்றின் மூலம் பேரவையைக் குறிப்பிட்ட திகதிக்குமுன் கூடும்படி அழைக்கலாம். புதிய திகதி பிரகடன திகதியிலிருந்து 3 நாட்களுக்கு முன்னதாயிருத்தலாகாது. (2) எக்காலத்திலும் பேரவை கலைக்கப்படலாம். கலைக்கும் பிரகடனம் பொதுத்தேர்தலின் திகதியை அல்லது திகதிகளை நிச்சயித்துக் குறிப்பிடல் வேண்டும். பேரவை கலைக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து நாலு மாதங்களுக்குப் பிந்தாத ஒரு திகதியிற் புதிய பேரவையைக் கூடுமாறும் அப் பிரகடனம் திட்டமாகக் குறுப்பிடவும் வேண்டும். அதாவது பேரவையைக் கலைத்த நாலு மாதங்கள் முடிவடையுமுன்னர் பொதுத்தேர்தல் நடைபெறவேண்டும். முதலமைச்சரின் ஆலோசனையுடன் ஜனாதிபதி தேர்தல் நடைபெறும் திகதியையும், புதிய பேரவை கூடுவதற்கான திகதியினையும் நிச்சயித்தல் வேண்டும்.

தேசிய அரசுப் பேரவை தொடர்ச்சியாகக் கூடுவதில்லை. அது காலத்துக்குக்காலம் கூடும். இவ்வமர்வுகள் அமைச்சரவையின் சட்ட ஆக்க திட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு அமர்விலும் செய்து முடிக்கவேண்டிய கருமங்கள் திட்டமிடப்படுவதுபோல், சட்டமன்றத்தின் நாளாந்த கருமங்களும் முன் கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்படும். எதிர்ப்பராத அவசர சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டாலன்றி தயாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலின் படியே சபாநாயகர் சபையின் அலுவல்களை நடத்துவார்.

பேரவை மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை நேரடியாகவும் நிர்வாக அதிகாரத்தை அமைச்சரவை, ஜனாதிபதி ஆகியோர் மூலமும், நீதித்துறை அதிகாரத்தைச் சில புறநடைகளுடன், நீதிமன்றங்கள் வேறுநிறுவனங்கள் மூலமும் பிரயோகிக்கும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டமை, தேசிய அரசுப்பேரவையின் அதி உயர் தன்மையைக் காட்டிநின்றது. பேரவையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் மிக உயர்ந்தது. அரசியல் திட்ட விதிகள் எதனையும் பேரவை 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் திருத்தலாம்; நீக்கலாம். புதிய அரசியல் திட்டத்தை ஆக்கலாம். ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை முற்றாக அல்லது அதன் ஒருபகுதியை இடைநிறுத்த முடியாது. புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை ஆக்காது நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் திட்டத்தை நீக்க முடியாது. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்துக்கு, அரசியல் திட்டம் வெளிப்படையாகக் கொடுத்த சில அதிகாரங்களைத் தவிர, ஏனைய நீதிமன்றங்களுக்குப் பேரவையின் நடவடிக்கைகளில் பேரவை செய்த அல்லது செய்யாது விட்ட கருமங்களில் தலையிடும் உரிமை இல்லை.

தேசிய அரசப்பேரவை மசோதாக்களை விவாதத்திற் கெடுத்துக்கொள்ளுமுன்னர் அவை அரசியல் திட்டவிதிகள் எதனையும் மீறுகின்றனவாவென்று ஆராயுமுரிமை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்துக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மீறுகின்றதென்று அம்மன்றம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்த மசோதா பேரவையில் 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் சட்டமாக்கப்படலாம்: இவை தேசிய அரசப்பேரவையே அரசியல் திட்டத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்பதை காட்டிநின்றன.

(6) குடியரசு ஜனாதிபதி

அரசியல் திட்டத்தின் 7வது அத்தியாயம் குடியரசு ஜனாதிபதி பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. இலங்கைக் குடியரசுக்கு ஜனாதிபதி ஒருவர் இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அவர் ஆட்சித்துறையின் தலைவராகவும் ஆயுதம் தாங்கிய படைகளின் தலைவராகவும் இருப்பார் எனவும் போர் சமாதானம் என்பவற்றை பிரகடனஞ் செய்யவும், தேசிய சபையைக் கூட்டவும், கூட்டத்தொடர்களை நிறுத்தவும், தேசிய பேரவையைக் கலைக்கவும் அதிகாரமுடையவர் எனவும் அவரே முதலமைச்சரையும் பிரதி அமைச்சர்களையும் நியமிப்பார் எனவும் எடுத்துரைத்தது.

இவ்வத்தியாயத்தின் 25 ஆவது சரத்து தேசிய அரசப் பேரவையின் உறுப்பினரைத் தெரியும் நோக்கத்துடன் தேர்தல் ஒன்றில் வாக்காளராகக் தகுதியுடைய பிரசை எவரும் இலங்கைக் குடியரசின் ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு முதலமைச்சரால் பெயர் குறிப்பிடப் படலாம் எனக் கூறுகிறது. இதன் மூலம் ஜனாதிபதியினைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பு பிரதம மந்திரியின் கையில் விடப்பட்டது. இதனால் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியினைத் தெரிவு செய்ய, பிரித்தானிய மகாராணியாருக்கிருந்த உரிமை மறுக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

குடியரசு ஜனாதிபதிகளைத் தெரிவு செய்யும் முறை நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. இந்தியக் குடியரசில் சம அரசுகளின் லோக சபை, ராஜ்யசபை அங்கத்தவர்களும் மத்திய அரசின் இரு சபை அங்கத்தவர்களும் வாக்களித்தே ஜனாதிபதியைத் தெரிவுசெய்வார். ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், பிரான்சிலும் ஜனாதிபதித் தேர்தல் கழகங்களின் மூலம் தெரிவுசெய்யப்படுகிறார்கள். நாட்டின் தலைவர் மக்களின் நேரடி வாக்கினால் தெரிவு செய்யப்பட்டால் நடுநிலை தவறிவிடக் கூடும் என்ற காரணத்தினால் மறைமுகத் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன. குடியரசு ஜனாதிபதிகள் தமது அதிகாரம், அந்தஸ்து என்பவற்றிலும் வேறுபடுகிறார்கள். சில நாடுகளில் ஜனாதிபதிகள் பெயரளவு தலைமை தாங்குபவர்களாக மட்டுமே இருக்க, ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், சோவியத் ருஷ்யா போன்ற நாடுகளில் அவர்களே பிரதான நிர்வாகிகளாகவும், அதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும் உள்ளனர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கையின் ஜனாதிபதியும் பெயரளவு தலைமைதாங்கும் ஒருவராகவே காணப்பட்டார். அந்தவகையில் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் மகாதேசாதிபதியினை விட அதிகாரங்களை பொறுத்து அதிகளவு வேறுபாடுடையவராக அமையவில்லை. ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ்

ஐனாதிபதி பிரித்தானிய மகாராணியாரின் பிரதிநிதியாகக் கடமையாற்றவில்லை என்பதோடு, மகாராணியாருக்கிருந்த கடமைகள் சிலவும் ஐனாதிபதியை வந்தடைந்தது. உதும் யுத்தப்பிரகடனஞ் செய்தல்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஐனாதிபதி ஒருவர் நாலு வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவெனத் தெரிவுசெய்யப்படுவார். பின்வரும் காரணங்களில் ஒன்றினால் ஐனாதிபதி பதவி வெற்றிடமாகலாம்.

- (i) ஐனாதிபதி ஒருவர் இறக்கும்போது
- (ii) ஐனாதிபதி ஒருவர் ராஜினாமாச் செய்யும் போது
- (iii) மன, உடல் நலக்குறைவு காரணமாக ஐனாதிபதி தனது கடமைகளைச் செய்ய முடியாதுள்ளார் என முதலமைச்சர் தீர்மானிக்கும் போது
- (iv) முதலமைச்சரினால் முன்மொழியப்பட்டு ஐனாதிபதிக்கு எதிராக தேசிய அரசுப் பேரவை நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவரும்போது, அல்லது
- (v) பேரவை உறுப்பினர் ஒருவரால் எழுத்து மூலம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்து, பேரவையின் மொத்த உறுப்பினரில் அரைவாசிப்பேராவது ஒப்பமிட்டுக் கொண்டுவரப்பட்ட ஐனாதிபதிக்கெதிரான நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்துக்கு, பேரவையில் சமூகமளிக்காத உறுப்பினர் உட்பட மொத்த உறுப்பினரில் குறைந்தது 2/3 பேராவது சாதகமாக வாக்களிக்கும்போது, அப்பதவி வெற்றிடமாகும்.

(7) அமைச்சரவையும் நிர்வாகமும்

இவ்வரசியல்திட்டம், குடியரசின் அரசாங்கத்தினை வழிநடத்தும், கட்டுப்படுத்துவதற்குமான ஒரு அமைச்சரவை இருக்கும் எனவும் அது தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு கூட்டாக பொறுப்பாக இருக்கும் எனவும், அது பொறுப்பாகவிருக்கும் எல்லாவிடயங்களுக்கும் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு பதில் சொல்லவேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டது. முதலமைச்சரே அமைச்சரவையின் தலைவராவர்; தேசிய அரசுப் பேரவையின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒரு உறுப்பினரையே ஐனாதிபதி முதலமைச்சராக தெரிவு செய்தல் வேண்டும். இவ்வரசியல்திட்டம் எத்தனை அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று திட்டமாகக் குறிப்பிடவில்லை. தேசிய அரசுப் பேரவையிலிருந்தே பிரதமரும் மற்ற அமைச்சர்களும் நியமிக்கப்படவேண்டும்.

1. "பாராளுமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய கொள்கைகளை இறுதியாக நிர்ணயித்தல் அமைச்சரவையின் ஒரு முக்கிய கடமை"

2. பாராளுமன்றம் அங்கீகரித்த கொள்கைக்கிணங்கத் தேசநிர்வாகத்தை முதன்மையாக நின்று இயக்குவதோடு திணைக்களங்களின் கடமைகளையும் அதிகாரங்களையும் வரம்பிட்டு, அவைகளின் கடமைகளைத் தொடர்ச்சியாக இணைப்பது அமைச்சரவையின் இன்

னொரு முக்கியமான கடமையாகும்.

3. வேலையின்மை, வாழ்க்கைச்செலவு ஏற்றம், குறைந்த பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கும், மத, மொழி கலாச்சார விடயங்களிலும் அவற்றோடு தொடர்புடைய, பிரச்சினைகளிலும் திட்டங்கள் வகுத்து பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதும் அமைச்சரவையின் வேறுசில கடமைகளாகும் என³முத்துத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் அவர் அரசியல் திட்டம் அமைச்சரவை பின்வரும் கடமைகளையும் ஆற்றுமாறும் பணிக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(1) முன்னைய சில கடமைகளும் அதிகாரங்களும் புதிய அமைச்சரவைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. உடம் அரசு உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு சம்பந்தமான அதிகாரங்கள் அமைச்சரவைக்குண்டு.

(2) கீழ் நிலை நீதிபதிகள் நியமனம் அமைச்சரவையாற் செய்யப்படும்.

(3) அரசுசேவை ஆலோசனைச் செயலாளர், நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் செயலாளர், நீதிச்சேவை ஆலோசனைச் சபை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்பவற்றின் செயலாளர்களின் நியமனங்களையும் அமைச்சரவையே செய்யும்.

(4) தேசநலன் கருதி ஒரு சட்டம் அவசரமானதென்று அத்தாட்சிப்படுத்த வேண்டியது அமைச்சரவையின் இன்னொரு கடமையாகும்.

(8) பொதுச் சேவை

அரசியல் திட்டத்தின் 106ம் சரத்து 1ஆம் பிரிவின்படி அரசு உத்தியோகத்தர்களின் ஆட்சேர்ப்பு; இடமாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மந்திரிசபையே பொறுப்பாகும். இது சோல்பரி அரசியல் திட்டத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும் இன்னொரு சரத்தாகும். சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் பராபட்சமற்ற முறையில் செயற்படவேண்டிய அமைக்கப்பட்ட பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவை நீக்கி அதற்குப்பதிலாக இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு அரசு சேவைகள் ஆலோசனைச்சபையொன்று நியமிக்கப்பட்டது. அமைப்பினைப்பொறுத்து இது முன்னையதை ஒத்ததே. முன்னைய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு பிரதமரின் ஒரு பிற் சேர்க்கையாகவே செய்யப்பட்டது. அதுவே அதன்பாரபட்சமற்ற தன்மைக்கு ஊறாகவும் அமைந்தது. இவ்வாணைக்குழுவின நடவடிக்கைகளில் மந்திரிசபை பிரதமரினூடாகத் தலையிடமுடிந்தது. இருந்தும், பிரதமரோ, அமைச்சர்களோ பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் நடவடிக்கைகளையிட்டுச் சட்ட சபைக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கவில்லை.

3. இ. முத்துத்தம்பி இலங்கைக்குடியரசின் அரசியலமைப்பு (சுண்ணா கம்; திருமகள் அழுத்தகம், 1974) 21 ; 248

பொதுச்சேவையின் மீது அசைச்சர்களுக்குக் கூடிய கட்டுப்பாடு இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கமே, அரசசேவைகள் ஆலோசனைச்சபை தேசிய அரசுப் பேரவைக்குப் பதில் சொல்லத் தக்கதாக இருக்க வேண்டுமென்ற சரத்தை இவ்வரசியல் திட்டத்தில் சேர்க்கக் காரணமாய்மைந்தது. இது—தேசிய அரசு பேரவை அங்கத்தவர்கள் ஆட்சேர்ப்புப் பற்றி கேள்விகள் கேட்கும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது. முன்பு, ஆட்சேர்ப்பு முறை, சேவைப்பற்றிய விதிகள், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் என்பனவே பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் அதிகாரத்தினுள் இருத்தன. புதிய அரசியல் திட்டத்தில் அவை மந்திரி சபையிடமும், பொது சேவை நிர்வாக அமைச்சரிடமும் வந்தடைந்தன. இவர்களே மேற்கூறப்பட்டவையையிட்டு பேரவைக்குப் பொறுப்புச் சொல்லவேண்டும். இவ்வரசியல் திட்டம், பொது நிர்வாக அமைச்சினையே பொதுச்சேவைக்கும் மந்திரிசபைக்குமிடையே தொடர்புச் சாதனமாகச் செயலாற்றும்படி விடுத்தது.

அரசசேவைகள் ஆலோசனைச் சபை அமைப்பினைப் பொறுத்து பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவை ஒத்ததாக அமைந்தபோதிலும், அது பரந்த அதிகாரமுடையதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் மந்திரி சபையே திணைக்களத் தலைவர்கள், மற்றய ஆட்சேர்ப்புகளைச் செய்தனர். சில பதவிகளைப் பொறுத்து அந்தந்த அமைச்சுகளினுடாக மந்திரிசபைக்கு, அரசசேவைகள் ஆலோசனைச் சபை தமது சிபார்சுகளைச் செய்யலாம். சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு பொதுச்சேவைக்குள் எவ்வித ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள முடியாதிருந்தது. இதனால் இடைநிறுத்தப்பட்ட அரசு உத்தியோகத்தர் பல வருடங்களுக்குப் பதவி நீக்கத்தில் இருக்கவேண்டியிருந்தது. இதன் காரணமாக அரசசேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபை இந்த விடயத்தில் மந்திரிசபைக்கு ஓர் ஆலோசனைச் சபையாக இயங்குமாறும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வரசியல் திட்டம் அரசு உத்தியோகத்தரின் பதவிநீக்கம், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகள் பற்றிய அதிகாரத்தினை மந்திரிசபையிடம் ஒப்படைத்த போதிலும், குறிப்பிட்ட பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் எந்துறையைச் சேர்ந்தவரோ அத்துறை சார்த்த அமைச்சரினுடாக அரசசேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையினுடைய ஆலோசனையைப் பெற்றதன் பின்னரே அதனைச் செயற்படுத்தலாம் எனக் குறிப்பிட்டது. ஆகவே இவ்வரசியல் திட்டம் இரண்டு விதமான சபைகளுக்கு இடமளித்தது. அவை:

(1) அரசு உத்தியோகத்தரின் ஆட்சேர்ப்பு, பதவி உயர்வு பற்றி ஆலோசனை வழங்கும் அரசசேவைகள் ஆலோசனைச் சபை

(2) அரசு ஊழியர்களின் பதவி நீக்கம், ஒழுங்குக்கட்டுப்பாடு என்பன பற்றி ஆலோசனை வழங்கும் அரசசேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை என்பனவாம்,

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் தனக்குள்ள குறைபாட்டையிட்டு மேன்முறையீடு செய்வதற்கு

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு தவிர வேறொரு அமைப்பையும் இருக்கவில்லை, ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பதவி நீக்கப்பட்ட அரசு உத்தியோகத்தர் ஒருவர் அமைச்சரவைக்கு ஒருதரம் மேன்முறையீடு செய்ய இடமளிக்கப்பட்டது. அமைச்சரவைக்கு அத்தகையதொரு தீர்ப்பினை உறுதிப்படுத்த அல்லது மறுக்க அதிகாரம் இருந்தது. இவை, மந்திரிசபையானது பொதுச்சேவை மீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தது என்பதையே காட்டி நின்றன. இருந்த போதிலும், மேற்கூறிய அமைப்புகள் பாரபட்சமாக நடக்கமாட்டா என்பதற்கு அரசியல் திட்டம் எவ்வித உத்தரவாதத்தினையும் அளிக்கவில்லை. இதனால் தான் இவ்வரசியல் திட்டத்தினை எதிர்த்தோர் இவ்வமைப்புகள் நடு நிலையைக் கைவிடுகின்றனவெனக் குற்றஞ் சாட்டினர்.

(9) நீதி சேவை

நீதியை நிர்வகித்தல் சம்பந்தமான அரசியல் திட்ட சரத்துகளில் 121 ஆம் பகுதி நீதியை நிர்வகிப்பதற்கான ஸ்தாபனங்களை உருவாக்குவதோடு, நடைமுறையிலுள்ள நீதிமன்ற ஸ்தாபனங்கள், 1971 இல் உருவாக்கப்பட்ட குற்றவியல் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றினைத் தொடர்ந்து செயலாற்ற விடுதல் என்பவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டது. இப்பகுதியின் 3 ஆம் உபபிரிவுக் கவுன்சிலுக்கு ஒப்பான மிக உயர்ந்த மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற ஒன்றினை உருவாக்குதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதுவே, இலங்கை நீதிமன்ற முறைக்கு ஒரு புதிய சேர்ப்பாகியது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 131 ஆம் பிரிவு நீதிபதிகளும், நீதியைப் பரிபாலிக்கும் மற்றைய அரசு உத்தியோகத்தர்களும், மற்றவர்களின் தலையீட்டின்றிச் சுதந்திரமாகச் செயற்பட வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு தலையிடுபவர்கள் தண்டனைக்குரிய குற்றம் செய்தவர்களாக கருதப்படுவர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இது "மக்களின் நீதி அதிகாரத்தை தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் கையளிப்பது" என்பதால் ஏற்படும் பயத்தினைக் குறைப்பதாகவும் அமைந்தது. ஆனால் தேசிய அரசுப் பேரவையே நீதி அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருக்கும் என்ற வாதம் அதுவே அரசு அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்பதனால் நியாயப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் "நீதித்துறையின் சுதந்திரம் என்ற பெயரால் இந்த அதிகாரம் வேறு எவ்விதத்திலும் விடப்பட முடியாது" எனவும் வாதிடப்பட்டது. அரசியல் திட்டத்தின் 124 ஆவது பிரிவு எந்தவொரு நீதிபதியும் தேசிய அரசுப்பேரவை கேட்கும்போது ஜனாதிபதி நீக்கி விடலாம் என்று குறிப்பிட்டபோதிலும் 129 ஆம் சரத்து 3 ஆம் பிரிவு நீதிசேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபையிடமிருந்து அறிக்கை ஒன்றினை சபாநாயகர் பெற்றதன் பின்னரே அத்தகையதொரு மசோதா தேசிய அரசுப்பேரவையில் கொண்டுவரலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 125 ஆம் பிரிவு ஐந்து அங்கத்தவர்களைக்கொண்ட ஒரு நீதி சேவைகள் ஆலோசனைச் சபை அமைக்க

கப்பட வேண்டும் எனவும் இதில் நாலுபேர் ஜனாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்படுவர் எனவும் இச் சபையின் தலைவராகப் பிரதம நீதியரசர் கடமையாற்றுவார் எனவும் குறிப்பிட்டது. இச்சபையே நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களின் ஆட்சேர்ப்பு வழிமுறைகள் பற்றி தனது சிபார்சுகளைச் செய்யும். நீதிச்சேவை பதவிகளில் வெற்றி டங்கள் ஏற்படும்போது இச்சபை அமைச்சரவைக்கு, விண்ணப்பத்தா ரிகளின் பட்டியல் உட்பட தாம் பதவிக்குச் சிபாரிசு செய்த பட்டி யலையும் அனுப்பி வைக்கும், இச்சபை சிபார்சு செய்து அனுப்பிய பெயர்களை விட வேறு விண்ணப்பத்தாரிகளை அமைச்சரவை தெரிவு செய்தால் அதற்கான காரணங்களை தேசிய அரசுப் பேர வையில் விளக்க வேண்டும்; இது நீதிச்சேவை பதவி வழங்குகளில் எத்தகைய பாரபட்சமும் ஏற்படாது காக்கும் புதியபாதுகாப்பு எனப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நீதிச்சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபை ஒன்றும் உருவாக்கப் பட்டது. பிரதம நீதியரசர் இதன் தலைவராகக் கடமையாற்றுவார் மற்ற இருவரையும் ஜனாதிபதி நியமிப்பார். அமைச்சரவை இச் சபையின் ஆலோசனையுடன் பின்வருவனவற்றை ஆக்கும்:

(1) நீதிபதிகள், மற்றைய அரசு உத்தியோகத்தர்களின் நடத்தை மற்றிய விதிகள்.

(2) ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு விசாரணைகளை நடத்துவதற்கான வழிமுறைகள் பற்றிய விதிகள்.

(3) நீதிச்சேவைகள் ஒழுக்காற்றுசபையின் கடமைகளை நடத்துவதற்கு அவசியமான அல்லது விரைவாக நடத்துவதற்கு மான விதிகள்.

இச்சபை நீதிபதிகள் அல்லது மற்றைய அரசு உத்தியோகத் தரின் பதவி நீக்கல் தொடர்பாக, நீதியமைச்சரின் ஊடாக அமைச் சரவைக்கு அறிக்கை ஒன்றினையும் சமர்ப்பிக்கும் கடமையையும் ஆற்றும்:

நீதிச்சேவை தொடர்பாக, நீதித்துறைக்கும் அமைச்சரவைக்கு மிடையே நிலவும் தொடர்புகள் பற்றிக் கண்டிக்கப்பட்டதோடு, 126 ஆம் சரத்துப்படி அமைச்சரவைக்கும், பிரதம அமைச்சருக்கு மிடையே வித்தியாசங்கள் இருப்பதாகவும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் மந்திரிசபை என்பது பிரதமரையே குறிக்கும் என்றும் அவரே ஜனாதிபதிக்கு பதவி வழங் கல்கள் பற்றி ஆலோசனைகள் வழங்குவார் எனவும் வாதிட்டனர். எவ்வாறாயினும் நீதிச்சேவைப் பதவி வழங்கல் பற்றி தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அமைச்சரவை பதில் சொல்லவேண்டும் என்பதே இதில் அடங்கியுள்ள முக்கிய அம்சமாகும்.

(10) மொழியும் மதமும்

மொழி: இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 3 ஆம் அத்தியாயம் 7ஆம் சரத்து இவங்கையின் அரசுகருமொழி சிங்களம் என்று கூற, 8ஆம்

சரத்து 1ஆம் உபபிரிவு; தமிழ் மொழியின் உபயோகம் 1958ஆம் ஆண்டின் 28ஆம் இலக்க தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத் துக்கிணங்க இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது. ஆனால் 8ஆவது சரத்தின் 2ஆம் உபபிரிவு, 28ஆம் இலக்க தமிழ் மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தின்கீழ் ஆக்கப்பட்டு நடைமுறையிலுள்ள விதிகள் அரசியல் திட்டத்தின் ஏற்பாடாக எவ்வகையிலும் பொருள் கொள்ளப்படலாகாது எனக் கூறுகிறது. இதிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு நியாயமானளவு அந்தஸ்துக்கூட இவ்வரசியல் திட்டத்தில் அளிக்கப்படவில்லை என்பது தெளிவாகியது. இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 9ஆவது சரத்து 1ஆம் பிரிவு சட்டங்கள் யாவும் சிங்களத்தில் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட 2ஆம் உபபிரிவு அவ்வாறு இயற்றப்படும் ஒவ்வொரு சட்டத்தினதும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றிருத்தல் வேண்டுமென்கிறது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 3ஆம் அத்தியாயம் 11ஆம் சரத்து நீதிமன்றங்களின் மொழி பற்றிக் கூறுகிறது. இலங்கை எங்ஙனும் நீதிமன்றங்கள் நியாய சபைகளினதும் மொழி சிங்களமாதல் வேண்டும் என்றும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வேறுவகையில் ஒழுங்கு செய்யலாம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சரத்தின் 3ஆம் உபபிரிவின் ஒரு பகுதி அவர்களது வழக்குரைகள், விண்ணப்பங்கள், பிரேரணைகள், மனுக்கள் என்பவற்றைத் தமிழிற் சமர்ப்பிக்கலாம் என்பதுடன் அந் நடவடிக்கைகளில் தமிழிலும் பங்குகொள்ளலாம் என்றும், அத்தகைய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று அதன் பதிவேடுகளின் பொருட்டுத் தயாரிக்கப்படச் செய்தல் வேண்டும் என்கிறது. இதிலிருந்து வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழில் தமது வழக்குகளை எடுத்துரைக்க முடியாதென்பதும் தெளிவாகியது. ஆகவே, இவ்வரசியல் திட்டம் அரசு கருமொழி, சட்ட ஆக்கமொழி, நீதிமன்ற மொழி என்பவற்றில் தமிழுக்கு உரிய இடமளிக்கவில்லை எனத் தமிழ் மக்களின் ஒருபகுதியினரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய சமஷ்டிக்கட்சி தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது.

மதம்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 11ஆம் அத்தியாயம் பௌத்த மதம் பற்றி குறிப்பிட்டது. “இலங்கைக் குடியரசு பௌத்த மதத்துக்கு முதலிடம் வழங்கவேண்டும் என்பதுடன் அதனைப்பேணி வளர்த்தலும் பாதுகாத்தலும் அரசின் கடமை” எனக் கூறியது. பல மதங்களைப் பின்பற்றுவோர் வாழ்கின்ற இலங்கை போன்ற நாட்டில் தனியொரு மதத்துக்கு அரசியல் திட்டம் முக்கியத்துவம் வழங்கியது தவறானது எனச் சிறுபான்மையோராற் குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களாலும் அவர்களது இயக்கங்களாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

4. Ibid, P. 28

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் 29ஆம் சரத்து 2ஆம் பிரிவு பின்வரும் விடயங்களிற் சட்டங்கள் இயற்றப்படக் கூடாது எனக் குறிப்பிட்டது.

(i) எந்த மதத்தினதும் சுதந்திரமான இயக்கத்தினை தடை செய்யும் விதத்திலோ அல்லது வரையறைக்குட்படுத்தும் விதத்திலோ

(ii) வேறொரு இனத்தையோ மதத்தையோ சேர்ந்த ஆட்களுக்கு விதிக்காத சட்டக் கட்டுப்பாட்டினை எந்த ஒரு இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ சேர்ந்த ஆட்களுக்கு ஏற்படுத்தும் சட்டங்கள்

(iii) வேறு எந்த இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ சார்ந்த ஆட்களுக்குக் கொடுக்கப்படாத வாய்ப்புகளையோ சிறப்புரிமைகளையோ ஒரு இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ சேர்ந்தவர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய வகையில் சட்டங்கள் இயற்றக்கூடாது

(iv) எந்த சமய அமைப்பினதும் யாப்பினை அந்த அமைப்பினை ஆட்சிசெய்யும் அதிகாரிகளினதும் சம்மதமின்றி மாற்றுகின்ற சட்டங்களை இயற்றக் கூடாது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பிரிவுகளில் ii ஆம் பிரிவின்படி புதிய குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் மதம்பற்றிய சரத்துகளும் மொழிபற்றிய விதிகளும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு அளிக்காத சிறப்புரிமைகளை சிங்கள மொழிக்கும், பௌத்த மதத்துக்கும் வழங்கியுள்ளது என்று தெரிகின்றது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் மேற்சொன்ன விதிகள் சிறுபான்மையோரின் பாதுகாப்புக்காகவே சேர்க்கப்பட்டன. புதிய அரசியல் திட்டம் அதனை நீக்கியமையையும் அதற்குப் பதிலாக வேறு பாதுகாப்புகள் சேர்க்கப்படாமையையும் இட்டு சிறுபான்மையினர், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள் அதிருப்தி தெரிவித்தனர்.

இலங்கைச் சனநாயகசோசலிச குடியரசின்
அரசியல் திட்டம் — 1978

I — II ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்துக்கான பின்னணி

1977 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதத்தில் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் மூன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான ஆசனங்களைப் பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கியதேசியக்கட்சி 1975 பெப்பிரவரியில் புதியதொரு அரசியல் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. 1972ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியல் திட்டத்தில் இரண்டாவது திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்ததன் மூலமே இப்புதிய அரசியல் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த வெஸ்ட்மினிஸ்டர் (West-minister) மாதிரி அல்லது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற மாதிரியில் மாற்றங்களைக்கொண்டு வருவது இவ்வரசியல் திட்டமாற்றத்தின் நோக்கங்களில் முக்கியமானதாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும் பிரித்தானிய பாராளுமன்றமுறையிலிருந்து இவ்வரசியல் திட்டம் முற்றாக விலகிச் செல்லவில்லையென கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம்¹ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வரசியல் திட்டம் பாராளுமன்ற முறை சார்ந்த ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையைப் புகுத்தியுள்ளது. 1978இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஜனாதிபதிமுறை ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளின் அரசாங்க முறைகளின் கலவையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என கலாநிதி விஸ்வ வர்ணபாலா² அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அமெரிக்க ஜனாதிபதி முறையை ஏற்படுத்துவதற்காக ஆங்கிலோ - சக்சன் (Anglo - Saxon) முறை நிராகரிக்கப்பட்டது. எனக் கலாநிதி N. M. பெரேரா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்.³

ஜனாதிபதிமுறை சார்ந்த அரசாங்கம் ஒன்றினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை 1966 ஆம் ஆண்டிலேயே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. முதன்முதலாக இப்போதைய ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகிக்கும் J. R. ஜயவர்த்தனா அவர்

1. Neelam Thiruchivam, Manudam.
2. W. A. Wiswa Warnapala, "Sri Lanka 1978: Revealing of Policies and Strategies" in Asian Survey (Vol. xix, No. 2, California: University of California Press, Feb. 1979-P. 179)
3. N. M. Perera, Critical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government (Colombo star Press, 1978). P. 5.

கள் ஒரு பலம் வாய்ந்த நிர்வாகியைக்கொண்ட ஒரு அரசாங்க முறையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். “தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு சட்ட சபையின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு”⁴ இடங்கொடுக்காத ஒரு நிர்வாகி அவசியம் எனக் குறிப்பிட்டார். ஒரு அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாட்டுக்கு பலம் வாய்ந்த ஒரு நிர்வாக முறையே சிறப்பாகப் பொருந்தும் என்ற கருத்தை ஐக்கிய தேசியக்கட்சி கொண்டிருந்தது.

இலங்கையின் பொருளாதார சூழ்நிலையே ஒரு பலமான நிர்வாகியின் தேவையை ஏற்படுத்தியது. இச் சூழ்நிலையே ஜயவர்தனா மீது செல்வாக்குச் செலுத்தி பொருளாதார அபிவிருத்தி எனை அடைந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் (அவரது கருத்துப்படி ஜனநாயகத்தைப் பேணிகாப்பதற்கு வளர்ச்சியடைந்த பொருளாதாரம் இன்றியமையாதது.) தீர்க்கமாகச் செயற்படும் அரசாங்கம் இன்றி அதனை ஏற்படுத்தமுடியாது என்ற கருத்தினை முன் வைக்கச் செய்தது. 1970 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினால் அமைக்கப்பட்ட அரசியல் திட்ட அசெம்பிளியில் (1971 ஜூலையில்) ஜயவர்தனா பிரேரித்த அடிப்படைப் பிரேரணை (எண் 14) இலும் இத்தகைய கருந்து காணப்பட்டது. பின்னர் அரசியல் திட்டத்தில் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது திருத்தத்திலும் இது சேர்க்கப்பட்டது 1977ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 22ஆம் திகதி 1ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் இரண்டாவது திருத்தம் பிரதம மந்திரியினால் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.⁵

1975ஆம் ஆண்டு நடந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வருடாந்த மகாநாட்டில் இத்தகையதொரு அரசியல் திட்ட திருத்தத்துக்கான பிரேரணை சமர்ப்பிக்கப்பட்டு கட்சியின் பொதுச் சபையால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் 1977ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலுக்கான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் இது சேர்க்கப்பட்டு மக்களிடம் அனுமதி கோரப்பட்டது. ஒரு நாடு ஒரு அரசியல் திட்டத்திலிருந்து இன்னொரு அரசியல் திட்டத்துக்கு அடிக்கடி மாறக்கூடாது என்பது அரசியலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு தத்துவம் என்றும் அத்தகைய தொடர்ச்சியான மாற்றங்கள் உறுதியின்மை, பாதுகாப்பின்மை, பணிவின்மை என்பவற்றை ஏற்படுத்தும் என கலாநிதி N. M. பெரேரா⁶ அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். முன்னைய அரசியல் திட்டத்தின் 55ஆம் பிரிவின் அடிப்படையில் அவசரமான மசோதாக்கள் என்ற பிரிவின் இரண்டாவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டதால் இந்த திருத்தச் சட்டத்தை பரிசீலனை செய்யதற்கு மக்களுக்கு அவகாசம் அளிக்கப்படவில்லை

4. Wiswa Warnapala, opp. sit, P. 178

5. Ibid. P. P. 178 — 179

6. N. M. Perea, Crittical Analysis of the New Constitution of the Sri Lanka Government (Colombo: Star Piess Ltd., 1979) P.P.6-7.

எனக் குறைகூறப்பட்டது. இது தொடர்பாக கலாநிதி N. M. பெரேரா அவர்கள் "நாகரிகமடைந்த உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் அரசியல் திட்ட திருத்த வரலாற்றில் அரசியல் திட்ட திருத்தம் அவசரமானது எனக் கூறி இதுபோன்று அவசரமாகக் கொண்டு வரப்பட்டமைக்கு ஒரு உதாரணங்கூட கிடையாது"⁷ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கை, ஆங்கிலோ-சக்சன் பாராளுமன்ற முறையோடு நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இந்த முறையின் கீழ் இலங்கை அரசியல் குறிப்பிடத்தக்களவு வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டும் வந்துள்ளது. அத்தகைய அரசியலைத் திடீரென அமெரிக்க ஜனாதிபதி முறைக்கு மாற்றியது தவரானது எனவும் வாதிடப்பட்டது.

1972ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம், ஆட்சி முறையின் அதியுயர் கருவியாகத் தேசிய அரசுப் பேரவையையும் அதனை இயக்கிச் செல்லும் நிர்வாக அதிகாரம் மிக்க பிரதம மந்திரியையும் வலியுறுத்தியது. ஆனால் 1978ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம், மக்களால் வேறாகத் தெரிவு செய்யப்படும் நிர்வாக அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதியையும், அவரது வழிகாட்டலின்கீழ் இயங்கும் பாராளுமன்றத்தையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறை, அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களும் அடிப்படைக் கடமைகளும், மக்கள் தீர்ப்பு, மொழி, பிரஜா உரிமை போன்ற விடயங்களிலும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்திலிருந்தும் வேறுபடுகிறது.

II-IIஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் 1978: பிரதான அம்சங்கள்

1 மக்கள் இறைமை

இலங்கைக் குடியரசில் இறைமை மக்களிடமே உண்டு என்றும் அதை மாற்ற முடியாது எனவும் அரசியல் திட்டத்தின் 1ஆம் அத்தியாயம் 3ஆம் பிரிவு குறிப்பிடுகிறது, மேலும் இறைமை என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பவற்றையும் உள்ளடக்குகிறது எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இறைமைக் கோட்பாடு விளிவானது, இறைமை முழுமையானது; இறுதிநோக்கில் இறைமை என்பது மக்களின் அதிகாரமே; இறைமை கைமாற்றமுடியாது எனப் பிரகடனம் படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அதற்கு வேறு விளக்கங்கள் அவசியமில்லை அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பவற்றை உள்ளடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இறைமையை நீட்டி விளக்கமளித்தால், ஏதோ சிலவற்றை அதில் அடக்காது விடப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்தை ஏற்படுத்தும் எனக் கலாநிதி N. M. பெரேரா⁸ அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் முதலாம் அத்தியாயம் 4ஆம் சரத்து பிரிவு (a) மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம், மக்களின் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதி

7. Ibid, P - 10.

நிதிகளை உள்ளடக்கிய பாராளுமன்றத்தினாலும், மக்கள் தீர்ப்பொன்றின் போது மக்களாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. நவீன காலத்தில் மக்களின் இறைமை நேரடியாகச் செயற்படுத்த முடியாது என்பதனால், ஏதோ ஒரு உயர் கருவியினூடாகத்தான் செயற்படுத்தப்படுகிறது. தெரிவு செய்யப்பட்ட சட்டசபையே அத்தகைய உயர் கருவியாயிருக்கிறது. ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனாதிபதியும் மக்களால் வேறாகத் தெரிவு செய்யப்படுவதால் அரசு அதிகாரத்தின் உயர் கருவி என்பதில் இரட்டைத் தன்மை ஏற்படுகிறது என M. N. பெரேரா அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்⁹ அதனால் இறைமை, பகுதி பகுதிகளாக்கப்படுகிறது என்றார். மேலும் மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பின்போது மக்களாற் செயற்படுத்தப்படும் என்ற பகுதி தெளிவில்லாததும் குறைபாடுடையதும் என அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடப்பட்ட விடயம் ஒரு மசோதாவில் இல்லாது ஒரு பிரேரணை, அல்லது முன்மொழிவாக இருந்தால் மக்களின் தீர்ப்பு அதனளவில் சட்டப் பெறுமதியற்றதாகவே இருக்கும் எனவும் வாதிடுகிறார்¹⁰

இவ்வத்தியாயத்தின் 4வது சரத்தின் (b) பிரிவு இலங்கையின் பாதுகாப்பு உட்பட மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட இலங்கைக் குடியரசின் ஜனாதிபதியால் செயற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்களால் வேறாகத் தெரிவு செய்யப்படும் ஜனாதிபதியின் நோக்கங்களோடு ஒத்துழைக்காத ஒரு குழுவினர் பாராளுமன்றத்திற் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தால் மக்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தை அவர் செயற்படுத்த முடியாதிருக்கும் எனவும் அவர் தொடர்ந்து வாதிட்டுள்ளார்¹¹

மேலும் 4 ஆம் சரத்தின் (c), (d), (e), போன்ற பிரிவுகள் முறையே நீதித்துறை அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை, மக்கள் தீர்ப்பு என்பன பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. உதாரணமாக 4 (c) மக்களின் நீதித்துறை அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தினால், நீதிமன்றங்கள், கோடுகள், உருவாக்கப்பட்டதும் நிறுவப்பட்டதுமான ஸ்தாபனங்கள் அல்லது அரசியல் திட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவற்றுனூடாகச் செயற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. அரசியல் திட்டம் பிரகடனப்படுத்தி அங்கீகரித்த அடிப்படை உரிமைகளை அரசாங்கத்தின் எல்லா அங்கங்களும் மதித்து, அடைந்து முன்னேற்றும். குடியரசின் ஜனாதிபதிக்கான தேர்தலின் போதும், பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் தேர்தலின்போதும் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்துவதோடு எல்லாப் பிரசைகளும் (18 வயதைய

8. Ibid., P. 18

9. Ibid., P. 18

10. Ibid., P. 19

11. Ibid., P. 19

டைந்த) ஒவ்வொரு மக்கள் தீர்ப்பின் போதும், அதனைப்பயன்படுத்தலாம்.

II அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் ஆறாம் அத்தியாயம் அரசுகொள்கையின் தத்துவங்கள் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வத்தியாயத்தின் 27 ஆம் சரத்து (1) ஆம் பிரிவு ஒரு நீதியானதும் சுதந்திரமானதுமான சமூகத்தினை உருவாக்கும் நோக்குடன் பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதி அமைச்சர்கள் என்போர் சட்டங்களை இயற்றும்போது இலங்கையை ஆட்சி செய்யும் போதும் பின்வரும் தத்துவங்களை வழிகாட்டியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

இலங்கையில் ஒரு ஜனநாயக சோசலிச சமூகத்தை உருவாக்க அரசு உறுதி பூண்டுள்ளது. அதன் நோக்கள் பின்வருமாறு:-

(அ) எல்லா பிரசைகளும் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அடையச் செய்தல்;

(ஆ) நீதியே வழிகாட்டியாகவுள்ள ஒரு சமூக அமைப்பினை அடைவதன் மூலம் மக்களின் பொதுநலனை முன்னேற்றுதல்.

(இ) எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் போதுமான வாழ்க்கைத்தரத்தினைப் பெற்றுக்கொடுத்தல்.

(ஈ) பொது, தனியார் பொருளாதார முயற்சிகளினூடாக முழு நாட்டையும் தொடர்ச்சியாக அபிவிருத்தி செய்தல்.

(உ) பொது நன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு சமுதாயத்தின் உலோகாயத மூலவளங்களையும் சமூக உற்பத்தியையும் எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சமமாகப் பங்கிடுதல்,

(ஊ) உற்பத்திக் கருவிகள், பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்பன அரசிடமோ, அரசு முகவர்களிடமோ, அல்லது முன்னுரிமை பெற்ற சிலரிடமோ, குவிதோ மத்தியமயப் படுத்தப்படவில்லாது மக்களிடம் பரவலாக்கப்படும், அவர்களுக்கே சொந்தமாகவுள்ள ஒரு நீதிச்சமூகத்தினை உருவாக்குதல்.

(எ) மக்களின் உள், கலாச்சார நிலைகளை உயர்த்துவதோடு மனித ஆளுமையின் முழு அபிவிருத்தியினை உறுதிப்படுத்துதல்.

(ஏ) அறிவின்மையே முழுமையாக ஒழிப்பதோடு எல்லா மட்டங்களிலும் எல்லோருக்கும் கல்வி கற்க சமமானவாய்ப்பளித்தல்.

இதில் ஜனநாயகசோசலிகம் என்பது சோசலிச சமூகம் என்பதை எதிர்நோக்கவில்லை என்றும் ஆகக்கூடியது அது ஒரு கலப்பப் பொருளாதாரமாகவே இருக்கும். ஆட்சிக்கு ஆட்சி இந்தக் கலப்பின் விகிதாசாரம் வேறுபடும் என்றும் முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைவு தொடர்ந்திருக்கும், முதலாளித்துவ சமூகத்துக்குரிய சொத்துத் தொடர்புகளும் சட்டமுறையும் மாறாதிருக்கும் எனவும் N, M பெரேரா¹² அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார். மேலும், தனியார் பொருளாதார முயற்சிகளுக்கு இது வழங்கும் முக்கியத்துவத்தினாலும்

பொதுத்துறை வளர்ச்சியைத் தூண்டாதுள்ளமையும் இந்நிலையை மேலும் தெளிவாக்கின்றது என வாதிட்டுள்ளார்.

III அடிப்படை உரிமைகள்

இவ்வரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கும் உத்தரவாதம் மக்களுக்கு மிகப்பரந்தளவிலான சுதந்திரத்தையும் விடுதலையையும் வழங்கியுள்ளது எனச் சுட்டிக்காட்டப் பட்டது. கலாநிதி விக்கிரம வீரகூரியா இது தொடர்பாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்;

முன்னைய அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகளின் சில அம்சங்களையே கொண்டிருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டம் பொருளாதார சுதந்திரம், நிர்வாகத்திணைப் பரவலாக்குதல் சமூகப்பாதுகாப்பு, குழந்தைகள், தனியார் துறையைப் பாதுகாத்தல் என்பதோடு சூழல் சம்பந்தப்பட்டவற்றையும் பாதுகாக்கிறது.¹³

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 10ஆம், 11ஆம் சரத்துக்கள் சிந்தனை செய்யும், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும், மத சுதந்திரங்கள் என்பவற்றை உறுதிசெய்ய, 12ஆம் சரத்து மக்கள் எவரும் சித்திரவதைக்குள்ளாகாமல் இருக்கும் உரிமையை வழங்குகிறது.

14ஆம் சரத்து பேச்சு சுதந்திரம், ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம், தொழில் செய்வதற்கான சுதந்திரம், தடையின்றி நடமாடுவதற்கான சுதந்திரம் முதலியவற்றை வற்புறுத்துகின்றது 12ஆம் சரத்தின் 1ஆம் பிரிவு சட்டத்தின் முன்பு எல்லோரும் சமமானவர்கள் என்பதையும் அவர்கள் சட்டத்தினால் சமமாகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரியையுடையவர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. 2ஆம் பிரிவு, இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் அரசியற் கொள்கை அல்லது பிறப்பிடம் காரணமாக அல்லது இவற்றுள் எவை காரணமாகவும் எந்தப் பிரச்சைக்கும் பாராபட்சம் காட்டுதல் ஆகாது என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது அதே வேளையில், நியாயமானதொரு காற்பகுதியில், பொது, நீதி, உள்ளூராட்சி, கூட்டுத் தர்பன சேவையிலிருக்கும் எவரையும் எந்த ஒரு மொழியிலும் போதிய அறிவைப் பெற வேண்டுமென்று கோருவது சட்டப்படியானது என்றும் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில் இவ்வாறானதொரு சரத்து சேர்க்கப்பட்டமைக்கான காரணம் தமிழ் மூலம் பரீட்சை எழுதி மேற்குறிப்பிட்ட சேவைகளிற் சேர்ந்தோர் சிங்களத் தேர்ச்சி பெறுதல் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவதற்காகவே என வாதிடப்பட்டது.

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாக 17 ஆம் சரத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டவையே மிகவும் முக்கியமானவை. அதாவது அச்சரத்து பிரச்சையொருவரின் அடிப்படை உரிமையானது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலமோ அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கை மூலமோ மீறப்

12. Ibid, P. 40.

13. Wickrama Weerasooriya, Ceylon Daily News (August 31st 1978), P. 7.

பட்டால் அவர் உயர் நீதிமன்றத்தின் பாதுகாப்பைக் கோரிப்பெற உரித்துடையவர் என்பதே.

மேலே கூறப்பட்ட உரிமைகள் தவிர்ந்த இவ்வத்தியாயத்திற்கு கூறப்படும் ஏனைய உரிமைகளான பொருளாதார சுதந்திரம், சமூகப் பாதுகாப்பு என்பவற்றை மக்கள் அனுபவிப்பதற்கு நாட்டின் தேசிய அமைதி, பொது உள்பாங்கு என்பன சாதகமாயிருத்தல் அவசியம் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இருந்தபோதிலும் அரசியல் திட்டத்தில் இத்தகைய சுதந்திரங்கள் பிரசைசகளுக்குவழங்கப்பட்டிருப்பதால், அரசு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக்கும் என்பதுண்மை.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாகச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய இன்னொரு சரத்தும் உண்டு, அது 14ஆம் சரத்தின் 2ஆம் பிரிவாகும். அப்பிரிவு, இப்புதிய அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் போது இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டப்படியும் குடியிருந்து வந்த, தொடர்ந்து அவ்வாறு குடியிருக்கும் எவருக்கும் 10 வருட காலத்துக்கு 14ஆம் சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் (பேச்சுச் சுதந்திரம் போன்றவை) எல்லா அடிப்படைச் சுதந்திரங்களும் உண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தச் சரத்து இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லவிருக்கும் பெருந்தொகையான இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு, மற்றைய பிரசைசகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை வழங்குவதால் சிறப்பானதென விமர்சிக்கப்படுகிறது.

பொதுவாக அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சரத்துகள் முன்னைய அரசியல் திட்டம் வழங்கியவற்றைவிட பரவலானவை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இதுபற்றி பேராசிரியர் வில்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

அரசியல் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதியை, ஒம்பட்ஸ்மன் (Ombudsman) ஒன்றை அமைப்பதற்கான விதிகள், நீதித்துறையின் சுதந்திரம், அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றோடு வைத்துப் பார்க்கும்போது, இலங்கையின் வரலாற்றில் இது வரையும் வழங்கப்பட்டவற்றுள் இதுவே மிகவும் பரவலான சுதந்திர சாசனமாகும்¹⁴

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாக 14ஆம் சரத்து (b) (c) பிரிவுகள் சமாதானமாக ஒன்று கூடுதல், கூட்டங் கூடுவதற்கான சுதந்திரத்தை வழங்கியபோதிலும் 15ஆம் சரத்து (3) ஆம் (4) ஆம் பிரிவுகள் இவ்விரு சுதந்திரங்களும் இன, மத சமாதானத்தை முன்னிட்டு கட்டுப்படுத்தப் படலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறது அதேவேளையில் 15ஆம் சரத்து 7ஆம் பிரிவு பிரத்தியேசமான சூழ்நிலைகளில் அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது, ஆகவே முன்னைய கட்டுப்படுத்தும் சரத்துகள் அவசியமில்லை என N. M. பெரேரா அவர்கள் வாதிட்டுள்ளார்.¹⁵

அதேபோன்று 15ஆம் சரத்து (8) ஆம்பிரிவு அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அப்படி

யாயின் 15(7) அல்லது 15(8) ஆம் சரத்துகளும் (வலிமையுள்ளது என்பதை) எவ்வாறு நீதிமன்றங்களுக்கு விடப்படலாம் என அவர் தொடர்ந்து வாதிட்டுள்ளார்.¹⁶

IV குடியரசு ஜனாதிபதி

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 30ஆம் சரத்து 2ஆம் உபபிரிவு குடியரசின் ஜனாதிபதி ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பதவி வகிக்கவேண்டிய மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென்று எடுத்துரைக்கின்றது. ஆனால் 31ஆம் சரத்து 2ஆம் உபபிரிவு ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு மக்களால் இரண்டு முறை தெரிவு செய்யப்பட்டவர் எனவும் அதன்பின்னர் அத்தகைய பதவிக்கு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட அருகதையற்றவர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இவரே அரசின் தலைவராகவும், ஆட்சித் துறையினதும், அரசாங்கத்தினதும் தலைவராகவும், ஆயுதந்தாங்கிய படைகளின் தலைவராகவும் இருப்பார் எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதி நாலு வருடத்துக் கொடு முறை தெரிவு செய்யப்படுகிறார். இரண்டு முறைக்குமேல் ஒரே ஜனாதிபதி பதவியில் இருக்கக்கூடாதென அண்மைக்காலத்தில் அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்தில் அரசன், பிரதம மந்திரி என்போருக்குரிய இரண்டு கடமைகளையும் பலவகையில் ஒன்று சேர்த்த பதவி போலவே அமெரிக்கா ஜனாதிபதி பதவி தோன்றுகிறது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இலங்கையின் ஜனாதிபதி தனியே அரசியல் திட்ட ஜனாதிபதி மட்டுமல்ல நாட்டு நிர்வாகத்தின் தலைவருமாவார். ஆகவே அவர் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் அரசியல் திட்ட தலைவர் பிரதம மந்திரி என்ற இருவர் ஆற்றிய கடமைகளையும் ஒன்று சேர்ந்த பதவியை வகிப்பவராகின்றார். பிரான்சின் 5ஆம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பிரான்சிய ஜனாதிபதி 7 ஆண்டுகளுக்குக் கடமையாற்றவேண்டி தெரிவு செய்யப்படுகிறார்.

இவ்வரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் ஒரு உறுதியான, நிர்வாக அதிகாரம் மிக்க ஜனாதிபதியினை உருவாக்க முயன்றுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. பின்வரும் மூன்று வழிகளில் அது சாத்தியமாகலாம் என்றும் தெரிகின்றது. முதலாவதாக, இவர் இலங்கை மக்களுள் பெரும்பான்மையினரால் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டியிருப்பதால் தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் கட்சி முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் நின்று கடமையாற்ற முடியுமென்று எதிர்ப்பார்க்கப்படுகின்றது. மேலும் பல்வின மக்கள் வாழும் எமது நாட்டில் ஒரு குழுவினரிடமிருந்து மாத்திரமல்லாது பரந்ததொரு தொகுதியான வாக்காளரின் ஆதரவினைப்பெற்று பதவியேற்பதால் ஒரு தேசியச் சின்னமாக இவர் மாறமுடியும். இரண்டாவதாக, இவ்வாறானதொரு

14. A Jeyaratnam Wilson, 'The New Constitution' in Tribune Ceylon New Review (Vol 23, 14. Sep 1978) P. 19.

15. Dr. N. M. Perera, *opp. cit.*, P. 26

16. *Ibid.*, P. 27

ஜனாதிபதி கூடியளவு அதிகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் நிச்சயமாகப் பெறுவதனால் அரசாங்கக் கொள்கைகளை ஆரம்பித்து வைப்பதிலும் நடைமுறைப் படுத்துவதிலும் ஒரு வாய்ப்பான நிலையில் இருப்பார். மூன்றாவதாக, இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவராக அமைந்து விடுவதனால் குழப்பமான காலப்பகுதிகளில் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதில் மிகக்கூடியளவு அதிகாரத்தைக் கொண்டு செயற்படக் கூடிய ராக இருப்பார்.

1. தெரிவு முறை

இலங்கையின் ஜனாதிபதி, மக்களால் தனி மாற்றுவாக்கு முறையின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படுவார். இத்தேர்தலின் போது இலங்கை முழுவதும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கொள்ளப்படும். ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும்; பிரான்சிலும் ஜனாதிபதிகள் தேர்தல் கழகங்களினூடாகத் தெரிவு செய்யப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு சம அரசும், காங்கிரசில் எத்தனை பிரதிநிதிகளையும் மேற்சபை அங்கத்தவர்களையும் பெற்றிருக்கின்றதோ அத்தொகையானவர்களை ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் குழுவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க உரிமையுண்டு. அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தோர் ஜனாதிபதித் தேர்தல் நேரடியாக நடக்கக் கூடாது என எண்ணி அதற்கெனத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு தேர்வாளர் குழுவின்கையிலேயே விட்டனர். ஆனால், இன்று ஜனாதிபதி தேர்தல் ஏறக்குறையப் பொதுமக்கள் எல்லோராலும் நடத்தப்படுகின்ற ஒரு விடயமாக மாறிவிட்டது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி பதவிக்குரிய அபேட்சகர்களைக் கட்சிகளின் தேசிய மகாநாடு தீர்மானிக்கும்; அடுத்தப்படியாகப் பல்வேறு சம அரசுகளிலும் ஜனாதிபதியைத் தெரிவுசெய்வதற்குத் தகுதியுடையவர்களின் நியமனம் நடைபெறும். இத்தேர்வாளர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் முறையைச் சம அரசே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம் என்ற உரிமையுண்டு. தேர்வாளர் பட்டியல் ஒன்று வாக்காளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். பொதுமக்கள் அதற்கு வாக்களிப்பர். இதன் பிரகாரம் ஒரு சம அரசியல் உள்ள தேர்வாளர்கள் எல்லோரையும் ஒரு கட்சி தேர்ந்தெடுக்கலாம் அல்லது ஒருவரையுந் தெரிந்தெடுக்காதும் விடலாம். ஒவ்வொரு சம அரசியலும் தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட தேர்வாளர்கள் டிசம்பர் மாதத்தில் அந்தந்த சம அரசு தலைநகரிற் கூடி தேசிய மகா நாட்டில் கட்சியினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி அபேட்சகருக்கு வாக்களிக்கும் முறையை மேற்கொள்வர், வாக்களிப்பு முடிந்த பின்னர் வாக்குகளை எண்ணி முடிவுகளைக் குறித்து ஒரு சான்றுப் பத்திரம் வாசிங்டனுக்கு அனுப்பப்படும். இத்தேர்வாளர்கள் கூடிய நாளைத் தொடர்ந்து ஜனவரி மாதத்து 6ம் நாளில் பிரதிநிதிகள் சபையில் காங்கிரசின் இரு சபைகளின் முன்னிலையில் மேற்சபை தலைவரின் தலைமையில் வாக்குகள் எண்ணப்படும்; இவ்வாறு எண்ணுவது ஒரு வைபவமேயன்றித் தேர்தல் முடிவு ஏற்கனவே தெரிந்த விடயமாயிருக்கும். பிரான்சிய ஜனாதிபதியைக் கிட்டத்தட்ட 8000 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு

தேர்தற் கழகம் தெரிவுசெய்யும் இக்கழகத்திற் பின்வருவோர் இடம் பெறுவர்: பாராளுமன்ற உறுப்பினர், மாவட்ட கவுன்சில் உறுப்பினர், பிறநாட்கு அசெம்பிளி உறுப்பினர், மாநகர கவுன்சில்களின் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள்.

II ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள்

இவ்வரசியல் திட்டம் இலங்கை ஜனாதிபதி பின்வரும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பார் என எடுத்துரைக்கின்றது:

- (அ) ஒவ்வொரு பாராளுமன்றக் கூட்டத்தொடர் ஆரம்பத்திலும், பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கக் கொள்கைபற்றி விளக்கம் அளிப்பதற்கு
- (ஆ) பாராளுமன்றத்தின் சடங்கு முறையான இருக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு.
- (ஈ) குடியரசின் பொது இலச்சினையை வைத்திருக்கவும், பொது இலச்சினையின் கீழ் பிரதம மந்திரி, அமைச்சரவையின் இதர மந்திரிமார்கள், உயர்நீதிமன்றத்தின் பிரதம நீதியரசர், இதர நீதிபதிகளையும், சட்டப்படி அமைந்த நன்கொடைகளை வழங்குவதற்கும், பொது இலச்சினையைப் பயன்படுத்துவதற்கு.
- (உ) போர், சமாதானம் என்பவற்றைப் பிரகடனஞ் செய்வதற்கு.
- (ஊ) அரசியல் திட்டத்துக்கோ, எழுத்துருவில் உள்ள சட்டத்துக்கோ, சர்வதேச சட்டத்துக்கோ, மரபுகளுக்கும் சம்பிரதாயங்களுக்கும் முரணாகாத வகையில், அவர் செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்கப்பட்டுள்ள அல்லது அதிகாரமளிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளைச் செய்வதற்கு ஆன அதிகாரங்கள்.

இத்தகைய ஜனாதிபதி தனக்களிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாறிவிட வாய்ப்புண்டு என்பதே இந்தமுறைக்கு எதிராகத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களுட்பலமானதாகும். ஆனால் இவ்வரசியல் திட்டத்துக்குச் சார்பானவர்கள் பின்வரும் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி அதனை மறுத்தனர். அரசாங்கக் கொள்கைகளை விளக்கிச் சொல்லி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் வருடாந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தை அங்கீகரிக்கச் செய்வதற்கும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஆதரவில் தங்கியிருக்க வேண்டியவராகின்றார். ஆகவே ஜனாதிபதி சர்வாதிகாரியாக மாற முற்பட்டால் மேற்கூறிய இருவழிகளிலும் பாராளுமன்றம் அவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். மேலும் பாராளுமன்றத்தினதோ ஜனாதிபதியினதோ பதவிக் காலத்தை நீடிப்பதற்கெதிராக அரசியல் திட்டம் மிகவும் பாரதூரமான நிபந்தனைகளை விதித்துள்ளது; இதற்கு, தனியே மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை பெற்று விட்டால் மாத்திரம் போதாது ஒரு குடியொப்பத்தின்

மூலம் அதற்கு மக்களின் சம்மதத்தையும் பெறுதல் அவசியம்.

மேலும் பின்வரும் குற்றங்களுக்காகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (சமூகமளித்தோர் உட்பட) முழு எண்ணிக்கையிலும் மூன்றிலிரண்டு பங்கினர்க்குக் குறையாதோர் சாதகமாக வாக்களித்து நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமொன்றின் மூலம் ஜனாதிபதியைப் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்;

- (i) அரசியலமைப்பினை வேண்டுமென்றே மீறிய குற்றம்
- (ii) தேசத்துரோகம் புரிந்த குற்றம்
- (iii) இலஞ்சம் பெற்ற குற்றம்
- (iv) தமது பதவிக்குரிய அதிகாரங்களை துர்ப்பிரயோகஞ் செய்தமையை உள்ளடக்கி துர் நடத்தைக்கான அல்லது ஊழலுக்கான குற்றம் அல்லது
- (v) ஒழுக்கக்கேட்டை உட்படுத்தும் ஏதேனும் தவறு

குடியரசின் ஜனாதிபதி பதவி பற்றி எடுத்துக் காட்டப்படுகின்ற பலவீனங்களுள் முக்கியமானது: அடுத்த பொதுத் தேர்தலின்போது பாராளுமன்றத்தில் பதவியிலிருக்கும் ஜனாதிபதியின் கட்சியைச் சாராத இன்னொரு கட்சி பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றால் எவ்வாறு ஜனாதிபதி தனக்கு ஆதரவில்லாத பாராளுமன்றத்தைக் கொண்டு நடத்த முடியும். அவர் எடுத்துரைக்கும் கொள்கைகளை நிறைவேற்றப் பாராளுமன்றம் பின் நிற்கலாம். வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற மறுக்கலாம். இந்நிலையில் அரசாங்கத்தின் முழு இயந்திரமும் (Dead Locked) அசைவற்றுவிடும். இதனால் அரசியல் திட்டமும் பாராளுமன்றமும் பொது மக்களின் பார்வையில் விளையாட்டுப் பொருளாகிவிடும் என N. M. பெரேரா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁷ ஜனாதிபதிப்பதவி தொடர்பாக பேராசிரியர் ஏ. ஜே. வில்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாராளுமன்றங்களுக்குத் தாயாக விளங்கும் பிரித்தானியாவிற்கு கூட அண்மைக் காலத்தில் ஈடன், மக்மில்லன், கீத், வில்சன் போன்ற பல பிரதம மந்திரிகள் தனியே சமமானவர்களுள் முதல்வராக மாத்திரம் கடமையாற்றவில்லை! கிட்டத்தட்ட அவர்களைச் சுற்றியே ஆட்சிமுறையானது இயங்கியது. உலகமெங்கும் கபினற் முறையில் வளர்ந்து வந்த இந்த இயல்பினையே எங்களது ஜனாதிபதி முறை உறுதி செய்துள்ளது.¹⁸

இலங்கைக் குடியரசினுள் ஏதாவது குற்றஞ் செய்தவர் எனத்தண்டனை வழங்கப்பட்ட ஒருவருக்கு மன்னிப்பு வழங்கும் அல்லது தண்டனை வழங்கும் அல்லது தண்டனையை ஒத்திவைக்கும் அதிகாரம் இலங்கையின் ஜனாதிபதிக்கு உண்டு. ஐக்கிய அமெரிக்கா ஜனாதிபதிக்கும் இதேவகையான அதிகாரமுண்டு. உத்தியோக ரீதி

17. Ibid: P. 21

18. A. J. Wilson, Ceylon Daily News, (August 31st 1978), P. 7

யில் அல்லது தனிப்பட்ட ரீதியில் இலங்கையில் ஜனாதிபதி செய்த அல்லது செய்யாது விட்ட எந்த ஒரு செயலுக்கும் எந்த ஒரு நீதிமன்றத்திலும் வழக்குத் தொடரமுடியாது. இலங்கை ஜனாதிபதிக்குரிய சம்பளம் படிகள் ஒய்வுதியம் என்பவை பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுவதோடு அது ஒதுக்கு நிதியிலிருந்தும் வழங்கப்படும் அவரது சம்பளத்தை, படிகளை, ஒய்வுதியத்தை ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் பாரபளுமன்றம் கூட்டலாமே ஒழியக் குறைக்க முடியாது. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஜனாதிபதி தமது கடமைகளை ஆற்றும்படி நியமிக்கலாம். அவ்வாறு நியமிக்கும்போது மந்திரிசபையிலுள்ள யாரேனும் ஒருவரை இக்காலப் பகுதியில் பிரதம அமைச்சராகக் கடமையாற்றும் படி நியமிக்கலாம்.

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை ஜனாதிபதியின் பதவி வெற்றிடமாகும்;

- (அ) ஜனாதிபதி ஒருவர் பதவி வகிக்கும் காலத்தில் இறந்தால்
- (ஆ) ஜனாதிபதி ஒருவர் தனது கைப்பட எழுதி சபாநாயகருக்கு விவாசமிட்டு தனது பதவியை இராஜினாமாச் செய்தால்
- (இ) ஜனாதிபதி இலங்கையின் பிரசை என்ற அந்தஸ்தை இழக்கும் போது
- (ஈ) ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருவர் அவரது பதவிக்காலம் தொடங்கி ஒரு மாதகாலத்துள் தாமாகவே பதவியை ஏற்காதவிடத்து.
- (உ) ஏதாவது குற்றச்சாட்டின் பேரில் ஜனாதிபதி பதவியில் இருந்து நீக்கப்படும்போதும்,
- (ஊ) ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது முறையானதல்ல எனவும் அப்பதவிக்கு வேறு ஒருவரும் தெரிவு செய்யப்படவில்லை எனவும் உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும் போது

இலங்கையின் ஜனாதிபதி தனது அதிகாரங்கள் கடமைகள் அல்லது நடவடிக்கைகளுக்கு பாராளுமன்றத்துக்கும் பொறுப்புடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது அரசாங்கத்தை வழிநடத்தவும் கட்டுப்படுத்தவும் மந்திரிசபை ஒன்றிருக்கும். அது கூட்டாகப் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பாக இருப்பதோடு பதில் சொல்லவும் வேண்டும் ஜனாதிபதி இம்மந்திரிசபையின் அங்கத்தவராக இருப்பதோடு அதன் தலைவருமாவர் ஜனாதிபதி பிரதம மந்திரியைத் தெரிவு செய்யும் போது பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒருவரையே அவ்வாறு தெரிவார். தேவையான போது பிரதம மந்திரியின் ஆலோசனையோடு மந்திரிமாரின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிப்பதோடு மந்திரிமாருக்குரிய விடயங்களையும் கடமைகளையும் தீர்மானிப்பார். பிரதி அமைச்சர்களையும் இவ்வாறே நியமிப்பார் ஐக்கிய அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலும் ஒரு மந்திரிசபை இடம் பெறுகிறதாயினும் அதற்கு எவ்வித அதிகாரங்களும் இல்லை. அது ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை

கூறும் சபையாகவே செயற்படுகிறது. இதன் ஆலோசனைகளை அமெரிக்க ஜனாதிபதி கேட்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. ஆனால் இலங்கை ஜனாதிபதி மந்திரிசபையின் ஆலோசனைகளை அவ்வாறு தட்டிக்கழிக்க முடியாது. காலத்துக்குக் காலம் மந்திரிசபையின் அமைப்பை மாற்றவும் மந்திரிகளிடம் ஒப்படைத்த விடயங்களையும் கடமைகளையும் மாற்றவும் அதிகாரமுண்டு என்பதோடு மந்திரிசபையில் அங்கத்துவம் பெறாத அமைச்சர்களை நியமிக்கவும் அதிகாரமுண்டு.

V. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம்

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட (பல அங்கத்துவ) தேர்தல் தொகுதியில் ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் அல்லது பல வேட்பாளரை உள்ளடக்கிய ஒரு குழுவுக்கோ அல்லது கட்சிக்கோ அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற் கேற்ப ஆசனங்களை ஒதுக்கும் சில வகையான உபாயங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு வாக்களிப்புமுறை என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். ஒரு உண்மையான ஜனநாயகத்தில் எல்லாவிதமான அபிப்பிராயங்களும் அவை நாட்டில் பெற்றிருக்கும் ஆதரவுக்கு விகிதாசாரமாக சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவம் படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே இம் முறைக்குப் பின்னணியாகவுள்ள தத்துவமாகும்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையை, குறிப்பாக தனி மாற்று வாக்கு முறையைக் கண்டுபிடித்து அறிமுகப்படுத்தியோர் இருவராவர். தனித்தனியாக ஆனால் கிட்டத்தட்ட ஒரே காலப்பகுதியில் (1850 ஆம் ஆண்டுகளில்) டனில் அரசியல்வாதியான C. C. G. அன்திரேயும் இலண்டன் பாரிஸ்ட்ரான தோமஸ்காரேயுமே இவர்களாவர். ஆனால் இந்த முறை பிரபல்யம் அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் பிரித்தானிய அரசியல் மேதையான யோன்ஸ்டுவோட்டில் ஆவார்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் இரண்டு பிரதான மாதிரிகள் உண்டு: (i) தனி மாற்று வாக்குமுறை (Single transferable vote), பட்டியல் முறை (ii) (List system) விகிதாசாரப்பிரதிநிதித்துவ முறையினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகள் அத்தியாவசியமானவையாகும். ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் எவ்வளவுக்கு அதிகமான ஆசனங்கள் உள்ளனவோ அந்தளவுக்கு விகிதாசாரத்துவத்தினைச் சிறப்பாக அடைந்து கொள்ள முடியும் என்று நம்பப்படுகிறது.

புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஜனாதிபதிப் பதவிக்கான தேர்தல் தனிமாற்று வாக்குமுறையின் அடிப்படையிலும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல் பட்டியல் முறையின் அடிப்படையிலும் நடைபெறும்.

இதுவரைகாலமும் இலங்கையில் நடைமுறைவிருந்த தேர்தல் முறையானது குறைபாடுகள் உடையது என்று பலராலும்

சுட்டிக் காட்டப்பட்டு வந்தது. இக் குறைபாடுகள் ஒன்றினைப் பழைய தேர்தல்முறை ஒன்றின்மூலம் விளக்கலாம். உ+ம்; X என்ற தேர்தல் தொகுதியில் 40,000 வாக்காளர் ஒரு தேர்தலில் வாக்களித்தனர் எனக் கொள்வோம். அத்தொகுதிக்குரிய ஒரு ஆசனத்துக்காக நான்கு வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டனர் எனவும் கொண்டு வாக்களிப்பு விபரங்கள் பின்வருமாறு அமைந்தது எனவும் கொள்வோம்.

தேர்தல் தொகுதி

வேட்பாளர்	வாக்குகள்
A	5000
B	15000
C	11000
D	9000
	<hr/>
	40000

இத்தேர்தல் முடிவுகளின்படி 15,000 வாக்குகள் பெற்று B, A பிரதிநிதியாக வருவார் உண்மையில் அவருக்கு எதிராக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் 25,000 ஆகும். இம்முடிவுகளின்படி அத் தேர்தல் தொகுதியில் 50%க்கும் அதிகமானோர் B பிரதிநிதியாக வருவதை விரும்பவில்லை என்பது வெளிப்படை.

மேலும் பழைய அரசியல் திட்டங்களின்கீழ் நடத்த பல பொதுத் தேர்தல்களில் சில கட்சிகள் பெற்ற மொத்த வாக்குகளின் விகிதாசாரம் உயர்ந்ததாக இருந்தும் அவை பெற்ற ஆசனங்களின் தொகை மிகவும் குறைவாக இருந்தது. அதனைப் பின்வரும் உதாரணத்தைக்கொண்டு விளக்கலாம்.

1970 ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள்

	போட்டியிட்ட ஆசனங்கள்	வெற்றிபெற்ற ஆசனங்கள்	பெற்ற வாக்கு விகிதம்
U. N. P.	129	17	38.0
S. L. F. P.	108	91	36.9
Marxist Parties	31	25	12.0
E. P.	19	13	4.9
T. C.	12	3	2.0

தகவல்: Asian Survey (Vol XVII No, 12, Decr 1977) P. 203

1970 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மொத்தமாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் 38% ஆன வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தும் 17 ஆசனங்களே அதற்குக் கிடைத்தது. ஆனால் 369 ஆன வாக்குகளைப் பெற்ற ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 91 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது.

இத்தகைய குறைபாடுகளை நீக்கு முகமாகவும் நாட்டின் பொது அபிப்பிராயத்தைத் தெளிவாகப் பாராளுமன்றத்திற் பிரதிபலிக்கும் நோக்குடனும் இவ்வரசியல் திட்டத்தில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(1) தனிமாற்று வாக்குமுறை

தனிமாற்று வாக்குமுறையினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அவசியமான அம்சங்கள்:

(அ) பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதி

(ஆ) ஒரு வாக்காளனுக்கு ஒரு வாக்கு

(இ) கோட்டா அல்லது குறைந்த பட்ச வாக்கு

(ஈ) விருப்பத் தெரிவுகளை வாக்காளன் பத்திரத்தில் குறித்தல்

(உ) விருப்பத் தெரிவு அடிப்படையில் வாக்குகளை மாற்றுத்தல்

இத்தேர்தல் முறையின் கீழ் ஒரு வாக்காளனுக்கு ஒரு வாக்கு மட்டுமே உண்டு. ஆனால் ஒரு வாக்காளன் தான் மிகவும் விரும்பும் ஒரு வேட்பாளனுக்குத் தனது வாக்கை இடுமாறு கோரப்படுவதோடு மற்றைய வேட்பாளரைப் பொறுத்துத் தனது விருப்பத் தெரிவுகளையும் வாக்குப் பத்திரத்தில் குறிக்குமாறு வேண்டப்படுகிறான். உடம் இரண்டாவதாகத் தான் விரும்பும் வேட்பாளன், மூன்றாவதாகத் தான் விரும்பும் வேட்பாளன்.

(i) A ஜனாதிபதிக்கான தேர்தல்

1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின் 94ஆம் சரத்து இலங்கை ஜனாதிபதியினைத் தெரிவு செய்யும் முறைபற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. ஜனாதிபதிக்கான தேர்தல் ஒன்றின் போது ஒவ்வொரு வாக்காளரும் எந்தவொரு வேட்பாளருக்கும் தனது வாக்கை அளிப்பதோடு;

(அ) மூன்று வேட்பாளர் ஜனாதிபதிப் பதவிக்குப் போட்டியிடும் போது தனது இரண்டாவது விருப்பத்தெரிவையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது.

64ஆம் சரத்தின் 2ஆம் பிரிவு அத்தகையதொரு தேர்தலில் இடப்பட்ட பெறுமதியான வாக்குகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமாக யாராவது ஒரு வேட்பாளர் பெற்றால் அவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும் எனக்குறிப்பிட இச்சரத்தின் 3ஆம் பிரிவு ஒரு வேட்பாளரும் அல்லாறு அரைவாசிக்கும் அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்று தெரிவு செய்யப்படாதவிடத்து இடப்பட்ட பெறுமதியான வாக்குகளில் பெரும்பான்மை அல்லது அதிகம் பெற்ற முதலாவது இரண்டாவது வேட்பாளர்கள் தவிர மற்றைய வேட்பாளர்கள் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு:

(அ) அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களின் இரண்டாவது விருப்பத் தெரிவு வாக்குகளை கணக்கிலெடுத்து அதனை முதலாம், இரண்டாம் பெரும்பான்மை பெற்ற வேட்பாளர்கள் ஏற்கனவே பெற்ற வாக்குகளோடு கூட்டுதல் வேண்டும்,

(ஆ) அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களின் மூன்றாம் விருப்பத் தெரிவு வாக்குகளைக் கணக்கிலெடுத்து அதனை முதலாம், இரண்டாம் பெரும்பான்மை பெற்ற வேட்பாளர்கள் ஏற்கனவே பெற்ற வாக்குகளோடு கூட்டுதல் வேண்டும்.

எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாறு கணக்கிடும் போது இருவரும் யார் பெரும்பான்மை பெறுகிறாரோ அவரே ஜனாதிபதியாகத் தெரிவி செய்யப்பட்டுள்ளார் என அறிவிக்கப்படும். அவ்வாறு கணக்கிடும் போது இரு வேட்பாளர்களும் சமமான வாக்குகளைப்பெறின் லொத்தர் ஒன்றின் மூலம் இவ்விருவரும் ஒருவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் ஜனாதிபதியினைத் தெரிவு செய்வதற்கான முதலாவது தேர்தல் 1982 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் நடைபெற்றது அத்தேர்தல் முடிவுகள் பின்வருமாறு அமைந்தது.

1982-ஆம் ஆண்டின் ஜனாதிபதி தேர்தல் முடிவுகள் விகிதம்

வேட்பாளர் பெயர்	கட்சி	பெற்ற வாக்குகள்	பெறுமதிபதிவு செய்யான வாய்ப்புள்ள வாக்குகளில்	பெறுமதிபதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குகள்
ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா	UNP	3,450,811	52,909	42,367
கெக்டர் கொப்பேகடுவ	SLFP	2,548,438	39,074	31,228
றோகண விஜேவீர	JVP	273,428	04,192	03,357
குமார் பொன்னம்பலம்	ACTC	173,934	02,667	02,136
கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா	LSSP	58,531	00,897	00,719
வாசுதேவ நாணயக்கார	NSSP	17,005	00,261	00,209
பெறுமதியான மொத்த வாக்குகள்		6,522,147	100,09	08,075
நிராகரித்த வாக்குகள்		80,470		00,988
அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகள்		6,602,617		81,063
பதிவு செய்யப்பட்ட மொத்த வாக்குகள்		8,145,015		100,00

SOURCE: W. A. Wiswa Warnapala, B. Dias Hewagama Recent Polites in Sri Lanka The Presidential Election and the Referendum of 1982 (New Delhi Navarang, 1983) P. 56.

இத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பில் போட்டி யிட்ட ஜே. ஆர். ஜயவர்தனா அவர்கள் 52.91 விகிதமான வாக்கு களைப் பெற்றமையால் அவரே இலங்கையின் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

(ii) பட்டியல் முறை

பட்டியல் முறையினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அவசியமான அம்சங்கள்:

- (அ) பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதி
- (ஆ) கட்சிகள் அல்லது குழுக்களில் வேட்பாளர் அடங்கிய பட்டியல்
- (இ) வாக்காளன் தான் விரும்பும் பட்டியலுக்கு வாக்களித்தல் (வேட்பாளருக்கல்ல)
- (ஈ) ஒவ்வொரு பட்டியலும் பெற்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத்துக்கேற்ப ஆசனங்களைப் பகிர்தல்

பட்டியல் முறையின் கீழ் ஒரு வாக்காளன் தனிப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கன்றி, வேட்பாளர்களை உள்ளடக்கிய பட்டியலுக்கே வாக்களிக்கும்படி கோரப்படுகின்றான். ஒரு தேர்தல் மாவட்டத்தில் எத்தனை ஆசனங்கள் உண்டோ அத்தனை ஆசனங்களுக்கு 1/3 பங்கு அதிகமான பட்டியலை கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் முன் வைக்கும்.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தினை வரைந்தோர் தேர்ந்தெடுத்த விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறை கமிஸ்ரன் Hamilton) முறையாகும் இம் முறையினை அலெக்சாண்டர் கமிஸ்ரன் என்பவர் 1972 இல் அறிமுகப்படுத்தினார். இம்முறை மிகப்பெரும் மிகுதி முறை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது வேறுபட்ட தேர்தல் மாவட்டங்களிடையே பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைப் பங்கிடுவதற்கும் (சிறு மாற்றங்களோடு) ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்திலும் போட்டியிடும் வேறுபட்ட கட்சிகள் அல்லது குழுக்களிடையே ஆசனங்களைப் பகிர்வதற்கும் இம்முறை பயன் படுத்தப்படுகிறது.

(ii) A. பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல்

அரசிலியல் தீவிரமாக ஈடுபடாத நபர்களை உள்ளடக்கிய, ஜனாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட, ஒரு தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் ஆணைக்குழு முழு நாட்டையும் பல பல அங்கத்துவ தேர்தல் மாவட்டங்களாக பிரிப்பதற்கு 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் இடமளிக்கிறது. இதனடிப்படையில் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் ஆணைக்குழு இலங்கையை 22 தேர்தல் மாவட்டங்களாக பிரித்துள்ளது.

பாராளுமன்றத்தின் மொத்த ஆசனங்கள் 196 என்றும் இவற்றுள் 36 ஒவ்வொரு மாகாணமும் 4 ஆசனங்கள் பெறத்தக்கதாக பகிர்ந்தளிக்கப்படும் என்றும் அரசியல் திட்டம் விதிக்கிறது.

மிகுதியாகவுள்ள 160 ஆசனங்களையுப் பகிர்வதற்கே கமிட்டன் முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தேர்தலின்போது பயன்படுத்தப்படும் தேர்தல் இடாப்புக்கேற்ப ஆசனங்கள் மறுபகிர்வு செய்யப்படும். முதலாவதாக தகுதிவாய்ந்த வாக்காளர்களை (தேர்வாளர்கள்) மொத்த எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்பட்டு அந்த மொத்த 160 ஆல் பிரிக்கப்படும் அவ்வாறு பிரித்துக் கிடைக்கும் எண் அடுத்த முழு எண் ஆக்கப்பட்டு அதுவே தகுதி காண் எண்ணிக்கையான தேர்வாளர் எனக் கொள்ளப்படும். ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டமும் ஒவ்வொரு தகுதிகாண் எண்ணுக்கும் ஒவ்வொரு அங்கத்தவரைப் பெறும் உரித்துடையது.

இதனைப் பின்வரும் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்கலாம்: 1986ல் ஒரு பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்படுமாயின் 1979 ஆம் ஆண்டின் தேர்வாளர் இடாப்பே பயன் படுத்தவேண்டும். 1979 ஆம் ஆண்டின் தேர்வாளர் இடாப்பின்படி பதிவு செய்யப்பட்ட மொத்த வாக்காளர் தொகை 7,573,214 ஆகும்.

ஆகவே இத்தேர்தலில் தகுதி காண் எண்

$$\frac{7,573,214}{160} = 47,333 \text{ ஆகும்}$$

இதனடிப்படையில் மட்டக்களப்பு மாவட்டம் 157,765 தேர்வாளர்களை கொண்டுள்ளமையால் ஆகக் குறைந்தது மூன்று அங்கத்தவர்களையாவது பெறும். அவ்வாறே யாழ்ப்பாண மாவட்டம் 463,414 தேர்வாளர்களை கொண்டிருப்பதால் குறைந்தது 9 அங்கத்தவர்களையும், கண்டி 530,517 தேர்வாளர்களைக் கொண்டிருப்பதால் குறைந்தது 11 அங்கத்தவர்களையும் பெறும். இவ்வாறு ஆசனங்களை ஒதுக்கும்போது அது 160க்கு குறைவாக இருக்குமானால் மிகக்கூடிய மிகுதியை (47,383 பிரிக்கும்போது) கொண்டிருக்கும் வரிசைக்கிரமத்தில் மிகுதியான ஆசனங்கள் பிரித்தளிக்கப்படும்.

தேர்தலுக்கான நாள் குறிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்துக்குமான ஆசனங்கள் தெரியவந்த பின்பு எந்த ஒரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் கட்சியோ அல்லது சுதந்திரமான குழுவோ தமது வேட்பாளர் பட்டியலை வரிசைக்கிரம அடிப்படையில் ஒரு nomination paper ஆகச் சமர்ப்பிக்கலாம் காலியாகவுள்ள ஆசனங்களின் தொகையைவிட 1/3 பங்கு அதிகமான பேர்களை உள்ளடக்கியதாக பட்டியல் அமைய வேண்டும். ஒரு தேர்தலில் ஒரு வேட்பாளர் ஒன்றுக்கும் அதிகமான தேர்தல் மாவட்டத்தில்

போட்டியிட முடியாது ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் ஒரு வாக்குமாதிரியேயுண்டு அதனை தான் விரும்பும் பட்டியலுக்கே வழங்கலாம் தனிப்பட்ட வேட்பாளருக்கு வழங்க முடியாது.

வாக்களிப்பும், வாக்கு எண்ணுதலும் முடிந்ததன் பின்பு ஆசனங்களை பல்வேறு கட்சிகள் அல்லது குழுக்களுக்கு பகிர்ந்தலும் கமில்டன் முறையே நடைபெறும் இருந்தபோதிலும் மூன்று குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களோடும் இம்முறை பயன்படுத்தப்படும். அவை முறையே;

- (i) மொத்தமாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் 1/8 ஐப் பெறாத எந்தப் பட்டியலும் போட்டியிலிருந்து நீக்கப்படுவதோடு அப்பட்டியல் அல்லது பட்டியல்கள் பெற்ற வாக்குகள் செல்லுபடியற்றதாகக் கொள்ளப்படும்,
- (ii) எந்தக்கட்சி அல்லது குழு மிக அதிகமான வாக்குகளைப் பெறுகிறதோ அதற்கு முதலாவது ஆசனம் வழங்கப்படும்.
- (iii) தகுதிகாண் எண்ணினை கணக்கிடும் போது கமில்டன் முறையினைப் போல தகுதியான வாக்குகளை மொத்த ஆசனங்கள் பிரிக்காது - மொத்த ஆசனங்களில் ஒன்றினை கழித்து வரும் எண்ணிக்கையாலேயே அவ்வாறு பிரிக்கப்படும்.

உதாரணம்

1977 - ஆம் ஆண்டு இரத்தினபுரி தேர்தல் மாவட்டமுடிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எவ்வாறு கமில்டன் (மாற்றத்தின்பின்) முறை தெரிவுகள் அமையும் எனக் காண்போம்.

	மொத்த வாக்காளர் 325, 537	மொத்த வாக்குகள் 286, 446	தகுதியான வாக்குகள் 236, 105	மொத்த ஆசனங்கள் 10	தகுதிகாண் எண்	
கட்சி	விழுந்த வாக்குகள்	கூடிய வாக்குகள் படி ஆசனம்	தகுதிகள் எண்ணின் படி ஆசனங்கள்	மிகுதியான வாக்குகள்	ஆசனங்கள்	மொத்தம்
UNP	151, 473	1	5	20, 303	1	7
SLFP	84, 632	-	3	15, 930	-	3

VI பாராளுமன்றமும் அமைச்சரவையும்

1972 - ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் மக்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கே வாக்களிக்கக் கோரப்பட்டனர். ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் மக்கள் உண்மையில் ஒரு சட்டசபையினை அமைப்பதற்கே வாக்களிப்பர். இவ்வரசியல் திட்டத்தின் படி 6 ஆண்டுகளுக்குப் பதவியிருக்கவென 196 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு பாராளுமன்றம் அமைக்கப்படும். மேலும் குடியரசின் அரசாங்கத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கும் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் பொறுப்புள்ள ஒரு அமைச்சரவையும் இயங்கும்.

I பாராளுமன்றம்

பாராளுமன்றம் ஆறு வருடங்களுக்குச் செயலாற்றுவதற்கெனத் தெரிவு செய்யப்படுவதோடு அதன் அங்கத்துவம் 196 எனக்கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் சனத்தொகை எந்தளவு வளர்ச்சியடைந்தாலும் பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்துவம் 196 ஆகவே இருக்கும் இதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதனால் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவோடு அரசியல் திட்டத்தை மாற்றவேண்டும். பாராளுமன்றம் என்ற தொடர்பில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. பொதுத்தேர்தல் முடிந்த ஒரு வருடத்துக்கு அவர் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்க முடியாது. பாராளுமன்றம் ப்ரேரணை ஒன்றின் மூலம் ஜனாதிபதியைக் கேட்டுக் கொண்டால் மாத்திரமே அவர் அவ்வாறு ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு கலைக்கமுடியும். இது ஒரு பொதுத்தேர்தலை அடுத்து அரசாங்கம் தமது முதலாவது கொள்கைப் பிரகடனத்தின்போது தோற்கடிக்கப்பட்டாலும், பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படாது என்பதையே குறிக்கிறது. மேலும் அரசாங்கம் சமர்ப்பிக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்த போது ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கவேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது ஆனால் அடுத்த வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்தால் ஜனாதிபதி கட்டாயம் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கவேண்டும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. இஃது பிரித்தானியா பாராளுமன்ற நடைமுறைக்கு முற்றிலும் முரணானது, அதன்படி வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்தால் அது அரசாங்கத்தின் இராஜினாமாவுக்கு வழிவகுக்கும்.

நிதியினைச் செலவு செய்தல், வரிகளை அறவிடுதல் என்பன தவிர மற்றைய விடயங்களில் பாராளுமன்றத்தின் மீது ஜனாதிபதி முழுமையான அதிகாரம் செலுத்த முடியும். அவரது கொள்கைகளே பாராளுமன்றத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் ஜனாதிபதியின் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தால் நிதிவிடயங்களிற் கூட ஜனாதிபதி அதிகாரமுடையவராய் இருப்பார். ஜனாதிபதிக்குச் சாதகமில்லாத ஒரு குழுவினர் பாராளுமன்றத்திற் பெரும்பான்மையாக இருந்தால் மாத்திரமே நிதிவிட

யங்களிலும் தனது கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் தடங்கல்கள் ஏற்படும்.

I அமைச்சரைவ

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி குடியரசு அரசாங்கத்துக்கு வழிகாட்டுவதும் அதனை கட்டுப்படுத்துவதும் அமைச்சரவையின் கடமைகளாகும். அது பாராளுமன்றத்துக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்பு வகிப்பதோடு அதற்குப் பதில் சொல்லவும் வேண்டும்; ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் அங்கத்தவர் மட்டுமல்ல, அதன் தலைவருமாவர். அதனால் அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமைவகிப்பார் பிரதமர் உட்பட மற்றைய அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள், இதில் பிரதமரைத் தெரிவுசெய்யும் போது பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடிய ஒருவரையே அவ்வாறு தெரிதல் வேண்டும் என்று அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது.

ஒரு அமைச்சரைத்தவிர (ஜனாதிபதி) பிரதமரும் மற்றைய அமைச்சர்களும் பாராளுமன்றத்துக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்புள்ளவர்கள். ஆனால் அவ்வாறு பொறுப்புச் சொல்லத் தேவையில்லாத தலைவரின் (ஜனாதிபதியின்) கொள்கையையே முழு அமைச்சரவையும் செயற்படுத்தவேண்டும். இது விசித்திரமானது என N. M. பெரோரா அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.¹⁹ மேலும், பிரதமரும் மற்றைய மந்திரிமாரும் அவர்களாகப் பிழைவிடாது அவர்களது பதவியிலிருந்து தூக்கியெறியப்படலாம். ஆனால் அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கின்ற தலைவர் இவற்றிலிருந்து தப்பிவிடுவார் என அவர் தொடர்ந்து குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁰

VII மக்களின் தீர்ப்பு

புதிய அரசியல் திட்டத்தில் நாம் காணும் இன்னொரு புதிய அம்சம் மக்கள் தீர்ப்பாகும். இதன்படி மக்கள் தீர்ப்புக்கென அமைச்சரவை சான்றுரை அளித்துள்ள அல்லது மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுதல் அவசியமென உயர்ந்தி மன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ள ஒவ்வொரு சட்டமூலத்தையும் ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கென மக்களிடம் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

மேலும், ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஏதேனும் சட்டமூலத்தைத் தனது தந்துணிப்பின் பேரில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம். அத்தோடு அவரது அபிப்பிராயத்தின்படி தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஏதேனும் பிரச்சினையை மக்கள் தீர்ப்புக்கென விடமுடியாது.

இவ்வரசியல் திட்ட மக்கள் தீர்ப்பு என்ற அம்சத்தினை அறிமுகப்படுத்துவதன்மூலம் சனநாயகத்தின் குறைபாடுகள் சிலவற்றை நீக்க முற்பட்டுள்ளதோடு தேசிய முக்கியத்துவம்வாய்ந்த விடயங்

19, Ibid, P. 50 20. Ibid, P. 50

களில் தீர்மானம் எடுப்பதில் மக்களை பங்கு பெறவும் செய்கிறது எனக்கூறப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி சில முக்கியமான அரசியல்திட்ட திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் மசோதாக்கள் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றால் மாத்திரமே மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடப்படும். ஆனால் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்ற மசோதா மக்களினால் - மக்கள் தீர்ப்பின்போது நிராகரிக்கப்பட்டால் என்ன நடக்கும். அரசாங்கம் இராஜிநாமாச் செய்யுமா? இபோன்று ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தால் நிராகரித்த மசோதா ஒன்றினை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விட்டு அதனை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் பாராளுமன்றம் இராஜிநாமாச் செய்யுமா? என்ற விடயங்களை அரசியல் திட்டம் தெளிவாக்கவில்லை எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

VIII பொதுச் சேவை

பொது சேவையினைப் பொறுத்தவரை 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டமும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் இரண்டும் சில முக்கியமான ஸ்தாபன ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. முன்னைய அரசியல் திட்டம் (1972) அரசசேவைகள் ஆலோசனைச் சபை, அரசசேவைகள் ஒழுங்காற்றுச் சபை, என்ற இரு அமைப்புகளை உருவாக்கின, இந்த இரு அமைப்புகளையும் ஒன்றாக்கிப் புதிய அரசியல் திட்டம் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தரது ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றின் பொறுப்பு அமைச்சரவையிடம், ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதனையிட்டு, எந்த நீதிமன்றமும் அமைச்சரவையின் தீர்மானங்களையிட்டு, விசாரணைசெய்ய முடியாது என்றும் குறிப்பிட்டது, இந்தப் பாதுகாப்பு தொடர்ந்தும் புதிய அரசியல் திட்டத்திலும் காணப்படுகிறது. அதே போன்று புதிய அரசியல் திட்டமும் அமைச்சரவையே பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தரது ஆட்சேர்ப்பு, இடமாற்றம், பதவி நீக்கம் ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாகியுள்ளது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவைவிட பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர் பதவிநீக்கம் பற்றி மேன்முறையீடு செய்ய வேறொரு அமைப்பும் இருக்கவில்லை; 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் அத்தகைய பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தர் அமைச்சரவைக்கு ஒரு முறை மேன்முறையீடு செய்யும் வாய்ப்பை அளித்தது. ஆனால் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் இதில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்துள்ளது. இதன்படி தண்டணை பெற்ற பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தரின் மேன்முறை

யீடு செய்வதிலுள்ள கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் வசதியை வழங்கியுள்ளது. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளை ஆராயக் குழுக்களை அமைத்தது. கிட்டத்தட்ட அதேமுறையைச் சில மாற்றங்களுடன் புதிய அரசியல் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது.

புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் ஐந்து வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவென ஜனாதிபதி ஐந்து அங்கத்தவர்களைப் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவுக்குத் தெரிவு செய்வார். இவ்வாணைக்குழுவுக்கு அரசு சேவை உத்தியோகத்தர்களும் தெரிவு செய்யப்படலாம் ஆனால் அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டவுடன் அவர் அரசுசேவைப் பதவியைத் துறப்பதுடன் திரும்பவும் அரசுசேவையில் பணியாற்றும் உரிமையையும் இழந்துவிடுவார்.

1X நீதிச்சேவை

இவ்வரசியல் திட்டம் உயர் நீதிமன்றத்தினைக் கிட்டத்தட்ட அரசாங்கத்தின் ஒரு மூன்றாவது சபையாகியுள்ளது. நீதிமன்றங்களுக்கு முக்கியத்துவத்தினை வழங்கியுள்ளதோடு நீதித்துறை புனராய்வுக்குக் நியாயமான அளவு அதிகாரமளித்துள்ளது. அரசியல் திட்டத்தின் செயற்பாட்டில் தலையிட்டு சில விடயங்களை வரையரை செய்யவும் ஆலோசனை ரீதியில் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கவும் உரிமை கொண்டுள்ளது.

நாட்டின் நீதித்துறை ஸ்தாபனங்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தினை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே செய்யப்பட்டுள்ளன. உயர் நீதிமன்றமே இலங்கைக் குடியரசின் மிக உயர்ந்ததும் இறுதி மேல்நீதி மன்றமுமாகும். அடுத்து வருவது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். இதுவும் உயர் நீதிமன்றமாகும். அடுத்தது மேல் நீதிமன்றம் இதன்கீழ்ப் பலவகை நீதிமன்றங்களும் உள். உ + ம் மாவட்ட நீதிமன்றம்.

பிரதமநீதியரசர், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர் உயர் நீதிமன்றத்தினதும் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம் போன்றவற்றினதும் மற்றைய நீதிபதிகள், குடியரசின் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவர். அத்தகைய ஒவ்வொரு நீதிபதியும் இயலாமை, அல்லது தவறான நடத்தையுள்ளார் என நிரூபிக்கப்பட்டு முழுப்பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் ஆதரவாகக் கொண்டு ஜனாதிபதியின் கட்டளை மூலமன்றி வேறுவகையில் பதவியிழக்க மாட்டார்கள்.

புதிய உயர் நீதிமன்றம் ஒரு பிரதம நீதியரசரையும் வேறு ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்க. மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஒரு தலைவரையும் ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டியங்கும்.

1972-ம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச்சபையொன்றினை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தது. அவ்வரசியல் திட்டத்தின்படி அமைச்சரவை மேற்கூறிய சபையின் சிபார்சின்படி நீதிபதிகளின் பதவி வழங்கல், பதவிநீக்கம் போன்றவற்றைச் செய்தது புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் இந்தப் பொறுப்பு அமைச்சரவையிலிருந்து ஜனாதிபதியின் கையைச் சென்றடைகின்றது. மேலும் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தில் இயங்கிய நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச்சபை, நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச்சபை என்ற இரண்டுக்கும் பதிலாகப் புதிய அரசியல் திட்டம் நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு ஒன்றினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இது பிரதம நீதியரசரைத் தலைவராகவும் வேறு இரண்டு நீதிபதிகளை அங்கத்தவர்களாகவும் கொண்டிருக்கும். இதுவே நேரடியாக ஆட்சேர்ப்பு, பதவி வழங்கல் பற்றி விதிகளை இயற்றுவதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கும்.

1972-ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இயங்கிய நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச் சபையினைவிட புதிய நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு கூடிய அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. நீதிச் சேவை உத்தியோகத்தரது பதவி வழங்கல், இடமாற்றம், பதவி நீக்கல், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு இவ்வாணைக்குழுவே பொறுப்பாக இருக்கும். நீதிச் சேவை உத்தியோகத்தரின் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இவ்வாணைக்குழுவே பொறுப்பாக இருக்கும்.

X. மொழி. மதம். பிரசா உரிமை)

(1) மொழி

இலங்கையின் அரசகரும மொழி சிங்கள மொழியாதல் வேண்டுமென அரசியல் திட்டத்தின் 18 வது சரத்துத் தெளிவாக எடுத்து உரைக்கின்றது. ஆனால் 19 ஆவது சரத்து இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் சிங்களமும், தமிழும் ஆதல் வேண்டும் என்கிறது. இந்தச்சரத்தின் மூலம் தமிழ்மொழிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தேசிய அந்தஸ்து மிகவும் முன்னேற்றகரமானது என அரசாங்க தரப்பில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. ஆனால் தமிழ்மொழிக்கு இத்தகையதொரு அந்தஸ்தை வழங்க (1957 ஆம் ஆண்டிலேயே) திரு. S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா S. I. V. செல்வநாயகத்துடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்போது தயாராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 21ஆம் சரத்து 1 ஆம் பிரிவு ஒருவர் எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் கல்வி கற்பதற்கு உரித்துடையவர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இச் சரத்து மிகவும் விமர்சனத்துக்குட்பட்ட தொன்றாகும். ஏனெனில் இந்தச் சரத்து ஒரு பிள்ளை தன் தாய் மொழியிலேயே கல்விபெறும் உரிமைக்குப் பாதகமாய் அமையலாம் என்றுவாதிடப்பட்டது. குறிப்பாகத் தமிழில் கல்வி கற்பதற்குப்

போதிய வசதிகள் இல்லாதிருக்கும் மத்தியமாகாணம், ஊவாமாகாணம் போன்ற இடங்களில் வாழ்கின்ற தமிழ்ப்பிள்ளைகள் வேறு மொழிகளில் கற்கும் நிலை ஏற்படலாம் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

அரசியல்திட்டத்தின் 22ஆம் சரத்தின் 5 ஆம் பிரிவு பகிரங்க சேவை, நீதித்துறைச்சேவை, உள்ளூராட்சிச் சேவை என்பவற்றுக்கு ஆட்களை சேர்த்துக் கொள்வதற்கான பரீட்சையில் தேசிய மொழிகளும் ஏதேனும் ஒன்றின் மூலம் பரீட்சிக்க ஒருவர் உரித்துடையவர் என்று குறிப்பிடுகின்றபோதிலும் அத்தகையோர் அவசியமானபோது அரசுகருமமொழியில் தேர்ச்சியுடையவராதல் வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகிறது. இச்சரத்து மறைமுகமாகத் தமிழ்மூலம் பரீட்சை எழுதி மேற்குறிப்பிட்ட சேவைகளில் சேர்வோர். அரசுகருமமொழியான சிங்களத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்பதையே குறிக்கிறது என்று விமர்சிக்கப்பட்டது.

நிருவாகமொழி, நீதிமன்றமொழி போன்ற அம்சங்களிலும், அரசுகரும மொழியான சிங்கள மொழியே இலங்கை முழுவதிலும் பயன்படுத்தப்படும் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய ஒழுங்கு பாடுகள் வட, கீழ் மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்களிற் கூடத் தமிழ் தமிழ்மொழி இரண்டாவது இடத்தையே வகிக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது எனக் கூறப்பட்டது.

மொழிபற்றிய இவ்வொழுங்குப்பாடுகள் யாவும் முன்னரே நடைமுறையிலிருந்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் பெரும்பாலான சரத்துகள் 1958 ஆம் ஆண்டின் தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்திலும் 1966 ஆம் ஆண்டின் தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் விதிகளிலும் இடம் பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(II) மதம்

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் II ஆம் அத்தியாயம் பௌத்த மதம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. மற்றைய மதங்களுக்கு அவற்றுக்குரிய இடத்தை வழங்கும் அதே வேளையில் இலங்கைக் குடியரசு பௌத்த மதத்துக்கு முன்னிடம் வழங்குவதோடு அதனைப் பேணி வளர்த்தலும் பாதுகாத்தலும் அரசின் கடமையாகும் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளது.

பல மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் வாழுகின்ற இலங்கை போன்ற நாட்டில் தனியொரு மதமான பௌத்த மதத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தன்மை சிறப்பானதல்ல என்றும், இந்தியக் குடியரசு போன்று இலங்கையும் தன்னை ஒரு மதசார்பற்ற அரசாங்க பிரகடனப் படுத்தியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் எனவும் வாதிடப்பட்டது.

(III) பிரஜா உரிமை

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் பிரஜா உரிமை பற்றிய சரத்துகள் இதுவரைகாலமும் இலங்கையில் நடைமுறையில் இருந்து வந்த பதிவு மூலப்பிரசை, வம்சாவளிப் பிரசை என்ற வேறுபாட்டினை நீக்கி எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான அந்தஸ்தையே வழங்குகின்றது. எல்லோரும் "இலங்கைப் பிரசை" என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுவதனால் இதுவரைகாலமும் பதிவு மூலம் பிரசா உரிமை பெற்று இலங்கையைத் தமது நாடாக கொண்டு வாழும் இந்திய வம்சாவழி மக்களுக்கு முதன் முதலாகத் தாம் மற்றைய பிரசைகளுடன் சமமான உரிமை பெறும் வாய்ப்பேற்றப்பட்டுள்ளது. அதனால் இது முற்போக்கான அம்சம் என்று விமர்சிக்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் I

இலங்கையர் சமூகமும் பொருளாதாரமும்

1) அறிமுகம்

சுமார் நாலு நூற்றாண்டுகால காலனித்துவ ஆட்சியின் பின்பு, 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் இலங்கை ஒரு சுதந்திர நாடாகியது பிரித்தானியர் கைகளிலிருந்து இலங்கையின் உயர்ந்தோர் குழுவினருக்கு அரசியல் அதிகாரம் சமாதான முறையில் கைமாற்றப்பட்டமை, போட்டி முறையில் அமைந்த அரசியல் வழி முறைகளோடு கூடிய, நன்றாக வேருன்றிய இந்நாட்டின் சனநாயக ஸ்தாபனங்கள் என்பவை காரணமாக புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளுள் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியினைப் பொறுத்து இலங்கை ஒரு முன் மாதிரியாக அமைய வழிவகுத்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து இற்றைவரை ஏழு சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் அதிகாரம் சுதந்திரமான சனநாயக முறையில் அமைந்த தேர்தல்களினூடாக மக்களின் விருப்பத்தின் படி ஒரு கட்சிக்கோ அல்லது ஒரு கூட்டுக் கட்சிக்கோ கைமாற்றப்பட்டிருக்கிறது. பிரித்தானியர் படிப்படியாக அறிமுகப்படுத்திய சனநாயக பாராளுமன்ற ஸ்தாபனங்களும் பொருத்தமான கால கட்டத்தில் எழுச்சியடைந்த போட்டி முறையிலமைந்த அரசியல் கட்சிகளும் நாட்டின் அரசியல் முறைக்கு உறுதியையும் தொடர்ச்சியையும் வழங்கியுள்ளன.

எவ்வாறாயினும், அண்மைக் காலத்தில் இங்கு இடம் பெற்ற சில சம்பவங்கள் இந் நாட்டினைத் தொடர்ந்தும் புதிய

அரசுகளால் ஒரு முன்மாதிரியாகக் கொள்ளமுடியாது ஆக்கியுள்ளன. 1956 லும் 1958 லும், 1977 லும், 1981 லும், 1983 லும் இந்நாட்டின் பிரதானமான இரண்டு இனங்களான சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே தீவிரமான இனக்கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றிலும் மேலாக, 1991 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் இளஞர்கள் இங்கு இயக்கத்திலிருக்கும் சனநாயக முறைக்கெதிராக பெரும் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர் இருந்தும் இலங்கை தொடர்ந்தும் பாராளுமன்ற முறையிலமைந்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் அடிப்படையிலேயே ஆளப்பட்டு வருகிறது. இத்தகைய ஸ்தாபனங்களின் இயக்கத்தையும் அவற்றை இயக்கிச் செல்லும் அமைப்புகளையும் இனிவரும் பகுதிகளில் விரிவாக நோக்குவோம்.

II. இலங்கையர் சமூகம்:

இலங்கை ஒரு பல இன சமூகத்தினையுடைய ஒரு நாடாகும் இச் சமூகத்தின் பெரும்பான்மையோர் சிங்களமக்களாவர். 1981 ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைப் புள்ளிவிபரங்களின்படி இவர்கள் மொத்தச் சனத்தொகையில் 74% ஆக இருந்தனர். இவர்கள் நாட்டின் தெற்கு மேற்குப் பகுதிகளிலும், மத்திய உயர் பிரதேசங்களிலும் இவ்வயர் பிரதேசங்களுக்கும் வரண்ட பிரதேசங்களுக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசங்களிலும் வாழ்கின்றனர். வடஇந்தியாவிலுள்ள ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தோர் என உரிமை கொண்டாடும் சிங்களவர் ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழியான சிங்கள மொழி பேசுவோராவர் சிங்களவர்களுள் மிகப் பெரும்பான்மையோர் பெளத்தர்களாவர். 1981-இல் பெளத்தர்கள் மொத்தச் சனத்தொகையில் 69.3% ஆக இருந்தனர். வாழும் பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிங்களவர் மேலைத்தேச ஆட்சியின் போது இரு குழுக்களாக பிளவுபட்டனர். அவை முறையே: கரைநாட்டுச் சிங்களவர் கண்டிச் சிங்களவர் என்பனவாம். இந்த வேறுபாடு படிப்படியாகக் குறைந்து வருகின்றனர்.

இலங்கையர் சமூகத்தின் பிரதான சிறுபான்மையோர் இலங்கைத் தமிழர்களாவர் 1981-இல் மொத்தச் சனத்தொகையில் இவர்கள் 12.7% ஆக இருந்தனர் இம்மக்கள் வடமாகாணத்திலும் கிழக்குக் கரையோரப் பகுதிகளிலும் குவிந்து வாழ்கின்றனர். 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போது கோப்பி, தேயிலை, றப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக இன்னொரு தமிழர் குழு இலங்கைக்கு வந்தது இவர்கள் பொதுவாக தென் இந்தியாவைச் சேர்ந்த இந்தியத் தமிழர்களாவர். இவ் இந்தியத் தமிழர் மத்திய மலைநாட்டுப் பிரதேசங்களில் வாழ்கின்றனர். 1981-இல் மொத்தச் சனத்தொகையில் இவர்கள் 5.5% ஆக இருந்தனர். இலங்கை, இந்திய தமிழர்கள் இரு பிரிவினரும் திராவிட கலாச்சாரத்தையே சேர்ந்தவர்களாயிருப்பதோடு திராவிடமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழைத் தாய் மொழியாகவும் கொண்டவர்கள் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் (இலங்கை, இந்திய) இந்துக்களாவர். மொத்தச் சனத்தொகையில் இந்துக்கள் 15.5% ஆக இருந்தனர்.

அடுத்த முக்கியமான சிறுபான்மை இனக்குழு முஸ்லீம்களாவர் இலங்கை முஸ்லீம்கள் மூன்று வேறுபட்ட குழுக்களை உள்ளடக்கி உள்ளது. அவை முறையே இலங்கை முஸ்லீம்கள், இந்திய முஸ்லீம்கள் மலே என்பனவாம். இலங்கையில் இஸ்லாம் முதன்முதலாக அராபிய வியாபாரிகளால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதோடு நவீன முஸ்லீம் சமுதாயம் தாம் அராபியரின் பரம்பரை என உரிமை கொண்டாடுகின்றது. முஸ்லீம்கள் பொதுவாக தமிழை தமது வீட்டு மொழியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழும் முஸ்லீம்கள் அப்பிரதேசங்களுக்குரிய மொழியான சிங்கள மொழியையே பேசுகிறார்கள். இலங்கை முஸ்லீம்களுள் கணிசமான ஒரு தொகையினர் கிழக்கு மாகாணத்தில் குவிந்து வாழ்வதோடு அங்குள்ள தமிழர்களோடு கலந்தும் வாழ்கின்றனர். இன்னொரு பிரிவினர் கொழும்புக்கு வடக்கேயுள்ள மேற்குக் கரையோரங்களில் வாழ்கின்றனர். மிகுதியாகவுள்ள முஸ்லீம்கள் தீவுபூராகவும் சிதறிப் பரந்து வாழ்கின்றனர். 1981-இல் இலங்கை முஸ்லீம்கள் மொத்தச் சனத்தொகையில் 7.0 ஆக இருந்தனர். டச்சுக்காரர்களால் இலங்கைக்குப் படைவீரர்களாக கொண்டுவரப்பட்டோரின் பரம்பரையினரான மலே முஸ்லீம்கள் 1981-இல் 0.3 ஆக இருந்தனர். மலே இனத்தவர் பிரதானமாகப் பெரிய நகரங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். உடும் கொழும்பு மதார்தியான் முஸ்லீம்கள் மொத்தச் சனத்தொகையில் 7.5% ஆவர்.

பறங்கியர் எனப்படும் இன்னொரு சிறிய சமுதாயத்தினரும் இலங்கையில் உள்ளனர். பறங்கியர், ஐரோப்பியர் இலங்கையர் என்ற இரு இனத்தவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட கலப்பு திருமணங்களில் பயனாகத் தோன்றிய ஒரு இனத்தவர் ஆவர். இவர்களின் மொழி ஆங்கிலமாகும். பறங்கியர் மொத்தச் சனத்தொகையில் 0.3% ஆக இருந்ததோடு பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். கிட்டத்தட்ட இவர்கள் எல்லோரும் கிறிஸ்தவர்களாவர்.

கிறிஸ்தும் தனியே பறங்கியருக்குரிய மதம் மாத்திரமல்ல. சிங்கள தமிழ் மக்களின் ஒரு பகுதியினருடைய மதமுமாகும். 1981-இல் இலங்கையருள் 6.9% தினர் ரோமன் கத்தோலிக்கராயிருந்தனர். 0.7% தினர் மற்றைக் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தனர். இவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் புரஸ்டாந்து சமயத்தினர்.

இவ்வாறு இலங்கை தனியே ஒரு பல் இனசமூகத்தை மாத்திரமல்ல, ஒரு பல் சமய சமூகத்தையும் கொண்டிருக்கிறது.

III. இலங்கையின் பொருளாதாரம்

சுமார் நூற்றிஐம்பது வருடகால பிரித்தானியா ஆட்சியின் போது (1896-1948) இலங்கையின் பொருளாதாரம் ஒரு மானிய முறைசார்ந்த விவசாய பொருளாதாரத்திலிருந்து ஒரு "இரட்டை பொருளாதாரமாக" மாற்றமடைந்தது. இவ்விரட்டைப் பொருளாதாரம்

தாரம் மூன்று ஏற்றுமதிப் பொருட்களான தேயிலை, ரப்பர், தெங்குப் பொருட்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருந்தோட்ட விவசாயத்திற்கு பெரும் முக்கியத்துவம் வழங்குவதாக இருந்தது இம்மூன்று ஏற்றுமதிப் பயிர்களும்" 1930-ஆம் ஆண்டளவில் இறுக்கமாகவும், இப்போது மாற்றியமைக்க முடியாத அளவுக்கு ஒரு ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் தங்கியிருக்கும் பொருளாதாரமாக மாற்றம் அடைந்ததோடு சமகாலம் வரைக்கும் அத்தகைய ஒரு அமைப்பின் உள்ளே இயங்கி வருவதோடு நாடு அவற்றிலேயே இதுவரைக்கும் தங்கியும் இருந்து வருகிறது. 1930-ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்து மரபுரீதியான குடியானவர் விவசாயமும் பெருந்தோட்ட விவசாயம் பரஸ்பரம் இயக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.

உதாரணமாக

1948-இல் சுதந்திரத்தின்போது 95%மான ஏற்றுமதி வருமானம் மூன்று பெருந்தோட்ட பயிர்களிலிருந்தே பெறப்பட்டதோடு அவற்றுள் தேயிலை மாத்திரம் 60%-மான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. 40%-க்கும் அதிகமான மொத்த தேசிய உற்பத்தி விவசாயத்திலிருந்தே கிடைத்தது. அதில் அரைவாசி பெருந்தோட்ட விவசாயத்திலிருந்தே கிடைத்தது. உணவு (52%) எண்ணை உடுத்துணி, நிலக்கரி என்பவற்றை இறக்குமதி உள்ளடக்கியிருந்தது.

மரபுரீதியான துறையினை உதாசீனம் செய்து, காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் உருவாக்கப்பட்ட இத்தகையதொரு பொருளாதாரமாதிரி இந்நாட்டினை இறக்குமதிகளில் தங்கியிருக்கச் செய்தது. சுதந்திரத்தின் பின்னரும் இத்தகைய பொருளாதாரத்தினைப் பன்முகப் படுத்துவதற்கு தீவிர முயற்சி எடுக்காமையே விசனத்துக்குரியது.

16 2 கோடி ஏக்கர்களை உள்ளடக்கிய நாட்டின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 4.8 கோடி ஏக்கர் நிலம் விவசாய உற்பத்திக்காகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. நாட்டின் சனத்தொகையில் 72%த்தினர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இருந்தபோதும் மரபுரீதியான விவசாயத்துறை, ஆதிகால முறையிலும் மரபுசார்ந்ததாகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்படாதும் உள்ளது. காரியம், இரத்தினக் கற்கள் என்பவைதவிர இலங்கை மூலவளங்களைப் பொறுத்து வறுயையானதாகவுள்ள ஆதேவேளையில் இலங்கையின் சனத்தொகை 1948-இல் 7 கோடியில் இருந்து 1982-இல் 15 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது. சுதந்திரத்தை அடுத்த காலப்பகுதியில் சனத்தொகை வருடாந்தம் 2.5 வீதத்தாலும் அண்மைக் காலங்களில் அது வருடாந்தம் 1.6%-லும் அதிகரித்து வருகிறது. அண்மைகாலப் புள்ளிவிபரங்களின்படி சனத்தொகையில் 3% த்தினர் 15 வயதுக்குட்பட்டோர் ஆவர். சுதந்திரத்தை அடுத்து ஏற்பட்ட உயர்ந்த வீதத்திலான சனத்தொகை அதிகரிப்பு வேலை வாய்ப்புக்களைப் பாதித்தமையினால், இது வேலையின்மையினை அதிகரிக்க வைத்தது. 1949-இல் பதிவு செய்த வேலையற்றோர் தொகை 69,732

ஆக இருந்தது. 1963-இல் இந்தத்தொகை 400,000 ஆக உயர்ந்ததோடு 1970-களில் இத்தொகை 792,000-ஆக உயர்ந்தது. சுருக்கமாக "1940-களின் மத்தியிலிருந்து ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான சனத்தொகை அதிகரிப்பு இலங்கை எதிர்நோக்கிய பல சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளுக்கான பிரதானமாக பங்களிப்பு செய்த காரணியாகும்."

சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட சகாப்தத்தில் குறிப்பாக II-ம் உலகப் போரின் போது சுகாதாரம், கல்வி, உணவு, மானியம் என்பவற்றில் பராமரிக்கப்பட்டு வந்த சமூக நலமுறை மரபு சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்டகால பொருளாதாரத்தில் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்ற இன்னொரு இயல்பு பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும், சென்மதி நிலுவை பிரச்சனையைச் சமாளிப்பதற்கும் அதிகளவுக்கு வெளிநாட்டு உதவிகளில் தங்கியிருக்கின்றமையாகும்.

இத்தகைய பொருளாதாரச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் இலங்கை ஒழுங்காக சுதந்திரமான தேர்தல்களை நடத்துகின்ற ஒரு பாராளுமன்றமுறை அரசாங்கத்தை பராமரித்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1948 க்கும், 1956-க்கும் இடையிலும் பின்னர் 1965 தொடக்கம் 1970-வரையும் நாட்டை ஆட்சிசெய்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அநுபவம் வாய்ந்த அரசியல் வாதியான D. S. சேனநாயக்கவால் முதலிலும் பின்னர் அவரது மகனான ட்வி சேனநாயக்கவாலும் தலைமை தாங்கப்பட்டது. அப்போது இக்கட்சி செல்வம் நிறைந்த நிலவுடமையாளர்களது மேலைத்தேச சார்புடைவர்களதும் கட்சியாக இருந்தது. குடியானவர் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதில் நாட்டங்கொண்ட இக்கட்சி மக்களைக் குடியமர்த்துவதற்காகவும், புதிய நிலங்களைச் சாகுபடியின்கீழ் கொண்டுவருவதற்காகவும் ஒரு வரண்ட பிரதேச குடியேற்றத் திட்டத்தை ஆரம்பித்தது. இக்கொள்கை 1952-53, 1965-70 காலப் பகுதியில் பிரதமராய் இருந்த D. S. சேனநாயக்காவின் மகன் ட்வி சேனநாயக்காவாலும் பின்பற்றப்பட்டது. 1948 தொடக்கம் 1956 வரை பதவியிலிருந்த ஐ. தே. கட்சி அரசாங்கத்தைத்தொழில் மயமாக்கலுக்கு ஆதரவளிக்காது அதனை தனியார் முயற்சியாளரின் கைகளிலேயே விட்டது. 1952-ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த உலக வங்கிக்குழு பாரியமுதல் தேவைப்படும் கைத்தொழில் முயற்சிகளுக்குப் பதிலாகக் கிற்று கைத்தொழில்களிலே இலங்கை கவனங்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆலோசனை தெரிவித்தமையால் மேற்கூறிய கொள்கை மேலும் வலுப் பெற்றது.

1956 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்காவால் தலைமை தாங்கப் பெற்ற மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டு அதிகாரத்தைப் பெற்று ஆட்சிக்கு வந்தது. இத்தேர்தலில் செல்வம் நிறைந்த நிலவுடமையாளர்களையும், வர்த்தக உயர் தொழில் புரிவோரையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய ஐ. தே. கட்சி கிராமிய குட்டிபூர்தவாக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்

படுத்தும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. புதிய அரசாங்கம் தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது வாக்களித்த வாக்குறுதிகளை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் சில மாற்றங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. புதிய அரசாங்கம் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியையும் நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் அரசு பங்குபற்றுதல் வேண்டும் என்பதையும் வற்புறுத்தியது. இந்தக் காலத்திலிருந்து சில தனியார் முயற்சிகளைத் தேசியமயமாக்கியதோடு அரசு பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் கூடியளவு பங்குபற்றலாயிற்று. உ+மாக 1975 இல் தெருப் போக்குவரத்து தேசிய மயமாக்கப்பட்டமை, கிராமியப் பிரதேசங்களில் நிலவுடமையை மாற்றும் நோக்குடன் 1958ல் நெற்காணி மசோதா ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டது. முன்னைய மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் பிரதான பங்குதாரராயிருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவியாக வந்த திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாசநாயக்கா 1960 க்கும் 1964-க்கும் இடையில் பிரதமராயிருந்த போதும் மேற்கூறிய கொள்கைகளையே பின்பற்றினார். இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் அந்நிய செலவாணிப் பிரச்சனை மோசமாகியது இப்பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதற்காக திருமதி பண்டாரநாயக்க இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு போன்ற சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார், இந்நடவடிக்கைகள் இலங்கையை ஒரு மூடுண்ட பொருளாதார முறைக்கு இட்டுச் சென்றது.

1965 இல் திரும்பவும் ஒருமுறை டட்லி சேனாநாயக்காவின் தலைமையின் கீழ் ஐ. தே. கட்சி ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தினை அமைத்தது. சேனாநாயக்கா பிரதமராயிருந்த காலப்பகுதியில் வெளிநாட்டு வர்த்தக மீதி மிக மோசமடைந்தமையால் அரசாங்கம் மேன்மேலும் விவசாய அபிவிருத்தியில் தங்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று. இதனால் சேனாநாயக்கா ஒரு "அதிக உணவு பயிரிடுக" திட்டத்தை ஆரம்பித்தார். இருந்த போதிலும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்ட மூன்று பிரச்சனைகள் அதிகரிக்கலாயின. அவை முறையே வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்பு, வேலையின்மை அதிகரிப்பு, வருமானச் சமமின்மை என்பனவாகும். நெல்லுக்கு உத்தரவாத விலை, மானிய விலையில் உரம் போன்ற ஊக்கங்கள் குடியானவர் களுக்கு வழங்கப்பட்டு உணவில் 70% சுயதேவைப் பூர்த்தி இலக்காக ஆக்கப்பட்ட போதும் இவை ஒரு போதும் பூர்த்தியாகவில்லை.

1960 - களின் நாடு தீவிரமான வெளிநாட்டுச் செலவாணிப் பிரச்சனைகள், உயர்ந்தவீத வேலையின்மை, உயர்ந்து சென்ற வாழ்க்கைச் செலவு, உணவுப் பற்றாக்குறை என்பவற்றை எதிர் நோக்கியது. வெளிநாட்டுச் செலவாணிப் பிரச்சனை வீழ்ச்சியடைந்து செல்லும் சென்மதி நிலுவை என்பன பல வருடங்களாக நாட்டின் பொருவாதார அபிவிருத்தியினை பாதகமாகப் பாதித்து வந்துள்ளது.

அதேவேளையில் பிரதான ஏற்றுமதிகளின் விலை ஒரேயளவாக அல்லது குறைந்து வந்துள்ளது. கடந்த சில வருடங்களாக நாட்டின் இறக்குமதி அதிகமாகி உள்ளது. இதன் காரணமாக வெளி நாட்டில் கடன் பெறுவது அதிகரித்து வந்துள்ளது. இது இலங்கையின் கடன் திருப்பிச் செலுத்தும் பழுவினையும் கடமைப்பாட்டினையும் அதிகரிக்க வைத்துள்ளது.

1972 இல் நாட்டின் வெளிநாட்டு வருமானத்தில் 20% மொத்த கடன் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது (நீண்டகால - மத்தியகால) எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

1970 இல் புதிதாகப் பதவியேற்ற ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் இலக்கு 6% வளர்ச்சி என அவ்வரசாங்கம் தயாரித்த ஐந்து வருடத்திட்டம் குறிப்பிட்டபோதிலும் 1971க்கும் 1975க்கு மிடையில் நாட்டின் வருடாந்த வளர்ச்சி விகிதம் (மொ. தே. உற்பத்தி) சராசரி 3 வீதமாகவே இருந்ததோடு தலாவித வருமானம் வருடாந்தம் 2 வீதத்தாலேயே அதிகரித்து வந்தது. நெல் உற்பத்தியில் 97 வீதம் சுயதேவைப் பூர்த்தியினை அடைவதற்காக இத்திட்டம் 1972 இல் 78 கோடி புசல் நெல்லு உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்றும் 1976 இல் 112 கோடி புசல் எனவும் தீர்மானித்த போதும் இக்காலப் பகுதியில் உற்பத்தி 60 கோடி புசல்கள் அல்லது 61.3 வீதம் சுயதேவை பூர்த்தியாகவே இருந்தது. மற்ற விதங்களிலும் இந்த ஐந்து வருடத் திட்டம் தோல்வியே கண்டது உ + மாக

பொருள்	இலக்கு	உண்மையான உற்பத்தி
தேயிலை	550 கோடி இரா	443 கோடி இரா
இறப்பர்	400 கோடி இரா	335 கோடி இரா
தெங்குப் பொருட்கள்	3000 காய்கள்	2093 காய்கள்

மேற்காட்டப்பட்ட புள்ளி விபரங்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் ஐந்து வருடத் திட்டம் ஒரு தோல்வியே என்பதைக் காட்டுகிறது.

1977 - இல் பதவிக்கு வந்த புதிய ஐ. தே. கட்சி அரசாங்கம் அரசியல் துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் அடிப்படையில் புதிய அரசாங்கம் புதியதொரு யாப்பினை அறிமுகப்படுத்தியதோடு பொருளாதாரத் துறையிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இப்புதிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் முன்னர் பின்பற்றிய கொள்கைகளிலிருந்து விலகிச் சென்றது. அவை பின்வருமாறு:-

(அ) நாட்டினை சுதந்திரமான சந்தை சக்திகளும் இலாபத்தை நோக்கமாகக் கொண்டது மான ஒரு தாராண்மைப்

பொருளாதாரத்தை நோக்கி வழிப்படுத்தியமை.

- (ஆ) உற்பத்தி, வர்த்தகம் என்பன சுதந்திர சத்தைக்குட்படத் தக்கதாக வெளிநாட்டுச் செலாவணி, இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிலிருந்து விடுபட்டவைக்கும் தாராளமைப் பொருளாதாரம்.
- (இ) அரசு கடந்த காலங்களில் இறக்குமதி மீது கொண்டிருந்த தனியுரிமையினை நீக்கியது, (உணவுப் பொருள் இறக்குமதி தவிர)
- (ஈ) வெளிநாட்டு முதலீடு, இலாபத்தை வெளிநாடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்லுதல் மீதிருந்த எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளும் கிட்டத்தட்ட நீக்கப்பட்டமை.
- (உ) வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களை வரவேற்றமை.

இத்தகைய மாற்றங்கள் இலங்கையை மீண்டும் திறந்த பொருளாதாரமுறைக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. இம்மாற்றங்கள் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் நேர்க்கணிய எதிர்க்கணிய விளைவுகள் இரண்டையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன. 1977 - க்கும் 1980 - க்கும் இடையில் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாயிருந்தது. குறிப்பாக 1978 - இல் இந்த வருடத்தில் 8.2 - வீத வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

இதே வருடத்தில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் தலாவித வருமானம் 6 வீதத்தால் முன்னைய வருடத்தை விட அதிகரித்தது. இதற்குப் பல காரணிகள் உதவின:-

- 1 அரசாங்கத்தின் புதிய பொருளாதார நிதிக் கொள்கைகள்.
- 2 மூலப் பொருட்களின் இறக்குமதி தளர்த்தப்பட்டமை.

1977/78 காலப்பகுதியில் நெல் உற்பத்தியும் அதிகரித்தது. அது 90 கோடி புசல்களாயிருந்தது. இது 34 வீத அதிகரிப்பாகும்- இது அரிசி இறக்குமதியைக் குறைக்க உதவியது. இருந்த போதும் தேயிலை, உப உணவுப் பொருட்கள் உற்பத்தி என்பன வீழ்ச்சியடைந்ததோடு சிறு கைத்தொழில் உற்பத்திகள் குறிப்பாக உள்ளூர் உடுதுணி என்பன மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டன.

இலங்கையின் கட்சிமுறை வளர்ச்சி

(I) அறிமுகம்

அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வு இரண்டு பிரதான கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை முறையே (1) கட்சி அலகுகள் பற்றிய ஆய்வு அவற்றின் வரலாறு, இலக்குகள் அல்லது கொள்கைகள், ஒழுங்கமைப்பு, பலக்கட்டமைவு பற்றி ஆய்வது, (2) கட்சி முறை பற்றிய ஆய்வு கட்சி அலகுகளிடையிலான போட்டி முறையிலமைந்த தொடர்பின் மாதிரிகள். இவ்வத்தியாயத்தில் நாம் கட்சிமுறை பற்றி நோக்குவோம்.

கட்சிமுறை என்பதை கட்சிகளிடையேயான போட்டி ரீதியில் அமைந்த தொடர்புகளின் மாதிரி என வரைவிலக்கணப் படுத்த வாம். இதன்படி கட்சிமுறை ஒன்று இல்லாமலே கட்சிகள் இயக்கத்தில் இருக்கலாம் என்பது தெரிகின்றது.

பங்கு பற்றுதல் கட்சிமுறையின் இன்றியமையாத அம்சமாகும். கட்சிகளிடையான போட்டி முறையே அவற்றிடையிலான தொடர்புகளை நிர்ணயிக்கிறது. போட்டி முறைகள் பல உண்டெனினும் இங்கு நாம் தேர்தல் தொகுதிப் போட்டி முறையினை கவனத்துள் எடுப்போம்.

நாம் கட்சிமுறை பற்றிப் பேசும்போது குறிப்பிட்ட வகையான அரசியல் வழி முறையிலமைந்த கட்சிகளுக்கிடையிலான பரஸ்பர தொடர்புகள் பற்றியே பேசுகிறோம். அந்த வழிமுறை சில வகையான அரசியல் கட்டமைவு, கடமைகள் என்பவற்றினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. அக்கட்டமைவு பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமாகும். அரசியல் நுட்பம், கிளைக்கலந்துரையாடல்கள், மகாநாடுகள் அறிக்கைகள், பிரகரங்கள் வெளியிடுதல், அரசியல் கல்வி, கட்சி அங்கத்தவர்களைச் சேர்த்தல் என்பனவே கடமைகள் ஆகும்.

கட்சிகளிடையிலான பரஸ்பர தொடர்புகளின் மாதிரிகளின் வேறுபாடுகள் அல்லது கட்சிமுறை பற்றி சிந்திக்கும் போது முதலில் மனதில் எழுவது இயக்கத்திலிருக்கும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கை ஆகும். இந்த வகையில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும், பகுப்பாய்வு முறை கட்சிகளை மூன்றாகப் பிரித்தல் ஆகும். அது முறையே ஒரு கட்சிமுறை, இரு கட்சி முறை என்பதாகும். ஆனால் கட்சி முறை பற்றிய இப் பகுப்பாய்வுமுறை இன்று காலங்கடந்த தொன்றாகி விட்டது. ஏனெனில் கட்சிமுறை பற்றிய வரைவிலக்கணத்தின் படி ஒரு கட்சிமுறை என்பது நடைமுறையிலிருக்க முடியாது.

இம்முறையின் கீழ் போட்டிக்கு இடமில்லை. அதனால் பரஸ்பர தொடர்புகள் என்பதற்கும் இடமில்லாது போய் விடுகிறது. இருந்தும் பின்வரும் நாடுகளில் ஒரு கட்சிமுறை இயக்கத்தில் இருப்பதாக அல்லது இருந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

i நைஜீரியா	vi தென் அமெரிக்கா
ii கானா	vii நாசி ஜேர்மனி
iii சோமாலியா	viii பாசிச இத்தாலி
iv றொடீசியா	ix போத்துக்கல்
v நியூசிலாந்து	x துருக்கி

இவ்வாறே, சரியான ஆர்த்தத்தில் பார்த்தால் இருகட்சி முறையுள்ள நாடுகளும் மிகவும் குறைவாகும் இரு கட்சிமுறைக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளப்படும் பெரிய பிரித்தானியாவில் கூட இரண்டு பெரிய கட்சிகளோடு பின்வரும் பவ சிறிய கட்சிகள் [எப் போதும் இயக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.

- i இன்றைய லிபரல் கட்சி
- ii முன்னைய தொழில் கட்சி
- iii ஐரிஸ் தேசியவாதிகள் கட்சி
- iv லிபரல் யூனியனில்ற்
- v தேசிய தொழிற் கட்சி
- vi சுதந்திர தொழிற் கட்சி
- vii கொம்னியூஸ்ட்கள்

மேலும் 1885 க்கும் 1962 க்கும் இடைப்பட்ட 77 ஆண்டுகளில் பிரித்தானியாவில் தனியே 43 ஆண்டுகளில்தான் ஒரு கட்சி பெரும் பான்மை பெற்று அரசாங்கத்தை அமைக்க முடிந்தது.

பல கட்சிமுறை என்ற பாகுபாடு தர்க்கரீதியில் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகிறது. ஏனெனில் இதன் கீழ் ஒரு நாட்டில் இயக்கத்திலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளையும் உள்ளடக்க முடியும். உதாரணமாக அவுஸ்திரேலியாவில் மூன்று பிரதான கட்சிகள் உள்ளன. அவுஸ்திரேலியா லிபரல் கட்சி, லிபரல் கட்சி, கவுன்ரிக் கட்சிகள் கனடாவில் இரு பெரிய கட்சிகளான லிபரல், முற்போக்குப் பழமைபெண் கட்சி என்பவற்றோடு புதிய ஜனநாயகக் கட்சி சோசியல் கிறிடிற் கட்சி என்ற இரு சிறிய கட்சிகளும் இயக்கத்திலுள்ளன. அதேவேளையில், இந்தோனேசியாவில் 40 க்கும் அதிகமான கட்சிகள் தேர்தல்களில் போட்டியிடுகின்றன.

ஆகவே, மேற்சொன்ன பகுப்பாய்வு முறை கட்சிமுறைப் பற்றிய சிறப்பான பகுப்பாய்வு அல்ல எனக்கருதப்படுகிறது. இதனால் கட்சிமுறைப்பற்றி பகுப்பாய்வில் திட்டவாட்டமாக எத்தனை

எண்ணிக்கையான கட்சிகளைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கும் கட்சிகளின் மற்றைய பண்புகளைச் சேர்ப்பதற்குமாக இப்போது கட்சிப் பலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுக்கப்படுகின்றது. தேர்தலில் கட்சிபெறும் வாக்குகள் தெரிவு பெறும் பிரதிநிதிகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொறிஸ்டுவெயர் கட்சிமுறையை பின்வரும் நான்கு முறைகளாகப் பிரித்தார்.

- (i) பெரும்பான்மையை நோக்கிய கட்சிகள் (Parties With a majority bent): பாராளுமன்றத்தில் திட்டவாட்டமான பெரும் பான்மை பெறக்கூடியவை.
- (ii) பெரிய கட்சிகள் (Major parties): வழமையாகத், திட்டவாட்டமான பெரும்பான்மை பெறமுடியாதவை ஆனால் மற்றை கட்சிகளின் உதவியோடு ஆட்சி அமைக்கக் கூடியவை.
- (iii) நடு அளவிலான கட்சிகள் (Medium parties): அரசாங்கத்தில் பங்கு பற்றுவதற்கு கூட்டுச் சேரவேண்டியிருக்கும் ஆனால் ஆட்சியில் ஒரு இரண்டாந்தர இடமே பெறமுடியும்.
- (iv) சிறிய கட்சிகள் (Minor parties): அரசாங்கத்திலோ எதிர் கட்சியிலோ குறிப்பிடத்தக்க இடம் வகிக்க முடியாதவை.

II இலங்கையின் கட்சிமுறையின் வளர்ச்சி

இலங்கையின் கட்சிமுறை வரலாறு ஒப்பீட்டு அளவில் குறுகியதாகும். மேலை நாடுகளோடு ஒப்பிடும் பொழுது இலங்கைக் கட்சிமுறை அதன் குழந்தைப் பருவத்தில் உள்ளதென்றே கொள்ள வேண்டும். டொனல்டர் அரசியல் அமைப்புக் காலப்பகுதியிலேயே இலங்கையில் கட்சிகளின் தோற்றத்தை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. 1947 ம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுடன்தான் இலங்கையில் கட்சிகளின் செயற்பாட்டினை அவதானிக்க முடிகின்றது என்று கூறி இலங்கைக் கட்சிகளின் தோற்றப்பாட்டினை ஆராய முற்படுவது ஒரு மரபாகும், ஆனால் 1920 ம் ஆண்டிலேயே A. E. குணசிங்காதனது தொழிற்கட்சியை ஆரம்பித்தார் என்பதையும் 1935 ம் ஆண்டில் வெளிநாடு சென்று கல்வி கற்று நாடு திரும்பிய இளைஞர்களால் இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நடக்க இருந்த பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுதல், இலங்கைக்கு டொமீனியன் அந்தஸ்து பெற்றுக்கொடுத்தல் என்பவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டு 1946ம் ஆண்டில் திரு D. S. சேனாநாயக்காவின் தலைமையின் கீழ் ஒர்தளர்ச்சியான கூட்டாக உருவாக்கப்பட்ட கட்சியே ஐக்கிய தேசிய கட்சியாகும். 1919 ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கள் இக்கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். வேறு இரு குழுக்களும் இக்கட்சியில் சேர்ந்தன. அவை முறையே முஸ்லீமீக், சிங்கள மகாசபை என்பனவாம். இவற்றுள்

சிங்கள மகாசபை சிங்கள கலாசாரத்தையும், பௌத்தமத பாரம்பரியங்களையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தவேன 1937ல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்காவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பாகும். அரசியல் விவாதங்களில் தத்துவ ரீதியில் அமைந்த கொள்கைகள் பிரதான இடம் வகிக்கும் ஒரு காலகட்டத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அப்போதைய கொள்கைத்திட்டம் திட்டவட்டமானதாக இருந்ததெனக் கொள்ள முடியாது. மேலைத்தேய நாடுகளில் குறிப்பாக பிரித்தானியாவில் வளர்ச்சியடைந்த ஜனநாயகமே இலங்கை அரசியலுக்குப் பொருத்தமானதென்றும் பிரித்தானியர் விட்டுச் சென்ற அரசியல் ஸ்தாபனங்களுமே இலங்கைக்கு உகந்தது எனவும் இக்கட்சி வாதிட்டது. அரசியல்திட்ட வழிமுறைகளினூடாகவே முக்கியமான சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களை அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையும் கொண்டதாக இருந்தது. ஜனநாயக முறையிலமைந்த வாழ்க்கை முறையை, அதாவது பேச்சுச் சுதந்திரம், கூட்டம் கூடும் சங்கங்கள் அமைக்கும் சுதந்திரங்களைப் பாதுகாக்க உறுதி பூண்டதொரு கட்சியாகவும் விளங்கியது. பொருளாதாரத் துறையில் ஒரு கலப்புப் பொருளாதாரத்தை அது வேண்டி நின்றது. அதாவது அரசு சில துறைகளை மேலாண்மை செய்யும் அதே வேளையில் தனியார் துறையிடம் வேறுசில பகுதிகளை விடுதல் வேண்டும் என்றும் கருதியது. பொருத்தமான பாதுகாப்பின் கீழ் வெளிநாட்டு முதல், உள்வர ஊக்கப் படுத்துவதன் மூலம் புதிய முயற்சிகளையும், தொழில் நுட்பத்தையும் நாட்டினுள் கொண்டுவர முயற்சித்தது. பூரண தொழில் மட்டம் அல்லது தொழில் வாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்கும் எனவும் ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கைத்தரத்தையும் உயர்ந்த நடவடிக்கை எடுக்குமெனவும் அறிவித்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆரம்பம் முதல் உயர்ந்த அளவிலான சமூகநல நோக்குடையதாக இருந்து வந்துள்ளது.

இவ்வாறு சில தேவைகளை நிறைவேற்றும் நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியாகும். ஆனால் இத்தகைய தேவை காரணமாகத்தான் இலங்கையின் இடதுசாரிக் கட்சிகள், குறிப்பாக இலங்கைச் சமசமாஜக் கட்சி 1935 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று கூறுதல் பொருத்தமற்றதாகும்.

இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகளின் தோற்றத்தினை ஆராய்வோர் 1920-ஐ அடுத்து A. E. குணசிங்காவின் தலைமையின் கீழ் ஆரம்பித்த தொழிற் கட்சியுடன்தான் இலங்கையில் கட்சிகளின் தோற்றப்பாடு ஆரம்பித்தன எனக் கூறுவர். ஆனால் இக்கட்சி கொழும்பு நகர தொழிலாளரை மட்டும் கொண்டு தனியொரு மனிதனை மையமாகக் கொண்டிருந்தால் முறையான கட்சியமைப்பு ஆய்விவிருந்து தவிர்த்து விடுகின்றனர்.

ஆனால் உயர்கல்வி கற்பதற்காக வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் சென்று நாடு திரும்பிய தீவிரவாத இளைஞர்களை

உள்ளடக்கிய ஒரு குழுவினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை சம சமாஜக் கட்சியினை இலங்கை அரசியல் கட்சிகளின் தோற்றப்பாட்டு ஆய்வினின்றும் தவிர்த்து விடுவதில் எவ்வித நியாயமும் கிடையாது. வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி கற்றபோது மாயக்கிச இயக்கங்களோடு பரிச்சியம் ஏற்பட்டதோடு பிரித்தானியா அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலிருக்கும் போது அவற்றின் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டனர். ஆகவே மாக்கிசம் மறைமுகமாகவே இலங்கையை வந்தடைந்தது. இவ்வாறு இலங்கை திரும்பி வந்தோரில் முக்கியமானவர்கள்: கலாநிதி S. A. விக்கிரமசிங்க, பிலிப் குணவர்தனா, கலாநிதி N. M. பெரேரா, கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா வெஸ்லி குணவர்தனா எப்போர் முக்கியமானவர்கள் ஆவர். 1934-இல் ஆரம்பித்த சூரியமல் இயக்கம் தேசிய வாதிகள் ஏகாதிபத்திய எதிர்வாதிகள், சோசலிச வாதிகள், கொம்னிபூஸ்டுகள் என்போரை ஒன்றிணைத்தது. நவம்பர் 11-இல் பொப்பிப் பூக்கள் விற்கப்படுவதனை எதிர்ப்பதே இதன் பிரதான நடவடிக்கையாக இருந்தது. இது ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் பிரச்சார நடவடிக்கை எனக்கொள்ளப்பட்டது. இதற்கு எதிராக இவ்விளைஞர்கள் குழு சூரியப் பூக்களை விற்றது. இதன் அடிப்படை தேசிய உணர்வோடு ஏகாதிபத்திய நபர்களை எதிர்ப்பதாக அமைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து 1935-இல் முதலாவது இடதுசாரிக் கட்சியான இலங்கைச் சமசமாசக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய எதிர்வாதம் சோசலிசம் என்ற சிந்தனைகளை இது பிரபல்யப் படுத்தியது. ஆரம்பத்தில் தொழிற்சங்க வாதத்தினை சீர்திருத்த வாதம் எனக்கருதி அதனை நிராகரித்தது. ஆனால் தொழிலாளர் வர்க்கத் தலைமைக்காக குணசிங்காவுடன் போட்டியிட வேண்டி வந்தபோது தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஈடுபட்டது. இவ்வியக்கம் பூரண சுதந்திரம் சோசலிசம் எனும் இரண்டு பிரதான நோக்கங்களை முன் வைத்தது. இக்கட்சியில் இரண்டு அங்கத்தவர்கள் அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றமையால் கட்சி பிரபல்யம் அடைந்தது.

புரட்சி மாற்றம், சமத்துவம் என்ற சுலோகங்களை முன் வைத்த இக்கட்சிக்குப் பெருமளவு விவசாயிகளைக் கொண்டிருந்த அன்றைய இலங்கையில் மக்கள் ஆதரவு தரத் தயங்கினர் என்பதை விட அத்தகைய கருத்துக்களை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தனர் என்பதே பொருந்தும் மறுபுறம் குடியேற்ற நாடுகளில் இத்தகைய இயக்கங்களை முளையிலேயே கிள்ளி எறியும் பிரித்தானியா அடக்கு முறைக்கு எதிராக இடது சாரிகள் பெரு வளர்ச்சி பெற முடியவில்லை.

இந்திலையில் 1947-இல் இலங்கை உள்ளூர் விடயங்களில் பூரண சுயாட்சியினைப் பெற்றுக்கொண்டதோடு புதியதொரு அரசியல் திட்டத்தினையும் பெற்றுக் கொண்டது சோல்பரி பிரபுவைத் தலைவராகக் கொண்டு வழங்கப்பட்ட இவ் யாப்பின் கீழ் முதலாவது

பொதுத் தேர்தலையும் இலங்கை எதிர் நோக்கியது இதனிடையே 1935-இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை சமசமாஜக்கட்சி பிளவு பட்டது. II-ம் உலகப்போர் ஆரம்பமானதை அடுத்து இக்கட்சியில் இருந்த ரெஸ்கிசவாதிகளுக்கும் 3வது அகிலத்தை ஆதரித்தவர்களுக்கும் இடையே கருத்து வேறுப்பாடுகள் ஏற்பட்டன. இதனையடுத்து சமசமாஜக் கட்சியின் நிர்வாகக்குழு 3வது அகிலத்தைக் கண்டித்து ஒரு பிரேரணையை நிறைவேற்றியது. இப்பிரேரணையை ஏதிர்த்தோர், சமார் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் கட்சியிலிருந்து விளக்கப்பட்டனர். எஞ்சியிருந்தோர் 4-வது அகிலத்தின் வழியைப் பின்பற்றி சோவியத் யூனியனை நாஜிகள் தாக்கிய பின்னரும் பேர்ரை எதிர்த்து வந்தனர் இதன் விளைவாக இலங்கையிலிருந்த பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் இக்கட்சியினை சட்ட விரோதமாக்கினர் இதனால் இதன் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சிலர் இந்தியாவுக்குத் தலைமறைவாகினர்.

சமசமாஜிக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் 1940 நவம்பரில் ஒரு ஐக்கிய [சோசலிஸ்ட் கட்சியை உருவாக்கினர் 1943 இல் இது இலங்கைக் கொம்னிஸ்ட் கட்சியாக மாற்றமடைந்தது. போரீன்போது இது இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசோடு ஒத்துழைத்ததோடு சமசமாஜக் கட்சியின் சில தொழிற் சங்க தலைமைத்தானனங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டது.

போர் முடிவடைந்ததை அடுத்து சமசமாஜக் கட்சியின் மீதிருந்த கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்படவே தலைவர்கள் கட்சியினை புனர்நிர்மாணம் செய்ய முனைந்தனர். ஆனால் தலைமறைவாக இந்தியாவுக்குத் தப்பியோடி அங்கிருந்தபோது ஒரு பொல் சவிக்லெனினிஸ்ட் கட்சியினை ஆரம்பித்திருந்தன. இந்தியாவில் இருந்து இவர்கள் திரும்பி வந்தபோது ஆரம்ப சமசமாஜிஸ்டுகளுக்கும், இவர்களுக்குமிடையே தலைமைத்துவத்துக்கான போட்டி ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக சமசமாஜக் கட்சியின் இன்னொரு பிளவு ஏற்பட்டு ஒரு புதிய கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதுவே பொல்சவிக்லெனினிஸ்ட் கட்சியாகும். இக்கட்சிக்கு கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா தலைமை தாங்க சமசமாஜக் கட்சிக்கு N. M. பெரேரா தலைமை தாங்குகிறார். இவ்வாறு 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின்போது இலங்கையில் மூன்று இடது சாரிக் கட்சிகள் இயக்கத்திலிருந்தன அவை முறையே; இலங்கைச் சமசமாஜக் கட்சி (LSSP), பொல்சவிக் - லெனினிஸ்ட்கட்சி (BLP), கொம்னிஸ்ட் கட்சி (CP) என்பனவாம்

கொள்கையளவில் இடது சாரிகளுக்கும் UNPக்கும் இடையே பெரும் வேறுபாடுகள் இருந்தன. பொருளாதார சமத்துவம், உற்பத்திக் கருவிகளை பொதுவுடமை ஆக்குதல், வருமான வித்தியாசங்களைக் குறைத்தல், சோசலிச சமூகம் ஒன்றினை உருவாக்குதல், வரையறைக்குட்பட்ட வேலைநேரம், தேசிய மயமாக்கல் போன்ற

கொள்கைகளை இடதுசாரிகள் முன் வைக்க UNP கலப்புப் பொருளாதாரம்; அடிப்படைச் சுதந்திரங்கள் பேணப்படல், தனியார் முதலீடு, பொதுநல சேவைகள், சொத்து சுதந்திரம் என்பவற்றை முன் வைத்ததோடு இடது சாரிகள் வெற்றி பெற்றால் தனிமனித சுதந்திரம் பறிபோய்விடும் என்றும் பிரச்சாரம் செய்தனர்.

1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 42 ஸ்தானங்களைப் பெற்றது, LSSP 10 ஸ்தானங்களையும் BLP 5 ஸ்தானங்களையும் பெற CP 3 ஸ்தானங்களைப் பெற்றது. UNP அதிக ஸ்தானங்களைப் பெற்றதால் அது மற்றய குழுக்களின் உதவியுடன் அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டது.

முதலாம் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிகளாக இடம் பெற்றிருந்த இடதுசாரிக் கட்சிகள் தம்மிடையே ஒற்றுமையாக ஒரு எதிர் கட்சித் தலைவரைத் தெரிவு செய்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு பிளவுண்டிருந்தன. இந்நிலையில் இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் நலன்களைக் காக்கவேன 1944 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் 9 ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்று எதிர்க்கட்சியில் இடம் பெற்ற போதிலும் சுமார் ஒரு வருட காலத்தில் UNP ஐ ஆதரித்து அரசாங்க கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டது. 1950 இல் இரு இடதுசாரிக் கட்சிகளான BLPயும் LSSPயும் ஒன்று சேர்ந்தன. இவ்வாறு ஒன்று சேர்வதை விரும்பாத LSSPயின் ஆரம்ப அரசாங்கத்தவரான பிலிப் குணவர்த்தன LSSPயில் இருந்து வேறு சிலரோடு பிரிந்து சென்று விப்லவக்கார இலங்கை சமசமாஜக் கட்சியென்ற (VLSSP) புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தார் இவ்வாறு இடதுசாரிக் கட்சிகள் சித்தாந்த வேறுபாடுகள், ஆறாமை முரண்பாடுகள், தலைமைத்துவ போட்டி என்பன காரணமாக பிளவுண்டதால் பலவீனமடைந்ததோடு UNPக்கு எதிராக பலமான எதிர்க்கட்சியாகவும் செயற்பட முடியவில்லை. 1952 வரை UNPYே ஆட்சி செய்தது.

அரசியலறிஞர் பிரித்து வகுத்துத்தகு கட்சிப் பாகுபாடு அல்லது கட்சிமுறை என்ற நோக்கில் பார்க்கும் போது அன்றைய கட்சிமுறையை ஒரு கட்சிமுறை என்றோ, பல கட்சிமுறையென்றோ, தலையாய கட்சிமுறை என்றோ, கிடைக்க முடியாதிருந்தது. ஆனால் ஒரு பெரிய கட்சியும் பல சிறிய கட்சிகளும் நடைமுறையிலிருந்தன. அதனால் அக்காலக் கட்சிமுறையை பிரமுகர் கட்சிமுறை எனவே கொள்ளலாம். ஏனெனில் UNP தேர்தலில் பெற்ற வெற்றி அதன் கொள்கைகளுக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்பதிலும் பார்க்க அரசியல் சீர்திருத்த இயக்கத்தில் அதன் தலைவர்கள் வகித்த பங்கும், நாட்டுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்தமையும் அதன் தலைவரான D. S. சேனநாயக்காவை தேசபிதா என்று மதித்தமையுமே காரணங்கள் ஆகக்கொள்ளப் படுகின்றன.

1946 இல் UNP ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா தலைமை தாங்கிய சிங்கள மகாசபை இயக்கமும் அதனுடன் சேர்ந்து கொண்டபோதும் அது UNP யுடன் இரண்டறக் கலக்கவில்லை. இருந்தும் திரு S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா UNP அமைத்த அமைச்சரவை ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரியாகக் கடமையாற்றினார். ஆனால் பண்டாரநாயக்காவுக்கும் கட்சித் தலைமைப் பீடத்துக்குமிடையே அரசாங்கக் கொள்கைகள் சம்பந்தமாக சில கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. இவ்வேறுபாடுகள் காரணமாக 1951 ல் பண்டாரநாயக்கா அமைச்சரவையில் இருந்து இராஜினாமாச் செய்ததோடு சிங்கள மகாசபையின் இடத்தில் ஒரு நடுவழிப்போக்குள்ள ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினைத் தோற்றுவித்தார். இக்கட்சியின் தோற்றத்தோடு வலதுசாரி, இடதுசாரி எனப் பிரிந்து காணப்பட்ட இலங்கைக் கட்சிமுறையில் ஒரு புதிய போக்கு தென்படலாயிற்று.

இந்தியப் பிரதமரான ஜவகர்லால் நேருவின் கொள்கைகளினால் கவரப்பட்ட பண்டாரநாயக்கா தனது கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தும்போது நடுவழிப் போக்கினை வலியுறுத்தியதோடு சனநாயக சோசலிசம் என்பதனையும் முன்வைத்தார். வேலையின்மை, அறியாமை, பிணி ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு பொருளாதாரத்தை வேண்டி நிற்கும் ஒரு மிதவாத சோசலிசக் கட்சியாக இதனை அவர் உருவாக்கினார். பேச்சு, பத்திரிகை, கூட்டங்களும் மக்களின் சுதந்திரங்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு வழங்குவதும் இதன் நோக்கமாகும். மேலும் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களின் தேசிய அபிலாசைகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் வகையில் அவர்களது கலாச்சாரம், மத பெறுமதிகளது மறுமலர்ச்சி, சுதேசவைத்தியத்துறையில் புனர் நிர்மாணம், மேலைத்தேச ஆதிக் கத்திலிருந்து நாட்டை விடுவித்தல், இங்கிலாந்துடன் இலங்கை செய்துகொண்ட பாதுகாப்பு உடன்படிக்கைகளை நீக்குதல், இந்நாட்டவர்களே ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை வரைதல், சுதேச மொழிகளுக்கு உத்தியோக அந்தஸ்தினை வழங்குதல் பௌத்த மதத்துக்கு அதற்குரிய இடத்தினை அளித்தல் என்பனவும் இதன் கொள்கையாக இருந்தது. பண்டாரநாயக்கா மேலைத்தேச சார்பான நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ உயர்மத்தியதர வர்க்கத்தினரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய UNP யில் இருந்தும் சமத்துவம், சமூகப்புரட்சி, சோசலிசம் என்பவற்றை முன்வைத்த இடது சாரிகளிடமிருந்தும் SLFP யை நன்றாக வேறுபடுத்திக் காட்டினார். மேலும் நீண்ட காலமாக பல்வேறு மனத்தாக்கல்களோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சிங்கள கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் குறிப்பாக, பௌத்த குருமார், சுதேச வைத்தியர்கள் ஆசிரியர்களின் பிரச்சனைகளுக்கு மதிப்பு அளிப்பதாகவும் பௌத்த சமய மறுமலர்ச்சி, கலாச்சார புனருத்தாரணம் என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டதாகவும் அமைந்ததால் வெகுதுரிதமாக பெரும்பான்மை மக்களிடையே ஆதரவு பெற்றமுடிந்தது. இருந்தும் இக்கட்சி ஆரம்பித்த ஒருவருட காலத்துள் பொதுத்

தேர்தல் ஒன்றை எதிர்நோக்கியதால் எவ்வித ஆயத்தமும் உதவியும் இன்றி இதில் போட்டியிட்டு 9 ஸ்தானங்களையே பெறமுடிந்தது. UNP 54 ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்துக்கொண்டது. LSSP 9 ஸ்தானங்களிலும் CPVLSSP கூட்டு 4 ஸ்தானங்களையும் தமிழ்காங்கிரஸ் 4 ஸ்தானங்களையும் புதிதாக 1949 இல் அமைக்கப்பட்ட சமஸ்திக்கட்சி 2 ஸ்தானங்களையும் பெற்றன.

தேசபிதா என மதிக்கப்பட்ட D. S. சேனநாயக்கா 1951 இல் திடீரென இறந்தமையினால் அவரது மகனான டட்லி சேனநாயக்கா UNPக்கு தலைமை தாங்கி 1952ஆம் ஆண்டுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டார். இதனால் UNP தனக்குரிய வாக்குகளுடன் D. S. சேனநாயக்காவின் மரணத்துக்கான அனுதாப வாக்குகளையும் சேர்த்துப் பெற்றமையினால் அது தெளிவான பெரும்பான்மையினைப் பெற முடிந்தது. ஆனால் பிரதமராக வந்த டட்லி சேனநாயக்கா பொருளாதார ரீதியில் எடுத்த சில நடவடிக்கைகளால் அரிசியின் விலையை உயர்த்தியமை இடது சாரிக்கட்சிகள் ஒழுங்கு செய்த ஒரு மாபெரும் கர்த்தாவை 1953 இல் எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. இக்கர்த்தாவின் போது ஏற்பட்ட வன்முறைச் சம்பவங்களுக்கெதிராக எடுத்த நடவடிக்கையில் சில அப்பாவி மக்கள் உயிர் இழந்த மயால் டட்லி தனது பிரதமர் பதவியை இராஜாநாமாச் செய்தார். இதனால் அவரின் பின்பு சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை பிரதமர் பதவியைப் பெற்று 1956 வரை ஆட்சி செய்தார். இக்காலத்தில் உத்தியோக மொழிப்பிரச்சனை முக்கியத்துவம் பெற்றமையால் அப்பிரச்சனையை மக்கள் முன் எடுத்துச் செல்வதற்காக 1956 இல் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு ஒரு பொதுத்தேர்தல் நடத்தப்பட்டது.

புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற ஏனைய நாடுகளைப் போலவே இலங்கையிலும் விடுதலை இயக்கங்களே கட்சிகளாக மாறி ஆட்சியமைத்ததைக் காண்கிறோம். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததை அடுத்த 8 வருட காவத்திலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே ஆட்சி செய்தது. இக்காலப் பகுதியில் அது அளிந்த உறுதியான அரசாங்கம் நேர்க்கணியமானதும் தேவையானதும் எனக்கருதப்படுகிறது. ஆனால் இக்காலப்பகுதியின் எதிர்க்கட்சிகள் பலவீனமாக அமைந்தமையால் மற்றரசாங்கம் ஒன்றை அமைக்கக் கூடிய திறமையற்றதும் பிளவுபட்டதுமான ஒன்றாகவே அமைந்தது. மேலும் இவை பாராளுமன்ற அரசியலில் நம்பிக்கை அற்றனவாகவும் காணப்பட்டன. அரசாங்கத்துக்கு எதிரான பிரச்சினைகளில் கூட இவை ஒற்றுமைப்பட முடியாதளவுக்கு தம்மிடையே சச்சரவுகளுக்கு உட்பட்டிருந்தன. ஆனால் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் எழுச்சியுடன் இந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இக்கட்சி பாராளுமன்ற ஜனநாயக அமைப்புகளிலும், செயற்பாட்டிலும் நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு கட்சியாகும்.

1956 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல் முடிவுகள் இலங்கையின் கட்சிமுறை அமைப்பிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இத்தேர்தலில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியினைப் பிரதானமாகக் கொண்ட மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி பெற்ற வெற்றி இலங்கை அரசியலில் ஒரு மெளனப் புரட்சி, திருப்புமுனை, பிரிவினைக்கோடு என வர்ணிக்கப்பட்டது. இவ்வெற்றி இலங்கை அரசியலில் U N P செலுத்திய தனிக்கட்சி ஆதிக்கநிலையினை மாற்றி ஒரு இரு கட்சிப் போக்குக்கு வித்திட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

இத்தேர்தலுக்குச் சற்று முன்னர் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி பிலப் குணவர்த்தனாவின் விப்லவக்கார, இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி W. தகநாயக்காவின் பாசாபெரமுன I. M. R. A, ஈரியக் கொல்வின் கீழ் இயங்கிய ஒரு குழு என்பன சேர்ந்து மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (MEP) என்ற கூட்டினை அமைத்தன. இக்கூட்டு இடது சாரிக் கட்சிகளான LSSP, CP என்பவற்றுடன் ஒரு தேர்தல் போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தத்துக்கு வந்தன. இத்தேர்தலில் MEP 51 ஸ்தானங்களைப் பெற்று அரசாங்கத்தை அமைக்க, UNP 8 ஸ்தானங்களும், LSSP 14 ஸ்தானங்களையும் CP 3 ஸ்தானங்களையும் பெற்ற தோடு, தமிழ் காங்கிரசும் சமஸ்திக் கட்சியும் முறையே 1, 10 ஸ்தானங்களையும் பெற்றன.

மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அமைத்த மந்திரிசபையில் முதன் முதலாக இரு இடது சாரிகள் இடம் பெற்றனர். ஆனால் ஆறாமையும் புத்திக் கூர்மையும் படைத்த பிரதமராய் இருந்த S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா மந்திரி சபையில் இடம் பெற்ற வலது சாரியினருக்கும்; இடது சாரியினருக்குமிடையில் இணக்கம் காண்பதில் பெரிதும் அல்லற்பட்டார் விவசாய மந்திரியாக இருந்த பிலிப் குணவர்த்தனா கொண்டு வந்த நெற்காணி மசோதா போன்ற முற்போக்குத் திட்டங்களை வலது சாரியினர் விரும்பவில்லை. அதனால் C. P. D. சில்வா தலைமையில் வலது சாரி அமைச்சர்கள் இடதுசாரி அமைச்சர்களை மந்திரி சபையிலிருந்து அகற்றும் வரை தாம் அமைச்சரவை கூட்டங்களுக்குச் சமூகமளிக்க மாட்டோம் என அறிவித்தனர். இதனால் பண்டாரநாயக்கா இரு இடதுசாரி அமைச்சர்களையும் மந்திரி சபையிலிருந்து விலக்க வேண்டியதாயிற்று.

தாம் அளித்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இவ் அரசாங்கம் எடுத்த முதல் நடவடிக்கை: சிங்களத்தை மாத்திரம் தனி ஒரு உத்தியோகமொழி ஆக்கியமையாகும்- இதனை எதிர்த்து சமஸ்திக் கட்சி சத்தியாக்கிரக நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து 1956 லும் 1958 லும் நாடு இரண்டு இணக்கலவரங்களை சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று, இந்நிலையில் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா தமிழர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முகமாக 1958 இல் சமஸ்திக்கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகத்துடன் ஒரு ஒப்

பந்தம் செய்து கொண்டார். இது பின்னர் பிரதமராலேயே கிழித் தெறியப்பட்டது. இந்நிலையில் 1959 இல் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா பௌத்தகுரு ஒருவரினால் சுடப்பட்டு இறந்தார். இதுவரை அடுத்து W. தகநாயக்கா காபந்துப் பிரதமராக பதவி ஏற்றார். இவருக்கு அரசாங்கத் தரப்பில் பெரும்பான்மை ஆதரவு இருக்கவில்லை. இவர் பாராளுமன்ற ஜனநாயக சம்பிரதாயங்களுக்கு மாறாத தாம் புதிதாக உருவாக்கிய கட்சி அங்கத்தவர்களுக்கு மந்திரி சபையில் இடம் கொடுப்பதற்காக பெரும்பான்மைக் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தவர்களை மந்திரி சபையிலிருந்து நீக்கினார். நம்பிக்கை வாக்கொன்று எடுக்கப்பட்டால் இவர் தோற்கும் நிலை இருந்து வந்தது. இதனால் இவர் இவ்வரசாங்கத்தின் ஆயுட்காலம் முடிவடைய முன்னரே 1960 இல் பாராளுமன்றத்தை கலைத்து பொதுத்தேர்தல் ஒன்றை நடத்துவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தார்.

1960 ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடந்த 1 வது பொதுத் தேர்தலில் எந்த ஒரு கட்சியும் பெரும்பான்மை பெறவில்லை. U.N.P. 50 ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்றிருந்தது. S. L. F. P. 46 ஸ்தானங்களைப் பெற்றிருந்தது. சமஸ்திக்கட்சி 15 ஸ்தானங்களைப் பெற்றிருந்தது. U.N.P. யே அதிகஸ்தானங்களைப் பெற்றிருந்தமையால் அதன் தலைவர் டட்லி சேனாநாயக்காவை அரசாங்கம் அமைக்குமாறு மகாதேசாதிபதி அழைத்தார். டட்லி சேனாநாயக்கா தமக்கு சமஸ்திக் கட்சியின் ஆதரவு கிடைக்குமென எதிர்பார்த்தார். ஆனால் சமஸ்திக் கட்சியின் குறைந்த பட்சக் கோரிக்கைகளை ஏற்க முடியாத படியால் இவ்வரசாங்கம் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தின்போது தோற்கடிக்கப்பட்டது. அதனால் அடுத்த தேர்தல் 1960 யூலை மாதத்தில் நடத்த வேண்டுமென மகாதேசாதிபதி அறிவித்தார். இந்நிலையில் அடுத்த பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினை அரசாங்கம் அமைக்குமாறு மகாதேசாதிபதி நடந்தமை ஒருதலைப் பட்சமானது எனக் கண்டிக்கப்பட்டது.

1960 யூலை மாதத்தில் நடந்த இரண்டாவது பொதுத்தேர்தலில் S. L. F. P. 75 ஸ்தானங்களைப் பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்துக்கொண்டது. இது தனியொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே மந்திரி சபையில் இடம்பெற வழிவகுத்தது. D. S. சேனாநாயக்கா அமைத்த முதலாவது மந்திரிசபையும், S. W. R. D. 1956 இல் அமைத்த மந்திரி சபையும் கூட்டு மந்திரி சபைகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1960 யூலையில் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அமைத்த அரசாங்கம் விரைவில் பல பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கியது. இதன் காரணமாக இடது சாரிகள் பல தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் இறங்கின. வேலையின்மை, அந்நிய செலாவணிப் பிரச்சனை, வாழ்க்கைச் செலவு அதிரிப்பு என்பவற்றால் தொழிற்சங்கங்கள் வேலை நிறுத்

தத்தில் ஈடுபட்டதோடு அவை ஒற்றுமையாக ஒரு 21 அம்சக் கோரிக்கையையும் முன்வைத்தன. ஒரு இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி அமைப்பு உருவாகும் சூழ்நிலையும் இருந்தது. இந்நிலையில் தொழிற்சங்க இயக்கத்தை பலவீனப்படுத்தும் நோக்குடன் திருமதி சிறிமாவோ இடது சாரிக்கட்சிகளுள் பலம்மிக்க L.S.S.P. ஐ அரசாங்கத்துடன் சேர்ப்பதில் வெற்றிக்கண்டார். L.S.S.P. யின் அங்கத்தவர்களும் இவருக்கு அமைச்சரவையிலும் இடம் கொடுத்தார். அதனால் இவர் அமைத்த அமைச்சரவையும் ஒரு கூட்டு அமைச்சரவையாகியது. S.L.F.P. அரசாங்கத்தில் சேர்வதை விரும்பாத L.S.S.P. யின் ஒரு பகுதியினர் அதிலிருந்து விலகி எட்மன்ட் சமரக் கொடி தலைமையில் LSSP (R) என்ற ஒரு புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தனர். இக்காலப்பகுதியில் சோவியத் ரஷ்யாவுக்கும் மாவோ தலைமையின் கீழ் இயங்கிய சீனக் கொம்னிஸ்ட் கட்சிக்கும் ஏற்பட்ட சச்சரவுகள் காரணமாக உலகளாவிய ரீதியில் கொம்னிஸ்ட் கட்சிகளிலும் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. இதன் பிரதிபலிப்பாக இலங்கையிலும் கொம்னிஸ்ட்கட்சி பிளவுபட்டது. சண்முகதாசன் தலைமையில் ஒரு குழு CP யிலிருந்து விலகி CP (Peuity) கட்சியென அமைந்தது.

1964 இல் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ அமைத்த கூட்டு மந்திரிசபை தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளைப் பிற்போட உதவிய போதிலும் இவ்வரசாங்கம் கொண்டு வந்த பத்திரிகைகளைத் தேசிய மயமாக்கும் மசோதவுக்கு SLFP கட்சிக்குள் எதிர்ப்பிருந்தது. C.P. Dr. Silva தலைமையில் 10 SLFP கட்சி அங்கத்தவர்கள் இம் மசோதாவை எதிர்த்து வாக்களித்தமையால் இம்மசோதா தோல்வியடைந்ததோடு அரசாங்கமும் தோல்விகண்டதால் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு 1965 இல் பொதுத் தேர்தலுக்காக திகதி குறிக்கப்பட்டது. ஆகவே 1956 தொடக்கம் 1965 வரையுள்ள காலப்பகுதி SLFP ஆதிக்கம் செலுத்திய காலப் பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. இருந்தும் இக்காலப்பகுதியில் பண்டாரநாயக்காவும், திருமதி பண்டாரநாயக்காவும் கூட்டரசாங்கங்களை அமைத்தமையால் இலங்கை இருகட்சி முறையை நோக்கி வளர்ந்து செல்கிறது. என்ற கருத்தினை ஏற்கமுடியாது போயிற்று. 1965 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் பின்பு UNPயும் வலதுசாரிக் கட்சிகளோடு இணைந்து ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தை அமைத்தமையால் இலங்கை உண்மையில் ஒரு இருகூட்டுக் கட்சிமுறையை நோக்கியே வளர்ந்து செல்கிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது.

1965 ஆம் ஆண்டு நடந்த பொதுத்தேர்தல் முடிவுகளும் தெளிவாக இருக்கவில்லை. இதில் UNP 66 ஸ்தானங்கள் பெற SLFP 41 இடங்களைப்பெற்றது. அதனால் UNP சமஸ்திக்கட்சி (14 இடங்கள்) தமிழ் காங்கிரஸ் (3), CP Dr. Silva தலைமையிலான ஸ்ரீலங்கா சோசலிஸ்ட் சுதந்திரக் கட்சி (SLSFP) 5 ஸ்தானங்கள்

KMP இராஜரத்தின தலைமை தாங்கிய ஜாதிக விழுக்கி பெரமுன என்பவற்றை இணைத்து ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தை அமைத்தது. ஆகவே 1965ல் இலங்கை அரசியலில் UNPயும் வலது சாரிகளும் ஒன்றிணைந்து கூட்டுச் சேர்வதும், SLFP யும் இடதுசாரிகளும் கூட்டுச் சேர்வதுமான ஒரு போக்கு எனலாயிற்று.

UNP அமைத்த தேசிய அரசாங்கம் அதன் ஆயுட்காலம் முழுவதும் பதவியில் இருந்த போதும் அதில் கூட்டுச்சேர்ந்த சமஸ்திக் கட்சி 1968 ஆம் ஆண்டளவில் அதிலிருந்து விலகிவிட்டது. சில வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையிலேயே உடம் மாவட்ட சபைகள் அமைப்பது சமஸ்திக்கட்சி தேசிய அரசாங்கத்தில் சேர்ந்தது ஆனால் அவ்வாக்குறுதிகளை UNP நிறைவேற்றத் தவறிய பட்சத்தில் FP அரசாங்கத்தில் இருந்து வெளியேறியது. இதே காலப்பகுதியில் 1968ல் SLFP, LSSP, CP என்பன ஒரு பொதுக் கொள்கைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஐக்கிய முன்னணி என்ற அமைப்பை உருவாக்கின, 1965 - 70 காலப்பகுதியில் பல பொருளாதார பிரச்சனைகளை தேசிய அரசாங்கம் எதிர் நோக்கியதால் பிரதமர் டட்லி சேனாநாயக்கா அதிக உணவுப் பயிரிடுகை திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியதோடு அரிசியின் விலையையும் உயர்ந்தினார். இக்காலப்பகுதியிலேயே 1958 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்மொழி விசேட விதிகள் சட்டத்தை அமுல் படுத்துவதற்கான விதிகளும் இயற்றப்பட்டன.

1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐக்கிய முன்னணி (SLFP + LSSP + CP) மூன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான ஸ்தானங்களைப் பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டது. இத்தேர்தலில் SLFP 91 ஸ்தானங்களையும் LSSP 19 இடங்களையும் CP 9 ஸ்தானங்களையும் பெற UNP 17 இடங்களையே பெற்றது. இவ் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பதவியேற்ற ஒரு வருடத்துள் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் (JVP) பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை எதிர்நோக்கியது. மேலும் 1972 ல் ஒரு புதிய குடியரசு அரசியல் திட்டத்தினையும் அறிமுகப்படுத்தியது. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் இறைமை பெற்றிருக்கவில்லையென வாதிட்டு புதிய குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தேசிய அரசுப் பேரவையை ஒரு மீயுயர் கருவியாக்கியது.

ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்க காலப்பகுதியில் அத்தியாவசிய உணவுப் பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவியதோடு அரசாங்கம் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்தது. மேலும் இவ்வரசாங்கம் பெருந்தோட்டங்களையும் தேசிய மயமாக்கியது. நிலச்சீர்திருத்தம் மற்றைய கொள்கைகளிலும் SLFP க்கும் LSSP க்குமிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டமையால் LSSP அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சொற்ப

காலத்துள் CP யும் அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறியது, இதனால் இவ்வரசாங்கத்தின் இறுதிக் காலத்தில் தனியே SLFP மாத்திரமே ஆட்சியை நடத்தியது. இக்கட்டத்தில் இவ்வரசாங்கம் சமூகத்தின் பல்வேறு பகுதியினரினதும் எதிர்ப்பையும் சம்பாதித்தது. 1977 ல் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தலுக்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன.

1977ல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் முன்னொரு போதும் இல்லாத மாதிரி UNP ஐந்தில் நான்குக்கும் அதிகமான பெரும்பான்மை பெற்று ஆட்சியை அமைத்தது. இத்தேர்தலில் UNP 139 ஆசனங்களைப் பெற SLFP 8 ஆசனங்களையே பெற முடிந்தது. 1972 சமஸ்திக்கட்சியும் தமிழ் காங்கிரசும் மற்றைய தமிழ்க் குழுக்களும் இணைந்து உருவாக்கிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி T.U.L.F. 17 இடங்களைப் பெற்று எதிர்க்கட்சியாகியது. முதன்முதலாக எந்த ஒரு இடதுசாரிக்கட்சியும் ஒரு அங்கத்தவரைத்தானும் பெற முடியவில்லை. இவ்வரசாங்கம் 1978-ல் முன்னைய அரசியல் திட்டத்தை மாற்றி ஜனாதிபதிமுறை சார்ந்த ஒரு ஆட்சிமுறையையும், விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையையும் உள்ளடக்கிய ஒரு அரசியல் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. U. N. P. தனியே ஆட்சியை நடத்தக் கூடிய அளவு பலம் பெற்றிருந்த போதும் இந்திய வம்சாவழித் தொழிலாளரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசையுந் தன்னுடன் சேர்த்தே ஆட்சியை அமைத்தது. C. W. C. தலைவர் S. தொண்டமானுக்கு மந்திரி சபையிலும் இடமளித்துள்ளது, ஆகவே இதனையும் ஒரு கூட்டரசாங்கம் என்றே கொள்ள வேண்டும். இதனால் இலங்கை ஒரு கூட்டுக் கட்சி முறையை நோக்கியே வளர்ந்து வந்துள்ளது. என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கென ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் தலைமையில் 1944ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி சோல்பரி ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தபோது சம பிரதிநிதித்துவ கோரிக்கையை முன்வைத்து தோல்வி கண்டது. ஐம்பது ஐம்பது என அழைக்கப்பட இக்கோரிக்கையின்படி எதிர்காலத்தில் அமையும் சட்ட சபைகளின் 50% மான பிரதிநிதித்துவம் பெரும் பான்மையோருக்கு வழங்கப்பட மிகுதி 50%மும் சிறுபான்மை சமூகங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. இதை சோல்பரி ஆணைக்குழு நிராகரித்தது. பெரும் பான்மையோர் ஆக்கிரமிப்பினை எதிர்ப்பதை தனது கொள்கையாகக் கொண்டிருந்த தமிழ் காங்கிரஸ் பின்னர் தனது கொள்கையை "பொறுப்புடன் ஒத்துழைப்பது" என மாற்றிக் கொண்டது. ஆரம்பத்தில் இக்கட்சி இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே ஆதரவு பெற்றுக் காணப்பட்டது. ஆனால் D S. சேனநாயக்கா அமைத்த அரசாங்கத்தில் இது பின்னர் சேர்ந்து கொண்டது. இவ்வரசாங்கம்

கொண்டுவந்த பிரஜா உரிமைச் சட்டங்களுக்கும் ஆதரவு வழங்கியது. இதனை எதிர்த்த தமிழ் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் சிலர் அதிலிருந்து வெளியேறி 1949 ல் சமஸ்திக்கட்சியினை S.J.V. செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் அமைத்தனர். 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சமஸ்திக் கட்சி பெரும் வெற்றியடையா வீட்டாலும் 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் - மொழிப் பிரச்சினை முக்கியத்துவம் பெற்றதோடு சமஸ்திக் கட்சி வெற்றி பெற்றதோடு தொடர்ந்து வந்த தேர்தல்களிலும் அது வெற்றி பெற்று தமிழ் பேசும் மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவு பெற்ற கட்சியாகியது. 1972 ல் புதிய அரசியல் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டபோது அதனை எதிர்ப்பதற்காக பிரதான தமிழ் கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு தமிழர் கூட்டு முன்னணி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது? இது பின்னர் 1976 ல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியென (T.U.L.F.) என தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டது. 1977 ல் நடந்த தேர்தலில் தனிநாடு கோரிக்கையை முன்வைத்து போட்டியிட்ட இது 17 ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்று பிரதான எதிர்கட்சி என்ற அந்தஸ்தினைப் பெற்றது.

தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய தமிழ்க் காங்கிரஸ் சமஸ்திக் கட்சி என்பன சிறிய கட்சிகளாகவும் குறிப்பிட்ட தொரு சமுதாயத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியதாலும் தேசிய ரீதியில் தேர்தல்களில் போட்டியிட முடியாததால் இலங்கைக் கட்சி முறையில் பெரும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. இருந்தும் பிரதான இரு கட்சிகளும் தெளிவான பெரும்பான்மை பெற முடியாத கட்டங்களில் அரசாங்கம் அமைப்பதில் ஒரு தீர்மானிக்கும் சக்தியாக சமஸ்திக்கட்சி செயற்பட முடிந்தது. ஆனால் 1970க்குப் பின்பு இந்தநிலை ஏற்பட இடமிருக்கவில்லை. ஏனெனில் 1970, 1977 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல்களில் முறையே SLFP, UNP என்பன தனியே தெளிவான பெரும்பான்மை மட்டுமல்ல 2/3க்கும் 4/5க்கும் அதிகமான பெரும்பான்மையினைப் பெற்றன.

(III) முடிவுரை

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றகாலமுதல் இடம்பெற்ற தேர்தல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும் போது முதல் 8 வருடங்களும் தனிக்கட்சி ஆதிக்கம் பெற்ற காலப்பகுதியாகவும் அதாவது UNPயின் ஆதிக்கம் - அடுத்த 9 வருடங்களும் SLFP செல்வாக்குப்பெற்ற காலமாகவும் இருந்தது. இதனால் 1956 இல் இருந்து இலங்கை ஒரு இருகட்சிமுறையை நோக்கி வளர்ந்து வருகிறது எனக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் 1964 இல் SLFP, LSSP யோடு கூட்டுச் சேர்ந்தமையையும், 1965 இல் UNP வலது சாரிக்குழுக்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்தமையையும் கொண்டு பார்த்தபோது இலங்கை ஒரு இரு கூட்டுக் கட்சிமுறையை நோக்கி வளர்ந்து செல்வதாக விமர்சிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1970 ஆம், 1977 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல்களில் முறையே SLFP யும், UNP யும் பெற்ற

பெரு வெற்றிகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது இலங்கை மக்கள் இரண்டு பிரதான கட்சிகளுள் ஒன்றினையே எப்போதும் தெரிவு செய்துவந்துள்ளனர் என்பது தெரிகின்றது. ௨ + ம் UNP - 1952 இல் 44.08% வாக்குகளைப் பெற்று 54 ஸ்தானங்களைப்பெற SLFP 15.52% வாக்குகளையும் 9 இடங்களையும் பெற்றது. 1956ல் SLFPஐ பிரதானமாகக் கொண்ட MEP 39.96% வாக்குகளையும் 51 ஸ்தானங்களைப்பெற UNP 27.44% வாக்குகளையும் பெற்றது 1960ம் ஆண்டு யூலை தேர்தலில் SLFP 33.59% வாக்குகளையும் 75 ஸ்தானங்களையும் UNP 37.75% வாக்குகளையும் 30 இடங்களையும் பெற்றது. தொடர்ந்து 1965ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் UNP 43.7% வாக்குகளையும் 66 ஸ்தானங்களையும்பெற SLFP 27.2% வாக்குகளையும் 41 ஆசனங்களையும் பெற்றது. 1970ம் ஆண்டுத்தேர்தலில் SLFP 36.8% வாக்குகளையும் 91 ஆசனங்களைப் பெற UNP 37.9 வாக்குகளையும் 17 ஸ்தானங்களையும் பெற்றது. இறுதியாக 1977 இல் நடந்த தேர்தலில் UNP 51.5% வாக்குகளையும் 139 ஆசனங்களையும்பெற SLFP 30.3 வாக்குகளையும் 8 ஸ்தானங்களையும் பெற்றது.

மேற் சொன்ன புள்ளி விபரங்கள் இலங்கை மக்கள் 1952 ஆம் ஆண்டிலிருந்து UNP, SLFP என்ற இரண்டில் ஒன்றையே ஆட்சியில் அமர்த்துவதற்கு தெரிவு செய்து வந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் UNPயும் SLFPயும் பல சந்தர்ப்பங்களில் தனியே ஆட்சியை அமைக்காது முறையே வலது, இடதுசாரிக் கட்சிகளோடு கூட்டுச் சேர்ந்து ஆட்சியை அமைத்து வந்துள்ளமையால் தான் இலங்கை ஒரு இருகட்சி முறையை நோக்கி அல்ல ஒரு இரு கூட்டுக்கட்சிமுறையை நோக்கி வளர்ந்து வந்துள்ளது எனக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

பிரதிநிதித்துவமும் தேர்தல் தொகுதி அமைப்பு முறையும்

I பிரதிநிதித்துவம்:

சட்டசபையில் பிரதான சமுதாயங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதற்காகத் தெரிவுசெய்யும் முறையை அறிமுகப்படுத்த முன்பு நியமன முறையையே காலனித்துவ அரசாங்கம் பயன்படுத்தியது. தேசாதிபதியின் நியமனம் நிச்சயமாக மக்களது விருப்பமாக இருக்காது என்பதனால் இம்முறைக்கு எதிராக பலமான எதிர்ப்பு இருந்தது என்பது உண்மையே. இருந்தும் 1833ல் முதலாவது சட்டநிருபண சபை உருவாக்கப்பட்டதிலிருந்து 20 ம் நூற்றாண்டில் முதல் தசாப்தம் வரை மேற்சொன்ன முறையே சில சிறிய மாற்றங்களுடன் நடைமுறையிலிருந்து வந்தது. 1912ம் ஆண்டு மக்கலம் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் தேர்தல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோதும் அவை கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் அடிப்படையிலேயே நடத்தப்பட்டன. மேலும் ஒரு ஆசனத்தைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் இனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பிரிக்கப்பட்டன; இனரீதியில் அமையாத கல்வி கற்ற இலங்கையருக்கான முதலாவது தேர்தல்கூட பெருமளவு இன சாதி அடிப்படையிலேயே நடந்தது.

பெரும்பான்மையோரான சிங்கள இனத்தின் தேசியவாதிகள் இயல்பாகவே பிரதிநிதித்துவத்தில் பிரதேசமுறை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தனர். சீர்திருத்தக் கழகம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் இவை இரண்டுமே இவர்களது கிளர்ச்சிகளுக்கான பிரதான கருவிகளாக அமைந்தன. தீர்மானங்கள் எடுத்தல், விஞ்ஞாபனங்கள் அனுப்புதல், பணிந்து கோருதல் என்பனவே இவர்களது போரட்ட முறைகளாயிருந்தன. இத்தேசியவாதிகள் சொத்துக்கள் படைத்த மேலைத்தேச சார்பான மத்திய வகுப்பினராய் இருந்தமையால் சர்வசனவாக்குரிமை மீது நாட்டங் கொண்டவர்களாக இருக்கவில்லை; இருந்தும் காலனித்துவ அரசாங்கம் வழங்கத் தயாராக இருந்த வாக்குரிமையிலுப் பார்க்கப் பரந்ததொரு வாக்குரிமையினையே கோரி நின்றனர்.

சிறுபான்மை சமூகங்களுக்கான கடமைப்பாடுகளின் ஒரு பகுதியாக இனரீதியில் அமைந்த பிரதிநிதித்துவத்தைப் பேணிக்காப்பதே காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக இருந்தது. உண்மையில் 1920ம் ஆண்டில் அரசியல் திட்ட சீர்திருத்தத்திற்கான தனது பிரேரணைகளை முன்வைக்கும்போது “எந்த ஒரு தனிச்சமூகமும்

மற்றைய சமூகங்களின்மீது தனது விருப்பத்தைக் திணிக்காதவாறு இருப்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அவை வரையப்பட்டுள்ளன; எனக் கூறியதன்மூலம் சேர். வில்லியம் மானிங் இனரீதியான முறையில் அமைந்த பிரதிநிதித்துவத்தின் தேவையினை அல்லது அவசியத்தினை வலியுமுத்தினார். 1920 அக்டோபரில் நடந்த விசேட கூட்டத்தில் இத்தகைய பிரதிநிதித்துவமுறை "சமூகங்களிடையே நிலவும் வேறுபாடுகளை அதிகரிக்கும்" என்ற அடிப்படையில் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் இம்முறையை எதிர்த்தது. 1923ல் மேலும் ஒரு சீர்திருத்தம் வழங்கப்பட்டபோதும் இதே கருத்துக்களையே அது முன்வைத்தது. "இனரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தினை இத்திட்டம் அடிப்படைத் தத்துவமாகக் கொண்டுள்ளமை சனநாயகத் தன்மையற்றதும் இத்தீவில் வாழும் வேறுபட்ட சமூகங்களிடையே ஒற்றுமையினங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றே கொண்டு வரப்பட்டதாகும்" எனக் கண்டித்தது. குடியேற்ற நாட்டுக் காரிய தரிசி இக்கண்டனத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளாது 1924 ஜனவரி 22ல் வெளியிட்டுத் தனது அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். "இப்போது இருக்கின்ற மாதிரி இலங்கையில் உள்ள பல் வேறு சமுதாயங்களும் பல முக்கியமான அம்சங்களில் அவற்றின் ஈடுபாடுகளைப் பொறுத்து வேறுபடுவது தொடர்ந்திருக்கும் வரைக்கும் சட்டசபையில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பேணிக்காக்க சில விதிகள் சேர்க்கப்பட வேண்டும்" இக்காலகட்டத்தில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கு சார்பாக எவ்வித கிளர்ச்சிகளும் நடக்கவில்லை என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

மேற்கூறிய பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய கருத்துக்களுக்கு முற்றிலும் மாறான கருத்தினையே இலங்கை வந்த டொனமூர் ஆணைக் குழுவினர் கொண்டிருந்தனர். 1928 ம் ஆண்டில் தமது விதந்துரைகளை முன்வைத்தபோது இனரீதியான பிரதிநிதியான பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழிக்கும்படி குறிப்பிட்டு பின்வரும் கருத்துக்களையும் எடுத்துரைத்தது.

இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ இனவேறுபாடுகளைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக அவற்றை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளதோடு எப்போதும் தீவிரமானதாக விளங்கும் சாதவேறுபாடுகளைப் பொறுத்து அதன் உணர்ச்சி வசப்படவைக்கும் வேண்டு கோள்களை கடந்த காலங்களில் மிகவும் சிறிதளவுதான் குறைந்துள்ளது.

இருந்த போதிலும் வாக்குரிமையினை விஸ்தரித்தல் என்ற பிரச்சனையில் சிங்களத் தேசிய வாதிகளைவிட இவ்வாணைக்குழுவினர் தாராளமாகவே இருந்தனர். தனியே இலங்கைத் தொழிற்குடியே சர்வசன வாக்குரிமைக்கு ஆதர்வாக இருந்தது இவ்வாணைக்குழுவினர்

சிபாரிசுகளின் பயனாக 1931 ல் சர்வசன வாக்குரிமை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதோடு காலனி நாடுகளுள் இலங்கையே முதன் முதலில் சர்வசன வாக்குரிமையைப் பெற்ற நாடும் ஆகியது.

சிங்களத் தேசிய வாதிகளின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய கிளர்ச்சிகள் அவர்களுக்கும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சகபாடிகளுக்கும் இடையே நிரந்தரமான கருத்து நேறுபாடுகளை ஏற்படுத்திவிட்டது. A. J. வில்சன் குறிப்பிட்டதுபோல "பிரித்தானியரிடமிருந்து கிடைத்த அரசியல் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் பொதுசேவைப் பதவிகள் பெறுவதற்கும் உயர்ந்தோர் குழுவினரிடையே நடந்த ஒரு போராட்டமே" இதுவாகும். அதிகாரத்திலிருப்பவர்கள் மீது தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவதை உறுதிப்படுத்தும் முகமாக இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் 1920 களில் பிரதிநிதித்துவத்தில் இனவிகிதாசாரத்தினை கோரினார். 1930 களில் பிற்பகுதியிலிருந்து 1940 களின் மத்திய பகுதிவரைக்கும் இவர்களது முக்கியமான அரசியல் கருவியாயிருந்த இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் சமபிரதிநிதித்துவத்திற்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது. சமபிரதிநிதித்துவம் என்பது சட்டசபையில் 50% மான ஆசனங்கள் சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்றே பொருள்பட்டது.

இந்த கோரிக்கையை மத்தியஸ்தம் செய்ய வந்த சோல்பரி ஆணைக்குழு (1944 - 45) வேறுபல விடயங்களோடு இக்கோரிக்கையையும் நிராகரித்தது. ஏனெனில் இத்தகைய முறையின் கீழ் தெரிவு செய்யப்படும் ஒரு சட்டசபை அதன் இயல்பினைப் பொறுத்து நிலையானதாக இருக்குமேயன்றி செயற்பாடு உள்ளதாக இராதினையும் சிங்கள பெரும்பான்மை தனக்குரிய நிலையை அடைவதற்காக ஏதாவதொரு சிறுபான்மைக் குழுவுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதன் மூலம் பெரும்பான்மை பெறும் என்றும் வாதிட்டது. மேலும் பெரும் பான்மைக் குழுவுக்குரிய தேர்தல் தொகுதிப் பெரும்பான்மையினை சட்டமூலம் கட்டுப்படுத்துவதனால் சிறுபான்மையோர் நலன்களைப் பொறுத்து இப்போதிருப்பதை விட குறைந்த சிரத்தையே கொள்ளும் என்றும் வாதிட்டது.

இருந்தபோதும் சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் சிறுபான்மை சமூகங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவத்தில் பாரமளிக்க என மந்திரிக்குழுவினர் உருவாக்கிய முறையினை மேலும் பாதுகாப்புகளோடு ஏற்றுக்கொண்டனர். இத்திட்டத்தின் கீழ் சனத்தொகை குறைவான பிரதேசங்களுக்கு (இத்தகைய பிரதேசங்களிலேயே சிறுபான்மைக் குழுக்கள் பெரும்பாலும் வாழ்ந்தன) மேலதிக ஆசனங்கள் வழங்குவதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் 1948 - 49 ம் ஆண்டுகளில் இந்தியத் தமிழர்கள் வாக்குரிமையினை இழக்கும் வரை நியாயமான அளவு சிறப்பாகச் செயற்பட்டது. ஆனால் அதன் பின்னர் சிங்களவர் குறிப்பாகக் கண்டியச் சிங்களவர்களே தேர்தல்

தொகுதிப் பிரிப்பில் அதிக அனுசூலங்களைப் பெறமுடிந்தது. அட்டவணை - 1)

இலங்கையின் சமுதாயங்களிடையில் நிலவும் பிரச்சனைகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பது முக்கியமாக உள்ளது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்ட சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு மேலதிகமான சில ஆசனங்களை வழங்க வழி செய்தனர். இதனை அடைந்து கொள்வதற்கு பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தில் சிறிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்து சனத்தொகை அடர்த்தி குறைந்த பிரதேசங்களுக்கும், பின்தங்கிய பிரதேசங்களுக்கும் பாரமளித்தனர். இது வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர் முஸ்லீம்கள் என்போருக்கு ஓரளவு மேலதிக பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தாயமைந்தது. மேலும் பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளை அமைப்பதற்கான விதிகளும் அரசியல் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.

சிங்கள இலங் இந்தி முஸ்லீ மற்றை 'மொத்த
வர் கைத் யத் ம்கள் யோர் தம்
தமிழர் தமிழர்

சனத்தொகை அடிப் படையில் கிடைக்க	66	12	10	6	1	95
வேண்டிய ஆசனங்கள் கிடைத்த ஆசனங்கள்						
1947	68	13	7	6	1	95
1952	75	13	0	6	1	95
1956	75	12	0	7	1	95
சனத்தொகை அடிப் படையில் கிடைக்க	106	17	18	10	0	151
வேண்டிய ஆசனங்கள் கிடைத்த ஆசனங்கள்						
மார்ச் 1960	123	18	0	9	1	151
யூலை 1960	122	18	0	11	1	151
1965	121	17	0	11	1	151
1970	123	19	0	8	1	151

பெரும்பான்மையோர் வாழும் பிரதேசங்களிலுள்ள இன (பெருந்தோட்டங்களிலுள்ள இந்திய வம்சாவலியினர், கொழும்பில் வாழும் தமிழர்), மத (றோமன் கத்தோலிக்கர், முஸ்லீம்கள்) சமூகக் குழுக்கள் (கோயிகம தவிர்ந்த மற்றைய சாதியினர்) போன்றவற்றின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதே இதன் நோக்கமாகும் இவ்வேறுபாடுகள் தேர்தல் தொகுதி அமைப்பில் இனரீதியான அம்சங்களை அறிமுகப்படுத்தும் தேவையினை இல்லாததாக்கி விட்டது.

1972ல் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் திட்டம் பிரதிநிதித்துவ முறையில் மாற்றம் எதனையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நடைமுறையிலிருந்த முறையினையே தொடர்ந்தும் கொண்டிருந்தது. ஆனால் 1978ல் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் திட்டம் பிரதிநிதித்துவத்தில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் இங்கு நடைமுறையிலிருந்து வந்த எளிய பெரும்பான்மை முறையை மாற்றி விகித சம பிரதிநிதித்துவ முறையினை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது.

II தேர்தல் தொகுதி அமைப்பு முறை:

இரண்டாவது அரசாங்கசபை தெரிவு செய்த மந்திரிக்குழு தயாரித்த அரசியல் திட்ட புறவரைவு தேர்தல் தொகுதிமுறை பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது.

1931 ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி ஒரு மாகாணத்தில் குடியிருக்கும் மொத்த ஆட்கள் 75,000க்கு அண்மித்ததாக பிரிக்கப்படுவர் இத்தகைய ஒவ்வொரு 75,000 ஆட்களுக்கும் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு ஒவ்வொரு தொகுதியை ஒதுக்குவதோடு மேலதிகமான ஒவ்வொரு ஆயிரம் சதுரமைல்களுக்கும் ஒவ்வொரு தொகுதியினை ஒதுக்கலாம்.

மேலதிக தேர்தல் தொகுதிகள் பின்வருமாறு ஒதுக்கப்படும்.

மேல் மாகாணம் — 1	வடமேற்கு மாகாணம் — 3
மத்திய மாகாணம் — 2	வடமத்திய மாகாணம் — 4
தென் மாகாணம் — 2	ஊவா மாகாணம் — 3
வட மாகாணம் — 4	சப்ரகமுவ மாகாணம் — 2
கிழக்கு மாகாணம் — 4	

தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் ஆணைக்குழு ஒரு மாகாணத்தினை தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கும்போது அவற்றைச் சமமான ஆட்களைக் கொண்டதாக பிரித்து அமைத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு பிரிக்கும்போது அம் மாகாணத்தின் போக்கு வரத்து வசதிகள், பௌதிக இயல்புகள், சமுதாயம் அல்லது அங்கு குடியிருப்போரின் வேறுபடுகின்ற நலன்களையும் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

மேற்சொன்ன மத்திய குழுவின் நகர்திட்டத்தில் சோல்பரிக்குழு திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தபோது தேர்தல் தொகுதிகளைப் பிரிக்கும் தேர்தல் ஆணைக்குழுவுக்கு ஓரளவு தன்னிச்சையாகச் செயற்படும் அதிகாரங்களையும் வழங்கியது. ஒரு குறிப்பிட்ட

பிரதேசத்தில் இன, மத, அல்லது மற்றைய நலன்களால் சமுதாய ரீதியில் பிணைக்கப்பட்டு ஆனால் அப்பிரதேசத்தில் வாழும் பெரும் பான்மை மக்களிலிருந்து மேற்குறிப்பிட்ட அம்சங்களில் ஒன்றோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதோ காரணங்களினால் அது வேறுபட்டால் ஆணைக்குழுவினர் தேர்தல் தொகுதிகள் சமமாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற விதியினைத் தளர்த்தி அத்தகைய மக்களுக்குப் பிரதி நிதித்துவம் வழங்கத் தக்கவாறு தேர்தல் தொகுதிகளைப் பிரிக்க லாம். மேலும், பொருத்தமான பிரதேசங்களில் பல அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளை உருவாக்கலாம் எனவும் சிபாரிசு செய்தது

ஒவ்வொரு சனத்தொகை கணக்கெடுப்பு முடிந்த ஒரு வரு டத்துள் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் ஆணைக்குழு அமைக்கவும் அரசியல் திட்டம் வழி வகுத்தது. அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபடாத மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்டே அத்தகைய ஆணைக்குழு அமைக்கப்படவேண்டும் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு பாட்டின் அடிப்படையில் 1946ஆம் ஆண்டு முதலாவது தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழுவொன்று தெரிவு செய்யப்பட்டது. இக் குழுவில் திரு. L. M. D. de சில்வா, திரு. N. நடராஜா, திரு. H. E. ஜேன்ஸ் என்போர் அங்கம் பெற்றனர் இக்குழு தனது விசாரணைகளின் பின்னர் அறிக்கையினை முன் வைத்தது.

இக்குழு 84 தனி அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளையும் 4 இரட்டை அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளையும் ஒரு மூன்று அங்கத்துவ தொகுதிகளையும் கொண்டதாக முழுத் தீவினையும் பிரித், தது. மேல்மாகாணத்தில் பல இனத்தவர்களும் வாழும் கொழும்பு மத்திய தொகுதியினை மூன்று அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியாக்கி யது. இதனால் இங்கு ஒரு தமிழ் அங்கத்தவரைத் தெரிவு செய்ய வாய்ப்பளித்தது. தென்மாகாணத்தில் அம்பலங்கொட - பலப்பீட் டியா இரு அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியாக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் இப்பிரதேசத்தில் நிலவிய சாதிப் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண லாம்மென எதிர் பார்த்தது. அதாவது இரு வேறு சாதிக் குழுக்க ளும் தத்தமக்கு ஒவ்வொரு பிரதிநிதியினைத் தெரிவு செய்ய வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. சப்பிரகமுவ மாகாணத்தில் சிறுபான்மை யோராயிருந்த இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கும் முகமாக பலாங்கொட ஒரு இரட்டை அங்கத்துவ தேர் தல் தொகுதியாக்கப்பட்டது, மத்திய மாகாணத்தில் காணப்பட்ட இன்னொரு சாதிப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாணும் நோக்கில் கடு கண்ணாவ இரட்டை அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியாக்கப்பட்டது. மேலும் ஊவாமாகாணத்தில் வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளி மக்க ளுக்கு வாய்ப்பளிப்பதற்காக பதுளை ஒரு இரட்டை அங்கத்துவ தொகுதியாக்கப்பட்டது.

இந்திய வம்சாவளியினருக்கு மேலதிகமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதும் மிகச் சிரமமானதாக இருந்தது எனவும், மற்றைய சமுதாயங்களைவிட இவர்களின் வாக்களிக்கும் வாய்ப்புகள் குறைவாக இருக்கின்றது எனவும் நிரந்தர வசிப்பிடத்தினை உறுதி செய்வதற்கான பத்திரங்கள் பெறுவதில் இவர்களுக்கு சிரமங்கள் இருந்ததே அதற்கான முக்கிய காரணம் என்றும் இவ்வாணக்குழு குறிப்பிட்டது. இருந்தும் நுவரெலியா, தலவாக்கல்ல, கொட்டகல நாவலப்பிட்டி, மஸ்கெலிய, அப்புத்தளை, மாத்தளை போன்ற இடங்களில் இந்திய வம்சாவளினர் தமது பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வாய்பளிப்பதற்காக அவற்றின் தேர்தல் தொகுதிகளின் எல்லைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் இவ்வாணக்குழு குறிப்பிட்டது. இதன் மூலம் இந்திய வம்சாவளியினர் தமது வாக்குப் பலத்தின் மூலம் 7 பிரதிநிதிகளை நிச்சயமாகவும் சிலமமயம் 10 பிரதிநிதிகளைக் கூடத் தெரிவு செய்ய வாய்ப்பிடுகிறது எனவும் குறிப்பிட்டு அகில இலங்கை ரீதியில் இம்மக்கள் 10 பிரதிநிதிகளையும் மாகாண ரீதியில் 8 பிரதிநிதிகளையும் தெரிவு செய்ய வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் சுட்டிக் காட்டியது.

கீழ்மாகாணத்தினைத் தவிர மற்றைய இடங்களில் முஸ்லீம்கள் பரவி வாழ்வதனால் முஸ்லீம் சமுதாயத்திற்கும் போதியளவு பிரதிநிதித்துவம் பெற வாய்ப்பிருக்கவில்லை எனவும் குறிப்பிட்ட இவ்வாணக்குழு கீழ்மாகாணத்தில் மூன்று தொகுதிகளில் முஸ்லீம்கள் தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்ய முடியும் என்றும் கொழும்பு மத்திய தொகுதியில் 33%க்கும் அதிகமாக முஸ்லீம்கள் வாழ்வதால் அங்கு ஒரு தொகுதியில் வெற்றிபெற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டது. இலங்கை தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் மன்னாரில் 1/3 பகுதியினர் முஸ்லீம்களாக இருப்பதனால் அங்கும் ஒரு முஸ்லீம் வெற்றிபெற வாய்ப்புண்டு என்றும் எடுத்துரைத்தது. வடமத்திய மாகாணத்தில் புத்தளம் அத்தகையதொரு தொகுதியாகும். ஆகவே முஸ்லீம்கள் தமக்கென 4 அங்கத்தவர்களை நிச்சயமாகவும் சில சமயம் 6 அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்ள முடியும் எனவும் குறிப்பிட்டது.

சனத்தொகை விகிதா வெற்றி
சாரப்படி கிடைக்க வாய்ப்பு
வேண்டியது

கரைநாட்டுச் சிங்களவர்	41	32
கண்டிச்	25	36
இலங்கைத் தமிழர்	12	13 அல்லது 14
இந்தியத்	10	7 அல்லது 8
முஸ்லீம்கள்	6	4

1947 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள்

(இனரீதியில் பெற்ற ஆசனங்கள்)

சிங்கள இலங் இந்தி முஸ்லீ மற்றை மொத்
வர் கைத் யத் ம்சள் யோர் தம்
தமிழர் தமிழர்

சனத்தொகை விகிதா						
சார்ப்படி கிடைக்க	66	12	10	6	1	95
வேண்டிய ஆசனங்கள்						
பெற்ற ஆசனங்கள்						
1947	68	13	7	6	1	95

மேற்காட்டப்பட்ட நிலை 1952 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலுடன் மாற்றமடைந்தது, ஏனெனில் இலங்கைப் பாராளுமன்ற திருத்தச் சட்டம் எண் 19, 1948, எண் 48, 1949 என்பவை வாக்குரிமையினை இலங்கை பிரசா உரிமை பெற்றவர்களுக்கு மாத்திரமே பயன்படுத்த முடியும் என்ற கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டுவந்தன. மேலும் இந்திய பாகிஸ்தானிய வசிப்பிட (குடியுரிமைச்) சட்டம் எண் 3, 1949 இந்திய, பாகிஸ்தானிய குடியிருப்பாளர் 1946 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 1ம் திகதிக்குமுன்பு இலங்கையில் குடியிருந்தவர்களே குடியுரிமையினைப் பெறமுடியும் என அறிவுறுத்தி அத்தகையோர் தமது குடியுரிமையினைப்பெற விண்ணப்பிக்க வேண்டுமெனவும் அறிவித்தது. விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்வதில் ஏற்பட்ட காலதாமதம் தொழிலாளர் தமது இருப்பிடத்தினை உறுதி செய்வதில் இருந்த சிரமங்கள் என்பன காரணமாக மிகக்குறைந்த இந்திய வம்சாவளி மக்களே தேர்தல் இடாப்பில் இடம்பெற முடிந்தது. இதற்கெதிராக இந்திய வம்சாவளி மக்கள் தமது எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்தனர். இருந்தும் மேற் சொன்ன இடாப்புகளே 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதனால் இத்தேர்தலில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் தமக்கென ஒரு பிரதிநிதியைத் தானும் தெரிவு செய்ய முடியாது போயிற்று.

தேர்தல் தொகுதிப் பிரிப்புக்கான அடிப்படை 1947 - 1956

மாகாணம்	சனத்தொகைக்கான எண்ணிக்கை	பிரதேசத்துக்கான எண்ணிக்கை	மொத்தம்
மேல்	19	1	20
மத்திய	13	5	15
தென்	10	2	12
வட	5	4	9
கிழக்கு	3	4	7

வடமத்திய	1	4	5
வடமேல்	7	3	10
ஊவா	4	3	7
சப்பிரகமுவ	8	2	10
மொத்தம்	70	25	95

1947ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் வாக்குப் பல சமயின்மை

மாகாணம்	தேர்தல் தொகுதிகளின் சராசரிப் பலம் ('000)	மாகாணம்	தேர்தல் தொகுதிகளின் சராசரிப் பலம்
மேல்மாகாணம்	94.4	வடமத்தியமாகாணம்	27.9
மத்திய	75.5	வடமேல்	66.8
தென்	80.2	ஊவா	53.1
வட	53.3	சப்பிரகமுவ	74.6
கிழக்கு	38.8		

அரசியல் திட்ட விதிகளுக்கு அமைய 1959 ஆம் ஆண்டில் அப்போதைய மகாதேசாதிபதி இரண்டாவது தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழுவினை நியமித்தார்.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் 41 ஆம் சரத்தின் 5 ம் பிரிவில் செய்யப்பட்ட திருத்தங்களின் பிரகாரம் குறிப்பிட்டதொரு மாகாணத்தில் ஒரு சிறுபான்மையினர் அங்கு வதிக்கின்ற பெரும்பான்மையினருடன் கலந்து வாழ்ந்தாற்றான், தேர்தற்றொகுதி பிரிக்கும் குழு பல அங்கத்தவர் தொகுதிகளை உருவாக்க முடியும். ஆகவே சாதியடிப்படையில் ஒரு மாகாணத்தில் பல அங்கத்துவ தொகுதிகளை உருவாக்க முடியாது என்பது பெறப்படுகிறது. இத்திருத்தத்தின் பிரகாரம் அம்பலாங்கொட, பலப்பிட்டிய, பலாங்கொட, கடுகண்ணாவ போன்ற இடங்களில் தொடர்ந்தும் பல அங்கத்துவ தொகுதிகளை குழு அனுமதிக்க முடியாது போயிற்று.

கீழ் மாகாணத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லீம் மக்கள் தமக்குரிய பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பெற விசேட தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்று கோரியிருந்தனர். இலங்கைத் தமிழ் மக்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து கீழ் மாகாணத்தில் முஸ்லீம்கள் 6:5 என்ற விகிதாசாரத்தில் வாழ்ந்தனர். முதலாவது தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு சனத்தொகை அடிப்படையில் நான்கு ஆசனங்களை தமிழர்களுக்கும் மூன்றினை முஸ்லீம்களுக்கு வழங்கியது. இக்குழு (இரண்டாவது) கீழ் மாகாணத்திலுள்ள 11 தொகுதிகளில் பத்தினை இலங்கைத்தமிழ், முஸ்லீம்கள் இரு சமூகத்தவர்களுக்குமென ஒதுக்கி அதில் மூன்று தனி அங்கத்துவ தொகுதிகளை தமிழர்களுக்கும் 3 தனி அங்கத்துவ தொகுதிகளை முஸ்லீம்களுக்குமென ஒதுக்கியது. மேலும் இக்குழு இரண்டு இரட்டை அங்கத்துவ தொகுதிகளை

உருவாக்கி அவை ஒவ்வொன்றிலும் 1 முஸ்லீம் 1 தமிழ் பிரதிநிதிகளை தெரிவுசெய்ய வாய்ப்பளித்தது. அத்தொகுதிகள் முறையே மட்டக்களப்பும், மூதூரும் ஆகும். இதன் மூலம் 5 முஸ்லீம், 5 தமிழ் பிரதிநிதிகள் தெரிவாக வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. இருந்தும் மற்றைய பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லீம்கள் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் பெறும் வகையில் கொழும்பு மத்தியதொகுதி ஒரு 3 அங்கத்துவ தொகுதியாகவும் அக்குரணை ஒரு இரட்டை அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதியாகவும் ஆக்கப்பட்டன. இவ்விரு தொகுதிகளிலும் முஸ்லீம்கள் தமக்கென ஒவ்வொரு பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் வாய்ப்பு இருந்தது.

சிங்கள மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் தமது சமுதாய நலனைப்பேண தமக்கு விசேட தொகுதிகள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று கோரினர். ஆனால் அத்தகைய தொகுதிகளை உருவாக்கினால் சாதிமுறையை நீடித்திருக்கச் செய்வதாக இருக்கும் என்றும் சாதிமுறையை ஒழிப்பதனையே எல்லோரும் விரும்புவதால் அத்தகைய தொகுதிகள் எதுவும் உருவாக்கப்படவில்லை எனச் சுட்டிக்காட்டியது. இருந்தும் பொருளாதார சாதி, சமய அடிப்படையில் அத்தகைய பிரிவினருக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கச் செய்வதில் தாம் கவனம் செலுத்தியிருப்பதாகவும் இத்தகைய பிரிவினர் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதில் செல்வாக்குச் செலுத்தத்தக்க வகையில் தேர்தற் தொகுதிகளைப் பிரித்தளித்திருப்பதாகவும் இக்குழு குறிப்பிட்டது.

இந்திய வம்சாவளி மக்களின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் இரு அமைப்புக்களான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும், சனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரசும் இந்திய வம்சாவளியினரை தனிப்பட்ட முறையில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் தேர்தல் தொகுதிகளைப் பிரித்தித் தருமாறு கோரியிருந்தன. ஆனால் அவ்வாறு தொகுதிகளைப் பிரிப்பது தமது அதிகாரத்துக்கு அப்பாட்பட்டதென்றும் ஆனால் பிரசா உரிமை பெற்றோர் தொகை போதுமானளவு காணப்படின் அது பற்றி கவனங்கொண்டிருக்க முடியும் எனவும் எடுத்துக்காட்டியது. இருந்தும் பிரதிகளைத் தெரிவு செய்வதில் குறிப்பிட்டளவு இம்மக்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடியதாக தாம் தேர்தல் தொகுதிகளை அமைத்துள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டது.

இக்குழு இலங்கையை 145 தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரித்து மொத்தமாக 151 பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அனுப்ப வழி வகுத்தது.

சிங்கள இலங் இந்தி முஸ்லீ மற்றை மொத்
வர் கைத் யத் ம்கள் யோர் தம்
தமிழர் தமிழர்

சனத்தொகை அடிப்ப டையில் (1958) பெற	106	17	18	10	0	151
வேண்டிய ஆசனங்கள் கிடைத்த ஆசனங்கள்						
மார்ச் 1960	123	18	0	9	1	151
யூலை 1960	122	18	1	11	1	151

**இனங்களின் அடிப்படையில் ஆசனங்களின் பரம்பல்
பிரதிநிதிகள் சபை மார்ச் 1960**

சமுதாயங்கள்	ஆணைக்குழுவின எதிர்யாப்பு	மார்ச் 1960 பொதுத்தேர்தல் முடிவுகள்
சிங்களவர்	124 அல்லது 125	123
இலங்கைத்தமிழர்	18	18
இந்தியத்தமிழர்	8 அல்லது 9	9
முஸ்லீம்கள்	—	—
பறங்கியர்	—	1
		151

**மாகாண ரீதியில் ஆசனங்களின் பரம்பல்
பிரதிநிதிகள் சபை 1960**

மேல்மாகாணம்	35	வடமேல் மாகாணம்	16
மத்திய „	23	வடமத்திய „	8
தென் „	19	ஊவா „	10
வட „	13	சப்பிரகமுவ „	16
கிழக்கு „	11		

இந்த 145 தொகுதிகளில் 140 தனியங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதி
களாவும் நான்கு இரட்டை அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளாக
கும் ஒரு மூன்று அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளாகவும் அமைந்
தன. 1959ஆம் ஆண்டில் இப்புதிய தேர்தல் தொகுதிப் பிரிப்போடு
ஒரு மாகாணத்தினுள் அமைந்த தேர்தல் மாவட்டங்கள் அவற்றின்
வாக்காளர் தொகையினைப் பொறுத்து சமமானவையாக்கப்பட்டன.
ஆனால் மாகாணங்களுக்கிடையில் எவ்வாறு சமமின்மைகள் தொட
ர்ந்தனவோ அவ்வாறே வெவ்வேறு தேர்தல் மாவட்டங்களிடையே
சமமின்மைகள் தொடர்ந்து இருந்தன.

1972ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய முன்னணி நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்த அரசியல் திட்டம் பிரதிநிதித்துவ விடயத்தில் பெரும் மாற்றங்கள் எதனையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தேர்தல் தொகுதி அமைப்பு விடயத்திலும் சோல்பரி அரசியல் திட்ட சூத்திரமே பின்பற்றப்பட்டது. ஆனால் ஒரு சிறிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. முன்னர் 75000 ஆட்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்பதற்குப் பதிலாக ஒவ்வொரு 900000 ஆட்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என மாற்றியது. 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதலாவது மாற்றமும் இதுவாகும். 1971ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டுக்குப் பின்பு அமைக்கப்பட்ட தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு சனத்தொகை அதிகரிப்புக்கேற்ப தேர்தல் தொகுதி எண்ணிக்கையினை 161 ஆக அதிகரித்தது.

1978இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய புதிய அரசியல் திட்டம் பிரதிநிதித்துவ முறையிலும் தேர்தல் தொகுதி அமைப்பு முறையிலும் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரகாலமுதற் கொண்டு இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த எளிய பெரும்பான்மை தேர்தல் முறையை மாற்றி விகிதசமபிரதிநிதித்துவ முறையையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. புதிய அரசியல் திட்டம் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிகதிகளுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்துள்ளது. எல்லா தேர்தல் மாவட்டங்களுமாக மொத்தம் 196 பிரதிநிதிகளை மட்டுமே தெரிவு செய்ய முடியும். இலங்கையின் சனத்தொகை காலத்துக்குக் காலம் மாற்றமடைந்தாலும் இத்தொகையில் மாற்றமேற்படாது என்பதையே இது குறிக்கின்றது.

அத்தியாயம் IV

இலங்கையில் பாராளுமன்றமும் மந்திரிசபை ஆட்சி முறையும்

1 பாராளுமன்றம்

பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் பல்லின சமூக அமைப்பின் காரணமாக எழுந்த முரண்பாடுகள், பாராளுமன்றத்துக்குப் புறம் பான சத்திகளின் எதிர்ப்புகள் என்பவற்றை எதிர்நோக்கிய போதிலும் இலங்கையில் கடந்த 35 வருடங்களாக பாராளுமன்ற முறையிலமைந்த ஆட்சியே செயற்பட்டு வந்திருக்கிறது. மேற்கூறிய பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுகாண முடியாதிருப்பதால் பாராளுமன்றம் இந்நாட்டுக்குப் பொருத்தமானதா என்ற கேள்வியும் எழுந்துள்ளது.

இத்தகையதொரு பாராளுமன்றத்துக்காகப் போராடிய தேசிய யத் தலைவர்கள் பிரித்தானிய மாதிரியினைப்போல் நடிக்க முயன்றனரா? அல்லது அந்த வெளிநாட்டு மாதிரியினை இலங்கைக்கு தகுந்தவாறு மாற்றியமைக்க முயன்றனரா என்பது முக்கியமானது. ஆனால் பாராளுமன்ற முறைக்கெதிரானவர்கள் அதற்குப் பதிலாக உள்ளூர் மாற்றிடு அல்லது பதிலீடு சுதேசிய ரீதியில் எழுந்ததொன்றை முன் வைக்க முடியவில்லை. ஆனால் எமது நாட்டுக்குக் அருகிலுள்ள இந்தியாவில் ஜெயபிரகாஸ் நாராயணனும் அவரை போன்றவர்களும் கோரிய கிராமிய அரசாங்கத்தின் பெறுமதினைப் போன்று இலங்கையிலும் கம்சபா முறையினைத் தழுவி தாக்கமானதொரு அரசாங்க முறையினை அமைக்க வேண்டுமென்று தேசிய ரீதியில் எந்தக் கோரிக்கைகளும் முன்வைக்கப்படவில்லை.

இலங்கையில் பாராளுமன்றம் என்பது சட்டசபையினை மற் றொரு மாதிரியாகவும் அதற்கு பிரதம மந்திரியாகவும் அதற்கு பிரதம மந்திரியின் தலையின்கீழ் இயங்கும் ஒரு மந்திரிக் குழுவினர் பொறுப்பாகவும் செயற்பட்டனர். இச்சட்டசபைக்கான தேர்தல்கள் தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடத்தப் பட்டன. தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பு பிரதேசத்தினை அடைப்படையாகக் கொண்டதாகவும் பெரும்பாலான தொகுதிகள் பழமை பேண் தன்மையைக் கொண்ட கிராமப் புற பிரதேசங்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் ஏற்று வெற்றிகரமாகச் செயற்படுவதற்கு அவசியமான முன்றிபந்தனைகள் எவை என்பதும் கேள்விக்கு உரியதே.

சமூக ரீதியில் மனத்தாங்கல்கள் உடையவர்களுக்கு இடமளிக்கத் தக்க நெகிழ்ச்சியுடைய ஒரு பொருளாதாரமுறை இங்கில்லை. ஆனால் இலங்கையில் அரசாங்கங்கள் தொடர்ச்சியாக வழங்கிவந்த சமூக பொதுநல உதவிகள், அரசின் அத்திவாரம் ஆபத்துக்குள்ளாவதின்றும் தடுத்து வந்துள்ளது. பிரித்தானியாவில் பாராளுமன்ற சனநாயகம் தோன்றி வளர்ச்சியடைவதற்கு முன்பு அங்கு மக்களிடையே கலாச்சார ரீதியான ஒருமைப்பாடு நிலவியது. இலங்கையில் அவ்வாறானதொரு கலாச்சார ஒருமைப்பாடு இல்லை. இருந்தும் சிங்கள பெளத்த கலாச்சாரத்தின் சகிப்புத்தன்மை என்ற பண்பு - சிங்கள மொழி, சிங்கள பெளத்தர்கள் என்போரின் தீவிரத்தன்மைகளைக் குறைப்பதற்கு உதவியாகவும் சிறுபான்மைக் குழுக்களின் சில கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவும் உதவிற்று.

பிரதான அரசியல் கட்சிகளிடையே அரசு பற்றிய அடிப்படைக் கருத்துக்களில் ஒருமைப்பாடு நிலவுவது மிகவும் முக்கியம். அத்தகையதொரு ஒருமைப்பாடு நிலவாத காரணத்தினால்தான் 1947 - 1952 இடையில் அமைக்கப்பட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி

அரசாங்கம் பிரதான எதிர்க்கட்சிகளான இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. 1952 இல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்காவின் சமூகசனநாயக ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி எழுச்சியடைந்து ஒரு பிரதான எதிர்க்கட்சியாக ஆகியதோடு இரண்டு பிரதான கட்சிகளுள்ளும் சிலவகையான அடிப்படை ஒருமைப்பாடு ஏற்படத் தொடங்கியது. இந்தக் காலப்பகுதியிலிருந்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஐ. தே. கட்சியும் இற்றோடு கூட்டுச் சேர்ந்த மற்றைய கட்சிகளும் அரசியல் திட்டப்படி அமைந்த அரசர்ங்கம் என்ற கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டு செயலாற்றத் தொடங்கின. இவ்வடிப்படை ஒருமைப்பாடுகள் அவையென்பதையிட்டு பரந்தளவிலான கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இருந்தபோதிலும் இவற்றை நடைமுறையிலுள்ள பாராளுமன்ற கட்டமைவினுள் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற எடுகோள் நிலவுகின்றது. பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான சக்திகளிடமிருந்து பாராளுமன்றத்தின் செயற்பாட்டுக்கு சவால்கள் நிலவுகின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவை அதன் பெறுமதியினை கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. அத்தகைய சில பிரதானமான சவால்கள் பின்வருமாறு:

(1) 1962 தையில் வலதுசாரிப்படை உத்தியோகத்தர்கள் முயற்சித்த புரட்சிச்சதி.

(2) 1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலில் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின்கிளர்ச்சிகள்.

இம்முயற்சிகள் இங்கு நிலவிய சில நிருவாக சமூக குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய உதவியுள்ளன. 1662 ஆம் ஆண்டினை அடுத்து பொலிஸ், ஆயுதப்படைகள் என்பவற்றில் பாரதூரமான மறுசீராக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1971 ஆம் ஆண்டின் பின்பு திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா தலைமை தாங்கிய ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பல முக்கியமான காணிச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. சமஷ்டிக்கட்சி, மாக்ஸிஸ சார்பு தொழிற்சங்கங்கள், ஐ. தே. கட்சி என்பன எதிர்க்கட்சிகளாக இருந்தபோது பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. அத்தகைய நடவடிக்கைகள் தமது குறைகளை எடுத்து விளக்கவோ அல்லது பாராளுமன்றத்தினுள் தேவையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவோ உதவின.

பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பான செயற்பாட்டிற்கு ஒரு இரு கட்சி முறையும் ஒரு அரசாங்கத்தினைத் தெரிவு செய்ய விருப்பமான அனுபவம் வாய்ந்த வாக்காளர்களும் அவசியமாகும். 1931க்கும் 1998க்குமிடையில் இலங்கை வாக்காளர்கள் தேர்தல்களில்

அனுபவத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இலவசக்கல்வி வழங்கிய வாய்ப்புகளால் இவ்வாக்காளர்களுள் மிகப் பெரும்பாலானோர் கல்வியறிவு உடையவர்களாகவும் (70% - 80%) உள்ளனர். 1956 வரையும் இலங்கையில் தனிக்கட்சி ஆதிக்கமுறையே நிலவியது. 1956இல் ஐ. தே கட்சியை மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி தோற்கடித்ததோடு ஒரு இரு கூட்டுக்கட்சிமுறை எழுச்சியடைந்தது. 1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தல் தவிர மற்றைய தேர்தல்களில் இலங்கை வாக்காளர் பதவியிலிருந்த அரசாங்கங்களை மறுத்து (1952 தேர்தல் நீங்க) தெளிவான பெரும்பான்மையுடன் புதிய அரசாங்கங்களைத் தெரிவு செய்துள்ளது.

“தீவின் அமைதி, ஒழுங்கு, நல்ல அரசங்கம்” என்பவற்றுக்காக சட்டம் இயற்றும் பொறுப்பு சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெற்ற விதிகளின் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உரியதாகும். 1971 செப்டம்பர் வரை பாராளுமன்றம் என்பது மேன்மை தங்கிய பிரித்தானிய மகாராணியாரையும் இரு சபைகளான செனட் பிரதிநிதிகள் சபை என்பவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. ஒரு அரசியல் திட்ட திருத்தத்தின் அடிப்படையில் 1971 செப்டம்பரோடு செனட்சபை ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது. 1947, 1952, 1956 ஆகிய பொதுத்தேர்தல்களின் பிரகாரம் அமைந்த இலங்கையின் பிரதிநிதிகள் சபைகள் 101 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. இதில் 95 பேர் தெரிவு செய்யப்பட 6 பேர் பொதுத்தேர்தல்களின் பின் பிரதிநிதித்துவம் பெறாத நலன்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவென பிரதமரின் ஆலோசனைப்படி மகாதேசாதிபதியினால் நியக்கப்படுவர். 1959இல் புதிய தேர்தல் தொகுதிப் பிரிப்பு இடம்பெற்றபோது பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவரின் எண்ணிக்கை 151 ஆக அதிகரித்தது.

சோல்பரி அரசியல் திட்ட விதிகளின் பிரகாரம் 29(4)ல் குறிப்பிடப்பட்டதற்கேற்ப பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றலாம். 29ம் பிரிவில் அமைந்த 4 விதிகளும் மாற்றமுடியாதவையென லஞ்ச ஆணையாளருக்கும் ரணசிங்க என்பவருக்கும் இடையே நடந்த வழக்கின் போது பிரிவிக்கவுன்சில் தீர்ப்பளித்தது பிரிவிக்கவுன்சிலின் இந்தத் தீர்ப்பு இலங்கை அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தாத போதிலும் அரசியல் வட்டங்களில் குறிப்பாக எதிர்க்கட்சிகள் மத்தியில் சலசலப்பினை ஏற்படுத்தியது. இதனை அடுத்து பிரித்தானியர் இலங்கை மீது திணித்த அரசியல் திட்டத்தினை நீக்கிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் வலுவடைந்து வந்தது. இந்தியப் பாகிஸ்தானியர் குடியுரிமைச்சட்டங்களுக்கெதிராகவும் இவ்வாறு வழக்குத் தொடரப்பட்ட போதிலும் அதனைப் பிரிவுக்கவுன்சில் நிராகரித்தது.

பிரதிநிதிகள் சபை நிகழ்ச்சிகளின் ஒழுங்குபாடுகள் பிரித்தானிய பொதுமக்கள் சபையையே பெரிதும் ஒத்திருந்தது. பிரித்தானிய பொது

மக்கள் சபையைப்போலவே இலங்கைப் பிரதிநிதிகள் சபையும் குழுக்களாகப் பிரிந்து கடமையாற்றியதோடு அதன் ஒழுங்குவிதிகளும் பிரித்தானிய வழிமுறைகளையே பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. 1971 வரை இலங்கைச் சபாநாயகர்களும் பிரித்தானிய சகபாடிகளின் மரபைப் பின்பற்றி வந்ததோடு அவர்களின் தேர்தலின்போது கட்சிக்கார்பு கவனத்தில் எடுக்கப்படுவதில்லை. விவதா ஒழுங்குகளும் பாராளுமன்ற நடைமுறைகளும் வெஸ்ற்மினிஸ்டர் முறையையொத்தனவாக இருந்ததோடு மேற்கோள்கள் பெரும்பாலும் இர்ஸ்கைன் மேயும் கில்பேர்ட் கம்பியன் என்போரிடமிருந்தே காட்டப்பட்டதோடு அரசியல் திட்ட விடங்களில் டைசி, கீத், ஜெனீங்ஸ் லஸ்கி..... என் போரையும் அண்மைக் காலங்களில் S.A.D சிமித் என்போருமே உதாரணத்திற்குக் காட்டப்பட்டனரே தவிர மற்றைய பொதுநல அமைப்பு நாடுகளிலுள்ள விற்பன்னர்கள் அவ்வாறு கொள்ளப்படவில்லை. 1955 வரை இலங்கையின் பிரதிநிதிகள் சபை விவாதங்கள் முழுமையாக ஆங்கிலத்திலேயே நடத்தப்பட்டன. 1960 ம் ஆண்டிலேயே பாராளுமன்ற விவாதங்களை சிங்களத்திலும் தமிழிலும் நடந்ததுவதற்கான விதிகள் ஆக்கப்பட்டன. 1956 க்கும் 60 க்கும் இடையில் தான் தேசிய மொழிகளுக்கு மாறுதல் இடம்பெற்றது. சோல்பரி அரசியல் திட்டம் - செனட், பிரதிநிதிகள் சபை பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் என்பவற்றின் முன்னுரிமைகள் கைது செய்யப்படாதிருத்தல், அதிகாரங்கள் என்பன ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பொதுமக்கள் சபையும் அதன் அங்கத்தவர்களும் அனுபவித்து வருவனவற்றைவிட அதிகமாயிருத்தல் கூடாதென விதித்தது. 1956ம் ஆண்டு தொடக்கம் பிரதிநிதிகள் சபையினரின் சமூகப் பின்னணி மாற்றமடைந்து விட்டது. 1947, 52 ஆண்டுகளில் அமைக்கப்பட்ட சபைகளின் பிரதிநிதிகள் இலங்கையர் சமூகத்தின் மத்திய, உயர்மத்திய வர்க்கங்களிலிருந்து வந்தோராவர். இவர்களில் மிகப் பெரும்பாலானோர் இடதுசாரிக்கட்சி அங்கத்தவர்கள் உட்பட பிரபல்யமான பாடசாலைகளில் ஆங்கிலக்கல்வி கற்றவர்களாக அல்லது உயர் தொழில் புரிவோராகவும், நிலவுடமை வர்த்தகம், கைத்தொழில்திபர்களாக அல்லது ஓய்வு பெற்ற பொதுசேவையாளர்களாக இருந்தனர். 1956 ம் ஆண்டுத் தேர்தலின் பின்பு இலங்கையர் சமூகத்தில் கீழ்மட்டங்களில் உள்ளவர்களும் பிரதிநிதிகளாக வரமுடிந்தது. 1970 ம் ஆண்டுத்தேர்தலின் பின்பு இது மேலும் தெளிவாகியது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் சட்டசபை என்பது செனட் அல்லது மேற்சபை. பிரதிநிதிகள் சபை என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. முன்னயது 30 அங்கத்தவர்களையுடையதாகவும் பின்னையது ஆரம்பத்தில் 101 அங்கத்தவர்களையும் பின்னர், சனத்தொகை அதிகரிப்பிற்க்கேற்ப கூடிய அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாகவும் அமைந்தது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் பிரதிநிதிகள் சபையே அரசியல் அதிகாரத்தின் உண்மையான மூலமாகவிருந்தது. அரசாங்கம் இயங்குவதற்கு தேவையான உந்து விசையினை இதுவே வழங்கியது. எல்லா சட்டங்களையும் இச்சபையினையே தீர்மானித்தது நிதிதொடர்பான சட்ட ஆக்க அதிகாரங்களையும் இதுவே கொண்டிருந்தது. இதன் ஆயுள் காலம் சில விசேட காரணங்களினால் அதிகரிக்கப்பட்டாலொழிய ஐந்து வருடங்களாகவே இருந்தது.

செனட் சபை சிறிய சபையாகவும் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு சபையாக இருக்கவில்லை. பிரதானமான பிரச்சினைகளை அமைதியான சூழ்நிலையில் விவாதிக்கும் ஒரு சபையாகவே இது திகழ்ந்தது. பொதுச்சேவை கல்வி, சட்டம், மருத்துவம், விஞ்ஞானம் என்பவற்றில் நாட்டுக்கு சேவையாற்றி பிரபல்யமானவர்களிலிருந்து 15 பேர்களை மகாதேசாதிபதி இச்சபைக்குத் தெரிவு செய்வார். மிகுதிப் 15 பேர்களையும் பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவர்கள் தனிமாற்று வாக்குமுறையின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்தனர்.

1972 இல் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் திட்டம் செனட் சபையினை ஒழித்து விட்டமையால் ஓரங்க மன்றத்தையுடைய நாடாக இலங்கை மாறியது. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட இவ் ஓரங்க மன்றம் தேசிய அரசப்பேரவை என அழைக்கப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 1 ஆம் அத்தியாயம் 4 ஆம் சரத்து மக்களின் இறைமை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களுடைய ஒரு தேசிய அரசப் பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட 5 ஆம் சரத்து தேசிய அரசப் பேரவையே இலங்கைக் குடியரசின் அரச அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவி என்றும் குறிப்பிட்டது. மேலும், அதுவே மக்களின் சட்ட ஆக்க, நிர்வாக, நீதிபரிபாலன அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும் எனவும் எடுத்துரைத்தது.

ஒரு பொதுத்தேர்தல் முடிந்ததன்பின் கூடும் முதலாவது பேரவைக் கூட்டத்தில் தேசிய பேரவைச் சபாநாயகர், உதவிச்சபாநாயகர், குழுக்களின் தலைவர் என்போரைத் தெரிவு செய்தல் வேண்டுமென அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. தேசிய அரசப் பேரவையின் நிகழ்ச்சிகளின் மீதோ அல்லது செய்த அல்லது செய்ய இருக்கும் அல்லது செய்யாது விட்ட எதன் மீதும் எந்த நீதிமன்றமோ அல்லது நீதியைப்பரிபாலிக்கும் எந்த ஒரு நிறுவனமே நீதிபரிபாலனம் செய்ய முடியாது எனவும் இவ்வரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது.

ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது தேசிய அரசுப் பேரவை கூட்டப்பட வேண்டுமெனவும் ஜனாதிபதியின் பிரகடனத்தின் மூலமே அது கூட்டப்படும் எனவும் அரசியல்திட்டம் குறிப்பிட்டது. நான்கு மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட காலத்துக்குப் பேரவையின் அமர்வு நிறுத்தப்படக் கூடாது. பேரவையின் அமர்வினை ஒத்திவைக்கும் பிரகடனம் அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியையும் குறிப்பிட வேண்டும். பேரவையின் அமர்வு ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும்போது பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதி (1) பிரகடனம் ஒன்றின் மூலம் பேரவையைக் குறிப்பிட்ட திகதிக்குமுன் கூடும்படி அழைக்கலாம், (2) எக்காலத்திலும் பேரவை கலைக்கப்படலாம். பேரவை கலைக்கப்பட்ட திகதியிலிருந்து நான்கு மாதங்களுக்கு பிந்தாத ஒரு திகதியில் புதிய பேரவை கூடுமாறும் அப்பிரகடனம் திட்டமாகக் குறிப்பிடவும் வேண்டும், முதலமைச்சரின் ஆலோசனையுடன் ஜனாதிபதி தேர்தல் நடைபெறும் திகதியையும் புதிய பேரவை கூடுவதற்கான திகதியையும் நிச்சயித்தல் வேண்டும்.

தேசிய அரசுப்பேரவை மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை நேரடியாகவும் நிர்வாக அதிகாரத்தை அமைச்சரவை ஜனாதிபதி மூலமும், நீதித்துறை அதிகாரத்தைச் சில புறநடைகளுடன் நீதிமன்றங்கள் வேறு நிறுவனங்கள் மூலமும் பிரயோகிக்கும் என இவ்வரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டமை தேசிய அரசுப்பேரவையின் அதி உயர்தன்மையைக் காட்டி நின்றது. பேரவையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் மிக உயர்ந்தது.

1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கே வாக்களிக்கக் கோரப்பட்டனர். ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்கீழ் மக்கள் உண்மையில் ஒரு சட்டசபையினை அமைப்பதற்கே வாக்களிப்பர். 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் படி ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பதவியிலிருக்கவென 196 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு பாராளுமன்றம் அமைக்கப்படும். சனத்தொகை அதிகரித்த போதிலும் பாராளுமன்றத்தின் ஆசனங்கள் 196 ஆகவே இருக்கும். பாராளுமன்றம் என்ற தொடர்பில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப் படுகிறது. பொதுத் தேர்தல் முடிந்த ஒரு வருடத்துக்கு அவர் பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்க முடியாது. பாராளுமன்றம் பிரேரணை ஒன்றின் மூலம் ஜனாதிபதியினைக் கேட்டுக் கொண்டால் மாத்திரமே அவர் அவ்வாறு ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு கலைக்க முடியும். இது ஒரு பொதுத்தேர்தலையடுத்து அரசாங்கம் தனது முதலாவது கொள்கைப் பிரகடனத்தின்போது தோர்க்கடிக்கப்பட்டாலும் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படாது என்பதையே குறிக்கிறது மேலும் அரசாங்கம்

சமர்ப்பிக்கும் வரவு செலவு திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்த போதும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்க வேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. ஆனால் அடுத்த வரவு செலவுத் திட்டத்தினைப் பாராளுமன்றம் நிராகரித்தால் ஜனாதிபதி கட்டாயம் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க வேண்டும் என அரசியல் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. இஃது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற நடைமுறைக்கு முற்றிலும் முரணானது.

II மந்திரிசபை:

பாராளுமன்ற ஜனநாயக ஆட்சிமுறையின் இயக்கத்துக்கு கட்சிகள் எவ்வளவு முக்கியமோ அந்தளவுக்கு அதனைத் தகுந்த முறையில் இயக்கிச் செல்ல மந்திரிசபையும் முக்கியமானதாகும். ஒரு நாட்டின் உண்மையான நிர்வாகப் பொறுப்பு இதனிடம் ஒப்படைக்கப்படுவதாலேயே மந்திரிசபை ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இம் மந்திரிசபையின் தலைவராகவும், ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற கட்சியின் தலைவராகவும் நாட்டின் தலைவராகவும், பிரதம மந்திரி கடமையாற்றுவதால் பிரதமர் ஒரு பிரதான இடத்தைப் பெறுவதோடு ஒரு மந்திரிசபையினை அமைக்கும்போது அவர் பலவிடயங்களைக் கவனத்துள் கொள்ளவேண்டியவராகின்றார். இலங்கை போன்ற பல் இன, பலமத, வேறுபட்ட சாதிக் குழுக்களையுடைய நாட்டில் மந்திரிசபை ஒன்றினை அமைக்கும்போது இப்பல்வேறு நலன்களையும் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டியவராகின்றார்.

நாட்டில் இரு கட்சிமுறையொன்று இயக்கத்திலிருந்ததால் ஒரு பலம் வாய்ந்த மந்திரி சபையினை அமைத்தல் இலகுவாக இருக்கும். ஆனால் பல கட்சிமுறை இருக்கின்ற ஒரு நாட்டில் ஒரு பலமான மந்திரிசபை அமைவது சிரமமானதாகும். மேலும் மந்திரிசபையின் வெற்றிக்குக் கூட்டுப் பொறுப்புள்ள சபை அமைதல் இன்றியமையாததாகும். அத்துடன் நாட்டிற்குத் தேவையான ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களை வகுத்து செயற்படுத்துவதும் முக்கியமானதாகும் இதற்கு ஒரே நோக்கினையுடைய ஒரே கொள்கைத் திட்டத்தினை ஏற்கும் குழுவினர் மந்திரிசபையில் இடம் பெறுதல் வேண்டும். ஆகவே பலம் பொருந்திய கட்சியொன்றின் அவசியம் எழுகிறது. அவ்வாறானதொரு கட்சி தேர்தலில் தெளிவான பெரும்பான்மையினை பெற்றால் சிறந்த மந்திரிசபை ஒன்றினை அமைக்க முடியும். அத்துடன் மந்திரிமார் தலைவரை அல்லது பிரதம மந்திரியினை ஏற்று அவரது கருத்துக்களை ஏற்று பணிந்து நடக்கவும் வேண்டும். இவற்றோடு ஒரு பலமான எதிர்க்கட்சியும் மந்திரிசபையின் சிறப்பான இயக்கத்திற்கு அவசியமானதாகும். எதிர்க்கட்சியினர் ஒரு நிழல் மந்திரிசபையினை அமைத்து இயங்கும் போதுதான் மந்திரிசபை தமது கடமைகளில் கண்ணும் கருத்துமாக செயற்படுவர். ஆகவே ஒரு மந்திரிசபையின் வெற்றிக்கு அத்தியாவசியமாகும்.

- (i) இரு கட்சிமுறை
- (ii) கூட்டுப் பொறுப்பு
- (iii) பிரதமரை மதித்து நடத்தல்
- (iv) பலமான எதிர்க்கட்சி
- (v) நிழல் மந்திரி சபை

1978 வரை இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் பிரித்தானிய நாட்டினை ஒத்ததாக அமைந்திருந்தமையால் பிரித்தானிய சம்பிரதாயங்களுக்கு அமையவே இங்கும் ஆட்சிமுறை அமையுமென எதிர் பார்க்கப்பட்டது. அரசியல்வாதிகளும் புதினத்தாள்களும் இந்நாட்டு அரசியலை பிரித்தானிய அரசியல் மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பனவற்றுடனேயே ஒப்பிட்டனர். இலங்கை ஒரு சிறிய பிரித்தானியாவாகிவிடும் என எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இலங்கையில் பிரித்தானியாவுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட பல இயல்புகள் இருப்பதனை இவர்கள் மறந்தனர். பிரித்தானியாவைப் போன்று திறமையான மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையொன்று செயற்படுவதற்கு பல முன் நிபந்தனைகள் அவசியம், அவை பின்வருமாறு:

- (i) வளர்ச்சியடைந்த பொருளாதாரம்
- (ii) மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக போராடும் நீடியதொரு சம்பிரதாயம்;
- (iii) அரசாங்கத்தினரும் எதிர்க்கட்சியினரும் தம்மிடையே பேரம்பேசியும் விட்டுக் கொடுத்தம் நடக்கும் பழக்கம்.
- (iv) இருகட்சி ஆட்சிமுறை
- (v) உணர்ச்சி வசப்படாது ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கும் ஒரு மக்கள் கூட்டம்.
- (vi) கலாச்சார ரீதியில் ஒருமைப்பாடுடைய மக்கள்.
- (vii) சனநாயக ஸ்தாபனங்களில் நம்பிக்கை கொண்ட அரசியல் கட்சிகள்.

மேற் கூறிய முன் நிபந்தனைகளை எவ்வளவுக்கு இலங்கை கொண்டிருக்கிறது என்பது கேள்விக்குரியதாகும். இலங்கையின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் நிறைந்த, தேங்கி நிற்கின்ற ஒரு பொருளாதாரமாக உள்ளது. (அபிவிருத்தியடைந்து வரும்) இலங்கையின் கட்சிமுறை பல கட்சிமுறையாகவும் அல்லது 1947-56 வரையிலிருந்த தனிக்கட்சி முறையாகவும் அமைந்து காணப்படுகிறது மேலும் இக்கட்சிகளிடையே அடிப்படை ஒருமைப்பாடு என்பதும் இல்லை. உடம் மாக்கிச சார்பு இடது சாரிக்கட்சிகள் பாராளுமன்ற சனநாயக ஸ்தாபனங்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. அத்தோடு ஐ, தே. கட்சி தனியார் முயற்சிகளை தேசியமயமாக்குவதில்

நம்பிக்கையற்றிருக்க ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி அதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. இலங்கை ஒரு பல் இன, பல மதங்களைப் பின்பற்றுகின்ற மக்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. ஆனால் ஒரே தன்மையுள்ள அல்லது ஒத்த தன்மையுள்ள மக்கள் வாழும் நாட்டிலேயே மந்திரிசபை ஆட்சிமுறை வெற்றிபெற வாய்ப்புண்டு என்று கருதப்படுகிறது.

1948 இல் நடைமுறைக்கு வந்த சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் 46ம் பிரிவு இலங்கையின் பொது நிர்வாகத்தைப் பரிபாலிக்க மகா தேசாதிபதி ஒரு மந்திரி சபையினை நியமிக்க வேண்டும் என்றும் அத்தகைய மந்திரிசபை நாட்டின் நிர்வாகத்துக்கு கூட்டுப் பொறுப்புடையதாக இயங்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது. பிரதம மந்திரி தனது இதர கடமைகளோடு வெளிநாட்டு விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பாக இயங்குவதோடு அவரே மற்றைய மந்திரிகளுக்கூரிய கடமைகளை ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டதோடு மந்திரிசபையில் இடம்பெறுவோரின் எண்ணிக்கைக்கு எவ்வித கட்டுப்பாடும் விதிக்கவில்லை. ஆனால் மந்திரிசபை அங்கத்தவர்களுள் குறைந்தது இருவர் செனட் சபையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் அவர்களுள் ஒருவர் நீதிமந்திரியாகவும் இருத்தல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டது.

ஆளுமை மிக்கவரும் இலங்கையின் தேசிய இயக்கத்தின் தலைவராக நீண்டகால அரசியல் அனுபவமும் மிக்கவரான D. S. சேனநாயக்கா இலங்கையின் முதற்பிரதமராக ஆகி முதலாவது மந்திரிசபையினையும் அமைத்தார். இருந்தும் இம்முதலாவது மந்திரி சபையில் கூட்டுப் பொறுப்பினை நிலை நிறுத்துவதற்காக அமைச்சர்களிடையே ஒரு சுற்று நிருபத்தினை அனுப்பவேண்டியிருந்தது. இம்மந்திரிசபையில் வர்த்தக மந்திரியாக இருந்த திரு சி. சுந்தரலிங்கம் இவ்வரசாங்கம் கொண்டு வந்த இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டங்களை விரும்பாததால் மந்திரிசபையில் இருந்து விலகவேண்டியிருந்து. இவரின் இராஜிநாமாவை பிரதமர் D. S. சேனநாயக்கா கேட்டு பெற்றுக் கொண்டார். திரு S. சுந்தரலிங்கம் தனிநபராய் இருந்த காரணத்தால் இவ் இராஜிநாமா அரசியல் பிணக்குகள் எதற்கும் வழிவகுக்கவில்லை. ஆனால் உள்ளூராட்சி அமைச்சராக இருந்த திரு. S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா தனது அமைச்சர் பதவியினை இராஜிநாமாச் செய்த போது அது பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. திரு பண்டாரநாயக்கா தான் 1937 இல் உருவாக்கிய சிங்கள மகாசபையினைத் தொடர்ந்தும் இயக்கத்திலிருந்ததோடு பண்டார நாயக்காவுக்கு நாட்டில் கணிசமான அரசியல் செல்வாக்கும் ஆதரவும் இருந்தது. இவர் ஐ. தே. கட்சியின் கொள்கை

களை பகிரங்கமாகக் கண்டித்தும் வந்தார். தனது பதவியை இராஜினாமாச் செய்த பின்னர் சிங்கள மகாசபையினைக் கலைத்து விட்டு அந்த இடத்தில் ஒரு புதிய கட்சியான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சியினை ஸ்தாபித்தார். இக்கட்சி பிற்காலத்தில் ஒரு சக்திமிக்க கட்சியாக வளர்ச்சியடைந்தது. மேற்கூறிய இரு சம்பவங்களை விட கூட்டுப் பொறுப்பினை பாதிக்கக் கூடிய வேறுபல சம்பவங்களும் இடம் பெற்ற போதிலும் அமைச்சர்கள் பதவி துறக்கும் அளவுக்கு அவை தீவிரமானதாய் அமையவில்லை. மந்திரிசபையில் இடம்பெற்ற அமைச்சர்கள் வெளிவெளியாக மற்ற அமைச்சர்களை விமர்சித்தனர் உதாரணமாக A. E. குணசிங்கா கைத்தொழில் அமைச்சரான திரு ஜீ ஜீ. பொன்னம்பலத்தின் கொள்கைகளை விமர்சித்தார். அது போன்றே ஜோர்ஜ் ஈ. டி. சில்வாவின் கொள்கைகளும் கண்டனத்துக்குள்ளாயிற்று.

பத்திரிக்கைகளும் அமைச்சர்களிடையே நிலவும் ஒற்றுமையினங்களுக்குத் தூயமிட்டு வந்தன முதலாவது நீதியமைச்சராயிருந்த சேர் லலிதாராஜபக்ச அழுத்கடையிலிருந்த நீதிமன்றங்களை பம்பலப்பிட்டிக்கு மாற்றுவதற்குத் தீர்மானித்து மந்திரி சபையினரினதும் பிரதமரின் அனுமதியையும் பெற்றிருந்தார். இருந்தும் டெய்லி நியூஸ் பத்திரிக்கை இதனை கைவிடும்படியும் அல்லது போனால் அமைச்சரை இராஜினாமாச் செய்யும்படியும் கோரியதோடு இத்திட்டத்துக்கு எதிராக பொதுசன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டுவதிலும் வெற்றிகண்டது.

திரு D. S சேனநாயக்கா அமைத்த இலங்கையின் முதலாவது மந்திரிசபை ஒரு கூட்டு மந்திரிசபையாகவே அமைந்தது. ஏனெனில் ஒரு உறுதியான அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு அவசியமான பெரும்பான்மையினை 1947ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெறவில்லை. இதனால் சுயேட்சையாகப் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற பலரையும் ஆரம்பத்தில் தொழிற் கட்சித் தலைவரான A. E. குணசிங்காவையும் அரசாங்கத்தில் சேர்த்து குணசிங்காவுக்கு அமைச்சர் பதவியும் வழங்கினார். திரு. சிற்றம்பலம் திரு. S. சுந்தரவீங்கம் போன்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சேராத அங்கத்தவர்களுக்கும் அமைச்சர் பதவிகள் வழங்கியதோடு அரசாங்கம் அமைத்த ஒரு வருடகாலத்துள் அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரசையும் அரசாங்கத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டதோடு அதன் தலைவர் ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலத்துக்கும் அமைச்சர் பதவி வழங்கினார். இவ்வாறு சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது மந்திரிசபை ஒரு கூட்டு மந்திரிசபையாகியது.

இலங்கையின் முதலாவது பிரதமராகப் பதவியேற்ற திரு D. S. சேனநாயக்கா திடீரென இறந்தமையால் அப்பதவியை யாருக்கும் வழங்குவது என்பதுபற்றி தெளிவின்மை நிலவியது. அப்போது மகா தேசாதிபதியாகக் கடமையாற்றிய சோல்பரி பிரபு வெளிநாடு சென்

றிருந்தமையால் அவர் திரும்பி வரும்வரையும் பிரதமர் தெரிவு நடைபெறவில்லை. சோல்பரி பிரபு நாடு திரும்பி வந்து D. S. சேனநாயக்காவின் மகன் டட்லி சேனநாயக்காவையே பிரதமராக்கினர். D. S. சேனநாயக்காவை அடுத்து பிரதமர் பதவியைப் பெறுவதில் சேர்யோன். கொத்தலாவலையும் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்றும் டட்லி சேனநாயக்கா பிரதமர் ஆக்கப்பட்டமை அவர்களிடையே அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது என்றும் கூறப்பட்டது. பிரதமர் பதவிக்கு போட்டியிட்ட திரு. S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா ஏற்கனவே கட்சியிலிருந்து விலகி ஒரு புதிய கட்சியை அமைத்திருந்தார். இலங்கையின் இரண்டாவது பிரதமராகப் பதவி ஏற்ற டட்லி சேனநாயக்கா பதவியேற்ற குறுகிய காலத்துள் பாராளுமன்றத்தை கலைத்து மக்களிடம் அனுமதி பெறுவதற்காக 1952ஆம் ஆண்டில் பொதுத்தேர்தல் ஒன்றினை நடத்தினார். இத்தேர்தலில் ஐ.தே. கட்சி மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று வெற்றியீட்டியது.

1952 இல் ஐ.தே.கட்சி பெற்ற வெற்றியின் பின்பு அமைக்கப்பட்ட மந்திரிசபை ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களையே கொண்டிருந்த போதிலும் டட்லி சேனநாயக்காவுக்கு மறைமுகமான எதிர்ப்புகள் இருந்ததாகத் தெரிய வந்தது. குறிப்பாக இம்மந்திரிசபையில் போக்குவரத்து மந்திரியாக இருந்த சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை மந்திரி சபையின் கூட்டுப் பொறுப்புக்கு குந்தகமாக செயலாற்றினார் என குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. இவர் தனது ஏமாற்றத்தினை வெளிவெளியாக கூறத் தொடங்கியதோடு இவர் வெளியிட்ட பணயம் என்ற துண்டுப் பிரசுரம் மந்திரி சபையில் பெரும் சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்தியது. இருந்தும் 1953 இல் பிரதமர் அரிசி விலையை உயர்த்துவதற்கு எடுத்த முடிவே பாரதூரமானதாய் அமைந்தது. அரிசிக்கு அரசாங்கம் வழங்கி வந்த உதவி மானியத்தை குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா 1 கொத்து அரிசியின் விலையை 25 சதத்திலிருந்து 75 சதமாக உயர்த்துவதென முடிவு செய்தார். இந்த விலையேற்றத்தினை எதிர்த்து இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஒரு கர்த்தாலை நடத்தினர். அமைதியான முறையில் நடத்தவென ஒழுங்கு செய்திருந்த இக்கர்த்தால் பலவந்தமான நடத்தைகளுக்கு வழிவகுத்ததால் பொலீசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தபோது சில அப்பாவி மக்கள் உயிர் துறந்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து டட்லி சேனநாயக்கா பதவி துறந்தார் அவரை அடுத்து போக்குவரத்து மந்திரியாக இருந்த சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை பிரதமரானார். சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை பிரதமராவதை கட்சிக்குள்ளும் மந்திரி சபையினுள்ளும் பலர் விரும்பவில்லை. ஆயினும் கொத்தலாவலையுடன் அவர்கள் ஒத்துழைத்து செயற்பட்டனர். இவரின் பதவிக்காலத்தில் ஐ.தே.கட்சியின் செல்வாக்கு குறைந்து சென்றது. குறிப்பாக பெளத்தர்கள் பெரும் மன அதிருப்திக்குள்ளாயினர். மேலும் இக்கட்டத்தில் உத்தியோக மொழிப் பிரச்சனை இலங்கை அரசியல்

முக்கிய பிரச்சனையாகியது. பிரதமர் சேர். ஜோன். கொத்தலா வலை யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஒரு வரவேற்பு விழாவில் தமிழ் முக்கு சிங்களத்தோடு சம அந்தஸ்து வழங்குவதற்காக தான் அரசியல் திட்டத்தை மாற்றுவதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதாக குறிப்பிட்ட போதிலும் பின்னர் ஜ.தேகட்சியின் வருடாந்த மகாநாட்டுத் தீர்மானத்தின்படி சிங்களம் மட்டுமே உத்தியோக மொழி என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டார். இம்மொழிப்பிரச்சனையை மக்கள் முன்னிலையில் எடுத்துச் செல்வதற்காக 1956இல் ஒரு பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது.

இப்பொதுத் தேர்தல் நடப்பதற்கு முன்னால் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, பிலிப் குணவர்த்தனாவின் விப்பலகார லங்கா சமசமாஜக்கட்சி W. தகநாயக்காவின் பாசா பெரமுன என்பன சேர்ந்து மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டினை அமைத்ததோடு இக்கூட்டு லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, கொம்னியூஸ்ட் கட்சி என்பவற்றுடன் ஒரு தேர்தல் போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தமும் செய்திருந்தது. 1956 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில் இக்கூட்டு அமோக வெற்றியீட்டி S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையின்கீழ் ஒரு கூட்டு அரசாங்கத்தை அமைத்தது. திரு. S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா அமைத்த மந்திரி சபையும் ஒரு கூட்டு மந்திரிசபையாகவே இருந்தது. இம் மந்திரி சபையில் வலது சாரிகளும் இடது சாரிகளும் இடம் பெற்றமையால் அவர்களிடையே இணக்கம் காண்பதில் பெரிதும் அல்லப்பட்டார். இவ்வமைச்சரவையில் விவசாய, காணி அமைச்சராக இருந்த பிலிப் குணவர்த்தனா கொண்டு வந்த முற்போக்கான நெற்காணி மசோதா, கூட்டுறவு அபிவிருத்தி வங்கி மசோதா போன்றவற்றை C. P. de. சில்வாவினைத் தலைவராகக் கொண்ட வலதுசாரியினர் விரும்பவில்லை. நெற்காணி மசோதாவையிட்டு அமைச்சர்களுக்கிடையில் சர்ச்சைகள் எழுந்தன. இதனைக் கண்ட பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா அமைச்சர்களுக்கு ஒழுக்கவீதிகள் அடங்கிய சுற்றுநிருபத்தில் பகிரங்க மேடைகளில் பேசும்போது மற்றைய அமைச்சர்களின் பெயர் சொல்லாது விடுமாறு வேண்டினார். ஆனால் அமைச்சர்கள் பெயர் சொல்லாது குறிப்பு மொழிகளினால் குற்றஞ் சாட்டினர். இம்மந்திரி சபையில் தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தோர் ஒருவரும் இடம் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வமைச்சரவையில் C. P. de. சில்வா தலைமையில் வலதுசாரி அமைச்சர்கள் மாக்கிச தலைவர்களுள் ஒருவரான பிலிப் குணவர்த்தனாவை அமைச்சரவையிலிருந்து விலகும்படி கட்டாயம் பண்ணினார்கள். தங்கள் வேண்டுகோளுக்குப் பிரதமர் செவிசாய்க்கும்வரை தாம் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதில்லை எனவும் தீர்மானித்தனர். பிரதமர் சமரசம் செய்ய முயற்சித்தார். அது முடியவில்லை. அதனால் இறுதியில் வலது

சாரி அமைச்சர்களின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டியவரானார். இதனால் பிலிப் குணவர்த்தனாவும், வில்லியம் டி. சில்வாவும் அமைச்சரவையிலிருந்து விலகினர். இதன் பின்பு பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா பதினாறு பேர்களைக் கொண்ட இன்னொரு அமைச்சரவையை அமைத்தார். இதில் குணசிங்க, அபயவிக்கிரம, கலுகல்ல, M.P.D. சொய்சா என்போர் புதிய அமைச்சர்களாயினர். இவ்விரண்டாவது அமைச்சரவையில் ஒரே கட்சியினரே இடம் பெற்றமையால் இதில் பாரதூரமான கருத்து வேறுபாடுகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. இருந்தும் ஒற்றுமையான ஒரு மந்திரிசபையினை இயக்கிச் செல்வதில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் காரணமாக பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா மந்திரிசபைமுறை இலங்கைக்குப் பொருத்தமானதல்ல; சுவற்சலாந்து நாட்டில் காணப்படும்முறை அல்லது டொனமூர் காலத்தில் இங்கு இயக்கத்திலிருந்த நிர்வாகக் குழுமுறையே இலங்கைக்குப் பொருத்தமானது என்ற கருத்தினை வெளியிட்டார்.

1959 அல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா கொலையுண்டு இறந்ததை அடுத்து W. தகநாயக்கா காபந்துப் பிரதமரானார். இவர்தான் பிரதமராய்வர உதவியாக இருந்த அமைச்சர்களை நீக்கிவிட்டுத் தான் புதிதாக உருவாக்கியகட்சியின் அங்கத்தவர்களை அமைச்சர்களாக்கினார். இது பாராளுமன்ற சம்பிரதாயங்களுக்கும் அரசியல் திட்டவிதிகளுக்கும் மாறானவை எனக் கண்டிக்கப்பட்டது பண்டாரநாயக்கா கொலை விசாரணை சம்பந்தமாக அமைச்சர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவின. திருமதி விமலா விஜயவர்தனாவும் ஸ்ரான்சி டி. சொய்சாவும் அமைச்சரவையிலிருந்து விலகவேண்டுமெனப் பெரும்பான்மையோர் விரும்பினர். இவ்வமைச்சர்கள் இருவரையும் வெளியேற்றிய பின்னரும் கொலை வழக்கு சம்மந்தமாக தொடர்ந்தும் அமைச்சர்கள் தம்மிடையே முரண்பட்டனர். தகநாயக்காவுக்குத் பெரும்பான்மை ஆதரவு குன்றி வந்தது. பிரதமர் தகநாயக்காவை நீக்கி வேறொருவரை பிரதமராக்கவும் முயற்சிகள் நடத்தன. இலங்கரத்தினா, மைத்திரிபால சேனநாயக்கா, A. P. ஜெயகுரிய போன்றோர் பிரதமராக விரும்புகின்றனர் என பத்திரிகைகள் எழுதின. இச்சூழ்நிலையில் தனக்கு ஆதரவு குறைந்துவரும் நிலையில் காபந்து பிரதமர் 1959 டிசம்பர் 4ம் திகதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து விடுமாறு மகா தேசாதிபதியிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அவரும் அவ்வாறே பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்து 1960ம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் பொதுத்தேர்தல் நடத்த திகதி குறிப்பிட்டார்.

1960 மார்ச் மாதத்தில் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் எந்தவொரு கட்சியும் ஒரு உறுதியான அரசாங்கத்தினை அமைப்பதற்கு

தேவையான பெரும்பான்மை பெறவில்லை. இருந்தபோதிலும் ஆகக்கூடிய ஸ்தானங்களை பெற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவரான ட்வி சேனநாயக்காவினை அரசாங்கத்தை அமைக்குமாறு வேண்டினார். சமஸ்திக்கட்சியினரின் ஆதரவு தமக்கு கிடைக்குமென எதிர்பார்த்த ட்வி சேனநாயக்கா அவ்வாதரவு கிடைக்காததன் காரணமாக சிம்மாநசப் பிரசங்கத்தின்போது தோற்கடிக்கப்பட்டார். இத்தோல்வியினை அடுத்து ட்வி சேனநாயக்கா அரசாங்கத்தினை கலைக்குமாறு மகாதேசாதியிடம் வேண்டிக் கொண்டனர். மகாதேசாதிபதியும் அவ்வாறே பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்து புதிய தேர்தலுக்கு நாளும் குறிப்பிட்டார். இசந்தர்ப்பத்தில் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்காது அடுத்த பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சித் (SLFP) தலைவரான C. P. de சில்வாவினை அழைத்து அரசாங்கம் அமைக்குமாறு கோராததையிட்டு மகாதேசாதிபதி பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டார் எனக் குறை கூறப்பட்டது.

1960யூலை மாதம் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி போதுமான பெரும்பான்மை பெற்று திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையின்கீழ் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைத்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்கா தேர்தலில் எந்தவொரு தொகுதியிலும் போட்டியிடாத போதும் அவர் ஒரு செனட்சபை அங்கத்தவராகி பிரதம மந்திரிப்பதவியில் அமர்ந்தார். இவர் அமைத்த மந்திரிசபை ஒரே கட்சியினை சேர்ந்தோர் ஒரே கொள்கையினை ஆதரிப்போரைக் கொண்டதாக அமைந்ததால் அது கூட்டுப் பொறுப்பு பொருந்தியதாக இருந்தது. எனினும் காலக்கிரமத்தில் பொருளாதார பிரச்சனைகள் தலைதூக்கியதால் தொழிற்சங்கங்கள் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து பெரும் வேலை நிறுத்தங்களில் இறங்கினர். தொழிற்சங்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியினை அமைக்கத் தூண்டியதோடு ஒரு 21 அம்சக் கோரிக்கையையும் முன்வைத்தன. இத்தொழிற்சங்கங்கள் பெரும்பாலும் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் செல்வாக்கின்கீழ் இயங்கியமையால் அவற்றுள் பலம்பெற்றிருந்த இலங்கை சமசமாஜிக் கட்சியை திருமதி பண்டாரநாயக்கா ஒரு கூட்டில் சேர்த்து அரசாங்கத்தில் அதனை அனுமதித்ததோடு மந்திரிசபையிலும் இருவருக்கு இடமளிக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. ஆகவே மீண்டும் ஒரு கூட்டுமந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டதனைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு அமைச்சரவையில் இடம் பெற்ற இடதுசாரி அமைச்சர்களின் தூண்டுதல் காரணமாக 1964 இவ்வரசாங்கம் பத்திரிகைகளைத் தேசியமயமாக்கும் மசோதா ஒன்றினைக் கொண்டு வந்தது. இதனை ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குள்ளே பலர் விரும்பாதிருந்தனர். இம் மசோதா சபையில் வாக்கெடுப்புக்கு வந்தபோது C. P. de சில்வா

தலைமையில் ஒரு குழுவினர் இதனை எதிர்த்து வாக்களித்ததோடு அரசாங்க கட்சியிலிருந்து விலகி எதிர் கட்சியில் அமர்ந்தனர். அதனால் இவ்வரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டதோடு கலைக்கவும்பட்டது C. P. டி. சில்வா தலைமையில் ஒரு புதிய கட்சியான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர சோசலிஸ்ட் கட்சி ஒன்றும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இம்மசோதா பாராளுமன்றத்தில் சபையில் தோல்வியடைந்தமையால் அரசாங்கம் கலைக்கப்பட்டு புதிய பொதுத்தேர்தல் 1965 இல் நடக்கும் எனவும் அறிவிக்கப்பட்டது.

1965 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஒரு உறுதியான அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு அவசியமான பெரும்பான்மையினை எந்த கட்சியும் பெறவில்லை. இருந்தும் இத்தேர்தலில் அதிகப்படியான ஸ்தானங்களைப் பெற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைவர் டட்லி சேனநாயக்காவே அரசாங்கத்தினை அமைக்குமாறு கோரப்பட்டார். டட்லி சேனநாயக்கா சமஸ்திக்கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ், C. P. டி சில்வாவின் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர சோசலிசக்கட்சி, K. M. P. இராஜரத்தினாவின் தேசிய விடுதலை முன்னணி போன்ற ஏழு குழுக்களோடு இணைந்து ஒரு கூட்டு அரசாங்கத்தை அமைக்க முடிந்தது. இவர் அமைத்த மந்திரி சபையும் ஒரு கூட்டு மந்திரி சபையாகவே அமைந்தது. இம்மந்திரி சபையில் சமஸ்திக்கட்சியின் பிரதிநிதியாக M. திருச்செல்வம் அவர்களும் இடம் பெற்றார்.

சில வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையிலேயே சமஸ்திக்கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஆதரவளித்தது. பிரதமரான டட்லி சேனநாயக்கா சமஸ்திக்கட்சிக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற முயற்சித்தார். உடனடியான நியாயமான தமிழ் உபயோக சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான விதிகள், உத்தியோக மொழியான சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சி பெறாத தமிழ் அரசாங்க எழுதுவினைஞர்களுக்கு கால அவகாசமும் - தகுதிகாண் மட்டக் குறைப்பு இருந்தபோதும் சமஸ்திக்கட்சி எதிர்பார்த்ததும் பிரதமர் வாக்குறுதி அளித்ததுமான மாவட்ட சபை மசோதாவை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இதனால் அதிருப்தியடைந்திருந்த சமஸ்திக்கட்சியினர் பின்னர் கோரிய திருகோணமலையிலுள்ள கோணேஸ்வர ஆலய பிரதேசத்தையும் புனித நகராகப் பிரகடனம் செய்தல் என்பதையும் நிறைவேற்றாததால் அரசாங்கத்துக்கு தாம் வழங்கிய ஆதரவை நிறுத்தியதோடு சமஸ்திக்கட்சியின் பிரதிநிதியாக அமைச்சரவையில் உள்ளூராட்சி அமைச்சராக இருந்த M. திருச்செல்வமும் இராஜநாமாச் செய்தார். இதன் பின்னர் இவ்வரசாங்கம் மிகக்குறைந்த பெரும்பான்மையுடனேயே

செயற்பட்டது. இருந்த போதும் இவ்வமைச்சரவை தனக்குரிய ஆயுட் காலமான ஐந்து வருடங்களும் பதவியிலிருந்தது. இவ்வமைச்சரவை வெளிநாட்டுச் செலாவாணி, வேலையின்மைப் பிரச்சினை, அதிகரித்துச் செல்லும் வாழ்க்கைச் செலவுப்போன்ற பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்கியதோடு அவற்றுக்கு தீர்வு காணமுடியாதிருந்தமையால் 1970 மே மாதம் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் தோல்வியடைந்தது. இத்தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, இலங்கை சமசமாஜிக்கட்சி, கொம்னிஸ்ட்கட்சி என்பவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு ஐக்கிய முன்னணி மூன்றில் இரண்டிற்கும் அதிகமான பெரும்பான்மை பெற்று வெற்றி பெற்றது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தனியே அரசாங்கத்தை அமைக்கக் கூடிய பலமுடையதாக இருந்தும் மற்றைய இருகட்சிகளையும் சேர்த்தே அரசாங்கத்தை அமைத்ததோடு திருமதி பண்டாரநாயக் காவின் தலைமையின்கீழ் ஒரு கூட்டுமந்திரி சபையையும் அமைத்தது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலிருந்த வலதுசாரியினர் எப்போதும் மந்திரி சபையில் இடம்பெற்ற இடதுசாரியினரோடு முரண்பட்டு வந்தனர். இதனால் முதலில் சமசமாஜிக் கட்சியும் பின்னர் கொம்னியூஸ்ட் கட்சியும் ஐக்கிய முன்னணியிலிருந்து விலகினர். இவ் அரசாங்கம் பெருந்தோட்டங்களை தேசியமயமாக்கியும் புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றினை வரைந்தும் காணிச் சீர்த்திருத்தங்களை மேற்கொண்ட போதும் பொருளாதார பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுக்காண முடியாது மக்களின் வெறுப்புக்குள்ளாகியதால் 1977 யூலை மாதம் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐந்தில் நான்கிற்கும் அதிகமான பெரும்பான்மை பெற்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மீண்டும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றது. போதிய பெரும்பான்மை இருந்தும் J. R. ஜெயவர்த்தனாவைத் தலைவராகக் கொண்டமைக்கப்பட்ட மந்திரி சபையில் முதலில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவரும் பின்னர் சமஸ்திக் கட்சியில் இருந்து விலகி ஐக்கிய தேசியக்கட்சியில் சேர்ந்த செ. இராசதுரையும் மந்திரிகள் ஆக்கப்பட்டனர். ஆகவே இதனையும் ஒரு கூட்டு மந்திரிசபை எனவே கொள்ளலாம். இவ்வரசாங்கமும் 1978இல் ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தை நடைமுறைக்கு கொண்டுவந்துள்ளதோடு பொருளாதாரத் துறையிலும் பலமாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்பும் மாகாண சபைகளும்

I உள்ளூர் ஆட்சி அமைப்பு

அறிமுகம்:

வரலாறு, அகழ்வு, சாசன, கல்வெட்டு ஆராய்வுகளின் அடிப்படையில் நோக்கின் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டளவிலேயே வழக்கில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டளவில் பந்துகாபயமன்னன் அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தபோது உள்ளூராட்சி விடயங்களில் கவனங் கொண்டிருந்தமை தெரிகிறது. இருந்தபோதிலும் இலங்கையில் தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் உள்ளூராட்சி அமைப்பு அண்மையில் நடைமுறைக்கு வந்ததொன்றாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது அரைப்பகுதியிலேயே அவை நடைமுறைக்கு வந்தன. ஆனால் இலங்கையின் பழையகால ஆட்சிமுறையில் கம்சபா என அழைக்கப்படும் கிராம அல்லது உள்ளூராட்சி முறை நடைமுறையிலிருந்ததோடு இச்சபை கிராமத்தோடு தொடர்புபட்ட சகல விடயங்களின்மீதும் கட்டுப்பாடு செலுத்தியதோடு உறுதியான ஆட்சிக்கு வழிவகுத்ததாகத் தெரிகிறது.

போப்ஸ் (forbes) தான் எழுதிய "இலங்கையில் பதினொரு வருடங்கள்" என்ற நூலில் 1840ஆம் ஆண்டளவிலேயே கம்சபா அல்லது கிராமசபை, றட்டசபா அல்லது பிரதேசசபை நடைமுறையிலிருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போது 1856இல் நீர்ப்பாசன சட்டம் ஒன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது. அது கம்சபாவை பற்றிக் குறிப்பிட்டது. இதுவே தற்கால உள்ளூராட்சி அமைப்பின் ஆரம்ப சட்டமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதனைத்தொடர்ந்து 1865 இல் ஒரு மாநகரசபை சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இது தெரிவு செய்ய நியமிக்கப்பட்ட இரு சாராரும் அமரும் மாநகரசபைகள் எழ வழிவகுத்தது. இதன்கீழ் முதலில் கொழும்பிலும் கண்டியிலும் பின்னர் காலியிலும் மாநகரசபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இதன் பின்னர் 1898இல் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் உள்ளூர் ஆட்சி சபைகளை அமைக்க வழிவகுத்தது. இருந்தும் 1920இல் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு சட்டமே சனநாயக முறையிலமைந்த உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு வழியமைத்தது. இவ்வாறு பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போதும் அதன் பின்னரும் இயற்றப்பட்ட பல்வேறு சட்டங்கள் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அமைப்பின் தோற்றத்துக்கு காலாயிருந்தன.

1 (a) உள்ளூராட்சி ஸ்தாபனங்கள்:

உள்ளூராட்சி அமைப்பினை இலகுவாக்குவதற்கும், அவற்றின் சேவைகளை பரவலாக்குவதற்குமாக இலங்கையில் நான்கு முக்கியமான பிரிவுகள் நடைமுறைக்கு வந்தன. அவை முறையே:

(i) மாநகர சபைகள்	(ii) நகர சபைகள்
(iii) பட்டின சபைகள்	(iv) கிராம சபைகள்

என்பனவாம். கல்லோயாப்பகுதி தனியான ஒரு நிர்வாகப் பிரிவாக இயங்கியது. ஆனால் 1980இல் உருவாக்கப்பட்ட பிரதேச அபிவிருத்தி சபைகள் அமுலுக்கு வந்ததோடு பட்டின சங்கங்களும் கிராமசபைகளும் ஒழிக்கப்பட்டன. கிராமசபைக்குப் பதிலாக இப்போது கிராமோதைய சபைகள் இயங்குகின்றன.

1 (b) மாநகர சபைகள்:

1947ஆம் ஆண்டின் மாநகரசபைச் சட்டம் (எண் 29) படி உள்ளூராட்சி அமைச்சர் எந்த ஒரு பகுதியையும் மாநகர சபைப்பகுதி எனப் பிரகடனப்படுத்தி அதன் எல்லைகளை வரையறைப்படுத்தி அவ்வாறு தெரிவு செய்த பகுதிக்கு ஒரு பெயரினையும் குறிப்பிடலாம். இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்பில் மாநகரசபையே பிரதான அங்கமாகும். ஒரு மாநகரசபை பின்வருவனவற்றுக்குப் பொறுப்பாக இயங்கும்.

- (i) சபையின் ஒழுங்குவிதிகள், கட்டுப்பாடு
- (ii) பொதுசுகாதாரப் பொதுப்பயன்பாட்டு சேவைகள், பொதுப் போக்குவரத்து போன்றவற்றின் நிர்வாகம்
- (iii) மாநகர சபைக்குள் அடங்கும் பகுதியில் வாழும் மக்களின் பொதுநல வசதிகள்

மாநகரசபை அமைந்துள்ள இடம் வட்டாரங்களாக பிரிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வட்டாரத்துக்கும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி அங்கம் வகிப்பர். புதிதாக உருவாக்கப்படும் ஒரு மாநகரசபையின் பதவிக்காலத்தை உள்ளூராட்சி அமைச்சரே நிர்ணயிப்பார். இச்சபைக்கு பொதுவாக அங்கத்தவர்கள் மூன்று வருடங்களுக்கெனவே தெரிவு செய்யப்படுவர் ஆனால் இக்காலப்பகுதியினுள் அமைச்சரின் உத்தரவுப்படி சபை கலைக்கப்படலாம் அல்லது பதவிக்காலம் நீடிக்கப்படலாம்.

ஒவ்வொரு மாநகரசபையும் ஒரு கூட்டுத்தாபனம்போல் அமைவதோடு அதன் அதிகாரம் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு ஆட்களுக்குக் கைமாறும் ஒரு மாநகரசபை தனக்கென தனியான அடையாளத்தினைக் கொண்டிருப்பதோடு சொத்தினைப்பெறவும் விற்கவும் உரிமை கொண்டிருக்கும் ஒரு மாநகரசபை வழக்குத் தொடரவும் அதன்மீது மற்றவர்கள் வழக்குத்தொடரவும் முடியும்.

1 (c) மாநகரசபையின் அதிகாரங்கள் :

- (i) சபைக்குத் தேவையான பதவிகளை உருவாக்க அதிகார முண்டு.
- (ii) அத்தகைய பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கமுடியும். ஆனால் அப்பதவிக்குரியவர்களின் சம்பளம், படிகள் போன்றவற்றை நியமிக்க முடியாது
- (iii) உள்ளூராட்சி சேவையிலுள்ளவர்கள் தவிர்ந்த மற்ற எந்த உத்தியோகத்தர் அல்லது ஊழியரை மாநகரசபையின் சட்டப்படி பதவி நீக்க முடியும்.
- (iv) மாநகரசபை விதிகளின்படி அதற்குச் சொந்தமான எந்தக் கட்டிடத்தையும் ஏலத்தில் விற்கவோ, (அமைச்சரின் சம்மதத்தினைப் பெற்று) விற்கவோ, வாடகைக்குவிடவோ முடியும்
- (v) மாநகரசபை விதிகளுக்கமைய எந்தவொரு நிர்மாணம் சம்பந்தமாகவும் எந்தவொரு நபருடனும் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவோ அல்லது அதற்குத் தேவையான பொருட்களையோ கருவிகளையோ வாடகைக்கு அல்லது சேவையாகவோ பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.
- (vi) அமைச்சரின் சம்மதத்தோடு தனிப்பட்ட ஒருவருக்கோ ஏதாவதொரு ஸ்தாபனத்துக்கோ, கூட்டுத்தாபனத்துக்கோ, சபை பொருத்தமானது எனக்கருதுமிடத்து சபையின் நிர்வாக விதிகளுக்கமைய ஏதாவதொரு உத்தரவுப் பத்திரத்தையோ அல்லது ஏதாவது கழிவினையோ வழங்க முடியும்.
- (vii) மாநகரசபைச் சட்டவிதிகளுக்கமைய சபையின் எல்லைக்குள் பொதுமக்களுக்கு தடங்கலாக தொந்தரவு விளைவிக்கும் விடயங்களைக் கண்டுபிடித்து தடுக்கவோ, முற்றாகத் தடை செய்யவோ, தணிக்கை செய்யவோ, அதைமீறி நடப்பவர்களை தடுக்கவோ முடியும்.
- (viii) சபையின் உரிமைகளில் தலையிட்டு அதன் உத்தியோகத்தவரினதோ, அல்லது அதன் எல்லைக்குள் வாழும் பொதுமக்களின் உரிமைகளில் தலையிட்டோ அல்லது அவர்களது கடமைகளைச் செய்ய விடாது யாரும் தடுத்தாலோ அதற்கெதிராகச் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க சபைக்கு உரிமையுண்டு.
- (ix) மாநகரசபைச்சட்ட விதிகளில் குறிப்பிடப்பட்ட விதத்தில் ஒருவரவு செலவுத்திட்டத்தை தயாரித்து நடைமுறைப்படுத்தவும் தேவையானபோது ஒரு உபவரவு செலவுத் திட்டத்தை உருவாக்கி நடைமுறைப் படுத்தவும் முடியும்.

- (x) சபை மேற்கொள்ளும் பொதுசேவை அல்லது மற்றைய வேலைகளுக்கென கடன் பெறுவதை அனுமதிக்கலாம்.
- (xi) விதிகளுக்கு மின்வெளிச்சம் வழங்குதல், நீர்விநியோகம், சந்தை போன்றவற்றை உருவாக்கிப் பராமரித்தல் கூடும்.
- ஒரு மாநகர சபைக்கு மேயரே தலைமை நிர்வாக உத்தியோகத்தவர்.

ஒவ்வொரு மாநகர சபையும் ஒரு மாநகர ஆணையாளரைக் கொண்டிருக்கவதோடு சபையின் மற்றைய உத்தியோகத்தரும் ஊழியரும் அவருக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவார். மாநகரசபை சட்டத்திற்கமையவோ அல்லது எழுத்திலுள்ள வேறுவிதிகளின் பிரகாரமோ மாநகரசபை ஆணையாளர் தமக்கழிக்கப்பட்ட கடமைகளை நடைமுறைப்படுத்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த முடியும். மிக அவசரமான நிலையின் போது மேயரின் எழுத்துச் சம்மதம் பெற்று ஒரு ஆணையாளர் சபை விதிகளுக்குப் புறம்பாக செயற்படலாமெய்யோழிய மற்றைய இடங்களில் அவ்வாறு இயங்கமுடியாது. ஆனால் ஒரு விசேடகூட்டம் ஒன்றினைக் கூட்டி முடிவெடுக்க முடியாத சந்தர்ப்பத்தில் ஆணையாளர் அவ்வாறு செயற்படமுடியும். சபையின் சம்மதம் பெற்று ஆணையாளர் சபை உத்தியோகத்தர் எவரையும் தமது பிரதிநிதியாக இருந்தும் தமது அதிகாரங்களையும், கடமைகளையும் செயற்படுத்தச் செய்யலாம். அத்தகையவரே சபையின் புத்தகங்களை, ஒப்பந்தங்கள், உறுதிகள் கணக்கு பற்றுச்சீட்டுகள் மற்றைய தஸ்தாவேயுக்களுக்கும் பொறுப்பாக இருப்பார்.

ஒவ்வொரு மாநகரசபையும் அதன் நிதித்தேவைகளுக்காக ஒரு மாநகரசபை நிதியைக் கொண்டிருக்கும். பின்வருவனவற்றினூடாக அந்நிதியினை அது பெறலாம்.

- 1) சபை விதிக்கும் வரி, கட்டணம் அதுபோன்ற மற்றைய வசூல் பணம்.
- 2) அபராதம், தெண்டம் மூலம் பெறும் பணம்.
- 3) முத்திரை வரிகளும் வேறு வருமானங்களும்.
- 4) வீற்றல், வாடகை, அல்லது வேறுகொடுக்கல் வாங்கல் மூலம் கிடைக்கும் பணம்.
- 5) சொத்து அல்லது பொதுசேவை நிர்வாகத்தின்மூலம் கிடைக்கும் பணம்.
- 6) பிரதிநிதிகள் சபைச் சட்டம் மூலம் கிடைக்கும் எல்லா வருமானங்களும் நன்கொடைகளும்.
- 7) அமைச்சரின் விசேட நடைமுறைகளில் கிடைக்கும் எல்லா நன்கொடைகளும்.
- 8) சபை தனது அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் நடைமுறைப்படுத்தும்போது கிடைக்கும் தொகை.

மாநகரசபையொன்று பின்வரும் தேவைகளுக்காக தனது நிதியிலிருந்து பணம் செலவிட முடியும்.

- 1) ஊழியர் உதவிப்பண சட்டத்தின்கீழ் சபைக்கு ஏற்படும் செலவுகளுக்கு.
- 2) சொத்துக்கான காப்புறுதிப்பணம் அல்லது ஊழியர் உதவிப்பணச்சட்டத்தின் கீழான காப்புறுதிப்பணம்
- 3) திருப்பிக் கொடுத்தபின் கீழான தொகை.
- 4) வீதி அமைத்தல், அதனைப்பாதுகாத்தல், பராமரித்தல், அதனை நீட்டுதல், மாற்றியமைத்தல், என்பவற்றால் ஏற்படும் செலவு; பாலம், வழி அதுபோன்ற தேவைகளுக்காக நிலம் வாங்கினால் வீதிகள், கட்டிடங்கள் என்பனவற்றிற்கு மின்வெளிச்சம் வழங்குதற்கான செலவு; பஸ்தரிப்புச் நிலைய தாரிப்புச் செலவுகளுக்கு நிதியைப் பயன்படுத்த முடியும்.
- 5) சந்தைகள், குளிப்பதற்கும் கழுவுவதற்குமான இடங்கள், தொற்றுநோய் தடுக்கும் இடங்கள் போன்றவற்றை உருவாக்க, தாரிக்க, மேற்பார்வை செய்ய ஏற்படும் செலவு; வைத்தியசாலைகள், மலசலகூடங்கள், வடிகாலமைப்பு போன்றவற்றோடு தொடர்புபட்ட வேலைகள், குளங்கள், கிணறுகள் பூந்தோட்டங்கள் போன்றவற்றைத் துப்பரவுசெய்தல், சுகாதாரத்தைப் பேணும் நோக்குடன் மேற்கொள்ளும் இதரவேலைகள் போன்றவற்றினால் ஏற்படும் செலவுகளுக்கு இந்நிதியைப் பயன்படுத்த முடியும்.
- 6) வீடமைப்புத் திட்டச் செலவுகள்.
- 7) வீதியும் வடிகாலமைப்பையும் சுத்தப்படுத்தல்.
- 8) பாடசாலைகளைப் பராமரிப்பதால் ஏற்படும் செலவுகள்;
- 9) குழந்தை பிறப்பு, பராமரிப்பு, வெள்ளப்பெருக்கு, பூமி அதிர்ச்சி, தீ, பஞ்சம் போன்றவற்றிற்கான நிவாரணம் அளித்தல்.
- 10) நூல்நிலையப் பராமரிப்பு, வறுமை நிவாரண சங்க அமைப்பு செலவு, சபை உத்தியோகத்தர்களின் சுகயீனச் செலவுகள்.
- 11) பொதுசன விழாக்களினாலும் அதுபோன்ற பிறவிழாக்களினாலும் எழும் செலவுகள்.
- 12) பொதுமக்களில் வினாப்பாத்திரற்கிணங்க குடிமக்களின் வரவேற்பு விழாக்களும் அதுபோன்ற வேறு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் செலவிட மேயருக்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற பணம்.

- 13) தீயணைக்கும் படையினை உருவாக்கிப் பராமரிக்கவும், உயிர்களையும் சொத்துக்களையும் தீயிவிருந்து காப்பாற்றுவதில் எழும் செலவுகள்.
- 14) மாநகரசபை ஆணையாளர்கள், மற்றைய நிர்வாகிகள் கடமையாற்றும் போது ஏற்படும் செலவுகள்.
- 15) சபையின் சார்பில் மேயர் கடமையாற்றும்போது எழும் செலவுகள்.

ஒவ்வொரு மாநகரசபையின் மேயரும் நிதியாண்டு முடிந்த தன் பின்னர் முடிந்த ஆண்டுக்கான ஒரு விரிவான நிர்வாக அறிக்கையை தயார் செய்ய வேண்டும். அதில் வருமானச்செலவு விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அத்தகைய அறிக்கை மாநகரசபைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டால், திருத்தங்களுடன் அவ்வறிக்கை அக்குறிப்பிட்ட தினத்திவிருந்து ஆறு கிழமை களுக்குள் உள்ளூராட்சி அமைச்சருக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சகல விடயங்களையும் பொறுத்து அமைச்சரே இறுதி அதிகாரமுடையவர். ஒரு மாநகரசபையின் எந்த ஒரு கூட்டு அறிக்கையையும் கேட்டுப் பெறவும் அதன் நடைமுறை பற்றி விசாரணை செய்யவும் அமைச்சருக்கு அதிகாரமுண்டு. எந்த ஒரு மாநகரசபையும் தனது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யவில்லை என்று கருதினால் உள்ளூராட்சி அமைச்சர் ஒரு விசேட உத்தியோகத்தரை அச்சபைக்கு அனுப்பி விசாரணையை மேற்கொண்ட பின் அவ் உத்தியோகத்தர் எத்தகைய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்கிறாரோ அத்தகைய நடவடிக்கைகளை அமைச்சர் மேற்கொள்வார்.

உள்ளூராட்சி அமைச்சர் எந்த நேரத்திலும் கீழ்க்காணும் நோக்கங்களுக்காக ஒரு கட்டளையை பிறப்பித்து அதனை வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்க முடியும்.

- i) ஒரு மாநகர சபையின் எல்லைகளை மாற்றவோ அல்லது ஒரு மாநகர சபையிலுள்ள வட்டாரத்தின் எல்லைகளை மாற்றுவதற்கு
- ii) ஒரு மாநகர சபையின் அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையை மாற்றுவதற்கு.
- iii) புதியதொரு மாநகரசபையை உருவாக்கும் நோக்கில் நடைமுறையிலிருக்கும் ஒரு மாநகரசபையைக் கலைக்கவும், நடைமுறையிலிருக்கும் மாநகர சபையைத் திருத்துவதன்மூலம் புதியதொரு மாநகர சபையை உருவாக்க.
- iv) வேறு ஒரு விதமான உள்ளூராட்சி அமைப்பினை அவ்விடத்தில் அமைப்பதற்கு ஒரு மாநகரசபையைக் கலைப்பதற்கு.

1939இல் கொண்டு வரப்பட்ட நகரசபை சட்டம் (திருத்தப் பட்ட) எண் 61 உள்ளூராட்சி அமைப்பின் தேவைகளை முன்னிட்டு நகரசபைகளை உருவாக்க வழிவகுத்தது. உள்ளூராட்சி அமைச்சர் கட்டளை ஒன்றின் பிறப்பித்து வர்த்தமானியில் பிரகரிப்பதன்மூலம் மாநகரசபைக்குள் வராத எந்தவொரு பிரதேசத்தையும் வளர்ச்சி யடைந்து வரும் ஒரு பிரதேசத்தை அல்லது நகரத்தின் தன்மைகள் கொண்ட ஒரு இடத்தை நிர்வாக எல்லை ஒன்றினை வரையறை செய்வதன் மூலம் அதனை நகரசபை எனப்பிரகடனம் செய்யமுடியும். அத்தகைய ஒரு நகரசபையின் பெயரையும் அதன் அந்தஸ்தையும் அவரே நிர்ணயிப்பார்.

நகரசபை ஒன்றின் செயற்பாடுகள் மாநகர சபையை ஒத்ததாகவே இருக்கும். பொதுவாக நகரசபையொன்று அச்சபையின் ஒழுங்கு விதிகளை இயற்றவும், பொது சுகாதாரம், பொது பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பொதுப் போக்கு வரத்து பாதைகள், போன்றவற்றை கட்டுப்படுத்தி நிர்வகிப்பதோடு அங்கு வதியும் மக்களின் வசதிகளையும், நலன்களையும் அதிகரிக்கச் செய்து பேணிக்காக்கும். உள்ளூராட்சி அமைச்சரின் தீர்மானத்துக்கமைய ஒவ்வொரு நகரசபையும் நாலுக்கு குறையாததும் 12க்கு மேற்படாததுமான அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நகரசபையின் பதவிக்காலம் மூன்று வருடங்களாகும்.

ஒவ்வொரு நகரசபையும் பின்வரும் கடமைகளைக் கொண்டிருக்கும்.

- 1) சபைக்குத் தேவையான எல்லா உத்தியோகத்தவர்களையும் ஊழியர்களையும் நியமிக்க.
- 2) உள்ளூர் நிதியின் எந்தப் பகுதியையும் குழந்தைப் பராமரிப்பு அல்லது பிரசவ விடுதிகளுக்காகச் செலவு செய்யும் நகரசபையால் பராமரிக்கப்படும் பிரசவவிடுதியின் தாதிமார்களை பயிற்றுவிக்கவும் வீடமைப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கவும் அதிகாரமுண்டு. மழை, வெள்ளப்பெருக்கு தீ, பூமி அதிர்ச்சி, பஞ்சம் போன்றவற்றால் ஏற்படும் அபாயங்களுக்கு நிவாரணமளிக்க.
- 3) எந்த ஒரு காணியையோ கட்டிடத்தையோ விற்கவோ மாற்றவோ, வாடகைக்கு விடவோ உள்ள அதிகாரம்.
- 4) நகரசபைச் சட்டத்துக்கமைய சபையின் எந்தவொரு வேலையைச் செய்வதற்கு எந்தவொரு நபருடனும் ஒப்பந்தத்துக்கு வரமுடியும். தேவையான பொருட்களை கருவிகளை சபைக்கு வழங்குவது சம்பந்தமாகவும் அவ்வாறான ஒப்பந்தத்துக்கு வரமுடியும்.

5) எந்தவொரு நகரசபை உத்தியோகத்தரோ ஊழியரோ சபை எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள எந்தவொரு காணிக் குள்ளோ கட்டிடத்துள்ளோ சென்று மேற்பார்வை செய்து தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

6) நகரசபை ஊழியர்கள் தமது கடமைகளில் ஈடுபடும்போது அதற்குத் தடைகளேற்பட்டால் அவற்றுக்கெதிராகச் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.

ஒரு நகரசபையினால் கூட்டப்பட்ட விசேட கூட்டமொன்றில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை வாக்குகளுடன் அந்நகரசபைத் தலைவரை விலக்கவேண்டுமென முடிவு செய்தால் அந்நகரசபையின் உதவி ஆணையாளர் அவரை அவ்வாறு நீக்கமுடியும். நகரசபைத் தலைவர் ஒருவர் கைப்பட எழுதிய கடித ஆதாரத்துடன் அச்சபையின் உபதலைவர் தலைவருக்குரிய அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்தலாம். நகரசபைத் தலைவர் ஒருவர் இராஜினாமாச் செய்தால் அவ்வது திடீரென மரணமடைந்தால் அடுத்த தேர்தல் வரைக்கும் உபதலைவர் தலைவருக்குரிய கடமைகளை ஆற்றலாம். ஒவ்வொரு நகரசபையும் தத்தமது நிதித்தேவைகளுக்காக ஒரு உள்ளூர் நிதியினைச் கொண்டிருக்கும்.

ஒரு மாநகரசபைமீது செலுத்தும் கட்டுப்பாடுகளைவிட மத்திய அரசாங்கம் ஒரு நகரசபைமீது கூடிய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க முடியும். உள்ளூர் அமைச்சர் நகரசபைகளுக்கான பொதுவான விதிகளை இயற்றவும் புதிய திட்டங்களைக் கொள்கை ரீதியில் அறிமுகப்படுத்தவும் முடியும்.

பட்டின சபைகள்:

இலங்கையின் உள்ளூராட்சியமைப்பின் அடுத்த அங்கம் பட்டின சபையாகும். மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் நடைமுறைக்கு வந்ததோடு பட்டினசபைகள் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டன. 1946ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட பட்டினசங்கங்கள் சட்டம் எண் 3 பட்டின சபைகளை அமைப்பதற்கு வழி வகுத்தது. ஒரு பட்டினசங்கத்தின் அமைப்பும் செயற்பாடுகளும் ஒரு நகரசபையை ஒத்ததாகவே இருந்தது. ஆனால் பட்டின சங்கங்களோடு ஒப்பிடும்போது நகரசபைகள் பெரியனவாகும் ஒவ்வொரு பட்டினசங்கமும் மூன்று அங்கத்தவர்களுக்குக் குறையாமலும் 8 அங்கத்தவர்களுக்கு மேற்படாத அங்கத்தவர்களைக் கொண்டியங்கின. உள்ளூராட்சி ஆணையாளர் நகரசபையினைவிட பட்டினசபையின்மீது கூடிய கட்டுப்பாட்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டியங்கினார்.

கிராம சபைகள்:

1961ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு கிராமச்சங்கத் திருத்தச் சட்டம் இந்நாட்டில் இயங்கிய சகல கிராமச்சங்கங்களையும் கிராமச்

சபைகளாக மாற்றிமைத்து. கிராமச்சங்கள் பின்வரும் அதிகாரங்களைக் கொண்டியங்கின.

- 1) கிராமசபை ஒன்றுக்குத் தேவையான பதவிகளை உருவாக்கி ஆட்களைத் தெரிவுசெய்தல் பதவியீங்கும் காலத்தில் உபகாரச் சம்பளம் வழங்குதல்.
- 2) வேறுகிராமச் சபைகளுடனே அல்லது உள்ளூராட்சி அமைப்புடனே கூட்டுச்சேவை ஒன்றிற்காக ஒப்பந்தம் ஒன்றிற்குவரமுடியும்.
- 3) குழந்தை பிறப்பு, பராமரிப்புச்சேவை, தாதிமார் பயிற்சி வீடமைப்புத் திட்டம் என்பவற்றை உருவாக்கிப் பராமரிக்கும். மழை, வெள்ளம், நெருப்பு, பூமியதிர்ச்சி, வறுமை காரணமாக ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு அல்லது நட்டங்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க முடியும்.
- 4) எந்தவொரு காணியையோ கட்டிடத்தையோ சபையின் தேவைகளுக்காக வாடகைக்குப்பெற, வாங்க, மாற்ற அல்லது விற்க சபைக்கு அதிகாரமுண்டு.
- 5) எந்த ஒரு வேலையினை அல்லது சேவையினைச் செய்து முடிப்பதற்காக எந்தவொரு தனிநபருடனும் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு வரமுடியும்.
- 6) சபையின் செலவுகளுக்கென அது பெறுகின்ற வருமானங்களைக் கொண்டு ஒரு பொதுநிதியினை உருவாக்க முடியும்.
- 7) விவசாயத்துறையில் பரிசோதனைகள் செய்து பார்க்கவோ, வீட்டுத்துறை மிருகங்களின் பாதுகாப்புக் கருதி பரீட்சார்த்தமான தோட்டங்களை நிறுவமுடியும்.
- 8) கிராமசபையின் உத்தியோகத்தர்கள் அல்லது ஊழியர்கள் மேற்பார்வை செய்யும் நோக்கமாகத் தேவையானவிடத்து எந்தக் காணிக்குள்ளோ கட்டிடத்தினுள்ளோ செல்ல முடியும்.
- 9) உள்ளூராட்சி நிர்வாகிகள் கூடி உள்ளூராட்சி நிர்வாகத்தினைப் பற்றி ஆலோசனை செய்வதற்காக மகாநாடுகளைக் கூட்டுவதற்கு அமைச்சரின் அனுமதி பெற்றுப் பணம் செலவிட முடியும்.
- 10) கிராமசபை சட்டத்தின்கீழ் அமைந்த எந்த விதிகளையும் மீறியமைக்காக சபை கிராமக்கோட்டில் வழக்குத் தொடர முடியும்.

மற்றைய எந்த உள்ளூராட்சி அங்கங்களையும்விட கிராம சபைகளின் மீதே மத்திய அரசாங்கம் கூடிய கட்டுப்பாட்டினைச் செலுத்தியது. கிராமசபைகளே இலங்கையின் மிகவும் குறைந்த முன்னேற்றமுள்ள உள்ளூராட்சி அங்கங்களாக இருந்தமையால் மத்

திய அரசாங்கம் கூடியளவு வழிகாட்டியாகவும் அதேவேளையில் கட்டுப்பாடும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது.

மத்திய கட்டுப்பாடு :

உள்ளூராட்சி அங்கங்களுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்மி டையே நிலவுகின்ற தொடர்புகள் குறிப்பாக மேற்பார்வையும் கட்டுப்பாடும் பிரதானமானவையாகும். உள்ளூராட்சி அங்கங்களின் மீது மத்திய அரசாங்கம் பல வழிகளில் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது. ஒரு உள்ளூராட்சி அங்கத்தினைக் கலைத்து விட்டு அதன் நிருவாகத்தினை மத்திய அரசாங்கமே கொண்டு நடத்தக் கூடியதாக இருப்பதே அவ்வழிகளுள் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இதுவே மத்திய அரசாங்கத்தின் இறுதி ஆயுதமாகும். சில உள்ளூராட்சி அங்கங்கள் அதன் நிலைமைகளைச் சீர்செய்யும் வரையும் நிறுத்திவைக்கப்படுகின்றன. இன்னும் சில அரசியல் குரோதம் சுயநலநோக்கம் என்பவற்றால் எழுந்த முரண்பாடுகள் தீரும்வரை நிறுத்தி வைக்கப்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி சபைகளைக் கலைத்தல் ஜனநாயக ரீதியில் அமைந்த செயலென நாம் கொள்ள முடியாது.

1961 ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர் மாதத்திலிருந்து 1962 ஆம் ஆண்டு வரையில் கீழ்வரும் உள்ளூராட்சி அங்கங்கள் கலைக்கப்பட்டன.

- 1) மாத்தறை நகரசபை
- 2) பத்தல வெடிர்ற்றா கிராமசபை (மொனறாகலை மாவட்டம்)
- 3) நாத்தாண்டியா நகரசபை
- 4) வலப்பன கிராமசபை (நுவரெலியா)
- 5) மாதம்பே கிராமசபை (காலி)
- 6) காலி மாநகரசபை

மத்திய அரசாங்கத்துக்குள் உள்ளூராட்சி அங்கங்களுக்குமி டையே நிலவும் தொடர்பின் தன்மை ஒன்றை இன்னொன்று கட்டுப்படுத்துவதாயமையாது இரு முயற்சியுள்ள கூட்டுறவு அங்கத்தவர்களின் பங்குடமைத் தொடர்பு போல் அமைத்தல் வேண்டும் ஆனால் இப்பங்குடமையில் மத்திய அரசாங்கம் சிரேஷ்ட அங்கத்தவராக அமைத்தல் வேண்டும். வெற்றிகரமாக ஒன்றுடனொன்று சுமுகமான தொடர்புகள் கொண்டு செயற்படுவதோடு அவை நாட்டின் தேசியக் கொள்கையினோடு ஒத்தியங்குபவையாக இருத்தல் வேண்டும். இத்தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கம் கூடிய பொறுப்புணர்வோடு செயற்படவேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி அங்கங்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதைவிட ஆலோசனை வழங்கி மேற்பார்வை செய்வதோடு தேசியரீதியில் வருக்கும் கொள்கைகளை அவற்றின்மீது புகுத்துதல் வேண்டும். அதேவேளை

யில் உள்ளூராட்சி அங்கங்களின் தனித்துவத்தை இழக்கச் செய்யக் கூடாது. இத்தகைய முறையில் இயங்கின் ஒரு ஊக்கமான கூட்டுறவினை வளர்க்க முடியும்.

உள்ளூராட்சி அமைப்பின் பயன்பாடுகள் :

உள்ளூராட்சி அங்கங்கள் ஜனநாயக ஆட்சிமுறையின் பயிற்சி கூடங்களாக செயற்படுகின்றதோடு உள்ளூர் மக்களைப் பொறுத்து தத்தமது தேவைகளைத் தாமே நிறைவேற்றவும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்குகின்றன. மத்திய உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் இரண்டும் வேறுபட்டனவல்ல. இரண்டும் மக்கள் நலன்பேணவை இலக்காகக் கொண்டு இயங்குபவையே. சில உள்ளூர் விடயங்களை மத்திய அரசாங்கத்தினை விட உள்ளூராட்சி அங்கம் சிறப்பாகச் செய்தல் கூடும். ஏனெனில் அதுவே அந்தப் பிரதேசத்தின் தேவைகளையும் குறைகளையும் நன்கறிந்திருக்கும் மக்கள் ஆக்கூடிய சேவையினைப்பெற வேண்டுமென்பதே இதன் அடிப்படையாகும். மத்திய அரசாங்கம் நிதி, அனுபவம் வேறு வளங்கள் என்பவற்றை உள்ளூராட்சி அங்கங்களுக்கு வழங்கும். அத்தகைய வளங்களையும் உதவிகளையும் பெற்று எப்பகுதிக்கு எத்தகைய தேவைகள் உண்டென்பதை அறிந்து அவற்றை அது செலவிடும். சுருக்கமாக, மத்திய அரசாங்கம் நாடு முழுவதற்குமென சில சேவைகளை ஆற்ற முன்வருகிறது. ஆனால் அச்சேவைகளைத் தன்னைவிட உள்ளூராட்சி அங்கங்கள் சிறப்பாக ஆற்றும் எனக் கருதுவதால் அவ்வங்கங்களுக்குச் சில அதிகாரங்களை வழங்கி, அவ்வங்கங்கள் அக்கடமைகளைச் சரியாக நிறைவேற்றுகின்றனவா என்பதை மேற்பார்வை செய்கிறது.

மாகாண சபைகள்

I அறிமுகம் :

இலங்கையில் வாழும் இரண்டு பிரதான இனக்குழுக்களான சிங்களவர், தமிழர், என்போரிடையே நாடு சுதந்திரம் பெற்ற காலத்துக்கு முன்னரும் பின்னரும் நிலவிவரும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்குமுகமாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை பரவலாக்குவதற்காகவும் இலங்கை அரசியலில் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1931 இல் புதியதொரு அரசியல் திட்டத்தினை சிபாரிசு செய்த டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் கச்சேரியினது கடமைகளைப் பரவலாக்குவதற்காகப் பிரதேச சபைகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமெனச் சிபாரிசு செய்தது. மேலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகக் கடமைகள் சிலவற்றை கை மாற்றுவதற்காக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு மாகாணசபை அமைக்க வேண்டுமென ஆலோசனை தெரிவித்தது. ஆனால் இவ்வாலோசனைகள் நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை.

உள்ளூராட்சி அமைப்பில் ஏற்படுத்தப்படவேண்டிய மாற்றங்கள் பற்றி ஆராய்ந்து 1955 இல் அறிக்கை சமர்ப்பித்த கொக்கி ஆணைக்குழு பிரதேச குழுக்கள் அல்லது சபைகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென எடுத்துரைத்தது. ஆனால் இதுவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. 1957 இல் பிரதமர் S. W. R. D பண்டாரநாயக்காவும் சமஸ்திக்கட்சித் தலைவர் S. J. V. செல்வநாயகமும் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையில் பிரதேச சபைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் இவ்வொப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அதே போன்று 1965 இல் பிரதமர் ட்வி சேனநாயக்காவும் S. J. V. செல்வநாயகமும் செய்து கொண்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தில் மாவட்ட சபைகள் அமைப்பதென ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட போதும் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை. இதன் பின்னர் 1977 இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் 1980 இல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை உருவாக்கியது. ஆனால் இச்சபைகளுக்கு போதிய அதிகாரங்களும் நிதி வளமும் இல்லாமையால் மிக விரைவில் இவை செயற்படாது போயின. இதன் பின்னர் 1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் அரசாங்கமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு திருத்தச் சட்டத்தின் பிரகாரம் நடைமுறைக்கு வந்த அமைப்பே மாகாணசபைகள் ஆகும்.

இம்மாகாண சபைகள் அமைப்பு அதிகாரப் பகிர்வுக்கு இடமளிக்கிறது என வாதிடப்படுகிறது. அதனால் நாம் முதலில் அதிகாரப் பரவலாக்கத்துக்கும் அதிகாரப் பகிர்வுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை அறிதல் அவசியம். அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்பது மத்தியிலிருந்து சில அதிகாரங்களை இடாமற்றம் செய்வது எனவே பொருள்படும். ஆனால் அதிகாரப் பகிர்வு என்பது ஒரு உயர்ந்த அரசியல் அதிகாரம். அதிகாரங்கள், கடமைகள் என்பவற்றை ஒரு உயர்ந்த அரசியல் அதிகாரம் அதிகாரங்கள், கடமைகள் என்பவற்றை ஒரு அதிகாரசபைக்கு கையளித்தலையே குறிக்கிறது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணும் நோக்கில் இலங்கை அரசாங்கம் தமிழர் தலைவர்களுடனும் இந்திய அரசாங்கத்துடனும் 1984ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளின் பயனாக முன்வைத்த திட்டமே மாகாண சபைகள் அமைப்பாகும். 1987ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ம் திகதி செய்து கொண்ட இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையிலும் மாகாணசபைகளை அமைத்து அதிகாரத்தினை பகிர்வது என்பது இடம் பெற்றிருந்தது.

இலங்கைத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய, படுத்தும் அரசியற் கட்சிகளோ அல்லது இயக்கங்களோ மாகாணசபை அமைப்புகளை முழுமையாக ஆதரிக்கவில்லை. இவ்வமைப்புகள் தமிழ் மக்களுக்கு கயாட்சி அதிகாரங்களை வழங்கவில்லை என்பதாலேயே

மாகாணசபை அமைப்பினை ஏற்காதிருந்தன. ஆனால் தமிழரின் அரசியல் இயக்கங்களுள் பல இந்திய இலங்கைச் சமாதான உடன்படிக்கையை ஏற்று அதனை அமுல் படுத்துவதற்கு தமது ஆதரவையும் வழங்குகின்றன. ஆனால் தமிழ் இயக்கங்களுள் பிரதான அமைப்பான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் மாகாணசபைகள் அமைப்பையோ இந்தியா இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தத்தையோ ஏற்கவில்லை. இவற்றை நிராகரிப்பதற்கான காரணங்களையும் அது முன் வைத்துள்ளது. அக்காரணங்களை நோக்குமுன்பு மாகாண சபைகளின் கட்டமைவு, அவை கொண்டுள்ள அதிகாரங்கள், அவற்றின் கடமைகள் என்பவற்றைக் காணுதல் அவசியமாகும்.

II மாகாண சபைகளின் கட்டமைவு:

இதன்கீழ் ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு மாகாண சபை அமைக்கப்படும். நடைமுறையிலுள்ள மாகாண எல்லைகள் மாகாண சபைக்குரிய அதிகாரப் பகுதியின் எல்லைகளாக அமையும். ஆனால் திருகோணமலை துறைமுகத்தினதும் அதன் சுற்றுப்புறங்களினதும் நிர்வாகத்திற்கும் பொருளாதார அயிவிருத்திக்குமாக ஒரு அதிகாரசபை இயங்கும்.

ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் விஸ்தீரணம் சனத்தொகை என்பவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த அங்கத்தவர்களை அம்மாகாணத்திலுள்ள மக்கள் தெரிவு செய்வர். தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் பெரும் பான்மையோரின் ஆதரவைப் பெற்ற ஒருவரை மாகாணத்தின் ஆளுனர் முதலமைச்சராகத் தெரிவு செய்வார். முதலமைச்சரின் ஆலோசனைப்படி ஆளுனர் இதர அமைச்சர்களை அதாவது அமைச்சர்கள் சபையினைத் தெரிவு செய்வார். பின்வரும் விடயங்கள் மாகாணசபைக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

- (i) சட்டமும் ஒழுங்கும்
- (ii) காணியும் காணியமர்வும்
- (iii) விவசாயமும் கைத்தொழிலும்
- (iv) கல்வியும் கலாச்சாரமும்

மேலும், மாகாணசபையின், நிதிவருவாய்களைப் பங்கிட்டு செய்வதற்காக ஒரு பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த நிதி ஆணைக்குழு நிறுவப்படும். அத்தோடு ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒவ்வொரு மேல்நீதிமன்றமும் நிறுவப்படும்.

நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் திட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு கொண்டுவரப்பட்ட 13ஆம் திருத்தத்தின் பிரகாரமே மாகாணசபைகள் அமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது. அரசியல் திட்டத்தின் 154 A சரத்த 1ஆம் பிரிவு அரசியல் திட்டத்துக்கமைய ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் ஒவ்வொரு மாகாணசபை அமைக்கவெனக் குறிப்பிட்ட இதே சரத்தின் 3ஆம் பிரிவு பக்கத்திலே உள்ள இரண்டு அல்லது மூன்று மாகாணங்கள் ஒரே மாகாணசபை, ஒரே ஆளுனர்,

ஒரே முதலமைச்சர், ஒரே அமைச்சர்கள் சபை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு நிர்வாக அலகாகச் செயற்பட இடமளிக்கிறது. இதன் பிரகாரம் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை இணைத்து ஒரே மாகாணசபையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நிரந்தரமாக இவை இணைக்கப்பட வேண்டுமா என்பதை அறிவதற்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பும் நடத்தப்படவுள்ளது.

II (அ) மாகாண சபையின் அங்கத்துவம்

எந்த மாகாணத்திற்காக அல்லது மாகாணங்களுக்காக ஒரு மாகாணசபை உருவாக்கப்படுகிறதோ அம்மாகாணத்தின் விஸ்தீரணம், சனத்தொகை என்பவற்றின் அடிப்படையில் அம்மாகாணசபைக்குரிய அங்கத்தவர்கள் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்படும். ஒரு மாகாணசபை இயங்க ஆரம்பிக்கும் போது அந்த மாகாணத்தினுள், மைந்த தேர்தல் மாவட்டங்களிலிருந்து தெரிவு செய்ளப்பட்ட பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள், சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றலாம் என ஒரு பிரேரணை கொண்டு வந்து தீர்மானிக்க வேண்டும். அந்த மாகாணத்தைச் சேர்ந்து ஒரு பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் சபையில் பங்கு பற்றவும் உரை நிகழ்த்தவும் உரித்துண்டு. ஆனால் சபை தீர்மானித்தாலொழிய வாக்களிக்கும் உரிமையில்லை. குறிப்பிட்ட காலம் முடிய முன்பு கலைக்கப்பட்டாலன்றி ஒரு மாகாணசபையின் முதலாவது கூட்டுத்தொடர் ஆரம்பித்த திகதியிலிருந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒரு மாகாணசபை பதவியிலிருக்கும்.

II (ஆ) முதலமைச்சர்

ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணசபையின் ஆளுனர் அம்மாகாணசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் தனது கருத்துப்படியார் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களின் ஆதரவைப் பெற முடியும் எனக் கருதுகிறாரோ அவரையே சபையின் முதலமைச்சராக நியமிப்பார். ஆனால் ஒரு சபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் அரைவாசிக்கும் அதிகமானோர் ஏதாவது ஒரு அரசியல் கட்சியின் அங்கத்தவர்களாக இருந்தால் அந்த அரசியல் கட்சியின் சபைத்தலைவரையே முதல் அமைச்சராகத் தெரிவு செய்வார். முதலமைச்சரின் ஆலோசனைப்படி மாகாணசபை அங்கத்தவர்களிலிருந்து ஆளுனர் மற்றைய அமைச்சர்களைத் தெரிவு செய்வார். அமைச்சர்கள் சபை கூட்டுப் பொறுப்புடன் இயங்குவதோடு சபைக்குப் பதில் சொல்லத்தக்கதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு முதலமைச்சரின் கடமைகள் பின்வருமாறு:-

(i) மாகாணத்தின் அலுவல்கள் தொடர்பான நிர்வாகம், சட்டம் இயற்றுவதற்கான பிரேரணைகள் என்பன தொடர்பான அமைச்சர்கள் சபையின் தீர்மானங்களை ஆளுனருக்கு அறிவித்தல்.

(ii) ஆளுனர் கேட்கும் போது மாகாணத்தின் அலுவல்கள்

தொடர்பான நிர்வாகம் சட்டம் இயற்றுதல் சம்பந்தமான தகவல்களைச் சமர்ப்பித்தல்.

(iii) ஒரு அமைச்சர் தீர்மானித்த ஆனால் சபை கவனத்துள் எடுத்துக் கொள்ளாத ஏதாவதொரு விடயத்தை ஆளுனர் கேட்டுக் கொண்டால் அமைச்சர்கள் சபையிற் கவனத்துக்குச் சமர்ப்பித்தல்.

II (இ) அமைச்சர்கள் சபை

ஒரு மாகாணத்தின் ஆளுனருக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் முதலமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்ட நான்கிற்கு மேற்படாத வேறு அமைச்சர்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு அமைச்சர்கள் சபை உருவாக்கப்படும். ஆளுனர் தனது கடமைகளைச் செய்யும்போது அரசியல் திட்டம் அவரை தனது எண்ணப்படி நடக்கலாம் என அனுமதியளித்தவை தவிர மற்றைய விடயங்களில் அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனைப்படியே கடமையாற்றுவார். ஒரு விடயம் தொடர்பாக அது ஆளுனரின் விருப்பப்படி தீர்மானிக்க வேண்டிய விடயமா? இல்லையா? என்ற பிரச்சனை எழுமாயின் அப்பிரச்சினையில் ஆளுனரின் முடிவே இறுதியானது. இம்முடிவின் பெறுமதி பற்றி எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது. ஆளுனரின் விருப்பம் ஜனாதிபதியின் பணிப்பின் பேரிலேயே நடைமுறைப்படுத்தப்படும். அமைச்சர்கள் ஆளுனருக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்களா? அவ்வாறாயின் எத்தகைய ஆலோசனை வழங்கினார்கள் என்பதனை எத்தகைய நீதிமன்றத்திலும் விசாரணை செய்யமுடியாது.

II (ஈ) ஆளுனர்

மாகாண சபை பற்றிய சட்டம் ஒவ்வொரு மாகாணசபைக்கும் ஒவ்வொரு ஆளுனர் இருப்பர் எனவும் அத்தகைய ஆளுனரை இலங்கையின் ஜனாதிபதி தெரிவு செய்வார் எனவும் ஜனாதிபதி விரும்பும் வரை அவர் பதவி வகிப்பார் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. ஆளுனர் ஒருவர் ஐந்து வருடங்களுக்கு பதவி வகிப்பார்.

ஆளுனரின் கடமைகள்

1. காலத்துக்குக் காலம் மாகாணசபைகளைக் கூட்டுதல், ஒத்திவைத்தல், கலைத்தல்
2. ஒரு கூட்டத்தொடர் முடிவடைந்து இரண்டு மாதங்களுள் அடுத்த கூட்டத்தொடரைக் கூட்டுதல் வேண்டும்.
3. மாகாணசபையைக் கலைக்கும் போது சபையொன்றின் பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்ற முதலமைச்சரின் ஆலோசனைப்படியே செயலாற்றுவார்.
4. ஒரு மாகாண சபையின் அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனையுடன் உடன்படாதவிடத்து ஆளுனர் அதனை ஜனாதிபதிக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

5. மாகாணசபையில் தேவையானபோது உரையாற்றுதல்.
6. ஒரு மாகாணசபை இயற்றி நிறைவேற்றாது இருக்கும் ஒரு சட்டம் பற்றி அல்லது மற்றைய விடயங்கள் பற்றி சபைக்கு செய்திகள் அனுப்புதல்.

பதவி நீக்கம் :

ஆளுனர் ஒருவர் தானே கைப்பட எழுதி தனது பதவியை இராஜிநாமாச் செய்யலாம் அல்லது அரசியல் திட்டத்தை மீறியமைக்காகவோ, அதிகார துஷ்பிரயோகம் செய்தமைக்காகவோ, முறைதவறி அல்லது துர்நடத்தையில் ஈடுபட்டதற்காகவோ, இலஞ்சம் வாங்கிபமைக்காக அல்லது ஒழுக்கக்கேடாக நடந்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு அவ்வாறு மாகாணசபை ஜனாதிபதிக்கு அறிவித்து அவரை நீக்கும்படி மூன்றில் இரண்டுக்குக் குறையாத அங்கத்தவர்கள் கைச்சாத்திட்டு கோரினால் ஜனாதிபதி அவரை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

ஒரு சட்டம் அல்லது தீர்மானம் ஒன்றின் மூலம் ஆளுனருக்குரிய சம்பளம், படிகள், ஓய்வு பெறும் வயதெல்லை, ஓய்வூதியம் என்பவற்றைப் பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்கும், ஒரு மாகாணசபைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் சம்பந்தமாக நிர்வாக சட்டமாக்கும் அதிகாரங்களை ஆளுனர் நேரடியாக அல்லது அமைச்சர்கள் சபையினூடாக அல்லது தனது உத்தியோகத்தவர்கள் ஊடாக நடைமுறைப்படுத்துவார். ஒரு மாகாணசபை இயற்றிய சட்டத்திற்கோ அல்லது மாகாணசபை சம்பந்தமாக பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டத்திற்கோ எதிரான குற்றங்களை இழைத்ததன் பேரில் குற்றவாளி எனக் காணப்பட்ட எவருக்கும் மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரத்தையும் ஆளுனர் கொண்டிருப்பார்.

I (உ) நிதி ஆணைக்குழு

மாகாணங்களுக்கு நிதிவள வருவாய்களைப் பங்கீடு செய்யவென பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த ஒரு ஆணைக்குழு நிறுவப்படும். இவ்வாணைக் குழுவில் பின்வருவோர் அங்கத்துவம் வகிப்பார்.

(அ) இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆளுனர்

(ஆ) திறைசேரியின் காரியதரிசி

(இ) மூன்று பிரதான சமுதாயங்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூன்று வேறு பிரதிநிதிகள்

இவ்வங்கத்தவர்கள் மூன்று வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவென நியமிக்கப்படுவர். மாகாணங்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு போதுமான நிதிகளை அரசாங்கம் நிதி ஆணைக்குழுவின் சிபார்சின் பேரிலும் ஆலோசனை பெற்றும் வருடாந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலிருந்து வழங்கும். நிதி ஆணைக்குழு பின்வரும் விட

யங்களில் ஜனாதிபதிக்கு தனது சிபார்சுகளை வழங்குவது அதன் கடமையாகும்.

(அ) அரசாங்கத்தினால் ஒவ்வொரு வருடமும் வழங்கப்படும் நிதியினை மாகாணங்களிடையே எவ்வாறு பகிர்தல் வேண்டும் என்ற தத்துவங்கள் பற்றி

(ஆ) மாகாணசபையின் நிதி தொடர்பாக ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவுக்கு அனுப்பும் வேறு விடயங்கள் நாட்டில் எந்த பிரதேச அபிவிருத்தியினை ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட தத்துவங்களை இவ்வாணைக்குழு உருவாக்கும்,

II (ஊ) மேல் நீதிமன்றங்கள்

ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு மேல் நீதிமன்றம் நிறுவப்படும். இலங்கையின் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகளிலிருந்து பிரதம நீதியரசர் ஒவ்வொரு மாகாண மேல் நீதிமன்றத்துக்கும் தேவையான எண்ணிக்கையுள்ள நீதிபதிகளை நியமிப்பார். அவ்வாறு நியமிக்கப்படுவோர் பிரதமநீதியரசால் இடமாற்றம் செய்யப்படலாம்.

இவ்வாறு அமைக்கப்படும் ஒவ்வொரு மேல்நீதிமன்றம்

- (அ) மாகாணத்தினுள் இழைக்கப்படும் குற்றங்களைப் பொறுத்து இலங்கை மேல் நீதிமன்றினது மூல குற்றவியல் விசாரணைகளை சட்டத்தின் கீழ் மேற்கொள்ளும்.
- (ஆ) மாகாணத்தினுள்ள ஆரம்ப நீதிமன்றங்களும் மஜிஸ்ட்ரேற் நீதிமன்றங்களும் விதித்த தீர்ப்புகள், கட்டளைகள் என்பவற்றை சட்டத்தின் கீழ் மறுபரிசீலனை செய்ய அல்லது திருத்த உரித்துடையவை.
- (இ) பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் கீழ் வழங்கும் மற்றைய விசாரணை அதிகாரங்களையும், அதிகாரங்களையும் செயற்படுத்தும்.
- (ஈ) மாகாணத்தினுள் சட்டவிரோதமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர்களுடைய முறைப்பாடுகளை விசாரிக்கவும்.
- (உ) மாகாணத்தினுள் எந்த ஒரு நபரும் (1) எந்தவொரு சட்டத்தையும் அல்லது (2) மாகாண சபை இயற்றிய எந்த ஒரு சட்டத்தையும் மீரினால் அதனை விசாரிக்கும் உரிமை கொண்டிருக்கும்

III மாகாணசபையின் அதிகாரங்களும் கடமைகளும்

அரசியல் திட்டத்துக்கமைய ஒவ்வொரு மாகாணசபையும் மாகாணசபைகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக ஆம்மாகாணத்துக்குப் பொருந்தத் தக்க சட்டங்களை இயற்றமுடியும். ஆனால் மாகாணசபைகளுக்கென ஒதுக்கப்படவிடயங்களை

நீக்கவோ திருத்தவோ கூடிய மசோதாக்கள் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பப்பட்டு வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு பாராளுமன்றத்தின் ஒழுங்குப்பத்திரத்தில் இடம்பெற்று பின்னர் அங்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றாலன்றிச் சட்டமாக்க முடியாது.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாகாணங்கள் சம்பந்தப்படும் அத்தகைய திருத்தமோ, நீக்கமோ பாராளுமன்றத்தில் விசேட பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தான் நிறைவேற்ற முடியும்.

ஒத்தியங்கும் அட்டவணையிலுள்ள விடயங்கள் தொடர்பாக எல்லா மாகாணங்களையும் கவந்தாலோசித்த பின்னரே பாராளுமன்றம் சட்டமியற்ற முடியும். அதேபோன்று எந்தவொரு மாகாண சபையும் பாராளுமன்றத்தைக் கவந்தாலோசித்த பின்னரே ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலுள்ள விடயங்கள் பற்றி சட்டமியற்றும். ஒதுக்கப்பட்ட அட்டவணையிலுள்ள எந்த விடயங்கள் பற்றியும் ஒரு மாகாணசபை சட்டம் இயற்றமுடியாது. மாகாணசபை இயற்றும் சட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆளுனரின் அங்கீகாரம் பெற்றதன் பின்னரே நடைமுறைக்கு வரும்.

ஒரு ஆளுனரோ அல்லது ஏதாவதொரு மாகாணசபையோ ஆளுனருக்கு அல்லது மாகாணசபைக்கு பணிக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தின் பிரசாரம் வழங்கப்பட்ட கட்டளைகளுக்கு ஒத்துழைக்கவோ அல்லது நடைமுறைப்படுத்தவோ மறுத்தால் ஜனாதிபதி அம்மாகாணத்தின் நிர்வாகத்தை அரசியல் திட்டத்திற்குமைய நடத்த முடியாத நிலை எழுந்துள்ளது என அறிவித்து அம்மாகாண சபையின் சகல அல்லது சில கடமைகளை தான் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். பாராளுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கலாம். மேலும் பாராளுமன்றம் கூடாதிருக்கும் சமயங்களில் பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியை எதிர்பார்த்து மாகாணசபைக்குரிய செலவீனங்களை அனுமதிக்கலாம்.

மகாணசபைகள் பற்றிய சட்டம் மாகாணசபை பட்டியல், (பட்டியல் I), ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியல் (பட்டியல் II), ஒத்தியங்கு பட்டியல் (பட்டியல் III) என்ற பட்டியல்களை வெளியீட்டுள்ளது. உதாரணமாக மாகாணசபைப் பட்டியல், பொலிசும் பொது ஒழுங்கும் திட்டமிடுதல். உள்ளூராட்சி தெருக்கள், பொதுசேவை, விவசாயம் கிராமிய அபிவிருத்தி, சுகாதாரம், கூட்டறவுக்கடைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய 37 விடயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒதுக்கப்பட்ட பட்டியல் இலக்கையின் பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், துறைமுகங்களும் தேசிய போக்குவரத்தும், குடிவரவு, குடியகல்வு என்பன உட்பட பல விடயங்களை உள்ளடக்கி உள்ளது. ஒத்தியங்கு பட்டியல், திட்டமிடுதல், கல்வியும் கல்விச்சேவையும், உயர்கல்வி போன்ற விடயங்களை உள்ளடக்கிய 37 விடயங்களை கொண்டுள்ளது.

IV மாகாண சபைகளுக்கென பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள்

1. உள்ளூர் சட்டமும் ஒழுங்கும்
2. மாகாணத்திற்குட்பட்ட காணியமர்வு
3. விவசாயமும் கைத்தொழிலும்
4. கல்வியும் கலாச்சாரமும்

1. சட்டமும் ஒழுங்கும்:-

இதன் கீழ் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒரு பொலிஸ்படை இயங்கும். இதனைவிட தேசிய மட்டத்தில் பொலிஸ்மா அதிபர், பிரதிப்பொலிஸ்மா அதிபர்கள், சிரேஷ்ட பொலிஸ் அதிபர்கள், உதவிப் பொலிஸ் அதிபர்கள் ஏனைய தரத்தினர் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய ஒரு தேசிய பொலிஸ் பிரிவு ஒன்றும் இயங்கும். மாகாணப் பொலிஸ் பிரிவானது தேசியப் பிரிவிலிருந்து கடமைவழி அனுப்பப்பட்ட பிரதிப் பொலிஸ் அதிபர், சிரேஷ்ட பொலிஸ் அதிபர்கள், உதவிப் பொலிஸ் அதிபர்கள் என்போரையும் மாகாணத்தில் சேர்க்கப்பட்ட மாகாண உதவிப்பொலிஸ் அதிபர், பிரதம இன்ஸ்பெக்டர், இன்ஸ்பெக்டர், சப் இன்ஸ்பெக்டர்கள் சார்ஜன்கள், கான்ஸ்டபிள்கள் ஆகியோரைக் கொண்டிருக்கும். இருந்தும் இவ்விரு பிரிவுகளும் பொலிஸ் மா அதிபரின் முழுமையான நெறிப்படுத்தலிலும் கட்டுப்பாட்டிலுமே இயங்கும். ஒவ்வொரு மாகாணப்பிரிவிற்கும் ஆட்சேர்த்தல் பின்வரும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழுவினால் செய்யப்படும்.

அ) மாகாணத்தின் பிரதிப் பொலிஸ்மா அதிபர்

ஆ) ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்

(இ) மாகாணத்தின் முதலமைச்சரால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்

2. காணியும் காணியமர்வும்:-

காணி, அதாவது காணி மீதான உரிமை, காணி மாற்றம் காணி அபிவிருத்தி என்பன மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரப்பரவலாக்கப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். எனினும் அவ்வாறான அதிகாரப்பரவலாக்கம் பின்வரும் விதிவிலக்குகளுக்குட்பட்டிருக்கும்.

(அ) அரசு காணிகள்:- இலங்கை அரசாங்கத்தின் தேவைகளுக்கான காணிகள் எவ்வித மட்டுப்படுத்தலுமின்றி இலங்கை அரசாங்கம் பயன்படுத்தும்.

(2) மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பான நோக்கங்களுக்காகத் தேவைப்படும் காணிகள்:- இவ்வாறான நோக்கங்களுக்காகத் தேவைப்படும் காணிகளின் பயன்பாட்டுத் திட்டங்களை பொருத்தமான தேசியக் கொள்கைக்கு இணங்க உருவாக்க வேண்டியது சபைகளுக்குரிய கடமைப்பாடாக

இருக்கும். இவ்வாறான திட்டங்களின் கீழ் காணியைப் பாராதீனப் படுத்தல் அல்லது கையளித்தல் மாகாண சபைகளின் மதியுரையின் பேரில் ஜனாதிபதியாலேயே செய்யப்படும்.

(3) அரசு காணிகளின் பயன்பாடு தொடர்பான கொள்கையை உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம் கொண்டுள்ள ஒரு தேசிய காணி ஆணைக்குழுவும் நிறுவப்படும்.

(4) மாகாணங்களுக்கிடையிலான நீர்ப்பாசன, காணி அபிவிருத்தித் திட்டங்கள்:-

இத்தகைய திட்டங்கள் உம்; மகாவலி அபிவிருத்தி திட்டம் இலங்கை அரசாங்கத்தின் திட்டமாகவே இருக்கும். இவ்வாறான காணிகளுக்கான காணியுரிமை பெறவிருப்போரைத் தெரிவுசெய்தல் தொடர்பான தத்துவங்களும் அளவைகளும் இலங்கை அரசாங்கத்தினாலேயே நிர்ணயிக்கப்படும். எனினும் இத்தத்துவங்களை நடைமுறையில் பிரயோகித்தல், காணியுரிமை பெறவிருப்போரைத் தெரிவு செய்தல் என்பன மாகாணசபைகளின் அதிகாரங்களுக்குட்பட்டிருக்கும்.

விவசாயமும் கைத்தொழிலும்

இலங்கை முழுவதிலும் விவசாய அபிவிருத்தி சம்பந்தமான தேசியக் கொள்கையை உருவாக்கி அமுலாக்குதல் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொரு விடயமாகும். ஆனால் ஒரு மாகாணத்தினுள் அல்லது மாவட்டத்தில் ஒரு மாவட்ட விவசாயத் திட்டத்தை தயாரித்து செயற்படுத்தல், வளங்களையும் சேவைகளையும் ஒழுங்கமைத்தல், விளைபொருட்களை சந்தைப்படுத்தல் என்பன மாகாண சபைக்குரியதாகும். சிறிய அளவிலான நீர்ப்பாசன வேளைகளை புனரமைப்புச் செய்தலும், பராமரித்தலும் ஒரு சபையின் கடமையாகும்.

கைத்தொழில் அபிவிருத்தி பற்றிய ஒரு தேசியக் கொள்கையை உருவாக்கி அமுலாக்குதல் மத்திய அரசாங்கத்துக்குரிய ஒரு விடயமாகும் இக்கொள்கைக்கு உட்பட்டு மாகாணசபைகள் அதிகாரம் கொண்டுள்ள சொந்தப் பகுதிகளுக்குள்ளே தொழில்களை நிறுவுவதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும்.

4. கல்வியும் கலாச்சாரமும்

மாகாண அதிகாரிகள் அரசாங்க நிதியுதவியின்றி தனியார் பல்கலைக்கழங்களை நிறுவி முகாமை செய்யலாம். பல்கலைக்கழங்கள் தொழில் நுட்பக்கல்லூரிகள் என்பன மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருக்கும். மாகாணசபைகள் இரண்டாம் தர கல்வி மட்டம் வரைக்குமே அதிகாரமுடையதாக இருக்கும்.

கலாச்சார செயற்பாடுகளை மேம்படுத்துவதும் நடாத்துவதும் மாகாண சபைகளுக்குப் பொறுப்பாக்கப்படும், கலைகள், நாடகம்,

இன்னிசை, நடனம், இலக்கியம் ஆகியவற்றை அபிவிருத்தி செய்வதும் விழாக்கள் நடத்துவதற்கு உதவி புரிவதும் மாகாண சபைகளுக்குரிய அதிகாரமாகவிருக்கும்.

V மாகாண சபை அமைப்பின் குறைப்பாடுகள்

மாகாணசபை அமைப்பினை நுணுகி ஆராய்ந்தால் அது இரண்டு விதமான குறைப்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பது தெரிய வருகிறது. அவை முறையே (1) மாகாண சபைகளின் அலகு

(2) மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள குறைவான அதிகாரங்கள்

மாகாணசபைகள் பற்றிய சட்டம் தற்போது நடைமுறையிலுள்ள மாகாண எல்லைகளே மாகாணசபை அதிகாரம் செலுத்தும் எல்லைகளாகக் கொள்ள வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகிறது. தமிழர் இயக்கங்கள் அனைத்தும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை இணைத்து தனியொரு மொழிவாரி அலகாக நிரந்தரமாக இவ்விரு மாகாணங்களையும் இணைக்க வேண்டுமென்றே கோரிக்கை விடுத்தன. பக்கத்திலுள்ள இரண்டோ இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட மாகாணங்களோ இணைந்து தனி அலகாகச் செயற்பட இச்சட்டம் இடமளிக்கின்ற போதும் அது நிரந்தர இணைப்பாக இருக்காது என்பதால் அதனை தமிழர் இயக்கங்கள் எதிர்த்தன. வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைத்து தற்போது அமைக்கப்பட்டுள்ள வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை தற்காலிகமானதே. அங்கு விரைவில் ஒரு மக்கள் தீர்ப்பு நடத்தப்படவிருக்கிறது. இவ்வாறான மக்கள் தீர்ப்பு கிழக்கில் மாத்திரம் நடத்தப்படுவதை தமிழர் இயக்கங்கள் குறிப்பாக தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் கடுமையாக எதிர்க்கிறது. ஏனெனில் அத்தகைய முடிவு வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழரின் பாரம்பரிய தாயகம் என்பதை மறுக்கிறது என வாதிடுகிறது.

மாகாண சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் போதுமானவையல்ல என பல தமிழர் இயக்கங்கள் குற்றங்கண்டு உள்ளன. அவை;

(1) ஆளுனருக்கல்ல முதலமைச்சருக்கும் அமைச்சர்கள் சபைக்குமே முழுமையான நிர்வாக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(2) மாகாணசபைகளுக்கு முழுமையான சட்டமாக்கும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(3) மாகாணசபைகளை இடைநிறுத்தம் செய்யும் அல்லது அவற்றின் அதிகாரங்களை கையேற்கும் அதிகாரங்கள் ஜனாதிபதியிடம் கையளிக்கப்படக் கூடாது.

(4) ஆளுனருக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட வேண்டும்.

(5) காணியும் காணியமர்வு பற்றிய கொள்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடியவையல்ல

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் 1988 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் புதுடெல்லியிலுள்ள இந்திய அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி வைத்த விஞ்ஞாபனத்தில் தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சனைகளுக்கு திருப்தியான முறையில் தீர்வு காண வேண்டுமாயின் பின்வரும் மூன்று பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு காணவேண்டுமென்று கோரியிருந்தது;

- (அ) வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களை நிரந்தரமாக இணைப்பது
- (ஆ) மாகாணசபைகளுக்கு மேலும் அதிகாரங்களை வழங்குதல்
- (இ) குடியேற்றம் பற்றிய விடயத்தில் திட்டவட்டமான ஒரு தீர்வுக்கு வருதல்

மேற் சொன்ன கருத்துக்களைக் கொண்டு பார்க்கும் போது மாகாணசபை அமைப்பு குறைபாடுகள் உடையதென்பதும் அவ்வமைப்பில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதும் தெளிவாகின்றது.

கிராமோதய சபைகள்

கிராமோதய சபை முன்னைய கிராமச்சங்க அமைப்பிலிருந்து பின்வரும் முறைகளில் வேறுபடுகின்றது. கிராமச்சங்கங்களின் அங்கத்தவர்கள் அக்கிராம மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஆனால் கிராமோதயசபை அங்கத்தவர்கள் அச்சபைக்குரிய பிரதேசத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சங்கங்களதும் தலைவர் அல்லது அக்கிராம சனங்களுடையே கொண்டிருக்கும்; உதும் கிராம அபிவிருத்தி சங்கம், கூட்டுறவு சங்கம், சனசமூக நிலையம், உதவி அரசாங்க அதிபர் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட மாவட்ட உத்தியோகத்தரின் அங்கீகாரம் பெற்ற சங்கங்களே தமது பிரதிநிதியாக தமது தலைவரை கிராமோதய சபைகள் அங்கத்தவராக நியமிக்க முடியும். ஆகவே கிராமோதய சபைகள் கிராமச்சபை போலன்றி பதவி காரணமாக நியமனத்தேயே பெறுகிறார்கள். உதவி அரசாங்க அதிபரின் அங்கீகாரம் பெற வேண்டுமாயின் மேற் சொன்ன சங்கங்கள் குறைந்தது ஒரு வருடமாவது செயற்பாட்டில் இருத்தல் அத்தியாவசியமாகும்; திட்ட அமுலாக்கல் திணைக்களம் தெரிவு செய்யும் விசேட சேவையாளரே (உத்தியோகத்தர்) கிராமோதய சபையின் காரியதரிசியாகக் கடமையாற்றுவார். மேலும் பயிர் குழு உத்தியோகத்தரும் கிராமசேவையாளரும் இதன் அங்கத்தவர்களாகக் கடமையாற்றுவர். இவர்களால் தெரிவு செய்யப்படும் ஒருவர் கிராமோதயசபையின் தலைவராகக் கடமையாற்றுவார். கிராமோதய சபைக்குரிய பிரதேசத்தின் வளங்கள் பற்றிய ஒரு விரிவான அளவீட்டினைச் செய்ததன் பின்னர் அக்கிராமத்துக்கான அபிவிருத்தித் திட்டத்தினைத் தயாரிப்பதே ஒரு கிராமோதய சபையின் அடிப்படைக் கடமையாகும். பொதுப் பயன்பாட்டுத் திட்டங்களான தெருக்கள், சிறியபாதைகள்

என்பவற்றை அமைப்பதோடு ஒரு கிராமோதய சபை மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் முகவராகவும் கடமையாற்றும். அதாவது அபிவிருத்தி சபையின் கிராமியமட்ட திட்டங்களையும் கையேற்று நடத்தும் முன்னைய கிராமச் சங்கங்களைப் போலன்றி இப்போதைய கிராமோதய சபைகள் பல கிராமங்களை உள்ளடக்கியனவாகவும் உள்ளன.

பிரதேச சபைகள்

கிராமோதய சபைத்தலைவர்கள், காரியாதிக்காரி பிரிவில் கடமை ஆற்றும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர் என்போர் பிரதேச சபையின் தலைவர் உத்தியோகத்தர் அல்லாதவர்களில் இருந்து தான் தெரிவு செய்யப்படுவார். ஒரு பிரதேச சபைக்குள் வரும் தேர்தல் தொகுதியின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியும் பதவி காரணமாக பிரதேச சபையின் அங்கத்துவத்தைப் பெறுவார். உதவி அரசாங்க அதிபரே பிரதேச சபையின் காரியாதிக்காரிக் கடமையாற்றுவார். பிரதேச சபைகளும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் முகவராகவே கடமையாற்றும். அதாவது ஒரு அபிவிருத்தி சபை கொடுக்கும் கடமைகளை பிரதேச சபை செய்ய வேண்டுமெனவே எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அண்மையில் பிரதேச சபைகளின் பிரதிநிதிகளைத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்ய வேண்டுமென அரசாங்கம் முடிவு செய்து அதற்கான தேர்தல்களை நடத்த முயற்சித்த போதிலும் அதற்கான தேர்தல்களை இன்றும் நடத்தவில்லை.

அத்தியாயம் VI

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை தொடர்ச்சியும் மாற்றங்களும்

அறிமுகம்:

ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் பலவாகவும் சிக்கல் நிறைந்தவையாகவும் இருப்பதனால் "வெளிநாட்டுக் கொள்கை" என்ற பதத்தின் சரியான விளக்கம் பற்றி அறிஞர்கள் அரசியல்வாதிகள் என்போரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றது. உதாரணமாக ஜிப்சன், மொடல்ஸ்கி, நோர் ரேடஜ், பிறாங்கல், பண்டயோபாட்யாயா, அப்பாத்தரை என்போர் தனிய அதனை வரைவிலக்கணப் படுத்துவதில் மாத்திரமன்றி

வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் வெவ்வேறு அம்சங்களை வலியுறுத்து துதிலும் வேறுபடுகிறார்கள். இருந்தும் ஒரு அம்சத்தில் இவர்களிடையே பொதுவான ஒருமைப்பாடு நிலவுகிறது. அஃது ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை அந்நாட்டின் தேசியநலனை வளர்ப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். கியூ ஜிப்சன் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினைப் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணப் படுத்துகிறார்.

உலகின் மற்றைய பகுதிகளோடு ஒரு அரசாங்கத்தின் தொடர்புகளை நடத்துவதற்கான, திட்டவட்டமானதும் அறிவு, அனுபவம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட விரிவான திட்டமாகும். அது நாட்டின் நலனை வளர்ப்பதையும், பாதுகாப்பையும் இலக்காகக் கொண்டது. ¹

ஒரு நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினை நிர்ணயிப்பதில் பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது தேசிய நலனாகும். தேசிய நலன் என்பது பின்வரும் மூன்று அம்சங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது:.

- அ) பாதுகாப்பு
- ஆ) தேசிய அபிவிருத்தி
- இ) உலக ஒழுங்கு

வெளிநாட்டுக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பின்வரும் இரு விடயங்களும் கருவியாகச் செயல்படுகின்றன.

i) பாதுகாப்பு

ii) இராஜதந்திரமும் தொடர்புகளும், பல்வேறு காரணிகள் ஒன்று சேர்தலினால் வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளில் பாதிக்கப்பட்டே வெளிநாட்டுக் கொள்கை உருவாக்கம் பெறுகிறது. அவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் பின்வருமாறு :

- i) புவியில்
- ii) பொருளாதார அபிவிருத்தி
- iii) அரசியல் மரபு
- iv) உள்நாட்டுச் சூழ்நிலை
- v) சர்வதேச சூழ்நிலை
- vi) இராணுவப் பலம்
- vii) தேசிய இயல்பு

1. A. Appadurai, The Domestic Roots of India's Foreign Policy (Dolhe: Oxford University Press, 1981), P. 1

II இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை :

பின்னணி :

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை உருவாக்கத்தில் பிரதான செல்வாக்கு செலுத்தும் இலங்கை அரசியலில் இரண்டு முக்கிய அம்சங்களை ஆரம்பத்திலேயே எடுத்துரைத்தல் அவசியமாகும்.

1 இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து மாறி மாறி இலங்கையின் பிரதான கட்சி அல்லது கட்சிகள் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்றமை இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பாதித்தது.

2. இலங்கையின் இரு பிரதான கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி; ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி என்பவற்றிடையே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சில பிரதான அம்சங்களையிட்டு அடிப்படை ஒற்றுமை நிலவுகின்றது. உதாரணமாக காலனி ஆதிக்கத்துக்கு எதிர்ப்பு, ஆயுதக்குறைப்புக்கு ஆதரவு, வல்லரசுகளோடு கூட்டுச் சேராமை என்ற விடயங்களிலே ஒற்றுமையுண்டு. அதேவேளை இலங்கை வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் வேறுசில அம்சங்களில் (அபிப்பிராய) வேறுபாடுகளும் நிலவுகின்றன. உதும் மேலைத்தேச நாடுகள் கொம்னியூச நாடுகளுடனான தொடர்புகள் S. U. கொடிக்கார அவர்களின் கருத்துப்படி "இவற்றை விட பிரதானமான அரசியல் கட்சிகளிடையே தேசிய நலனின் வரைவிலக்கணம் பற்றியும் வெவ்வேறான கருத்துகள் நிலவிவருகிறது".

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை தீர்மானிப்பதில் பின்வரும் காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன எனக்கொள்ளலாம்;

- (i) புனியியல் அமைவு
- (ii) பொருளாதார நிர்ப்பந்தங்கள்
- (iii) அரசியல் ஆட்சியிலிருந்த அரசாங்கங்களின் இயல்பு
- (iv) பல்லின சமூகத்தின் இயல்பு
- (v) அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் இயல்பு
- (vi) சர்வதேச அரசியல் சூழ்நிலை

III 1948 — 1956

சுதந்திரத்தினை அடுத்த எட்டு வருடங்களாக இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை மேலைத்தேச நாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதொன்றாக இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் (1948-56) பிரதமர்களாயிருந்த மூவரும் D. S. சேனநாயக்கா, டட்லி சேனநாயக்கா, சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை) இக்கொள்கையையே பின்பற்றினர்.

கொம்னியூசத்துக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தல், புதிதாக இலங்கையில் உருவாக்கிய பாராளுமன்ற ஸ்தாபனங்களை கொம்னியூச அச்சுறுத்தலில் இருந்து காப்பாற்றுதல் என்ற அம்சங்களே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை தீர்மானிப்பதில் பிரதான பங்கு வகித்தன. மேலைநாட்டு மாதிரியமைந்த பாராளுமன்ற ஸ்தாபனங்களை பேணிக் காப்பது என்பதே (மேற்கு நாடுகளுடனான தொடர்புகளைத்) தீர்மானிக்கும் அடிப்படை அம்சமாயிருந்தது. இலங்கையின் முதல் பிரதமராக இருந்த D. S. சேனநாயக்காவின் கருத்துப்படி "அமெரிக்காவினை பொறுத்து அது நாம் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தையே கொண்டிருக்கிறது என்பதில் சிறிதேனும் சந்தேகம் கிடையாது" அந்த அபிப்பிராயம் என்னவெனில் அவர்களும் சனநாயகத்தின் ஆதரவாளர்கள் என்பதே"2 இருந்த போதும் இலங்கை தனது வழிகாட்டல், தலைமை என்பவற்றைப் பொறுத்து அமெரிக்காவில் தங்கியிருக்கவில்லை. இலங்கை அப்போது பொதுநல அமைப்பை குறிப்பாக பிரித்தானியாவையே பின்பற்றியது. பிரித்தானியாவுடன் கொள்ளும் தோழபையே இலங்கைக்கு மிகப்பெரும் பாதுகாப்பு என D. S. சேனநாயக்கா வகுத்த கொள்கையையே அவருக்குப் பின்பு பிரதமர் பதவி வகித்த இருவரும் பின்பற்றினர். அத்தோடு ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும் இரு அதிகாரக் குழுக்களிடையே பொதுநல அமைப்பு ஒரு மூன்றாவது சத்தியாகவும் இவர்கள் கருதினர். இந்த கொள்கையை அடியொற்றியே D. S. சேனநாயக்கா பிரித்தானியாவுடன் ஒரு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தையும் செய்தார். இந்த ஒப்பந்தம் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் இலங்கை அரசாங்கமும் பிரதேச பாதுகாப்புக்கான இராணுவ உதவியளித்தல், வெளியார் தாக்குதல்களுக்கெதிரான பாதுகாப்பு வழங்குதல், தேவையான தொடர்புகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குதல், பரஸ்பரம் உதவி வழங்குதலை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. மேலும் மேற்சொன்ன நோக்கங்களுக்காக பிரித்தானியர் இலங்கையில் கடல், ஆகாய தரைப்படை தளங்களை வைத்திருப்பதையும் அங்கீகரித்தது.

பிரதமர் D. S. சேனநாயக்கா தனது பிரித்தானிய விஜயம் ஒன்றின்போது 1951 ல் பிரித்தானிய வானொலியில் பேசும் போது பௌத்த போதனைகள் அடிப்படையில் இலங்கை தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் நடுவு நிலையைப் பின்பற்றும் என்று குறிப்பிட்டார். ஆனால் ஐக்கியதேசியக்கட்சி கடைப்பிடிக்க முயற்சித்த மேற்சொன்ன நடுவுநிலைக் கொள்கைக்கு இலங்கையில் பிரித்தானியருக்கு வழங்கிய தளங்கள் எதிரானதாகவிருந்தது. 1948 தொடக்கம் 1956 வரை பிரதமர்களாக இருந்த மூவரும் இலங்கை கூட்டுச் சேரா கொள்கையையே பின்பற்றியதாக உரிமை கொண்டாடிய போதிலும் உண்மையில் இவர்கள் மேற்கு நாடுகள் சார்பான

2. S. U. Kodikara, Foreign Policy of Sri Lanka
(Delhi: Sanakya Publications, 1982), P.

குறிப்பாக பிரித்தானியா சார்ந்த ஒரு வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்றினர். இவர்களுக்கு கூட்டுச்சேராமையே என்பது அடிப்படையில் பின்வரும் மூன்று காரணிகளையே உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. அவை :

- (i) காலனியாதிக்கத்துக்கு எதிர்ப்பு
- (ii) எல்லா விதமான ஆயுத, உற்பத்திகளுக்கும் ஆயுதப் போட்டி களுக்கும் குறிப்பாக அணு ஆயுத பரிசோதனை, அணு ஆயுத உற்பத்தி என்பவற்றுக்கு எதிர்ப்பு
- (iii) கொம்னியூசத்துக்கு எதிரான பொருத்தமான பாதுகாப்பு கூட்டுப் பாதுகாப்பே என்ற சிந்தனையை நிராகரித்தல்

இக்காலப்பகுதியில் கொம்னியூச நாடுகளுடனான ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் நிலைப்பாடு பின்வரும் மூன்று காரணிகள் தீர்மானித்தன.

- (i) பிரித்தானியாவுடனான நெருங்கிய தொடர்பு
- (ii) ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அங்கத்துவம் பெறுவதற்கான இலங்கையின் விண்ணப்பத்தினை சோவியத் ரஷ்யா தடுத்தமை
- (iii) உள்நாட்டு அரசியல் சூழ்நிலை

கொம்னியூஸ்டுகளுடனோ, கொம்னியூச நாடுகளுடனோ எத்தகைய தொடர்புகளையும் கொள்ள மறுப்பதே இக்காலகட்டத்தில் ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வழி நடத்தும் தத்துவமாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது விதிக்கு இரு புறநடைகள் இருந்தன. அவை :

(i) 1950 ஜனவரியில் இலங்கை மக்கள் சீனக் குடியரசுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கியமை. கொம்னியூஸ்ட் அல்லாத நாடுகளைப் பொறுத்து இவ்வாறு அங்கீகாரம் வழங்கிய நாடுகளுள் இலங்கை முன்னணி வகித்தது.

(ii) 1952இன் பிற்பகுதியில் இலங்கை கொம்னியூஸ்ட் சீனாவுடன் ஒரு முக்கியமான வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் கீழ் ஐந்து வருடகாலத்துக்கு இலங்கை சீனாவுக்கு குறிப்பிட்ட அளவு இறப்பரை விற்கும் எனவும் அதற்குப் பதிலாக சீனா அரிசியினை இலங்கைக்கு வழங்குவதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தத்தினால் இலங்கை நன்மை பெறமுடிந்ததோடு இன்று வரைக்கும் இவ்வொப்பந்தம் புதுப்பிக்கப்பட்டும் வருகிறது. ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் சீனா அரிசிக்குப்பதில் பெற்றோல் வழங்குவதற்கு ஒப்புக் கொள்ளாது.

IV 1956 — 1970

1956ஆம் ஆண்டுத்தேர்தலில் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டு வெற்றி பெற்று ஒரு புதிய அரசாங்கத்தினை அமைத்ததோடு உள் நாட்டு அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டமை போன்று இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது. 1956இல் இலங்கையின் பிரத

மராக ஆகிய S. W. R. D பண்டாரநாயக்கா இந்திய பிரதமராய் இருந்த ஜவகர்லால் நேரு போன்று அணிசேரா கொள்கையைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார். இவர் ஆட்சிக்கு வந்த குறுகியதொரு காலப்பகுதியில் பிரித்தானியாவோடு பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி இலங்கையில் பிரித்தானியாவுக்கு இருந்த கடற்படைத் தளங்களை அகற்றுவதில் வெற்றி கண்டதோடு கொம்னியூச நாடுகளோடு இராஜ தந்திர தொடர்புகளையும் ஆரம்பித்து வைத்தார். பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச பிரச்சனைகள் தொடர்பாக எடுத்த நிலைப்பாடுகள் இம்மாற்றத்தினைச் சுட்டிக் காட்டின.

சுயஸ் கால்வாய்ப் பிரச்சினையில் பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் பின்பற்றிய கொள்கை முன்னைய அரசாங்கங்கள் பொது நலவாயத்தில் தங்கியிருந்ததோடு பிரித்தானியாவைப் பின்பற்றுவதில் நின்று விவகிச் செல்கின்ற போக்கைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியது. 1957ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் நேருவும் பண்டாரநாயக்காவும் கூட்டாக வெளியிட்ட ஒரு அறிக்கையின் "ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் பிரச்சனைகள் அந்நாடுகளில் வாழுகின்ற மக்களாலேயே தீர்க்கப்பட முடியும். ஆகவே தமது சொந்த முடிவுகளைச் சுதந்திரமாக எடுக்க அவர்கள் விடப்படவேண்டும்" மேலும் இவ் அறிக்கை அற்றமிக், ஹைடரஜன் குண்டுகளைப் பரிசோதனை செய்தல் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டுமெனவும் கோரியது. இவ்வாறு இலங்கை அரசாங்கத்தில் வெளிநாட்டுக் கொள்கை குடியேற்றவாத எதிர், ஆயுத உற்பத்தி எதிர் என்பவற்றில் அதன் அணுகுமுறை மாறத்தொடங்கியது. இம்மாற்றம் மேற்கு நாடுகளுடனான இலங்கையின் தொடர்புகள் கொம்னியூச நாடுகளுடனான தொடர்புகள் என்பவற்றில் மாற்றம் அல்லது விலகலாக வெளிப்பட்டது. S. W. R. D பண்டாரநாயக்காவின் வெளி நாட்டுக்கொள்கை அணுகுமுறை பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

(i) ஒரு சமாதான காலப்பகுதி காணப்படின் கொம்னியூசம் முதலாளித்துவம் இரண்டும் மறைந்து உலகம் இவையிரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு மத்தியை நோக்கி நகரும்.

உதம் ஜனநாயக சோசலிசம்

(ii) நடுவுநிலைத் தத்துவம்

மேற் குறிப்பிட்ட தத்துவங்களின் அடிப்படையில் பண்டாரநாயக்கா எல்லா நாடுகளுடனும் சிநேகிதமாக எவரின் எதிரியாகவும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். இதனால் அவர் சோவியத் யூனியன், சீனா என்பவற்றோடு இராஜதந்திர உறவுகளை நிறுவ நடவடிக்கைகள் எடுத்தார். மேலும் இலங்கைக்கு கொம்னியூச பிரகரங்கள், இலக்கியங்கள் இறக்குமதி செய்ய அனிமதி வழங்கியதோடு கொம்னியூச நாடுகளோடு நெருங்கிய வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தினார். பண்டாரநாயக்கா பிரதமராக வந்ததை உடன் அடுத்து பிரித்தானியா இலங்கையில்

கொண்டிருந்த தளங்களிலிருந்து வாபஸ் பெற வேண்டுமென்றுகோரி அதில் வெற்றிபெற்றமை இப்புதிய கொள்கை மாற்றங்களுள் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இப்புதிய கொள்கையால் இலங்கையில் மேற்கு நாட்டுச் செல்வாக்கு கணிசமானளவு குறைந்தது.

பின்வரும் இரண்டு விதங்களில் ஆசிய நாடுகளைப் பொறுத்து சோவியத் ரூஸ்யாவின்..... மாற்றமடைந்தது:

i) ஆசியநாடுகளில் இடம்பெற்ற தேசிய விடுதலை முற்போக்கானது என சோவியத் ரூஸ்யா கருதியமை.

ii) இலங்கை உட்பட பல நாடுகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபை அங்கத்துவம் பெறுவதற்கு ரூஸ்யா காட்டிய எதிர்ப்பை நிறுத்தியமை.

முன்னைய பிரதமர்களைப் போலன்றி பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச கொம்னிபூசத்தின் அழிவினை ஏற்படுத்தும் இலட்சியம் எனக் கொள்ளவில்லை. மாறாக சோவியத் ரூஸ்யா உண்மையான சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறது என நம்பினார்.

இத்தகைய போக்கு திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக்காலத்தின் போதும் பின்பற்றப்பட்டது. 1960ல் பதவியேற்ற திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தமது கொள்கைப் பிரகடனத்தின் போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். "வெளி நாட்டுத் தொடர்புகளில் எனது அரசாங்கம் வல்லரசுக் கூட்டுக்களைப் பொறுத்து கூட்டுச்சேராமையையும் நடுநிலைமையையும் சகவாழ்வினையும் கடைப்பிடித்து வரும் பொதுநலவாய நாடுகளுடனும் மற்றை நாடுகளுடனும் எனது அரசாங்கத்தின் தொடர்புகள் சிநேகபூர்வமானவையாகவே இருந்துவரும்"

S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா தனது ஆட்சிக்காலத்தில் ஆயுட்காப்புறுதித் தாபனங்களைத் தேசியமயமாக்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆட்சிக்கு வந்ததன் பின்னர் மற்றைய காப்புறுதித் தாபனங்களையும் தேசியமயமாக்கினார் இந்த நடவடிக்கையினால் பிரித்தானியாவுக்குச் சொந்தமான சில கொம்பனிகளும் பாதிப்புக்குட்பட்டன. ஆனால் எண்ணெய்க் கொம்பனிகளைத் தேசிய மயமாக்குவதென இவ்வரசாங்கம் முடிவு செய்த போதே தீவிரமான பிரச்சனைகள் எழுந்தன. ஏனெனில் அவற்றுள் பல பிரித்தானியா, அமெரிக்கா என்பவற்றுக்குச் சொந்தமானவையாக இருந்தன. தேசிய மயமாக்கப்பட்ட சொத்துக்களுக்கு நஷ்டஈடு வழங்குதல் என்பதில் உடன்பாடு காணமுடியாமையால் 1963 பெப்ரவரியில் அமெரிக்கா இலங்கைக்கான பொருளாதார உதவி வழங்குவதை நிறுத்திக் கொண்டது. இந்நடவடிக்கையினால் மேலை நாடுகளோடு இலங்கை கொண்டிருந்த தொடர்களில் மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று.

1963 ஆம் ஆண்டு முடிவில் அமெரிக்காவின் 7 வது பிளிட் இலங்கையின் எல்லைப்புற கடல் நீரினுள் வருவதற்கு கேட்ட அனுமதியினை அரசாங்கம் மறுத்ததோடு அது இந்து சமுத்திரத்தில் தங்கி நிற்பதற்கும் எதிர்ப்புக் காட்டியது. 1964 பெப்ரவரியில் கிழக்கு

ஜெர்மனியிலிருந்து ஒரு நல்லெண்ணத் தூதுக்குழு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தது. இவ்வாறு ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் மேலைத்தேச நாடுகளின் தொடர்புகள் குறைந்து வர கொம்னியூச நாடுகளுடனான தொடர்புகள் குறிப் பாக சீனாவுடனான தொடர்புகள் அதிகரிக்கலாயிற்று. 1962 இல் நடந்த சீன - இந்திய எல்லைப்புற போரின்போது சீனாவை ஆக்கிரமிப்புநாடு எனவாணித்த எதிர்க்கட்சிகளின் கருத்துக்களைப் பிரதமர் எதிர்த்ததோடு சீன - இந்திய எல்லைப்புறப் போரினை முடிவுக்குக் கொண்டுவரவென ஒரு மகா நாட்டையும் திருமதி பண்டாரநாயக்கா கூட்டினார். 1964ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த சீனப் பிரதமர் செள. என். லாய் அவர் ஆற்றிய உரைகளில் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் இலங்கை கடைப்பிடித்த சுதந்திரமான போக்கினை மெச்சினார். திருமதி பண்டாரநாயக்கா கடைப்பிடித்த வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் பிரதானமானதொன்று இந்து சமுத்திரத்தை சமாதானப் பிராந்தியமாகப் பிரகடனம் செய்யவேண்டும் எனக்கோரியமையாகும். அணுஆயுதப் பரீட்சைத் தடுப்பு ஒப்பந்தத்தினை இலங்கை வரவேற்றதோடு சீனா தனது முதலாவது அணுக்குண்டினை பரீட்சித்தபோது அதனைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை.

1961இல் பெல்கிறேட்டில் நடந்த கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் மகா நாட்டில் பேசும்போது திருமதி பண்டாரநாயக்கா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

பெரும்பாலான குறைவிருத்திநாடுகள் கூட்டுச்சேராக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது ஒரு எதிர் பாரத நிகழ்ச்சியல்ல. பொருளாதாரத்துறையில் இந்நாடுகள் எதிர் நோக்கும் பெருஞ்சுமையான முயற்சிகளும் அவை தம் முயற்சிகளில் வெற்றிகாண தம் நாடுகளிலுள்ள குறைவான மூலவளத்தை தியாகம் செய்ய வேண்டியுள்ளமைய அறிந்துள்ளன. இலட்சிய ரீதியில் முகாங்களிடையே நிலவுகின்ற நெருக்கடிநிலை பொருளாதார சமத்துவமின்மையால் ஏற்படுகின்றதென்பதையும் அவைகள் உணர்ந்துள்ளன. விருத்தி அடைந்த நாடுகளுக்கும் குறைவிருத்தி நாடுகளுக்குமிடையே நிலவும் இடைவெளி தொடர்ந்திருக்கும்வரை நெருக்கடிகள் எழுவது தவிர்க்க முடியாதது.³

1964-இல் கைரோவில் நடந்த கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் மகா நாட்டில் குடியேற்றவாதம் ஆயுத உற்பத்தியில் பெருக்கம் என்பவற்றை எதிர்க்கும் கருத்துகளை வலியுறுத்தி திருமதி பண்டாரநாயக்கா மூன்று பிரேரணைகளைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார் அவை முறையே;

- i) முன்னர் அணு ஆயுதங்களினின்றும் தவிர்க்கப்பட்ட பிரதேசங்களையும் சமுத்திரங்களையும் உள்ளடக்கக் கூடியதாக அணு

ஆயுத சுதந்திர பிரதேசங்கள் என்ற கொள்கையினை ஆக்குதல்.

ii) எல்லாக் கூட்டுச்சேரா நாடுகளும் அணுவாயுதங்களைத் தாங்கிவரும் விமானங்கள், கப்பல்கள் என்பவற்றை தமது துறைமுகங்களுள்ளும் விமான நிலையங்களுள்ளும் நுழைய விடாது தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்.

iii) எல்லா வல்லரசுகளும் முன்னரே காலணிகளில் கொண்டிருந்த இராணுவத் தளங்களைக் கைவிடுவதோடு அத்தகைய இடங்களில் ஆங்கிரமிப்பின்போதும் பயன்படுத்தும் நோக்குடன் புதிய தளங்களை அமைக்கக்கூடாது.

1965 ஆம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கியதேசியக் கட்சி பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைப் பெற்று டட்லி சேனநாயக்காவின் தலைமையின் கீழ் ஒரு கூட்டு அரசாங்கத்தை அமைத்தது. இவ்வரசாங்கம் தேசிய அரசாங்கமென அழைக்கப்பட்டது இவ் அரசாங்கமும் முன்னைய அரசாங்கத்தைப் போன்று கூட்டுச்சேராமை எல்லா நாடுகளுடனும் சிநேகிதபூர்வமாக இருத்தல் என்பவற்றையே பின்பற்றும் என அறிவித்தது வியட்நாம், றொடசியா, அராப், இஸ்ரேல் பிரச்சனை என்பவற்றில் முன்னைய அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டினையே இதுவும் தொடர்ந்து பின்பற்றியது. மேலும் ஆயுதக் குறைப்புக்கும் ஆதரவு தெரிவித்தது. றொடசியாவில் சிமித்தின் ஆட்சிக்கு மிகவும் கடுமையான கண்டனம் தெரிவித்ததோடு 1965 மார்ச்சில் பதினேழு மற்றை கூட்டுச்சேரா நாடுகளோடு சேர்ந்து வியட்நாம் சமாதானத்துக்கான பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டது. 1966 யூனில் இஸ்ரேல் அரபு போருக்கு ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு இப்பிரச்சனையில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிலை 1957இல் இருந்ததை விட எவ்விதத்திலும் மாற்றமடையவில்லை. அதாவது அரபு சார்பானதாகவே இருக்கிறது என டட்லி சேனநாயக்கா எடுத்துரைத்தார். ஆனால் 1967-இல் நடந்த மத்திய கிழக்குப் போரின்போது எதிர்க் கட்சிகளும் இலங்கை முஸ்லீம்களும் இஸ்ரேலை ஆக்கிரமிப்பு நாடு எனக் குற்றஞ்சாட்டியபோது டட்லி சேனநாயக்கா அவ்வாறு குற்றஞ் சாட்டவில்லை. மேலும் சீனாவை ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அனுமதிப்பதைப் பொறுத்து பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கங்களது கொள்கையை தொடர்ந்தும் கடைபிடித்து சீனாவுக்கு சர்வதேச அமைப்பில் அங்கத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரியது.

டட்லி சேனநாயக்கா அரசாங்கம் கூட்டுச்சேராக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த போதிலும் வல்லரசுகளுடனான தொடர்புகளைப் பொறுத்து இலங்கையின்நிலை அடிப்படையில் மாறத் தொடங்கியது. உதாரணமாக இக்காலப் பகுதியில் சீனாவுடனான இலங்கையின் தொடர்புகள் குறைந்து வந்தது. இதற்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, கொம்னியூசம், கொம்னியூச நாடுகள் என்பவற்றையிட்டு கொண்டிருந்த நோக்கே காரணமெனலாம். 1965 ஏப்ரலில் கொழும்பில் இருந்த மூன்று கொம்னியூச நாடுகளின் இராஜதந்திர தூதவர் காரியாலயங்களில் அவ்வவற்றின் உத்தியோகத்தர்களை குறைக்கும்படி வேண்டியதோடு சீனத் தூதவர் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்த இருவரது

விசாக்களைப் புதுப்பிக்கவும் மறுத்தது. கொழும்பில் இருந்த சீனத் தூதுவர் காரியாலயத்தில் இருந்த பிரசுரங்கள் நூல்கள் ஆகியவற்றை இலங்கை அரசாங்கம் கைப்பற்றியதை எதிர்த்து 1967 ஆகஸ்டில் பீக்கிங்கில் செங்காவலர்கள் ஒரு ஊர்வலத்தை நடத்தியதோடு பின்வருமாறு ஒரு குறிப்பிணையும் இலங்கையில் வெளிநாட்டமைச்சருக்கு அனுப்பினர்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியால் தலைமை தாங்கப்பட்ட தற்போதைய இலங்கை அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்ததிலிருந்து அது அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளைப் பின்பற்றி இரு சீன நாடுகளை உருவாக்க முயற்சிப்பதோடு எதிர்ப் புரட்சித் தந்திரங்களில் ஈடுபட்டு வருகிறது.⁴

இக்காலப்பகுதியில் தாய்வானில் இருந்து சர்வதேச நீதிபதிகள் ஆணைக்குழுவில் சீனர்கள் இடம்பெற்று இலங்கைக்கு வந்தமையால் இலங்கை அரசாங்கத்தின் சீன எதிர்ப்புக் கொள்கை வெளிப்பட்டது. இந்தப்போக்குக்குக் காரணமாக சீனா இலங்கையுடனான அரிசி-றப்பர் ஒப்பந்தத்தை புதுப்பிக்குமா என்பதையீட்டு சந்தேகம் நிலவியது. இருந்தும் சீனா அதனைப் புதுப்பித்தது. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கை இந்திய தொடர்புகளில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது.

டட்லி சேனநாயக்கா அரசாங்கம் அமெரிக்காவுடனான தொடர்புகளிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்து அமெரிக்காவுடனான தொடர்புகளை வழமைப்போல் ஆக்குவதற்காக முன்னைய அரசாங்கம் தேசிய மயமாக்கிய எண்ணெய் கொம்பனிகளுக்கு நஷ்டஈடு வழங்குவதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளையும் மேற்கொண்டது. அமெரிக்கா விடமிருந்து பொருளாதார உதவிகளைப் பெறும் நோக்கில் நஷ்டஈட்டினை வழங்கியதால் 1966 பெப்ரவரியில் இருந்து அமெரிக்கா இலங்கைக்கு உதவி வழங்க முடிவு செய்தது.

1970இல் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கியதேசியக்கட்சிதோற்கடிக்கப்பட்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் அமைத்ததோடு வெளிநாட்டுக் கொள்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது. 1970 மே மாதத்தில் இவ் அரசாங்கம் ஜேர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசு, வடவியட்நாம், வடகொரியா, தென்வியட்நாமிய புரட்சிகர அரசாங்கம், சிகாறுக் அரசாங்கம் போன்றவற்றுக்கு இராஜதந்திர அங்கீகாரம் வழங்கியது. மேலும் மரபு ரீதியான கொள்கைப்படி சீனாவுடன் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1971 இல் சீனா - இலங்கை அரிசி றப்பர் ஒப்பந்தம் புதுப்பிக்கப்பட்ட போது அரிசியின் விலையை சீனா ஐந்து சிலிங்கினால் குறைத்ததோடு சீனாவின் வர்த்தக அமைச்சர் இலங்கையின் சோசலிச நடவடிக்கைகளுக்கு தாம் எல்லா வகையிலும் உதவத் தயாராக இருப்பதாகவும் அறிவித்தார்.

1971 இல் இந்தியா, சோவியத் ரஷ்யாவுடன் செய்து கொண்ட பரஸ்பர பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தையீட்டு இவ்வரசாங்கம் எந்த விதமான உத்தியோக பூர்வமான கருத்துக்களையும் வெளிவிடவில்லை.

வங்காள தேச பிரச்சனையில் இவ்வரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் எந்தப் பக்கத்தையும் ஆதரிக்கவில்லையாயினும் 1972 மார்ச்சில் அது வங்காள தேசத்துக்கு அங்கீகாரம் வழங்கியது.

1970 செப்ரெம்பரில் லுசாக்காவில் நடந்த கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் மகாநாட்டில் பிரதமர் திருமதி பண்டாரநாயக்கா முன்னையகைரோ மகாநாட்டில் தான் முன் வைத்த பிரேரணையை நினைவுபடுத்தி "இந்து சமுத்திரத்தை சுற்றியுள்ள எல்லா நாடுகளும் இப்பிரேரணையை பலமுள்ளதாக்க ஆதரவு தருவதோடு மட்டுமல்லாது இப்பிரதேசத்தில் சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முயற்சிக்க வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டார்.

1976 இல் கொழும்பில் நடக்கவிருந்த கூட்டுச்சேரா மகாநாட்டிற்கு முன்னோடியாக பிரதமர் திருமதி பண்டாரநாயக்கா பாகிஸ்தான், ரூமேனியா, யூகோசிலாவியா போன்ற நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்தும் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை கூட்டுச்சேராமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்பதைத் தெளிவு படுத்தினார். பாகிஸ்தானில் தனது விஜயத்தின் போது "எமது கூட்டுச்சேராமையின் அர்த்தம் எந்த இராணுவக் கூட்டுகள் அல்லது வல்லரசுக் குழுக்களோடு சேர்ந்து கொள்ளாமையே. அவ்வாறு சேர்ந்து கொள்ளாதல் நாடுகளை தருவங்களாக்குவதோடு எதிர் எதிர் முகாம்களை உண்டாக்கி அவற்றினையே அரசியல் இராணுவப் போட்டிகளை உருவாக்கிவிடும் ... " அது போன்றே 1974 செப்ரெம்பரில் யூகோலாசியாவியா விஜயத்தை முடித்துக் கொண்டு வெளியிட்ட கூட்டு அறிக்கை ஒன்றில் பாதுகாப்பு பிரச்சனைகள் துரிதமான பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பவற்றுக்கு கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் ஒன்றிணைந்த நடவடிக்கைகள் அவசியம் குறிப்பிடப்பட்டது. கொழும்பில் நடந்த கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் உச்சி மகாநாட்டின் போது மேற் சொன்ன கருத்துக்கள் மீண்டும் இலங்கையால் வலியுறுத்தப்பட்டது

1977ஆம் ஆண்டில் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையின் கீழ் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பதவியேற்றதை உடன் அடுத்து வெளியிட்ட அரசாங்க கொள்கை அறிக்கை புதிய அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை முன்னைய அரசாங்கத்தின் கொள்கையினை தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்க இருப்பதனை எடுத்துக் காட்டியது அவ்வறிக்கை:

இலங்கையினது சுதந்திரம், இறைமை என்பவற்றை பாதுகாத்து பேணும் வகையில் ஏகாதிபத்தியவாதம், காலனித்துவம் என்பவற்றின் எல்லா வெளிப்பாடுகளையும் எதிர்க்கும் ஒரு சுதந்திரமான வெளிநாட்டுக் கொள்கை பின்பற்றப்படும். 1955இல் பந்துங் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட கூட்டுச்சேரா தத்துவங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும்.⁶

சர்வதேச தொடர்புகள் ஆய்வுக்கான பண்டாரநாயக்கா நிலையத்தின் பட்டமளிப்பு விழாவில் பிரதம அதிதியாகக் கலத்து கொண்டு

பேசும்போது J. R. ஜெயவர்த்தனா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “பதவியில் இருந்த அரசாங்கங்கள் தமது உள்நாட்டு கொள்கைகளில் வேறுபட்டபோதும் நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தொடர்ச்சியொன்று இருந்து வந்துள்ளது. கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய முக்கியமான சொற்கள் கூட்டுச்சேராமையும் சமாதான சக வாழ்வுமாகும்”

திருமதி பண்டாரநாயக்கா J. R. ஜெயவர்த்தனா இருவரும் கூட்டுச் சேராமையில் பொருளாதார நோக்கின் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்தியதோடு இருவரும் மேலைநாடுகளின் பாதுகாப்பு கொள்கைகளையிட்டும் கரிசனை கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் அவற்றின் பாதுகாப்பு மூன்றாம் உலகின் அபிவிருத்தி பிரச்சனைகளோடு தொடர்பு பட்டிருப்பதால் திருமதி பண்டாரநாயக்கா இந்துசமுத்திரம் ஒரு சமாதானப் பிராந்தியமாக்கப்பட வேண்டுமென்று கோரினார். J. R. ஜெயவர்த்தனா ஆயுதக் குறைப்புக்கு ஒரு உலக அதிகாரி தேவை எனக் கோரிக்கை விடுத்தார்.

1978-மே மாதத்தில் காவன்னாவில் நடந்த கூட்டுச்சேரா நாடுகளின் அமைச்சர்கள் மட்டத்திலான கூட்டத்தில் பேசும்போது வெளி நாட்டமைச்சர் A. C. S. ஹமீட் திருமதி பண்டாரநாயக்கா முன்னர் பிரேரித்த இந்துசமுத்திர சமாதானப் பிராந்திய பிரேரணையை ஆதரித்தமை இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் தொடர்ச்சியினை எடுத்துக் காட்டியது.

இவ்வாறு புதிய அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளில் ஒருமைப்பாடும் தொடர்ச்சியும் காணப்பட்ட போதிலும் இவ்வரசாங்கம் வேறு சில கொள்கைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதில் வேறுபாடும் இருந்தது. உதாரணமாக முன்னர் வெளிநாட்டு விடயங்களின் உதவிமந்திரியாக இருந்த றணில் விக்கிரமசிங்கா டெய்லி நியூஸ் பத்திரிக்கைக்கு அளித்த பேட்டியொன்றின் போது “இலட்சியங்கள் தத்துவங்கள் அளித்த கடந்த கால அனுபவங்கள் அழிவுக்கு வழி வகுப்பதாக இருப்பதால் எமது கொள்கைகளில் திட்டவாட்டமான பொருளாதார நோக்கிருக்கும்” எனக் குறிப்பிட்டமை இம்மாற்றத்தைச் சுட்டி நின்றது. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் வெளிநாட்டமைச்சர் தனது உரையொன்றின் போது “தமது வெளி நாட்டுக் கொள்கை பொருளாதார வாய்ப்பின் ஒரு கருவியாக” ஆக்குவேன் எனக் குறிப்பிட்டார்.

சர்வதேச தகராறுகளில் இணக்கம் ஏற்படுத்தும் வகையில்.....
..... மரபு ரீதியாக இலங்கை ஒரு பங்கினை வகித்து வந்தமை இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் ஒரு அம்சமாகும். உதாரணமாக இந்திய - சீன எல்லைப்புற போரின்போது இலங்கை.....
ஆகக் கடமையாற்றியது: இந்த அம்சம் 1977 க்கு பின்பும் தொடரப்பட்டது. ஈரானின் தலைநகரான ரெகிறானில் அமெரிக்க தூதுவர் காரியாலயத்தில் அமெரிக்க உத்தியோகத்தவர் பணயக் கைதிகளாக

வைக்கப்பட்ட போது இலங்கையின் வெளிநாட்டமைச்சர் A. C. S. ஹமீத் இலங்கை ஜனாதிபதியின் விசேட பிரதிநிதியாக அங்குசென்று சமரசம் செய்ய முயன்றார். ஆனால் அதில் வெற்றிபெறவில்லை. அதே போன்று இலங்கை அரசாங்கம் ஈராக்குக்கும் ஈரானுக்கும் இடையில் நடக்கும் போரினை நிறுத்தி சமாதானம் செய்து வைப்பதற்காக அமைச்சர் M. H. மொகமட் தலைமையில் மூன்று பேர் அடங்கிய குழு ஒன்றினை அனுப்பி வைத்தது. இம்முயற்சியும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது. சிம்பாப்வே, தென் ஆபிரிக்கா, நமீபியா என்ற நாடுகளின் பிரச்சனைகளில் தற்போதைய அரசாங்கம் கூட்டுச்சேரா கொள்கையினைப் பின்பற்றுவதோடு முன்னைய அரசாங்கத்தின் கொள்கையின் தொடர்ச்சியாகவும் இவை அமைகின்றன. அது போன்றே பாகிஸ்தான், இந்தியா, பங்களாதேசம், நேபாளம் போன்றவற்றுடனான தொடர்புகள் நெருக்கமான - சிநேகபூர்வமானதாகவே அமைந்துள்ளது. இருந்தபோதும் திருமதி இந்திரா காந்தி பிரதமராக வந்ததன் பின்பு இலங்கை ஜனாதிபதி J. R. ஜெயவர்த்தனாவின் இந்தியாவுடனான தொடர்புகள் சற்று வேறுப்பட்டிருப்பதாக அவதானிகள் கருதுகின்றனர். சீனாவுடன் மரபு ரீதியாக இலங்கை கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பும் தற்போதும் பேணப்பட்டு வருகின்றது. ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் ரஷ்யா தலையிட்ட பிரச்சனையில் அரசாங்கமும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் ஒத்த கருத்துடையனவாகவே இருந்தன. அதாவது ஆப்கானிஸ்தானின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் வேறு எந்த நாடும் தலையிடக்கூடாது. ஆகவே சோவியத் ரஷ்யா அங்கிருந்து படைகளை வரபஸ் பெறவேண்டும் என்பதே.

ஜனாபதி J. R. ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையின் கீழியங்கும் தற்போதைய அரசாங்கம் யப்பானுடன் ஏற்படுத்தியுள்ள நெருங்கிய தொடர்புகள் கடந்தகாலக் கொள்கையிலிருந்து விலகிச் செல்வதாகவும் ஒரு கொள்கை மாற்றமாகவும் அமைந்துள்ளது. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் அமைப்பில் (ASEAN) இலங்கை சேர்வதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் கடந்தகால கொள்கைகளிலிருந்து விலகிச் செல்வதாக அமைந்தது. பொருளாதாரத்தேவைகள் காரணமாக இவ்வரசாங்கம் மேலைத்தேச நாடுகளுடன் விசேடமாக அமெரிக்காவுடன் நெருங்கிய தொடர்கள் கொண்டுள்ளது. இதுவும் முன்னைய ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் இருந்து விலகிச் செல்லும் போக்கையே காட்டுகிறது.

இலங்கையின் நீதிச் சேவையும் நீதிமன்ற படிமுறையும்

நீதி வழங்கப்படுவது மாத்திரம் முக்கியமன்று நீதி வழங்கப்பட்டது முறையானது என்பது காட்டப்படவும் வேண்டும்.

எல்லா சனநாயக நாடுகளிலும் அவற்றின் அரசியற் திட்டங்களை வரைந்தோர் நீதித்துறை அங்கங்களை - அரசியல் தலையீடுகளின்றி இயங்கவேண்டும் என்பதில் கவனம் கொண்டிருந்தனர் அதற்காக அதனை அரசின் மற்றய துறைகளினின்றும் பிரித்தும் அமைத்துள்ளனர். பொதுவாக நீதித்துறை நிர்வாகத்தினை சிறப்பாக நடத்த உதவுவதற்காகவும் சமூகத்தினை ஒரு சமநிலையில் வைத்திருக்கவும் உதவுகின்றது. ஒரு பிரசைக்கும் இன்னொரு பிரசைக்குமிடையில் தகராறு ஏற்படும் போது அதனை மனித தன்மையுடனும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையிலும் நேர்மையார்வும் சமத்துவ அடிப்படையிலும் தீர்த்து வைக்க நீதித்துறை முயகுகிறது. அது போன்றே ஒரு பிரசைக்கும் அரசுக்கும் எழும் பிணக்குகளிலும் அது நடந்து கொள்ள முனைகிறது

நீதிபதிகளும் சாதாரண மனிதர்களைப் போன்ற மனமுடையவர்களே. அவர்களும் தாம் வாழும் சூழ்நிலைகளால் உருவாக்கப்பட்டு சமூக பழக்கவழக்கங்களால் கட்டுண்டு நின்றுதான் நீதி வழங்குவார்கள். பெரும்பாலான நீதிபதிகள் மத்திய தரவர்கத்திலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள் இத்தகைய சூழ்நிலையில் நிர்வாகத்துறையின்றின் செல்வாக்கு நீதித்துறையில் இருக்குமாயின் அது துர்அதிஸ்வசமானதாகும். இவ்வாறு குறைபாடுகள் நிகழா வண்ணம் தடுப்பதற்கு பெரும்பாலான நாடுகள் கவனம் எடுக்கின்றன. அரசியல் வாதிகள் நீதிபதிகள் மீது செல்வாக்கு செலுத்தாதிருப்பதற்காக அரசியற் திட்டங்களில் காப்பீடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. இலங்கையின் அரசியற் திட்டமும் அத்தகைய காப்பீடுகளைக் கொண்டுள்ளன.

சோல்பரி அரசியற் திட்டம் நீதி பரிபாலன விடயங்களை கவனிக்கும் நீதி அமைச்சரை இரண்டாவது மன்றமாகிய செனட் சபையில் இருந்தே தெரிவு செய்ய வேண்டுமென விதித்தது. இது தேர்தற் தொகுதியின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கிணங்க நடக்க வேண்டிய பிரதிநிதி நீதி அமைச்சராக வருதலைத் தடுக்கும் நோக்குடன் புகுத்தப்பட்டதாகும். அதாவது செனட் சபையிலிருந்து தெரிவாகும் ஒரு நீதிமந்திரி நிர்வாகத்துறையில் சார்ந்து நின்று தீர்ப்புகள் வழங்கப்படும் என்று காட்டியது.

சோல்பரி அரசியற் திட்ட நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்றும் அவர்க ஒருவர் பிரதம நீதியரசராகவும் இன்னொருவர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவும் மற்றவர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ அல்லது ஒய்வு பெற்ற உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ இருத்தல் வேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டது. மேலும் இவர்கள் ஐந்து வருடங்களுக்கு கடமையாற்றவேண்டிய மகாதேசாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்படுவார் எனவும் அத்தகையோர் திரும்பவும் தெரிவு செய்யப்பட அருகதையுடைவர்கள் எனவும் குறிப்பிட்டது. இத்தெரிவில் மகாதேசாதிபதி பிரதம நீதியரசர் தவிர்ந்த ஏனைய இருவரையும் தெரிவு செய்யும் போது பிரதமரின் ஆலோசனைப்படியே அவர்களைத் தெரிவு செய்வதும் திரும்பவும் அதே ஆட்கள் தெரிவு செய்யப்பட வாய்ப்பு இருப்பதும் நீதித்துறை சுதந்திரத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் என விமர்சிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் இவ்வாணைக்குழுவில் இடம் பெறுவதற்கு அல்லது இடம் பெற்ற பின்னர் திரும்பவும் இப்பதவிகளைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு நீதிபதிகள் பாரபட்சமாக நடக்கக்கூடும் என சோல்பரிக் குழுவினர் நம்பினர்.

இலங்கையில் சட்டத்துறையில் பிரபல்யம் பெற்ற ஆனால் அரசியலில் தீவிரமாக பங்கெடுத்தவர்களையே மந்திரிகளாக்கும் போக்கு காணப்பட்டது. உடமாக இலங்கையின் முதலாவது நீதியமைச்சரான சேர் லலிதா ராஜபக்ச நீதிமந்திரியாக தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்பு ஒரு நியாயசபை ஆணையாளராக இருந்தார். அதே வேளையில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் பிரச்சார சபையின் காரியதரிசியாகவும் இருந்தவர். ஆனால் இவர் ஒரு தீவிரமான அரசியல் வாதிபாக இருக்கவில்லை சேர் லலிதா ராஜபக்சவுக்குப் பதிலாக குறுகிய காலப் பகுதிக்கு தற்காலிக நீதிமந்திரியாக சேர் உக்வத்த ஜெயசுந்தர நியமிக்கப்பட்டபோது அதற்கு கண்டனங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. சேர் உக்வத்தை ஜெயசுந்தர சட்டத்துறையில் தொழில் புரிந்தவர் ஆகவே தற்காலிக பதவிக்காலம் முடிந்த பின்னர் அவர் மீண்டும் சட்டத்துறையில் தொழில் புரிய நேரிட்டால் அவர் பதவியில் இருந்தபோது தெரிவு செய்த நீதித்துறை உத்தியோகத்தரோடு தொழில் புரிய நேரிடும் என்றும் அதனால் அவர் தன் பதவிக்காலங்களில் செய்யும் நியமனங்கள் மீது செல்வாக்கு செலுத்தக்கூடும் எனவும் வாதிக்கப்பட்டது. சேர் லலிதா ராஜபக்ச விலகியதையடுத்து திரு எ. வி. விக்கிரமாநாயக்கா இப்பதவியினைப் பெற்றார். அவர் பதவி பெறும் போது ஒரு அரசியல் வாதிபாக இருக்கவில்லை பதவி பெற்ற பின்னரும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசியலில் ஈடுபடவில்லை.

1956ல் திரு பண்டாரநாயக்கா பிரதமரானதையடுத்து சட்டத்துறையில் பிரபல்யம் பெற்ற இருவர் இந்நீதி அமைச்சர் பதவியினை வகித்தனர். அவர்கள் முறையே எம். எச். டயிள்யூ, டி சில்வாவும் வலக்ரைன் ஜெயவிக்கிரமா என்பேராவார். திரு M. H. W

உசில்வா கட்சியின் ஆரம்பகர்த்தாவாக இருந்தாலும் கூட ஒரு பிரச்சவனக்குரியவராகவோ அரசியல் பிரச்சாரகவோ இருக்கவில்லை. இவர் பிரதிநிதிகள் சபைக்குப் போட்டியிட்டவரும் அல்ல வலன்ரைன் ஜெயவிக்கிரமா நியாயசபை ஆணையாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். அரசியலில் ஈடுபடாதவர் இவர்களையடுத்து பதவியினைப் பெற்ற E. L. கூரே செனட் சபையில் இருந்தவர். ஆனால் பதவி பெற்ற பின்னர் அரசியலில் எவ்வித பங்கும் வகிக்கவில்லை. அரசியல் பிரச்சாரம் எதிலும் ஈடுபடவில்லை. ஆகவே சேர் உக்வத்தை ஜெயசுந்தரவைத் தவிர இப்பதவியினை வகித்தோர் விமர்சனத்திற்குட்படவில்லை. நீதிமந்திரி மற்றைய மந்திரிகளைவிட வேறுவொருராக, குறைந்தளவு முரண்பாடுகளுக்குரியவராகவும், குறைந்தளவு அரசியல் ஈடுபாடுடையவராகவும் இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டார்.

உயர் நீதிமன்றம்

உயர் நீதிமன்றமே நாட்டின் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நீதிமன்றமாக அமைந்ததினால் அரசியல் தலையீடு மாத்திரமின்றி மற்றைய எத்தகைய தலையீடுகளிலுமிருந்து இது விடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதினால் சோல்பரி அரசியற் திட்டத்தினை உருவாக்கியோர் இதற்கென சில விதியினைச் சேர்த்தனர். இவ்வரசியற் திட்டத்தின் 52ம் பிரிவு நீதிபதிகளின் தெரிவு பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. பிரதம நீதியரசர் உயர் நீதிமன்றதின் நீதிபதிகள் நியாயசபை ஆணையாளர்கள் போன்றோர் மகா தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவர் என அது எடுத்துரைத்து. இருந்தும் இத்தகைய நியமனங்களை பிரதம மந்திரியின் ஆலோசனையைப் பெற்றே அவர் செய்தல் வேண்டும் எனவும் அது குறிப்பிட்டது. கனடா, அவுஸ்திரேலியா, தென் அமெரிக்கா போன்ற மற்றைய பொது நல அமைப்பு நாடுகளிலும் இத்தகைய முறையே கைக் கொள்ளப்படுகிறது. அமெரிக்காவைப் போன்று மக்களே நேரடியாகத் தெரிவு செய்தல், நிவுஸ்லாந்து போன்று சமஸ்தி மன்றங்களிலும் தெரிவு செய்யப்படும் முறைகளை விட இம்முறை சிறப்பானது எனக் கொள்ளப்பட்டது.

இந்திய அரசியல் திட்டத்தின் 124ம் பிரிவு 2ம் உபபிரிவு இந்திய சம அரசுகளின் ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியும் ஜனாதிபதினால் உயர் நீதிமன்றத்தின் இதர நீதிபதிகளுடனும் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடனும் கலந்தாலோசித்து தெரிவு செய்யப்படலாம் என எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் பிரதம நீதியரசர் தவிர்ந்த ஏனைய நீதிபதிகள் பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையுடன் நியமிக்கலாம் எனக் கூறுகிறது. இதனால் நிர்வாகத் துறையினால் நீதிபதிகள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இடமில்லை. அத்தோடு உயர் நீதிமன்றமும் கூடியளவு சுதந்திரமாக இயங்க முடியும் ஒரு அரசியல் வாதியான பிரதம மந்திரியினால் அவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதிலும், பார்க்க மேற் சொன்ன முறைக்கு குறைந்தளவு கண்டளங்களே நிலவுகின்றது. ட்வி சேனா

நாயக்கா பிரதமராக இருந்தபோது H. A. D. சில்வா, K. D சில்வா போன்றோர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளாக்கப்பட்டமை குறித்து அப்போதய சமஸ்திக்கட்சி பாராளுமன்ற குழுத்தலைவரான வன்னிய சிங்கம் குறை கூறினார். இப்பதவிகள் பாரபட்சமான முறையில் வழங்கப்பட்டதென்று குறை கூறப்பட்டது, இருந்த போதிலும் மகாதேசாதிபதி பிரதம நீதியரசருடனும் நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு அங்கத்தவர்களுடனும் சிரேஸ்ட நீதிபதிகளுடனும் கலந்தாலோசிக்கப்பட்டதன் பின்னரே இப்பதவியும் வழங்கப்பட்டாமயினால் இவை சர்ச்சைக்குள்ளாக வில்லை.

பிரதம நீதியரசர் நியமனம்

பிரதம நீதியரசர் நியமனத்தில் சிரேஸ்ட தகைமை அடிப்படையே சிறப்பானது எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. திறமையின் அடிப்படையில் இது வழங்கப்படின் பிரதம மந்திரியை திருப்திப்படுத்தும் நோக்கில் நீதிபதிகள் தீர்வுகள் வழங்கக் கூடிய வாய்ப்புக்கள் இருக்கும் எனவும் இது பொது மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையினங்களை ஏற்படுத்தும் எனவும் கருதப்படுகின்றது. பிரதம நீதியரசர் பதவியினை சிரேஸ்ட, நீதிபதியா சட்டமா அதிபரா பெறவேண்டும் என்பது பற்றி ஒரு தெளிவான நோக்கு இருத்தல் அவசியம் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சட்டமா அதிபராக இருந்த சேர் அல்ஹோஸ் சிரேஸ்ட நீதிபதியாயிருந்த R. F. டயஸ் பண்டாரநாயக்காவிற்குமிடையே பிரதம நீதியரசர் பதவிக்குப் போட்டியிருந்தது. இவர்களில் சேவையில் இளையவராக இருந்த சேர் அல்ஹோஸ் பிரதம நீதியரசராவதையே அப்போதைய பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்கா விரும்பினார். மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் சிரேஸ்ட நீதிபதியாக இருந்த திரு C. நாகலிங்கத்திற்கும் சட்டமா அதிபராக இருந்த M. H. M. பசநாயக்காவுக்கும் போட்டி ஏற்பட்டபோது அப்போதய பிரதமர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அதனை பசநாயவுக்கே சிபார்சு செய்ததால் நாகலிங்கம் தனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்தார். சிரேஸ்ட நீதிபதி சட்டமா அதிபர் இவ்விருவருக்குமிடையில் யாரைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்பதில் ஒரு விதியினை அறியப்படுத்தி அல்லது இவ்விரு பதவிகளையும் யார் சேவையில் மூத்தவர் என்பதன் அடிப்படையில் பிரதம நீதியரசர் பதவி நிரப்பப்பட வேண்டும் என வரையறை செய்தல் அவசியம். பிரதம நீதியரசர் பதவிசேவை மூப்பின் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்பட வேண்டும். அல்லது பிரதமர் தமக்கு விரும்பிய ஒருவரை இப்பதவிக்கு நியமிக்கும் சந்தர்ப்பம் எழுவதோடு இவ்வுயர் பதவியினைப் பெறும் நோக்கமாக நீதிபதிகள் நிர்வாகத்திற்கு சார்பாக தீர்ப்புக்களை வழங்கக்கூடும் என சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இது நீதித்துறையின் சுதந்திரத்திற்கு ஆபத்தினை ஏற்படுத்தும் எனவும் கூறப்பட்டது. சோல்பரி அரசியற் திட்டத்தின் கீழ் மகாதேசாதிபதியின் பதவி தற்காலிகமாக வெற்றிடமாகும் போது அதனை பிரதம நீதியரசரே தற்காலிகமாக அதனை வகிக்க வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டமையாலும் பிரதம நீதியரசர் பதவி

முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. மேலும் இவ்வரசியல் திட்டத்தின் நீதித்துறையினைப் பொறுத்து பின்வரும் இரண்டு விடயங்களும் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

- (i) நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம், வயதெல்லை.
- (ii) நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவிற்கு அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யும்முறை.

இவ்விரண்டு விடயங்களிலும் முதலாவதினை பொறுத்து நீதிபதிகளின் ஒய்வு பெறும் கால எல்லை அல்லது வயது வரையறுக்கப்பட்டு பதவிக்காலம் நீட்டப்படுவதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது என்ற கருத்து நிலவியது. ஏனெனில் நீதிபதிகள் தமது பதவிக்காலம் நீடிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பினால் அரசாங்க சார்பாக நடந்து கொள்ள இடமேற்படலாம் என கண்டிக்கப்பட்டது. ஆகவே இத்தெரிவு முறையில் திட்டவட்டமாக பிரதம நீதியரசராகவும் அடுத்த இரு சிரேஸ்ட நீதிபதிகளையும் தெரிவு செய்தல் வேண்டும் என விதித்தல் வேண்டும் எனவும் ஒரு முறை தெரிவு செய்யப்பட்டோர் திரும்பவும் இப்பதவிக்கு தெரிவு செய்யப்படமாட்டார் என வரையறை செய்தல் வேண்டும் என்றும் வாதிடப்பட்டது. இதன் மூலம் இவ்வாணைக்குழுவின் செயற்பாட்டில் தலையீடுகளை நீக்க முடியும் என்றும் அது சுதந்திரமாக செயற்பட வழி பிறக்கும் என்றும் வாதிடப்பட்டது. சோல்பரி அரசியற் திட்டத்தை நீக்கிவிட்டு 1972 மே மாதம் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் ஒரு புதிய அரசியற் திட்டத்தை நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்ததோடு நீதித்துறையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

1972ம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நீதித்துறை:

1972ம் அரசியற் திட்டத்தின் 121ம் சரத்து நீதியை நிர்வகிப்பதற்கான ஸ்தாபனங்களை உருவாக்குதல் நடைமுறையில் இருந்த நீதிமன்றங்கள், 1971இல் உருவாக்கப்பட்ட குற்றவியல் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள் தொடர்ந்து செயலாற்ற விடுதல் என்பவை சம்பந்தமாகவும் எடுத்துரைத்தது. இச்சரத்தின் 3ம் உபபிரிவு பிறிவிக் கவுன்சிலுக்கு ஒப்பான மிக உயர்ந்த நீதிமன்றம் ஒன்றினை உருவாக்குதல் பற்றிக் குறிப்பிட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் 131ஆம் பிரிவு நீதிபதிகளும் நீதியைப் பரிபாலிக்கும் மற்றை அரசு உத்தியோகத்தர்களும் மற்றவர்களின் தலையீட்டின்றி சுதந்திரமாக செயற்பட வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு தலையிடுபவர்கள் தண்டனைக்குரிய குற்றம் செய்தவர்களாக கருதப்படுவார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டது. இருந்தும் இவ்வரசியல் திட்டம் மக்களின் நீதி அதிகாரம் உட்பட மற்றைய எல்லா அதிகாரங்களையும் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கே கையளித்தது.

இவ்வரசியற் திட்டத்தின் 125ஆம் பிரிவு ஐந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனை சபை அமைக்கப்பட வேண்டுமெனவும் இதில் நாலுபேர் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப் படுவர் எனவும் இச்சபைக்கு பிரதமநீதியரசர் தலைவராக கடமையாற்றுவார் எனவும் குறிப்பிட்டது. இச்சபையே நீதிச் சேவை உத்தியோகத்தவரின் ஆட்சேர்ப்பு வழிமுறைகள் பற்றி தனது சிபார்சுகளை முன் வைக்கும். நீதிச் சேவையில் வெற்றிடங்கள் ஏற்படும் போது இச்சபை தனது சிபார்சுகளை முன் வைக்கும். இது சிபார்சு செய்தவர்களை விட வேறு விண்ணப்பதாரரை அமைச்சரவை தெரிவு செய்தால் அதற்கான காரணங்களை தேசிய அரசுப் பேரவையில் அமைச்சர் விளக்கவேண்டும். இது நீதிச்சேர்வை நியமனங்களில் பாராபட்சம் ஏற்படாது தடுக்கும் பாதுகாப்பு எனப்பட்டது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தின் கீழ் மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச் சபை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது. பிரதம நீதியரசர் இதன் தலைவராக கடமையாற்றுவார். மற்றைய இருவரையும் ஜனாதிபதி நியமிப்பார். இச்சபையின் ஆலோசனையைப் பெற்றே அமைச்சரவை பின்வருவற்றைச் செய்யும்.

- 1 நீதிபதிகள் மற்றைய அரசு உத்தியோகத்தரின் நடத்தை பற்றிய விதிகள்
- 2 ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு விசாரணைகள் நடத்துவதற்கான வழிமுறைகள் பற்றிய விதிகள்.
- 3 நீதிச் சேவைகள் ஒழுக்காற்று சபையின் கடமைகளை நடத்துவதற்கு அவசியமான அல்லது விசாரணை நடத்துவதற்கான விதிகள்.

இச்சபை நீதிபதிகள் அல்லது மற்றைய அரசு உத்தியோகத்தரின் பதவி நீக்கல் தொடர்பாக நீதியமைச்சரின் ஊடாக அமைச்சரவைக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் கடமையையும் ஆற்றியது.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் சாதாரண நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்படும் கூட்டங்களை மறுசீரமைப்பு செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. 1972ஆம் ஆண்டு அரசியற் திட்டத்தினை வரைந்தோர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்களுக்கு வேறு எந்த நிறுவனமும் தடையாக இருக்க கூடாது எனவும் அவ்வாறான தடைகள் வீணான கால தாமதத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். அதனால் தேசிய அரசு பேரவை இயற்றும் கூட்டம் அரசியல் திட்டத்திற்கு முரணானதா? இல்லையா? என்பதை தீர்மானிப்பதற்கென அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் ஒன்றினை புதிய அரசியற் திட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கினர்.

இந்த நீதிமன்றம் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டு இயங்கும் எனவும் இதன் உறுப்பினர்கள் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு தொடர்ந்து பதவி வகிப்பர் எனவும் அரசியல் திட்டம் குறிப்பிட்டது. தேசிய அரசு பேரவையின் விவாதிக்கப்படும் மசோதாக்கள் சட்டமாக முன்பு அது அரசியல் திட்ட விதிகளுக்குள் அமைந்தனவா என ஆலோசனை கூறும் கடமை இந்த நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளது. இந்நீதிமன்றம் எவ்வாறு இயங்குதல் வேண்டும் என்பதையிட்டு இரண்டு விதமான ஏற்பாடுகள் இருந்தன:

1. நாட்டு நலனுக்கு அவசரமானவை என அமைச்சரவை கருதும் மசோதாக்கள்

2. மற்றைய மசோதாக்கள் இத்தகையதொரு மசோதா அரசியல் திட்டத்திற்கு முரணானது என

(i) அம்மசோதா பேரவை நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்ற ஒன்பது நாட்களுக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் கட்சி தலைவர் அல்லது இருபதுக்கும் குறையாத தேசியப் பேரவை உறுப்பினர் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால் அல்லது (ii) பிரசைகள் எவரும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முன் ஆட்சேபித்து அதனை நீதிமன்றம் அறிவித்தல் அல்லது (iii) சட்டத்துறை நாயகம் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தல் அல்லது (iv) சபாநாயகர் தாமாகவே அவ்வாறு கருதினாலும் அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும்.

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் முடிவு தரும் வரை தேசிய அரசுப் பேரவை அது பற்றி எந்த முடிவினையும் எடுக்க முடியாதிருக்கும். மேற்கூறிய ஏற்பாடுகளில் இருந்து அவசரமான மசோதாக்கள் விதிவிலக்குப் பெறும். அத்தகைய மசோதாக்களை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை பெறுவதற்காக சபாநாயகர் அனுப்பி வைப்பார். அத்தகைய அவசர மசோதாக்கள் அரசியல் திட்டத்துடன் ஒத்துப் போகின்றன அல்லது இல்லையென இயன்றளவு விரைவாக அறிவிக்கப்படல் வேண்டும். அவசரமற்ற மசோதாக்கள் பற்றிய தீர்ப்பை இரண்டு கிழமைக்குள் நீதிமன்றம் சபாநாயகருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

1978ம் ஆண்டு அரசியற் திட்டத்தின் கீழ் நீதித்துறை

1978 ம் ஆண்டு குடியரசு அரசியற் திட்டத்தின் கீழ் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தினைக் காக்கும் நோக்கில் நீதித்துறை ஸ்தாபனங்களில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளது. 1978ம் ஆண்டு அரசியற் திட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் ஒழிக்கப்பட்டு அரசியலமைப்பு விடயங்களில் நீதி வழங்கும் அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.

இவ்வரசியற் திட்டத்தின் xvi ஆம் அத்தியாயம் மேல் நீதி மன்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் ஒரு பகுதி உயர் நீதிமன்றத்தினைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றது: 118ஆம் சரத்தில் இருந்து 136ம் சரத்து வரை இலங்கைக் குடியரசின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமான உயர் நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்க பரப்பினைப் பற்றி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- (அ) அரசியற் திட்ட விடயங்கள்
- (ஆ) அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்
- (இ) தேர்தல் மறுக்கள்
- (ஈ) முன்னுரிமை வசதிகளை மீறுதல் அத்தோடு இறுதி ஆலோசனை - நீதி என்பனவும் இதற்கு வழங்கப் பட்டுள்ளது.

125ம் சரத்து 1ஆம் பிரிவு அரசியற் திட்டத்தின் எத்தகைய விளக்கம் பற்றியும் முழுமையானதும் அதற்குரிய நியாயாதிக்கத்தினை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்படுகின்றது உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்ட இத்தகைய நிலையாலேயே உயர் நீதிமன்றத்தினை அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மன்றம் என வர்ணிக்க இடமளித்துள்ளது. 163ஆம் சரத்து உயர் நீதிமன்றம் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வேலை நீக்கம் பதவி வழங்குதல், என்பன பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. 1978ம் ஆண்டு குடியரசு யாப்பு ஏற்பாடுகளின் படி நீதியை நிர்வகிப்பதற்கும் மக்களது உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்குமாக பின்வரும் நீதித்துறை ஸ்தாபனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

- (அ) இலங்கை குடியரசின் உயர் நீதிமன்றம்.
- (ஆ) இலங்கை குடியரசின் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம்
- (இ) இலங்கை குடியரசின் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றமும் மற்றைய நீதிபரிபாலான அமைப்புக்களும்.

அ) இலங்கைக் குடியரசின் உயர் நீதிமன்றம்

இலங்கைக் குடியரசின் உயர் நீதிமன்றம் மிக உயர்ந்ததும் இறுதித் தீர்ப்பு வழங்கக் கூடியதுமான ஓர் நீதிமன்றமுமாகும். அத்தகையதொரு நீதிமன்றம் அரசியல் யாப்பின் விதிகளுக்குட்பட்டு பின்வரும் கடமைகளையாற்றும்.

- (அ) அரசியல் யாப்பு விடயங்கள் தொடர்பாக நீதி வழங்குதல்
- (ஆ) அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது சம்மந்தமாக நீதி வழங்குதல்
- (இ) மேன் முறையீடுகள் தொடர்பான இறுதி தீர்ப்பு வழங்குதல்
- (ஈ) நீதி வழங்குதல் 2ம் மன்றமாக ஆலோசனைகள் வழங்குதல்
- (உ) தேர்தல் முறையீடுகள் பற்றி நீதி வழங்குதல்

(ஊ) பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகளை மீறுதல் தொடர்பாக நீதி வழங்குதல்

(ஈ) பாராளுமன்ற சட்டத்தின் ஊடாகவோ அல்லது வேறு விதமாகவோ வேறு விடயங்கள் பற்றி ஒப்படைக்கப்படும் விடயங்கள் தொடர்பாக நீதி வழங்குதல்

107ம் சரத்தின் படி உயர் நீதிமன்றமானது ஒரு பிரதம நீதி யரசரையும் ஆறு பேருக்கு குறையானதும் பத்து பேருக்கு மேற்படாதுமான நீதிபதியினைக் கொண்டதாகவும் அமையும்.

உயர் நீதிமன்றமானது இலங்கை அரசியற் யாப்போடு எந்த ஒரு மசோதாவும் ஒத்துப்போகின்றதா இல்லையா என்று தீர்மானிக்கும். நீதிவழங்கல் அதிகாரத்தையும் கொண்டிருக்கும் உயர் நீதிமன்றம் ஏதாவது ஒரு மசோதா அரசியல் யாப்பிக்கு முரணானது எனக் கருதுமிடத்து.

(அ) 82ம் சரத்தின் 1ம் 2ம் பந்திகளோடு ஒத்துப்போகாத தக்கதாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் அல்லது

(ஆ) 84ம் சரத்தின் 2ம் பந்தியின் கீழ் ஒரு விசேட பெரும்பான்மையோடுதான் அந்த மசோதா அல்லது

(இ) அத்தகைய ஒரு மசோதாவின் ஏதாவது ஒரு விதி 84ம் சரத்தின் 2ம் பந்தியின் படி விசேட பெரும்பான்மை பெற வேண்டும் என்பதோடு 83வது சரத்தின் படி ஒரு மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோரலாம்.

யாப்புக்கு விளக்கமளிப்பது தொடர்பான பிரச்சினைகளை விசாரிப்பதற்கான முழுமையான அதிகாரங்களை தனியே உயர் நீதிமன்றமே பெற்றிருக்கும். மற்றைய எந்த நீதிமன்றங்களிலோ கோடுகளிலோ அத்தகைய பிரச்சினை ஒன்றிற்கு நீதி வழங்குமாறு கோரப்பட்டால் அத்தகைய பிரச்சினைகள் உடனடியாக உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பிற்கே விடப்படல் வேண்டும். உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு வரும் வரை வேறு நீதிமன்றங்களின் வழக்குகளை இடைநிறுத்தி வைக்கும் அதிகாரமும் இதற்குண்டு.

யாப்பின் 3ம் அதிகாரம் அல்லது 4ம் அதிகாரம் அங்கீகாரம் அளித்ததற்கமைய நிர்வாகம் அல்லது பரிபாலனம் நடவடிக்கைகள் காரணமாக ஏதாவது அடிப்படை உரிமை அல்லது மொழி உரிமை மீறப்படும் போல் தென்படும் போது அத்தகைய பிரச்சினைகளை விசாரனை செய்யவும் தீர்மானிக்கவும் நீதி வழங்குவதற்கான முழுமையான அதிகாரத்தை உயர் நீதிமன்றமே கொண்டிருக்கும் இலங்கைக் குடியரசின் அப்பீல் நீதிமன்றமோ அல்லது வேறு எந்த நீதிமன்றமோ வழங்கிய தீர்ப்புக்களில் ஏதாவது குறைபாடுகள் இருக்குமாயின் சிவில் அல்லது குற்றவியல் முறையீடுகளை யாப்பின் விதிகளுக்குட்பட்டு நீதி வழங்கும் அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கே இருக்கும்.

இலங்கை குடியரசின் ஜனாதிபதி எந்த சந்தர்ப்பத்திலாவது சட்டத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை எழலாம் என என்னும்

போது அது பொதுமக்கள் மத்தியில் முக்கியத்துவம் பெறும் எனக்கருதினால் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனையை அப்பிரச்சனை சம்பந்தமாக பெறுதல் கூடும்.

தேர்தல் சம்மந்தமாக எந்த முறையீடுகளையும் விசாரணை செய்து தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரத்தையும் உயர் நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கும்.

பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகளை மீறிய எந்த ஆணையும் சட்டத்தின் கீழ் தண்டனை வழங்கும் அதிகாரத்தையும் உயர் நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கும்.

மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம்

மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றமானது மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தலைவரையும் ஆறுக்கு குறையாத அல்லது பத்துக்கு மேற்படாத மற்றைய நீதிபதிகளையும் கொண்டதாக இருக்கும். ஒரு மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றமானது யாப்பின் விதி முறையின் அடிப்படையிலும் அல்லது மற்றைய சட்டங்களின் அடிப்படையிலும் வேறு எந்த நீதிமன்றமும் விடும் தவறுகளை திருத்தத்தக்கதாகவும் அவை வழங்கிய தீர்ப்புக்களை மாற்றவும் புதிய தீர்ப்புக்களை வழங்கவும் மாற்றவும் அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும்.

ஒரு மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றமானது அதன் நீதி வழங்கும் அதிகாரங்களை செயற்படுத்துதல் போது மற்றைய நீதிமன்றங்கள் முதன் முறையாக வழங்கிய தீர்ப்புக்களை மாற்ற, ஆக்க, சிறிய திருத்தங்களைச் செய்ய அதிகாரம் உடையதாக இருக்கும்.

மேல் நீதிமன்றம்

குற்றவியல் நியாயதிக்கத்தினை செயற்படுத்துதல் முதல் முறை தீர்ப்பு வழங்கும் உயர்ந்த நீதிமன்றங்களுள் சட்டத்தினால் உருவாக்கப்படும் மன்று “இலங்கைக் குடியரசின் மேல் நீதிமன்றம்” என அழைக்கப்படும். பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் வழங்கும் அல்லது கட்டளையின் மூலம் வழங்கும் நியாயதிக்கத்தினையும் அதிகாரங்களை இந்நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கும்.

குடியரசின் ஜனாதிபதியினால் அழைப்பின் பேரில் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுவதோடு அவரால் நீக்கப்படவும் கூடும். மேலும் நீதிசேவை ஆணைக்குழுவின் விதந்துரையின் அடிப்படையில் இந்நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியின் ஒழுங்குக் கட்டுப்பட்டியன் கீழும் வருவர்.

பின்னிணைப்பு I

1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களின் சுருக்கக் குறிப்புகள்

1979 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 26 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட முதலாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

1978 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது குடியரசு யாப்பின் முதலாவது திருத்தம் யாப்பின் 140 ஆவது சரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும்; அதன் படி 140 ஆவது சரத்தினை உடன் அடுத்து பிறவரும் வாசகங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டது;

“இந்தச் சரத்தின் முன்னைய விதிகளின் பிரகாரம் பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் எந்தகுறிப்பிட்ட தொகுதியான வழக்குகளில், சட்டத்தில் குறிக்கப்பட்ட பிரகாரம் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நீயாயதிக்கத்தினை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமல்ல உயர் நீதிமன்றமே நிர்வகிக்கும்”

1979 ஆம் ஆண்டின் பெப்ரவரி மாதம் 26 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்;

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 161 ஆவது சரத்தின் உபபந்தி (ii) இனை மாற்றி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் புதிய உபபந்தி சேர்க்கப்பட்டு திருத்தப்பட்டுள்ளது;

ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சியிலிருந்து ஒரு அங்கத்தவர் தாமாகவே, இராஜினாமாச் செய்தால் அல்லது கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டால் அல்லது வேறு வழிகளில் முதலாவது பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தில் தனது அங்கத்துவத்தை இழந்தால் அத்தகைய கட்சியின் செயலாளர் குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் அங்கத்துவத்தை இழந்து விட்டார் என இரு கிழமைகளுக்குள் பாராளுமன்றத்தின் செயலாளர் நாயகத்துக்கு அதனை அறிவித்தல் வேண்டும். அத்தகைய அறிவித்தலை செயலாளர் நாயகம் சபாநாயகருக்குச் சமர்ப்பிப்பார்.

உயர் நீதிமன்றத்துக்கு அவ்வங்கத்தவர் ஒரு மாதகாலத்துள் விண்ணப்பிக்க உரித்துடையவராவார். உயர் நீதிமன்றம் இரண்டு மாதகாலத்துள் கால குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் நீக்கப்பட்டமை சரியா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்கும்.

சபாநாயகர் அத்தகையதொரு அறிக்கையினைப் பெற்றால் ஒரு தெரிவுக்குழுவினை நியமித்து, அக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையினை

பாராளுமன்றம் 85 அங்கத்தவர்கள் சாதகமாக வாக்களித்தால் அக்குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் பாராளுமன்ற அங்கத்துவத்தினை இழப்பார்.

1982 ஆம் ஆண்டின் ஒகஸ்ட் மாதம் 27 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட முன்றாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 31 ஆவது சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது. அச்சரத்தின் 3 ஆம் பந்தியினை உடன் அடுத்து பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது;

இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளுக்கு முரணாகாதவாறு ஜனாதிபதி பதவி ஏற்று நான்கு வருடகாலம் முடிவடைந்ததின் பின்னர் எந்தகாலத்திலும் ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் தான் தொடர்ந்து இன்னுமொரு பதவிக் காலத்துக்கு பதவியில் இருப்பதற்கு மக்களின் அனுமதியினைக் கோரமுடியும்;

1982 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 23 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட நாலாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பிற் 161 ஆவது சரத்தின் (e) பிரிவினை இல்லாது ஆக்கி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது;

(e) ஆயுட்காலம் முடிவடைய முன்பே கலைக்கப்பட்டாலன்றி முதலாவது பாராளுமன்றம் 1989 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் 4 ஆம் திகதி வரை தொடர்ந்து இயங்கும். அதன் பின்னர் அது கலைக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படுவதோடு 70 ஆம் சரத்து (5) ஆம் பிரிவு உப பிரிவு (b) செயற்பாட்டுக்கு வரும்.

1983 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 25 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஐந்தாம் திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பிற் 161 ஆவது சரத்தின் (iii) ஆம் உப பந்தியின் (d) பிரிவு பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது;

(ஆ) முப்பது நாட்களுள் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சி தனது கட்சியில் ஏற்பட்டுள்ள வெற்றிடத்துக்கு ஒரு அங்கத்தவரை நியமிக்காது விடின் தேர்தல் ஆணையாளர் உடனடியாக அதனை ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அத்தகைய அறிவித்தல் கிடைத்த முப்பது நாட்களுள் வர்த்தமானியில் அறிவித்து ஜனாதிபதி அத்தகைய வெற்றிடம் உள்ள தேர்தல் மாவட்டத்தில் தேர்தல் நடத்த வேண்டும்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் 8 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஆறாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பிற் 157 ஆவது சரத்தினை உடன் அடுத்து 157 A சரத்தாகப் பின்வருவன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன;

(1) எந்த ஒரு நபரும் நேரடியாகவோ மறை முகமாகவோ இலங்கையிலோ இலங்கைக்கு வெளியிலோ இலங்கையிற் ஆள்புலத்திலுள்ளோ ஒரு தனியான அரசினை ஆதரிக்கவோ, சார்பாகப் பிரசாரம் செய்யவோ, முன்னெடுக்கவோ, பண உதவி செய்யவோ, தூண்டுவதோ தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

(2) எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் அல்லது மற்றைய சங்கங்களோ அல்லது ஒழுங்கமைப்போ இலங்கையின் ஆள்புலத்திலுள் தனியாதொரு அரசினை உருவாக்குதலை ஒரு இலக்கமாகவோ, அல்லது நோக்கமாகவோ கொண்டிருக்கக் கூடாது.

1983 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 4 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஏழாது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பிற் 5 ஆம் சரத்தின் வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது;

(அ) “இருபத்து நாலு” என்பதற்குப் பதிலாக “இருபத்தைந்து” என்ற சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன

(ஆ) “எல்லைப் புற நீர்” என்பதற்குப் பதிலாக “எல்லைப்புற நீர்; பாராளுமன்றம் ஒரு பிரேரணை தீர்மானித்து குறிப்பிட்ட நிர்வாக மாவட்டங்களை சிறு பிரிவுகளாக்கியோ அல்லது மற்றவற்றுடன் சேர்த்தோ வேறு நிர்வாக மாவட்டங்களை உருவாக்கலாம்.

1984 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 6 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட எட்டாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயகக் குடியரசு யாப்பிற் 33 ஆவது சரத்தின் (C) பந்தியினை உடன் அடுத்து பின் வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டது;

(cc) தமது தொழிலில் பிரபல்யம் அடைந்த மிக உயர்ந்த நன் நடத்தையுடையவர்களையும் தொழில் கணிப்பினையும் பெற்ற சட்டதரணிகள் ஜனாதிபதியின் நியாயவாதியாக தெரிவு செய்யப்படுவர். இந்தப் பந்தியின் கீழ்த்தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு ஜனாதிபதி நியாயவாதியும் இராணி நியாயவாதிகள் இதுவரையும் அனுபவித்து வந்த சகல முன்னுரிமைகளையும் அனுபவிக்க உரித்துடையவர்கள்.

1984 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் 24 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஒன்பதாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 91வது சரத்தின் முதலாவது பந்தியின் உபபந்தி (d) யினைத் திருத்தி பின்வரும் பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது: (vii), (viii), (ix), (x).

vii 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்ட எந்தப் பொதுத்துறை பதவி

யினதும் ஆரம்ப வருடாந்த சம்பளத் தொகை அத்திகதி யின் போது 6,720 ரூபாவுக்கு குறையாதிருந்தால் அல்லது அது போன்ற ஒரு வருடத்துக்கான சம்பளம், பின்னர் சம்பளவிகிதம் திருத்தப்பட்டால் மேற்சொன்ன ஆரம்ப சம்பளத்துக்குச் சமமாக இருத்தல் வேண்டும். (viii) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18ம் திகதிக்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு பொதுத்துறை பதவிக்கும் (vii) ஆம் பதவியில் சொல்லப்பட்ட வருடாந்தசம்பளம் அளவு சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டும். (ix) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18ஆம் திகதி எந்தவொரு பொதுக்கூட்டுத் தாபனத்தினதும் உத்தியோகத்தர் 7,200 ரூபா வருடாந்த சம்பளமாக பெற்றிருந்தால் பின்னர் செய்யப்படும் எந்தத் திருத்தத்திலும் அதுவே ஆரம்ப சம்பளமாக இருத்தல் வேண்டும். (x) 1970ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதியின் பின்னர் எந்தவொரு கூட்டுத்தாபன உத்தியோகத்தரும் (ix) இல் குறிப்பிடப்பட்ட ஆரம்ப சம்பளம் பெற்றிருந்தால் பின்னர் செய்யப்படும் எந்தத்திருத்தத்திலும் அதற்கைய சம்பளமே பெறுதல் வேண்டும்.

1986 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் ஆறாம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பத்தாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 155ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

- (1) இந்தச் சரத்தின் (8) ஆம் (9) ஆம் பந்திகளை நீக்கி விடுதல்
- (2) இந்தச் சரத்தின் (10) ஆம் (ii) ஆம் பந்திகளை (8) ஆம் (9) ஆம் பந்திகளாக மாற்று எண்களை வழங்குதல்.
- (3) புதிய (9) ஆவது பத்திக்குப் பதிலாக (6), (7), (8), கொண்டிருந்த சொற்களையும் எண்ணிக்கைகளையும் உள்ளடக்குதல்

1987 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 16 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினொராவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்.

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் (111) ஆவது சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கிவிட்டு அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்திகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன

- (1) பாராளுமன்றம் சட்டத்தினூடாகவோ அல்லது கட்டளையின் மூலமோ வழங்கும் நியாயதிக்கம் அதிகாரங்களையும் கொண்ட இலங்கையின் மேல்நீதிமன்றம் ஏற்றிருக்கும்

(2) யாப்பின் 112 ஆவது சரத்தின் 8 ஆம் பந்தியின்
(9) ஆவது உபபந்தியின் பின்வரும் வார்த்தைகளான
“நீதித்துறை உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல்”

என்பதற்குப் பதிலாக “நீதித்துறை உத்தியோகத்தர்
களையும் குறிப்பிட்ட பொதுத்துறை உத்தியோகத்தர்
களையும் நியமித்தல்” என்பதைச் சேர்த்தல் வேண்டும்

(4) 113 ஆம் சரத்தினை உடன் அடுத்து பின்வரும்
சரத்து சேர்க்கப்பட்டு அது 113 A சரத்து எனக்
கொள்ளப்படும்:

113 A பிஸ்கால் ஒருவர் முழுத்தீவுக்குமேன இருப்
பதோடு அப்பதவிக்குறியவர் ஆரம்ப நீதிமன்ற பிஸ்
கால்களை மேற்பார்வை செய்வதோடு அவர்களைக்
கட்டுப்படுத்துவார்:

(5) 114 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது;
இத்தச் சரத்தின் 4 ஆம் பந்தியில் “எல்லா பதவி மாற்
றங்களையும் செய்யும் அதிகாரம்” என்பதற்கு பதிலாக
“குறிப்பிட்டபொதுத்துறை உத்தியோகத்தர்களின் பதவி
மாற்றங்களைச் செய்யும் அதிகாரம்”

(6) 146 ஆம் சரத்தின் (2) ஆம் பந்தியினை நீக்கிவிட்டு
அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது;
மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கம் ஒரே
நேரத்தில் வெவ்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக பல
நீதிபதிகள் வெவ்வேறாக நீதி வழங்குவதற்கு வழிவகை
செய்யப்பட்டுள்ளது

1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14 ம் திகதி ஊர்ஜிதம்
செய்யப்பட்ட பந்தியின் மூன்றாவது திருத்தம்:

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பிற் 18 ஆம்,
138 ஆம், 154 ஆம், சரத்துக்களைத் திருத்துவதினூடாக இலங்கை
யில் மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்திருத்தத்தின் பிரகாரம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள மாகாண சபை
ளின் கட்டமைப்பு, அதிகாரங்கள், செயற்பாடு என்ன என்பது
இந்நூலின் 10 அத்தியாயத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது)

1988 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் இருபத்தினாலாம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்
யப்பட்ட பதின்நான்காவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்:

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் 135 ஆவது சர
த்தின் 3 ஆம் பந்தியில் வரும் “ஜனாதிபதியின் தேர்தல் தொடர்
பான” என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக “ஜனாதிபதியின்
தேர்தல் தொடர்பான அல்லது மக்கள் தீர்ப்பொன்றின் பெறுமதி
பற்றி அல்லது 44 ஆம் சரத்தின் படி மேன்முறையீட்டு நீதி
மன்றத்தின் விளக்கங்கள் நடைபெறுதலை அல்லது ஒரு பாரா

ளமன்ற பிரதிநிதியொருவரின் தேர்தல் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தில்" என்ற சொற்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் திருத்தப்பட்டுள்ளது

யாப்பின் 62 ஆம் சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது:

"யாப்பின் விதிகளின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட இரு நூற்று இருபத்தைந்து பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் ஒன்றிருக்கும்"

யாப்பின் 80 ஆவது சரத்தின் (2) ஆவது பந்தியிலுள்ள "ஒரு மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களால் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு என்பதற்குப் பதிலாக பின்வருவன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:

(a) மக்கள் தீர்ப்பின் பெறுமதிகளை ஏற்காத ஒரு முறைப்பாடு எந்தவொரு வழக்கிலும் செய்யப்படாதிருப்பின்

(b) மக்கள் தீர்ப்பின் பெறுமதியினை ஏற்காது முறைப்பாடு ஒன்று செய்யப்பட்டிருப்பின் சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு மசோதாவின் சான்றிதலிலும் ஜனாதிபதி ஒப்பமிடமாட்டார்

1988 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினைந்தாவது திருத்தத்தின் கருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 96 A சரத்து நீக்கப்பட்டுள்ளது. யாப்பின் 98 ஆவது சரத்தின் (3) ஆம் பந்தியினை நீக்கி பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது:

இந்தச் சரத்தின் படியும், 97 ஆவது சரத்தின் கீழ் வரும் பிரகடனத்தின் படியும் ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டமும் பெறக் கூடிய அங்கத்தவர்களின் தேர்தல் ஆணையாளர் வர்த்தமானியில் பிரசுரிப்பதிலுடாக அறிவிக்க வேண்டும்

யாப்பின் 99 A சரத்தின் மூன்றாவது பந்தியினை உடன் அடுத்து பின்வரும் புதிய பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது:

மேற் சொன்ன பிரகடனத்தினை வெளியிட முன்பு தேர்தல் ஆணையாளர் 98 ஆம் சரத்தின் கீழ் தெரிவு செய்யப்படுபவர்கள் ஏதாவதொரு சமுதாயத்தினதோ இனத்தினதோ அல்லது வேறு வகையினரோ தேசிய சனத்தொகை விகிதாசாரத்தோடு ஒத்துப்போகின்றனரா என்பதை முடிவு செய்தல் வேண்டும்

1988 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினாறாவது திருத்தத்தின் கருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 20 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

(i) "அல்லது ஒரு உள்ளூராட்சி அதிகாரசபை அங்கத்தவர்" என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக "அல்லது ஒரு மாகாண

சபை அங்கத்தவர் அல்லது ஒரு உள்ளூராட்சி அதிகார சபை அங்கத்தவர்" என்ற சொற்களைச் சேர்த்தல். (2) "அல்லது அத்தகைய உள்ளூராட்சி அதிகார சபையில்" என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக "அல்லது அத்தகைய மாகாண சபையில் அல்லது உள்ளூராட்சி அதிகார சபையில்" என்ற சொற்களைச் சேர்த்தல்.

யாப்பின் 22ஆம் 23ஆம் சரத்துக்குப் பதிலாக பின்வரும் சரத்துகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன :

22 (1) சிங்களமும், தமிழும் இலங்கை முழுவதற்குமான நிர்வாக மொழிகளாகும்.....

23 (1) எல்லாச் சட்டங்களும் துணைச் சட்டங்களும் சிங்களம், தமிழ் என்ற மொழிகளில் உருவாக்கப்பட்டு அல்லது நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பிரசுரிக்கப்படுவதோடு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பொன்றும் இருத்தல் வேண்டும்.

யாப்பின் 24ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது :

(1) 24ஆம் சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கிவிட்டு பின்வரும் பந்தியினைச் சேர்த்தல் :

(1) சிங்களமும் தமிழும் இலங்கை முழுவதிலும் நீதி மன்றங்களிற் மொழிகளாகவிருக்கும்'.....

25ஆம் சரத்தினை உடன் அடுத்து பின்வரும் சரத்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது யாப்பிற் 25A சரத்தாக கொள்ளப்படும் :

(1) 25A — எந்தவொரு சட்டத்தின் விதிகளுக்கும் இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளுக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் எழாமாயின் இவ்வத்தியாயத்தின் விதிகளே பெறுமதியானவை யாகும்"

Chandrasena Lelucala
155/1, DOLALANDA WATTA
WEALAWATUGODA.

